

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\COOK Robin\Cook_R-Únosné riziko.pdb

PDB Name: Únosné riziko
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.5.2007
Modification Date: 25.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

NAKLADATELSTVI IKAR

Robin Cook ACCEPTABLE RISK

Copyright Q 1995 by Robert Cook
All rights reserved
Translation (C) 1995 by Alena Amchová
Jacket photo (C) Martin Klimo Jacket design (C) 1995 by Viera Fabianová Czech edition (C) 1995 by Ikar

ÚNOSNÉ RIZIKO

Věnování pro Jean "světýlko v temnotách"

Ďábel má tu schopnost se přiodívat svůdně Hamlet William Shakespeare

ISBN 80-85944-41-3

4

Prolog

Sobota
6.února 1692

Mercy Griggsová, poháněna pronikavou zimou, zapráskala bičem nad hlavou. Kůň zrychlil a lehce táhl saně po udusaném sněhu. Mercy se ještě víc zachumlala do vysokého límce svého tuleního kožichu a schovala ruce do kožešinového rukávniku v marné snaze ochránit se před arkticky ledovým vzduchem. Byl klidný, jasný den. Bledé paprsky zimního slunce osvětlovaly zasněženou krajinu, které vládla krutá novoanglická zima. Navzdory tomu, že bylo poledne, vrhaly holé kmeny stromů dlouhé nafialovělé stíny směrem k severu. Nad komíny farmářských stavení visela nehybná oblaka kouře, jakoby přimrzlá k ledově modré polární obloze. Mercy už byla na cestě skoro půl hodiny. Přijela od severovýchodu po Ipswichské silnici ze svého domu na úpatí kopce jménem Leach's Hill. Cestou musela přejet mosty přes tři řeky - Frost Fish River, Crane River a Cow House River. Teď přijížděla k northfieldskému okraji města Salemu. Odsud už to bylo do jeho centra jen dva a půl kilometru. Mercy však nemířila do města. Projela kolem Jacobsovy farmy a už viděla cíl své cesty - dům Ronalda Stewarta, úspěšného obchodníka a loďáře. V tomto mrazivém dni ji totiž od teplého krbu vylákal sousedský zájem smíšený s pořádnou dávkou zvědavosti. Stewartova domácnost byla v posledních dnech zdrojem ohromně zajímavých klepů. Zastavila koně před vchodem a prohlížela si honosnou stavbu. Dům rozhodně dělal čest obchodnickému talentu pana Stewarta. Bylo to velké stavení s mnoha věžičkami, pobité hnědými prkny, se střechou z nejkvalitnější břídlíce a s okny zasklenými dovezenými skleněnými tabulkami ve tvaru kosočtverců. Největší dojem však na ni udělaly nádherně vyřezávané ozdoby, které visely z rohů střechy. Takový dům by se spíš hodil do středu města než na venkov. Mercy si byla jistá, že cinkání zvonků na koňském postroji ohlásilo její příjezd, a tak klidně čekala. Napravo od dveří uviděla dalšího koně se saněmi, což znamenalo, že v domě již mají nějakou společnost. Kůň byl přikrytý dekou a z nozder se mu valila oblaka páry, která se ihned rozplývala v suchém mrazivém vzduchu. Nemusela čekat dlouho. Dveře se za okamžik otevřely a v nich stála sedmadvacetiletá černovlasá žena se zelenýma očima třímající ručnici, jako by šlo o nejběžnější věc na světě. Byla to Elizabeth Stewartová. Kolem ní se objevovaly zvědavé obličejce mnoha dětí. V takovémhle počasí nebyvaly totiž nečekané společenské návštěvy právě obvyklé.

"Jsem Mercy Griggsová," zavolala návštěvnice. "Manželka doktora Williama Griggse. Přijela jsem vám popřátí dobrého dne."

"To je vskutku velké potěšení," zvolala Elizabeth. "Vstupte a popijte trochu horkého moštu, jenž vám chlad z kosti vyhnati pomůže." Elizabeth opřela ručnici o zárubeň a požádala nejstaršího chlapce, devítiletého Jonathana, aby vyšel ven a postaral se o koně paní Griggsové.

6

Mercy vstoupila potěšeně do domu a podle pokynů hostitelky zahrnula doprava do světnice. Když procházela kolem ručnice, zvědavě se na ni podívala. Elizabeth zachytila směr jejího pohledu a pospíšila si s vysvětlením: "To je tím, že jsem vyrůstala v divočině v Andoveru. V každou denní hodinu jsme tam byli nuceni mít se na pozoru před Indiány." "Ach ano," poznamenala Mercy, přestože k jejím běžným zkušenostem nepatřil pohled na ženu třímající ručnici. Na prahu kuchyně na okamžik zaváhala, protože scéna jí připomínala spíše školu než domov. Ve světnici pobíhalo snad deset dětí.

V krbu hořel velký praskající oheň a sálalo z něj vítané teplo. Místnost byla naplněná směsicí lákavých vůní. Z kotlíku nad ohněm vonělo bublající dušené vepřové, jinou vůni vydávala velká mísa chladnouceho pudinku z kukuřičné mouky. Nejsilnější vůně však vycházela z kuželovité pece přistavené vzadu ke krbu. Zlátilo v ní velké množství bochníků chleba.

"Probůh, doufám, že vás neobtěžuji," poznamenala Mercy.

"Ach, to vskutku ne," usmála se Elizabeth, vzala si od ní kabát a pokynula jí k židli s dřevěným opěradlem stojící u krbu. "Jste mi po těchto nezvedených dítkách vítanou změnou. Zastihla jste mě však při pečení, musím vyndat chléb z pece." Rychle uchopila dřevěnou lopatu s dlouhou násadou a krátkými šikovnými pohyby vytáhla postupně z pece osm bochníků chleba a položila je na velký stůl uprostřed místnosti, aby vychladly.

Mercy pozorovala Elizabeth při práci a říkala si, jaká je to pěkná žena.

Měla vysoké lícní kosti, alabastrovou pleť a štíhlou, pružnou postavu.

Podle toho, jak se stavěla k pečení chleba, jak šikovně přikládala na oheň a obratně zavěsila kotlík na hák nad ohništěm, bylo zřejmé, že se v kuchyni velmi dobře vyzná. Zároveň však měla Mercy pocit, že je na ní cosi, co ji zneklidňuje. Chyběla jí nezbytná křesťanská mírnost a pokora. Mercy připadalo, že z Elizabeth spíš naopak vyzařuje rozhodnost a odvaha, které vůbec nesluší puritánské ženě, jejíž manžel je navíc v Evropě. Mercy začínala tušit, že na těch klepech bude víc, než se původně zdálo.

"Váš chléb má neobyčejně pronikavou vůni," řekla, když se naklonila nad chladnoucí bochníky.

"Je to žitný chléb," vysvětlila Elizabeth a začala sázet do pece dalších osm bochníků.

"Žitný chléb?" podivila se Mercy. Žitný chléb jedly jen nejhudší rodiny, které hospodařily na bažinaté půdě.

"Já jsem na žitném chlebě vyrostla," vysvětlovala Elizabeth, "a mám ráda jeho kořenitou chuť. Možná se divíte, proč pečou tolik bochníků. Chci totiž podnitit celou Ves k využívání zásob žita. Bude tak možno ušetřit zbylou pšenici. Jak je vám jistě známo, chladné vlhké jaro a léto a nyní ta krutá zima úrodě dost uškodily."

"To je jistě šlechetná myšlenka," poznamenala Mercy. "Snad by však bylo lépe ponechat tuto otázku mužům, kteří ji mohou prohodit na shromáždění na radnici."

Elizabeth se srdečně rozesmála, což Mercy šokovalo. Elizabeth si po-

7

všimla jejího výrazu a dala se do vysvětlování: "Muži nepřemýšlejí takovýmto praktickým způsobem. Zabývají se spíše nesrovnalostmi mezi městem a Vsi. A kromě toho nejde pouze o tuto špatnou úrodu. My ženy musíme též myslet na uprchlíky po indiánských nájezdech, neboť válka krále Williama již trvá čtvrtý rok, a konce stále ještě nevidno."

"Úloha ženy v domě," začala Mercy, ale odmlčela se zaražena rozhodností své hostitelky.

"Nabádala jsem též své bližní, aby uprchlíkům poskytovali útočiště ve svých domovech," pokračovala Elizabeth a oprašovala si mouku z rukou a ze zástěry. "My jsme si k sobě vzaly dvě děvčátka, jež zůstala loni na jaře opuštěná po nájezdu na Casco ve státě Maine." Elizabeth zavolala na děti, aby přerušily hru a šly pozdravit manželku pana doktora. Nejprve Mercy Griggsová představila dvanáctiletou Rebeku Sheaffovou a devítiletou Mary Rootsovou. Obě sice po nájezdu na Casco osiřely, teď však vypadaly zdravě a šťastně. Pak přišla na řadu třináctiletá Joanna, Ronaldova dcera z předchozího manželství, a po ní následovaly její vlastní děti: desetiletá Sarah, devítiletý Jonathan a tříletý Daniel. Nakonec Elizabeth představila dvanáctiletou Ann Putnamovou, jedenáctiletou Abigail Williamsovou a devítiletou Betty Parisovou; které přijely na návštěvu ze Salenské Vsi.

Všechny děti Mercy slušně pozdravily a pak se směly vrátit ke své zábavě. Mercy si všimla, že je to jakási nezvyklá hra, k níž potřebovaly několik sklenic s vodou a čerstvá vejčeka.

"Jsem překvapena, že zde vidím děti ze Vsi," poznamenala Mercy.

"Řekla jsem svým dětem, aby je pozvaly," vysvětlila Elizabeth. "Jsou to jejich přátelé ze školy. Mínila jsem, že bude lépe, nebudou-li navštěvovat školu ve městě, se vši tou lůzou a chátrou."

"Nu, to chápu," kývla Mercy.

"Pošlu pak děti domů s bochníkem pro jejich rodiny. To zapůsobí jistě účinněji než pouhá rada."

Mercy přikývla, ale neřekla na to nic. Elizabeth ji poněkud ohromovala.

"Chtěla byste též bochník?" zeptala se Elizabeth.

"Ach, to ne, děkuji. Doktor, můj manžel, by nikdy rezný chléb nejedl."

Je příliš hrubý."

Elizabeth se věnovala druhé várce chlebů a Mercy zatím bloudila očima po místnosti. Všimla si velkého, čerstvě vylišaného bochníku sýra a velkého džbánu s moštem na krbu. Pak uviděla něco mnohem podivnějšího. Na okenním parapetu stála řada panenek vyrobených z malovaného dřeva a látky. Každá figurka byla oblečena v oděvu typickém pro určité řemeslo. Byl tam kupec, kovář, hospodyně, kolář, dokonce i doktor. Ten měl na sobě černé šaty s naškrobeným krajkovým límcem.

Mercy vstala a popošla k oknu. Vzala do ruky figurku oblečenou jako doktor. Postavička měla do prsou zapíchnutou velkou jehlu.

"Co je to za panenky?" zeptala se maličko znepokojeně.

"Vyrábím je pro ubohé sirotky," vysvětlila Elizabeth, a ani nevzhledla od chleba. Potřela každý bochník máslem a zase jej vrátila do

8

pece. "Nebožka moje matka, dejž Bůh pokoj její duši, mě tomu naučila."

"Pročpak má tento ubožák v sobě jehlu, která mu propichuje srdce?"

"Jeho šat není ještě dokončen. Již tolik jehel jsem poztrácela, a ony jsou tak drahé."

Mercy vrátila figurku na místo a bezmyšlenkovitě si otřela ruce.

Všechno, co jen trochu souviselo s magií a kouzly, ji naplňovalo neklidem. Odvrátila se od panenek a pohlédla na děti. Chvilí je pozorovala a pak se zeptala Elizabeth, co to dělají.

"I tuto kratochvíli má matka naučila," vysvětlovala Elizabeth a vsadila poslední bochník chleba do pece. "Tak může se dle tvarů vaječného bílku ve vodě uhádnouti budoucnost."

"Nechť ihned ustanou!" vyhrkla Mercy zděšeně.

Elizabeth vzhledla od práce.

"Pročpak?" zeptala se.

"Je to bílá magie," poučila ji Mercy.

"Je to jen neškodná zábava," zavrtěla Elizabeth hlavou. "Kratochvíle pro děti, které za špatného zimního povětří nemohou ven. Mnohokrát bavily jsme se takto se sestrou a snažily se uhádnouti povolání budoucích svých manželů." Zasmála se. "Samosebou mi nikdy nevyšlo, že se provdám za loďáře a odstěhuji se do Salemu. Čekala jsem, že budu manželkou pouhého chudého farmáře."

"Bílá magie vede k černé magii," prohlásila Mercy pevně. "A černá magie se protíví Bohu. Je dílem ďáblovým!"

"Ani mně, ani sestře to nikterak neškodilo," odušila Elizabeth klidně.

A matce též ne."

"Vaše matka je mrtva," pronesla Mercy přísným tónem.

"Ano, ale-"

"Je to čarodějnictví!" pokračovala Mercy. Do tváří jí stoupla krev.

"Žádné čarodějnictví není neškodné. A pamatujte na zlé časy, jež nyní prožíváme. Na válku a neštovice, které loni propukly v Bostonu. Právě o minulém sabatu slyšeli jsme v kázání reverenda Parrise, že tyto strašlivé problémy vznikají proto, že lidé nedodržují smlouvu s Bohem a jsou nedbalí ve svých náboženských povinnostech."

"Nemyslím, že tato dětinská hra jakkoli porušuje smlouvu," namítla Elizabeth. "A svých náboženských povinností jsme dbali."

"Provozování bílé magie však je porušením Boží smlouvy," trvala na svém Mercy. "Jakož i tolerování kvakerů. "

Elizabeth mávla nesouhlasně rukou.

"Tyto problémy vymykají se již mému chápání. Nemám však zajisté nic proti kvakerům, neboť jsou to mírumilovní, pracovití lidé."

Nesmíte nahlas vyslovovati takové názory!" plísnila ji Mercy. "Reverend Mather tvrdí, že kvakeři jsou pod silným vlivem ďábla. Snad byste si měla přečíst jeho knihu Opatrnost nezbytná týkající se Čarodějnictví a Posedlosti. Mohu vám ji zapůjčiti, neboť můj manžel ji koupil v Bostonu. Reverend Mather v ní píše, že těžké časy, jež prožíváme, mají původ v ďáblově touze navrátiti náš novoanglický Izrael jeho rudošským dětem."

9

Elizabeth se pootočila a okřikla děti, aby se ztišily. Jejich výskot byl už velmi hlasitý. Přesto je však Elizabeth tišila spíš proto, aby přerušila Mercyino kázání, než že by jí vadilo jejich vzrušené povídání. Ohlédla se na Mercy a prohlásila, že bude velmi vděčná za příležitost přečíst si Matherovu knihu.

Mluvíme-li už o církevních záležitostech," řekla Mercy. "Pomýšlel již váš manžel na to vstoupiti do vesnického církevního sboru? Jako majitel pozemků ve Vsi byl by v našem společenství zajisté vítán."

"Nevím," pokrčila Elizabeth rameny, "nikdy jsme o tom nehovořili."

"Je nám zapotřebí podpory," pokračovala Mercy. "Celá rodina Porterova i jejich přátelé odmítají platiti svůj díl výdajů reverenda Parrise. Kdy se váš manžel navrátí?"

"Na jaře," odpověděla Elizabeth.

"Proč odjel do Evropy?"

"Nechává si tam stavěti nový druh lodě, jež se nazývá fregata. Říká, že to bude rychlá loď, schopná ubrániti se francouzským pirátům."

Elizabeth se dotkla dlaní chladnoucích bochníků chleba a zavolala na děti, že je čas k jídlu. U stolu se jich pak zeptala, zda mají také chuť na čerstvý, teplý chléb. Její vlastní děti nad ním sice ohrnuly nos, ale Ann Putnamová, Abigail Williamsová a Betty Parrisová byly nabídkou nadšené. Elizabeth otevřela padací dvířka v rohu kuchyně a poslala Sarah, aby přinesla máslo.

Mercy padací dveře velmi zaujaly.

"Byla to Ronaldova myšlenka," vysvětlila Elizabeth. "Tyto dveře se podobají dvířkům do podpalubí a dovolují nám sejít do sklepa, aniž bychom museli vycházet ven."

Děti se usadily ke stolu k miskám dušeného vepřového s tlustými krající chleba, pokud o něj stály. Elizabeth nalila sobě i Mercy po hrnku horkého moštu a pozvala ji, aby se posadila do salónu, kde je nebude rušit dětské povídání.

"Propána!" zvolala Mercy. Oči jí okamžitě zabloudily k velkému Elizabetinu portrétu, který visel nad krbem. Obraz byl tak realistický, až ji šokoval. Zvláště zářící zelené oči vypadaly jako živé. Mercy chvíli stála uprostřed místnosti jako přimrazená. Elizabeth zatím přiložila na oheň, ze kterého už zbyly vlastně jen žhavé uhlíky.

"Ty šaty vás příliš odhalují," poznamenala Mercy. "A ani hlavu nemáte pokrytu."

"Ten obraz mne dříve též poněkud znepokojoval," přiznala Elizabeth.

Přiložila na oheň a narovнала se. Postavila ke krbu dvě židle. "Byl to Ronaldův nápad. Obraz působí mu potěšení a já si jej již příliš nevšímám."

"Je tak papeženský", ušklíbala se Mercy a natočila si židli tak, aby na obraz neviděla. Napila se teplého moštu a snažila se uspořádat si myšlenky. Návštěva neprobíhala tak, jak si to představovala. Elizabeth ji dost zneklidňovala. A to ještě ani nezačala mluvit o tom, proč sem vlastně přijela. Odkáslala si.

"Zaslechla jsem jisté řeči," začala konečně. "Jistě však na nich není ani

10

zbla pravdy. Slyšela jsem, že zamýšlíte koupiti northfieldský pozemek."

"Nejsou to řeči," prohlásila Elizabeth zvesela. "Učiním tak. Budeme pak vlastniti půdu po obou březích řeky Wooleston. Pozemek se potáhne až do Salemské Vsi, kde se spojí s dalším Ronaldovým majetkem, kterýž ve vesnici má."

"Půdu tu však zamýšleli koupiti Putnamovi," prohlásila Mercy rozčileně. "Je to pro ně důležité. Potřebují mít přístup k vodě, zejména kvůli své železárně. Jejich jediným problémem je nedostatek peněz, na něž musejí čekat do příští sklizně. Velmi je rozzlobí, budete-li na svém trvati, a jistě se pokusí vaši koupi zmařit."

Elizabeth pokrčila rameny: "Já mám potřebné peníze již nyní. Chci ten pozemek, neb hodláme tam vystavěti dům, abychom k sobě mohli vzít: další sirotky." Tvář se jí rozzářila vzrušením a oči se jí leskly. "Přislíbil jej navrhnouti a postaviti Daniel Andrew. Bude to nádherný dům z červených cihel, takový, jaké se staví v městě Londýně."

Mercy nevěřila svým uším. Elizabetina pýcha a hamižnost neznaly hranic. Mercy s obtížemi polkla doušek moštu.

"Víte-li pak, že Daniel Andrews je manželem Sarah Porterové?"

"Zajisté," kývla Elizabeth. "Před Ronaldovou cestou hostili jsme je zde oba."

"A kde, mohu-li se zeptati, jste přišla k tak velké peněžní sumě?"

"Díky válečným objednávkám dařilo se Ronaldově firmě neslýchaně dobře."

"Vydělávati na neštěstí druhých!" zvolala Mercy nesouhlasně.

"Ronald však tvrdí, že dodával jen tolik potřebný materiál."

Mercy se chvíli dívala do jasně zelených očí své hostitelky. Zhrozila se dvojnásob, když zjistila, že Elizabeth zřejmě vůbec netuší, jakého přestupku se dopustila. Nevzrušeně se usmívala, klidně se dívala Mercy do očí a spokojeně upíjela mošt.

"Slyšela jsem to, leč nevěřila jsem," vypravila ze sebe konečně. "Takový obchod je přece něco nepřírozeného, když je nyní váš manžel na cestách."

Je to proti božímu pořádku, a musím vás varovati - lidé ve Vsi o vás mluví.

Říkají, že nechováte se jako farmářova dcera."

"Navždy budu dcerou svého otce," prohlásila Elizabeth. "Teď jsem však i manželkou obchodníka."

Než stačila Mercy odpovědět, ozvala se z kuchyně strašná rána a po ní následoval křik. Obě ženy se vyděsily a vyskočily ze židlí. Elizabeth letěla do kuchyně a cestou nabíjela ručnici. Mercy běžela těsně za ní.

Dlouhý stůl byl poražený. Dřevěné misky, teď už prázdné, se rozkutálely po podlaze. Ann Putnamová se potácěla po místnosti, rvala ze sebe šaty, narážela do nábytku a ječela, že ji něco kouše. Ostatní děti se v hrůze tiskly ke stěnám. Elizabeth odhodila zbraň, doběhla k Ann a chytila ji za ramena.

"Copak je, děvče?" ptala se. "Co tě kouše?"

Ann se na okamžik zastavila. Oči se jí zamlžily a nepřítomně hleděly do dálky.

11

"Ann!" zavolala Elizabeth. "Copak to s tebou je?"

Ann otevřela ústa a pomaloučku vyplázla jazyk, jak nejvíc to šlo. Tělo se jí přitom kroutilo, jako by měla tanec svatého Víta. Elizabeth se jí pokoušela zadržet, ale Ann se jí s překvapivou silou vzpírala. Pak se chytila za hrdlo.

"Nemohu dýchat," zachroptěla. "Pomozte! Něco mne dusí!"

"Vezměme ji nahoru!" zavolala Elizabeth na Mercy. Společně ubohou dívku napůl donesly a napůl dovlekly do poschodí. Sotva ji položily na postel, začala se svíjet v křečích.

"Je to jakýsi strašlivý záchvat," řekla Mercy. "Myslím, že nejlepší bude, přivedu-li doktora, manžela svého."

"Prosím vás!" kývla Elizabeth. "Avšak spěchejte!"

Mercy sestupovala dolů po schodech a znechuceně potřásala hlavou.

Když se teď vzpamatovala z počátečního šoku, hrozná situace už ji nepřekvapovala, protože znala její příčinu. Bylo to čarodějnictví. Elizabeth totiž pozvala do svého domu d'ábla.

Úterý

12.července 1692

Ronald Stewart otevřel dveře své kajuty, vYšel na palubu a nadýchl se chladného ranního vzduchu. Byl oblečen do svých nejlepších kalhot pod kolena a šarlatové vesty, na košili měl naškrobené volány, a na hlavě dokonce napudrovanou paruku.

Byl vzrušením úplně bez sebe. Právě objeli Naugus Point u Marbleheadu a namířili si to přímo k salemskému přístavu. Před přídíl už bylo vidět Turnerovy doky.

"Plachty dejte skasati až v poslední chvíli," zavolal Ronald na kapitána Allena, který stál na můstku. "Chci, aby lidé z města mohli rychlost mé lodi oceniti."

"Ano, pane," vykřikl kapitán Allen. Ronald opřel mohutné, svalnaté tělo o lodní zábradlí, nechal si větrem cuchat světlé vlasy a šťastně se rozhlížel po známých místech. Byl rád, že se vrací domů, pociťoval však i jistou úzkost. Byl pryč skoro šest měsíců, o dva měsíce déle, než předpokládal, a za celou dobu nedostal z domova jediný dopis. Vypadalo to, že Švédsko je snad někde na konci světa. Nevěděl ani, zda Elizabeth dostala některý z dopisů, které on posílal jí. Neměl žádnou záruku, že se k ní dostanou, protože nenašel žádnou loď, která by plula přímo do Kolonie nebo alespoň do Londýna.

"Je na čase," zvolal kapitán Allen, když už se loď přiblížila k pevnině.

"Nebo naše fregata vyjede na molo a nezastaví se dříve než na Essex Street."

"Vydejte tedy příkaz!" vykřikl Ronald.

Na kapitánův rozkaz přiběhli námořníci a za pár minut už byly obrovské plachty svinuté a upevněné k ráhům. Loď zpomalila. Když se přiblížili asi na půl míle od nábreží, všiml si Ronald malého člunu, který plul směrem k nim. Jakmile se dostali blíž, poznal na přídi svého tajemníka Chestera Proctera. Vesele na něj zamával, ale Chester zůstal stát bez pohnutí.

12

"Pozdrav Pán Bůh," zavolal Ronald, když byl člun v doslechu. Chester stále mlčel. Člun se přiblížil ještě víc a Ronald uviděl, že tajemníkova hubená tvář je sklíčená a ustaraná. Ronaldovo vzrušení vystřídaly obavy.

Něco je v nepořádku.

"Myslím, že bude nejlépe, vystoupíš-li ihned na břeh," zavolal Chester na Ronalda, hned jak byl člun uvázan k lodi.

Spustili do člunu žebřík a Ronald po něm po krátké poradě s kapitánem slezl. Posadil se na zád a člun okamžitě odrazil. Chester seděl vedle něj.

Dva lodníci se opřeli do vesel.

"Co zlého se událo?" zeptal se Ronald a bál se odpovědi. Nejhorší strach měl z indiánského nájezdu na svůj domov.

Když odjížděl, byli Indiáni nedaleko, poblíž Andoveru.

Strašné věci dějí se v Salemu," prohlásil Chester. Byl přetažený a zjevně nervózní. "Prozřetelnost tě přivedla domů v nejvyšší čas. Byli jsme znepokojeni a tolik jsme se obávali, že příliš pozdě přijedeš."

"Jde o děti?" vylekal se Ronald.

"Nikoli, o děti ne. Ty zdraví jsou a v bezpečí. Jde o manželku tvou, Elizabeth. Je již mnoho měsíců v žaláři."

"Z čeho je obžalována?"

"Z čarodějnictví. Lituji, že musím tě takovou zlou novinou vítati. Odsoudil ji zvláštní soud a příští úterý má být popravena."

"To není možné!" zavrčel Ronald. "Manželka má zajisté není žádná čarodějnice."

"Však vím," kývl Chester. "Leč od února je ve městě velké pozdvižení kvůli čarodějnicím. Bezmála sto lidí již bylo obviněno. Jednu ženu dokonce již popravili. Desátého června, Bridget Bishopovou."

"Znal jsem ji," přikývl Ronald. "Byla to žena ohnivého temperamentu."

"Měla hospodu na Ipswichské silnici. Že by to však byla čarodějnice? To nezdá se podobno pravdě. Co se přihodilo, co způsobilo takový strach z čar a kouzel?"

"Je to kvůli těm záchvatům. Jisté ženy, najmě mladé, jimi žalostně postiženy byly."

"Byl jsi ty sám svědkem těch záchvatů?"

"Ach ano, ba celé město je vidělo při výsleších u soudu. Je strašné na ně hleděti. Postižené ženy zoufale křičí nejspíše zdravé mysli. Často oslepnou, ohluchnou, oněmí, někdy též postihne je to vše najednou. Třesou se hůř než kvakeři a ječí, že koušou je neviditelné bytosti. Jazyky lezou jim z úst, aby je pak jakoby spolklly. Nejhorší však je, že se jim ohýbají klouby, jako by se přelomit měly."

Ronaldovi se z toho všeho točila hlava. Tohle byla naprosto neočekávaná situace. V dopoledním slunci se mu začalo potit čelo. Zlostně si strhl z hlavy paruku a hodil ji na dno loďky. Snažil se přijít na něco, co by mohl udělat.

"Čeká na nás kočár," přerušil tísnivé ticho Chester, když už se blížili k nábreží. "Měl jsem za to, že bys rád hned do

žaláře odjel."

"Ano, řekl Ronald krátce. Vystoupili ze člunu a kráčeli po nábřeží.

13

Nasedli do kočáru, Chester vzal do ruky otěže a kůň vyrazil. Povož drncal po kamenném dláždění. Ani jeden z mužů nepromluvil.

"Kdo rozhodl, že tyto záchvaty způsobeny jsou čarodějnými silami?" zeptal se konečně Ronald, když vyjeli na Essexskou ulici.

"Pravil to doktor Griggs," vysvětloval Chester. "Pak reverend Parris ze Salemské Vsi, a pak již každý, dokonce i sudí."

"Jak mohli si býti tak jisti?"

"Jasně bylo to patrné u výslechů. Všichni mohli viděti, jak obviněný postiženého mučil, a jak postižený okamžitě ze svého trápení vysvobozen byl, jen se jej obviněný dotkl."

"Nemučili je však tak, že by se jich dotýkali?"

"To trýznění činili duchové obviněných. A duchy tyto pouze postižení viděli. Proto je též mohli jmenovat."

"Byla má manželka rovněž takto obžalována "Tak jest kývl Chester. "Jmenovala ji Ann Putnamová, dcera Thomase Putnama ze Salemské Vsi."

"Thomase Putnama znám. Je to malý zlostný mužik."

"Ann Putnamová byla postižena první," řekl Chester váhavě. "V tvém domě. Její první záchvat udal se ve vaší kuchyni začátkem února. A do dnešního dne stále je ještě postižena, tak jako matka její Ann."

"A co mé děti? Jsou snad též postiženy?"

"Děti tvé ušetřeny zůstaly."

"Díky Bohu."

Zahnuli do Prison Lane, Vězeňské uličky. Ani jeden z mužů již nepromluvil. Chester zastavil kočár před vězením. Ronald mu řekl, aby počkal, a vystoupil.

S hrůzou srdci vyhledal žalárníka Williama Dountona. Našel ho v nepořádné kanceláři, jak jí čerstvý kukuřičný chléb z pekárny. Byl to tlustý muž s houštinou neumytých vlasů a červeným bambulovitým nosem. Ronald jím pohrdal, protože věděl, že je to sadista, který s oblibou mučí vězně.

Dounton zjevně neměl z Ronaldovy návštěvy přílišnou radost. Vyskočil a schoval se za židli.

"Žádné návštěvy k odsouzeným," zamumlal ústy plnými chleba. "Dle rozkazu sudího Hathorna."

Ronald se stěží ovládal. Natáhl ruku, popadl žalárníka za vlněnou halenu a přitáhl si jeho obličej těsně k svému.

"Zacházíš-li zle s mou manželkou, zodpovíš si to!" zavrčel na něj.

"Není to moje vina," bránil se Dounton. "To úřady. Já jen plním rozkazy."

"Zaved' mne k ní," zavelel Ronald.

"Ale-" stačil ze sebe vypravit žalárník, než mu Ronald stáhl pevněji halenu kolem krku. Dounton se začal dusit. Ronald uvolnil sevření. Žalárník se rozkašlal, ale raději hned vytáhl klíče. Ronald ho pustil a šel za ním k těžkým dubovým dveřím. Jak Dounton odemykal, zavrčel: "Oznámím to."

14

"To vskutku nebude zapotřebí," prohlásil Ronald. "Cestou odsud půjdu ihned k sudímu a sám mu vše povím."

Za dubovými dveřmi Ronald uviděl několik vězeňských cel. Všechny byly plné. Vězňové se na ně dívali skelnými pohledy. Některé z nich poznal, ale neoslovil je. Ve vězení vládlo stísněné ticho a strašlivý puch, kvůli němuž musel Ronald vytáhnout kapesník, a zabořit do něj nos.

Došli ke kamennému schodišti, které vedlo do podzemí. Žalárník se zastavil a zapálil svíčku. Otevřel další těžké dubové dveře a oba muži sestoupili do nejhorší části vězení. Tady už byl zápach přímo nesnesitelný. Sklepní prostory tvořily dvě rozlehlé, vlhké místnosti vytesané v žulové skále. Vězňové byli spoutáni okovy přikovanými řetězy ke zdi.

Oba muži museli ty ubožáky překračovat. Ve vězení už téměř nebylo místo pro dalšího člověka.

"Okamžik," zvolal najednou Ronald.

Jeho průvodce se zastavil a otočil se.

Ronald si sedl do dřepu. Poznal jednu ženu, o které věděl, že je velmi zbožná.

"Jste Rebecca Nursová?" zeptal se jí. "Co zde ve jménu Božím činíte?"

Rebecca pomalu zavrtěla hlavou.

"Jen Bůh ví," vypravila ze sebe.

Ronald vstal a bylo mu slabo strachy. Měl dojem, že se celé město zbláznilo.

"Tam," řekl žalárník a ukázal do rohu sklepení, Pojdme."

Ronald šel za ním. Jeho vztek vystřídal soucit se všemi těmi ubožáky kolem. Dounton se zastavil a Ronald pohlédl na žulovou podlahu. Ve světle svíčky svou ženu stěží poznal. Byla spoutána obrovskými těžkými řetězy a celá pokryta špinou. Neměla téměř ani energii odhánět nejrůznější havěť, která v polotmě všude lezla.

Ronald si vzal od žalárníka svíčku a sklonil se k Elizabeth. Navzdory svému špatnému stavu se na něj usmála.

"Jak jsem ráda, že ses již navrátil," řekla slabým hlasem. "Teď si nemusím více činiti starosti o děti. Jsou v pořádku?"

Ronald ztěžka polkl. V ústech měl sucho.

"Přijel jsem do vězení přímo z lodi. Neměl jsem ještě možnost děti spatřiti."

"Učín tak, prosím. Budou rády, když tě uvidí. Obávám se, že jsou již dosti zneklidněny."

"Postarám se o ně. Nejprve však musím zařídit tvé propuštění."
"Doufejme," hlesla Elizabeth. "Proč ses navrátil tak pozdě?"
"Stavba lodi trvala déle než plánováno," vysvětloval. "Je to nový druh plavidla a způsobil nám tudíž dosti obtíží."
"Posílala jsem ti dopisy."
"Nedostal jsem žádný," zavrtěl hlavou.
"Alespoň jsi teď již zase doma," zašeptala.
"Já se vrátím," slíbil Ronald a vstal. Chvěl se strachy a starostí o svou ženu. Pokynul žalávníkovi a následoval jej do kanceláře.

15

"Činím pouze svou povinnost," prohlašoval zkrátke tloušť. Nebyl si totiž jistý Ronaldovým rozpoložením.
"Ukaž mi listiny," nařídil mu Ronald.
Downton pokrčil rameny, chvíli prohrabával nepořádek na stole a nakonec Ronaldovi podal soudní příkaz k uvěznění jeho ženy a příkaz k její popravě. Ronald je přečetl a zase vrátil. Sáhł do měšce a vytáhl několik mincí. "Chci, abys Elizabeth přestěhoval a podmínky její zlepšil."
Žalávník, celý šťastný, si peníze honem vzal.
"Díky, pane," zašklebil se a peníze mu zmizely v kapse. "Přestěhovati ji však nemohu. Vězni před popravou vždy bývají umístěni ve sklepeních.
Ani okovy nemohu jí sejmuti, neboť v příkaze k uvěznění se praví, že, musí spoutána býti, aby zlý duch tělo její opustiti nemohl". Zlepšim však její podmínky, když jste tak laskav."
"Učiň, co bude v tvých silách," požádal Ronald.
Venku mu pak chvíli trvalo, než nastoupil do kočáru. Nohy měl nejisté a slabé. "Do domu sudího Corwina," nařídil. Chester pobídl koně. Chtěl se zeptat na Elizabeth, ale neodvážil se. Na Ronaldovi bylo jasné vidět, jak je znepokojený. Jeli tedy mlčky. Na rohu Essex Street a Washington Street vystoupil Ronald z kočáru. "Čekej," řekl lakonicky. Zabušil na dveře. Když se otevřely, byl rád, že vidí vysokou, vyhublou postavu svého přítele Jonathana Corwina. Jakmile jej Jonathan poznal, rozladěný výraz v jeho tváři vystřídal soucit. Okamžitě uvedl hosta do salónu, kde jeho žena předla na kolovrátku. Požádal ji, aby je nechala o samotě, aby si mohli v soukromí promluvit.
"Je mi to líto," prohlásil pak, když už byli sami. "Jaké to žalostné uvítání pro unaveného poutníka."
"Pověz mi prosím, co mám učiniti," žádal ho Ronald zkroušeně.
"Obávám se, že nevím, co ti říci," začal Jonathan. "Doba je velmi neklidná. Ve městě panuje nespokojenost, nepřátelství, a snad i strašlivé mámení jakési. Sám si již nejsem jist, co si myslet, neb nedávno i tchyně má byla označena. Není žádná čarodějnice, vím, a to mne nutí pochybovat o pravdomluvnosti postižených dívek, jakož i o jejich motivaci."
"Motivace ubohých těch dívek mne nyní pramálo zajímá," prohlásil Ronald. "Potřebuji věděti, co učinit mohu pro svou milovanou ženu, s níž je neobyčejně krutě zacházeno."
Jonathan si zhluboka povzdychl: "Obávám se, že nelze již mnoho učiniti. Manželku tvou již odsoudila porota zvláštního soudu, jenž se procesy čarodějnickými zabývá."
"Právě jsi však sám o pravdomluvnosti svědků pochyboval," namítl Ronald.
"Ano," přikývl souhlasně Jonathan. "Odsouzení tvé ženy nezáleželo však na svědectví těch dívek ani na ukázkách zlých duchů u soudu. Soud choti tvé byl kratší než ty ostatní, dokonce i než soud s Bridget Bishopovou. Vina její byla všem jasna, neb důkaz proti ní byl skutečný a nezvratný.
Nebylo žádných pochyb."

16

"I ty věříš, že žena má je čarodějnice?" zeptal se Ronald nevěřicně.
"Vskutku věřím," přitakal Jonathan. "Lituji. Je to krutá pravda, a těžko je ji unést."
Ronald chvíli upřeně zíral svému příteli do tváře a vši silou se snažil s novou znepokojující informací vyrovnat. Jonathanových názorů si vždycky vážil a respektoval je.
"Musí však býti cosi, co ještě lze učiniti," zašeptal konečně. "Nějaký způsob, jak popravu alespoň odložit, abych měl možnost seznámit se s fakty."
Jonathan mu položil ruku na rameno.
"Jako místní sudí nemohu pro tebe ničeho učiniti. Snad bys měl jeti domů a o děti se postarati."
"Nevzdám se tak lehce," prohlásil Ronald.
"Pak tedy jed' do Bostonu a promluv se Samuelem Sewallem," navrhl Jonathan. "Vím, že jste přátelé, že společně navštěvovali jste Harvardskou Kolej. Snad by ti mohl poraditi. Je ve spojení s koloniální vládou a též sudím zvláštního soudu, jenž se záležitostmi ohledně čarodějnic zabývá.
Jistě nebude lhostejným. Říkal mi cosi o pochybách, které o celé záležitosti chová, právě tak jako Nathaniel Saltonstall, jenž dokonce rezignoval z povinnosti sudího."
Ronald Jonathanovi poděkoval a spěchal ven. Řekl Chesterovi o svých záměrech a honem si obstaral osedlaného koně. Za hodinu již vyrážel na sedmáct mil dlouhou cestu. Jel přes Cambridge, u Great Bridge přešel přes řeku Charles River a blížil se k Bostonu od jihozápadu.
Pociťoval stále větší úzkost. V duchu se stále mučil představami, co se stane, nebude-li mu Samuel ochoten pomoci či

nebude-li to snad v jeho moci. Nevěděl už, co jiného dělat. Samuel byl jeho poslední šancí. Projel městskou bránou v cihlových hradbách a mimoděk obrátil oči k šibenici, na níž se houpal oběšenec. Ten pohled mu krutě připomněl jeho problémy a Ronald se zachvěl strachy. Pobídl alespoň koně, aby zrychlil krok. Polední shon v ulicích ho donutil zpomalit. Boston byl se svými více než šesti tisíci obyvateli a osmi stovkami domů poměrně velké město. Byla už skoro jedna hodina, když přijel k Samuelovu domu. Seskočil z koně a uvázal ho k plaňkovému plotu.

Našel přítele, jak sedí po obědě v salónu a kouří dlouhou dýmku. Hned si všiml, že Samuel během několika posledních let dost ztloustl a vůbec už se nepodobá šviháckému mladíkovi, s nímž na vysoké škole bruslil na zamrzlé Charles River.

Samuel byl rád, že Ronalda vidí, uvítal jej však poněkud zaraženě.

Vytušil důvod jeho návštěvy ještě dříve, než se o něm zmínil. Ronald mu položil několik otázek a Samuel potvrdil, co už řekl Jonathan Corwin. Prohlásil, že Elizabetina vina je vzhledem k důkazu, který sudí Corwin našel v jeho domě, nepochybná.

Ronald malomyslně svěsil ramena. Vzdychal a bojoval se slzami. Nevěděl, co má dělat. Poprosil svého hostitele o sklenici piva. Než se Samuel

17

s nápojem vrátil, poněkud se ovládl. Dlouze se napil a požádal přítele, aby mu něco řekl o povaze důkazu použitého proti jeho ženě.

"Nerad bych o tom mluvil," odvětil Samuel vyhýbavě.

"Ale proč?" podivil se Ronald. Pozorně se na svého přítele zadíval a všiml si, jak je neklidný. Začala v něm hlodat zvědavost. Nenapadlo ho zeptat se na ten důkaz Jonathana. "Zjistěte je mým právem se to dovědět."

"To nepochybně," souhlasil Samuel, přesto však stále váhal.

"Prosím tě," zašeptal Ronald. "Věřím, že mi umožníš strašlivou tu událost pochopit."

"Nejlépe snad bude, navštívíme-li dobrého mého přítele, reverenda Mathera," prohlásil Samuel a vstal. "Má více zkušeností se záležitostmi světa neviditelného. Bude jistě vědět, jak ti poradit."

"Skláním se před tvým rozhodnutím," kývl Ronald a také vstal.

Nasedli do Samuelova kočáru a jeli přímo do kostela Old North Church. Uklizečka jim oznámila, že reverend je ve svém domě na rohu Middle Street a Prince Street. Vzhledem k tomu, že to bylo nedaleko, šli pěšky. Bylo také vhodnější ponechat kočár a koně na náměstí před kostelem.

Samuel zaklepal na dveře. Otevřela jim mladá služebná a hned je uvedla do salónu. Vzápětí přišel i reverend Mather a mnohmluvně je vítal. Samuel mu vysvětlil důvod jejich návštěvy.

"Ach tak," přikývl reverend a pokynul jim, aby se posadili.

Ronald se na církevního hodnostáře zadíval. Již se s ním setkal dříve.

Reverend Mather byl mladší než on a Samuel. Dokončil Harvard v roce

1678, sedm let po nich. Bez ohledu na to už na něm byly patrné známky stárnutí, právě tak jako na Samuelovi. Ztloustl, měl poněkud nateklý, červený nos a těstovitý obličej. V očích mu však zářila inteligence a rozhodnost.

"Mám pro vaše trápení velé pochopení," řekl Ronaldovi. "Cesty Boží jsou často pro nás smrtelníky nepochopitelné. Kromě vašeho osobního neštěstí znepokojuje mne též běh událostí v Salemu. Obyvatelé města i Vsi přemoženi jsou nepokojným a bouřlivým duchem, až obávati se musím, že události tamější vymykají se nám z ruky."

"V tomto okamžiku je hlavní mou starostí osud mé ženy," přerušil jeho slova Ronald. Nepřišel si sem vyslechnout kázání.

"A tak to též je správné," kývl reverend Mather. "Míním však, že je nanejvýš důležité, abyste pochopil, že my - úřady církevní i světské musíme o našem společenství jako o celku uvažovati. Čekal jsem, že se v našem středu objeví ďábel, a jedinou útěchou v celé této situaci pekelné je, že díky ženě vaší nyní víme, kde jej hledat."

"Chci důkaz proti ženě své znáti," prohlásil Ronald důrazně.

"A já vám jej ukáži," přikývl reverend. "Avšak jen slíbíte-li, že povahu jeho uchováte v tajnosti, neboť obáváme se, že odhalení důkazu toho vyvolalo by jistě v Salemu ještě větší znepokojení a neklid, než jaké tam doposavad vládlo."

18

"Co však učiniti mám, rozhodnu-li se proti rozsudku odvolati?"

"Jakmile důkaz ten uvidíte, neučiníte tak," řekl reverend. "Můžete mi věřit. Mám-li tedy slovo vaše?"

"Máte je," kývl Ronald. "Nevylučuje-li to tedy mé právo na odvolání?"

Všichni najednou vstali. Samuel s Ronaldem následovali reverenda Mathera ke kamennému schodišti. Reverend rozsvítil dlouhou voskovou svíci a začal jako první sestupovat do sklepa.

"Hovořil jsem dlouze o důkazu tomto s otcem svým," vykládal přitom přes rameno. "Usoudili jsme, že má pro budoucí generace neobyčejnou důležitost jakožto důkaz o jsoucnosti neviditelného světa. Proto věříme, že jeho pravé místo je na Harvardské Koleji. Jak víte, otec je nyní hlavou této školy."

Ronald na to nereagoval. Jeho mysl se teď nebyla schopna zabývat podobnými akademickými problémy.

"Já i otec jsme přesvědčeni, že v čarodějnických procesech salemských bylo příliš mnoho spoléháno na samotné důkazy zlých sil," pokračoval reverend Mather. Sešli na konec schodiště. Samuel s Ronaldem čekali, než reverend zapálí svíce na stěnách. Přecházel po sklepení a stále hovořil: "Máme velké obavy, že podobné spoléhání na projevy

zlých sil mohlo by do problému zaplésti i osoby nevinné."

Ronald začal něco namítat. V této chvíli neměl vůbec trpělivost na nějaké všeobecné problémy, ale Samuel mu položil ruku na rameno a zarazil jej.

"Důkaz proti Elizabeth je důkazem skutečným, jaký viděli bychom rádi v každém procesu," prohlásil reverend a pokynul oběma mužům, aby jej následovali k velké zamčené skříni. "Je však též neobyčejně pobuřující.

Nařídil jsem jej ze Salemu ihned po procesu odstranění a sem převézt.

Nikdy ještě nebyl jsem svědkem silnějšího důkazu zlé síly a moci ďáblů."

"Reverende, prosím," vypravil ze sebe konečně Ronald, "rád bych se navrátil ihned do Salemu. Ukažte mi jen, co to je, a já vydám se na cestu."

"Trpělivost, dobrý muži," prohlásil reverend Mather a vytáhl z vesty klíč. "Povaha důkazu tohoto je taková, že na ni musíte být připraven. Je vskutku strašlivá. Proto jsem žádal, aby soud s manželkou vaší za zavřenými dveřmi veden byl a aby sudí na svou čest přísahali, že vše v tajnosti zachovají. Nebylo to proto, že bych jí nechtěl dopřati spravedlivého soudu, avšak proto, abych zabránil nepokojům mezi lidmi, kteréž by pouze ďáblu do ruky nahrávaly."

"Jsem připraven," řekl Ronald se zřetelnou netrpělivostí.

"Ježíš Kristus Spasitel budiž s vámi," vyřkl reverend a vsunul klíč do zámku. "Nyní buďte silný."

Odemkl skříň. Pak oběma rukama otevřel dveře a poodstoupil, aby Ronald viděl dovnitř.

Ronald zalpal po dechu a vyvalil oči. V hrůze si mimoděk zakryl ústa rukou. Těžce polkl. Pokoušel se promluvit, nebyl však schopen vydat ani hlásku. Nakonec si odkašlal.

"Dosti!" vypravil ze sebe konečně a odvrátil oči.

19

Reverend Mather zavřel dveře skříně a pečlivě je uzamkl.

"Jste si jisti, že toto je dílo mé ženy Elizabeth?" zeptal se Ronald zničeně.

"Bez pochyby jakékoli," odtušil Samuel. "Nejenže je George Corwin nalezl na tvém pozemku, i Elizabeth svobodně přiznala zodpovědnost svou."

"Dobrý Bože!" zasténal Ronald. "Toto je zajisté dílo ďáblů. Přesto v srdci svém nepochybně vím, že Elizabeth žádnou čarodějnicí není."

"Je pro muže těžké připustit, že choť jeho smlouvu s ďáblem uzavřela," pokýval Samuel hlavou. "Leč důkaz tento, spolu se svědectvím několika postižených dívek, jež prohlásily, že je Elizabethin duch krutě mučil, k odsouzení postačí. Lituji, drahý příteli, leč Elizabeth je čarodějnicí."

"Jsem zcela zoufalý," bědoval Ronald.

Samuel a reverend Mather si vyměnili soucitný pohled. Samuel pak pokynul ke schodišti.

"Snad měli bychom se do salónu odebrati," navrhl reverend. "Věřím, že pohár piva nám neuškodí."

Když se pak posadili a napili, promluvil opět reverend Mather: "Jsou to krušné časy pro nás všechny. Musíme se však všichni vynasnažiti. Nyní, když je nám již známo, že ďábel vybral si Salem, je třeba s pomocí Boží vyhledat ďáblův služebníky i napomahače jejich a vyloučit je z našeho středu a tak ochránit lidi ctnostné a zbožné, jimiž ďábel zajisté pohrdá."

"Je mi líto," zavrtil Ronald hlavou. "Já však napomáhat k tomu nemohu. Jsem příliš rozrušen a unaven. Stále nemohu uvěřit, že Elizabeth je čarodějnice. Potřebuji čas. Jistě bude možno popravu odložit, alespoň o pouhý měsíc."

"Jedině guvernér Phips může odklad trestu povolit," řekl Samuel.

"Žádost tvá by však zbytečná byla. Povolil by odklad pouze v případě závažného důvodu."

Nastalo ticho. Otevřeným oknem pronikaly do místnosti zvuky města.

"Snad bych mohl důvod pro odklad nalézt," pronesl náhle reverend Mather.

Ronaldova tvář se rozzářila zábleskem naděje. Samuel se zatvářil zmateně.

"Doufám, že bych guvernérovi takový odklad ospravedlniti mohl," pokračoval reverend. "To by však na jediné podmínce spočívalo: na naprosté spolupráci ženy vaší Elizabeth. Musela by souhlasiti s tím, že k Princi temnot obrátí se zády."

"Její spoluprací mohu vás ujistit," vyhrkl Ronald. "Co žádáte, aby učinila?"

"Nejprve musí před shromážděním na radnici salemské svou vinu doznati. V doznání svém ať odpřisáhne, že vztahů s ďáblem zanechá. Za druhé musí označiti osoby, jež podobné smlouvy s ďáblem podepsaly.

Tím by nám velkou službu prokázala. Skutečnost, že postižené ženy stále jsou ještě trýzněny, značí, že ďáblův služebníci v Salemu ještě po svobodě chodí."

20

Ronald vyskočil.

"Ještě dnes odpoledne ji přiměji, aby souhlasila," vyhrkl vzrušeně.

"Prosím vás, zda mohl byste za guvernérem Phipsem ihned zajít."

"Počkám, jak se Elizabeth zachová," rozhodl reverend. "Nerad bych jeho excelenci obtěžoval, aniž bych všechno potvrzeno měl."

"Pošlu vám zprávu," slíbil Ronald. "Nejpozději ráno."

"Bůh vás provázej," rozloučil se s ním reverend Mather.

Cestou zpět ke kostelu Old North Church, před nímž stál kočár, Samuel Ronaldovi sotva stačil.

"Můžeš takřka hodinu cesty ušetřiti, pojedeš-li lodí na Noddle Island " poradil mu pak, když projížděli Bostonem, aby vyzvedli Ronaldova koně.

"Pak tedy popluji lodí."

Ronaldova zpáteční cesta byla opravdu mnohem kratší než ta do Bostonu. Nedlouho po poledni už zahýbal do Vězeňské uličky a uvázal koně před žalářem. Uštvanému zvířeti šla pěna z nozder.

Ronald byl právě tak unavený a pokrytý prachem. Špinavé čelo mu brázdily potůčky potu. Byl také psychicky vyčerpaný, hladový a žíznlivý.

Nevnímal však své vlastní nepohodlí. Hnala jej naděje, kterou dal jeho ženě reverend Mather.

Vběhl do žaláříkovy komůrky, hned se však zklamaně otočil, protože tam nikoho nenašel. Zabušil na dubové dveře, které vedly k celám. Ty se za okamžik pootevřely a ukázala se odulá tvář Williamu Dountona.

"Jdu navštívit ženu svou," vypravil ze sebe udýchaně Ronald.

"Je čas jídla," namítl žalárník. "Přijďte za hodinu."

Ronald rozrazil dveře nohou tak prudce, až tlouštík zavravoral. Z vědra, které držel v ruce, vyšplíchlo trochu řídké ovesné kaše.

"Jdu za ní právě teď!" zavrčel Ronald.

" O tom se soudí dozví," varoval ho Dounton. Postavil však vědro na zem a odvedl loďáře ke dveřím do sklepení. O pár minut později už Ronald seděl na špinavé podlaze vedle Elizabeth. Jemně jí zatřásl ramenem. Otevřela oči a okamžitě se ptala na děti.

"Ještě jsem za nimi nebyl " řekl Ronald. "Nesu však dobrou zprávu.

Navštívil jsem Samuela Sewalla a reverenda Mathera. Ti myslí, že bychom mohli dosáhnouti odkladu popravy."

"Díky Bohu," vydechla Elizabeth. Oči se jí ve světle svíčky rozzářily.

"Musíš však učinit doznání. A jmenovati další, o nichž víš že smlouvu s ďáblem uzavřeli."

"Jaké doznání?"

"Doznání o tom, žeš čarodějnice," zavrčel Ronald zlostně. Vyčerpání a napětí způsobily, že se přestával ovládat.

"Takové doznání učiniti nemohu," zašeptala Elizabeth.

"A pročpak ne?"

"Nejsem žádná čarodějnice."

Ronald na svou ženu chvilku zíral a jen bezmocně zatínal pěsti.

"Nemohu sama sobě lháti," přerušila Elizabeth napjaté ticho. "Nedoznám se k čarodějnictví."

21

Ronald, přetažený a vyčerpaný, zlostně vybuchl. Uhodil pěsti do dlaně a zavrčel na Elizabeth ze vzdálenosti jen pár centimetrů: "Doznáš se!

Poroučím ti, aby ses doznala!"

"Drahý manželi," řekla Elizabeth klidně. Ronaldův výbuch ji nijak nezastrašil. "Pověděli ti o důkazu, jenž proti mně použit byl?"

Ronald se narovnal a vrhl rychlý, zaražený pohled na žalárníka, který jejich rozhovor poslouchal. Poručil mu, aby se vzdálil. Tlouštík odešel ke svému vědru a začal dál roznášet kaši.

"Viděl jsem ten důkaz. Reverend Mather má jej doma."

"Musím být vinna jakýmsi přestoupením vůle Boží. K tomu bych se doznala, kdybych povahu přestupku toho znala. Nejsem však čarodějnice a nemučila jsem žádnou z mladých žen, jež proti mně svědčily."

"Doznej se pouze kvůli odkladu," prosil ji Ronald. "Chci jen život tvůj zachrániti."

"Nemohu zachrániti si život a ztratiti tak duši svou," trvala Elizabeth na svém. "Zalžu-li, budu tím do rukou ďáblových hrát. A žádné čarodějnice vskutku neznám, a neobviním nevinnou osobu, abych sama sebe spasila."

"Musíš se doznati!" vykřikl Ronald. "Neučiniš-li tak, pak tě opustím!"

"Uděláš, co ti svědomí tvé veleti bude. Já se však k čarodějnictví doznati nemohu."

"Prosím tě," změnil taktiku Ronald. "Kvůli dětem."

"Musíme důvěřovati v Pána našeho," prohlásila Elizabeth neoblomně.

"Ten nás však opustil," zasténal Ronald a po špinavé tváři mu stékaly slzy.

Elizabeth ztěžka zdvihla jednu spoutanou ruku a položila mu ji na rameno.

"Měj odvahu, můj drahý muži. Cesty Páně nevyzpytatelné jsou."

Ronald se však už přestal ovládat. Vyskočil a vyběhl z vězení.

Úterý

19. července 1692

Ronald nervózně přešlapoval z nohy na nohu. Stál ve Vězeňské uličce kousek od žaláře. Pod širokým okrajem klobouku se mu čelo lesklo potem. Byl horký, mlžný, dusný den. Nad davem, který se tu v očekávání shromáždil, se vznášelo nadpřirozené ticho. Dokonce i mořští rackové zmlkli. Všichni čekali, až se objeví popravčí kára.

Ronaldovi vířila v hlavě směsice strachu, lítosti a paniky, jež ochromovala jeho mysl. Neměl tušení, co on sám nebo Elizabeth provedli, že se dočkali takovéto katastrofy. Po včerejšku, kdy se naposled snažil svou ženu přesvědčit, aby se doznala, mu úřady vstup do vězení zakázaly.

Avšak žádné prosby, přesvědčování ani hrozby Elizabeth k přiznání nepřiměly.

Ze dvora žaláře zaslechl kovový rachot železem pobitých kol na žulovém dláždění a téměř okamžitě se objevila popravčí kára.

Stálo na ní pět žen, které se tiskly k sobě. Stále ještě byly spoutány

22

řetězy. Za vozem kráčel William Dounton a na tváři měl široký úsměv plný radostného očekávání. Těšil se, až své světenkyně předá katovi.

V davu se ozvaly náhlé výkřiky a jásot. Atmosféra připomínala karnevalové veselí. Děti, zničehonic plné energie, se pustily do svých obvyklých her a dospělí se smáli a plácali jeden druhého po zádech. Bude to sváteční den, plný veselí, jako většina dní, kdy se konají popravy. Pro Ronalda, podobně jako pro příbuzné a přátele ostatních obětí, to však neplatilo.

Reverend Mather jej varoval, takže ho nepřekvapilo ani nenaplnilo nadějí, když v první skupině odsouzených Elizabeth nespátřil. Reverend ho upozornil, že jeho žena bude popravena jako poslední, až se dav nasytí pohledu na krev prvních pěti popravených. Šlo o to, aby se snížil možný nežádoucí vliv na obyvatele zvláště na ty, kteří slyšeli o důkazu, který proti ní byl použit, případně jej dokonce viděli.

Když kára projížděla kolem, zadíval se Ronald do tváří odsouzených žen. Všechny vypadaly naprosto zlomené a zdeptané krutým zacházením i strašlivým osudem, který je čeká. Mezi ženami na voze poznal dvě známé tváře - Rebeku Nursovou a Sarah Goodovou. Obě pocházely ze Salemské Vsi. Ostatní ženy byly ze sousedních měst. Když viděl Rebeku Nursovou na cestě na popravě a uvědomil si, jaká je to zbožná žena, vzpomněl si na chmurné varování reverenda Mathera, že salemské procesy s čarodějnicemi by se mohly vymknout z ruky.

Vůz dojel k Essex Street a zahnul k východu. Dav se vydal za ním.

Z houfu lidí vyčníval reverend Mather, který jako jediný seděl na koni.

Asi o půl hodiny později Ronald opět uslyšel rachocení kovu na dlažbě vězeňského dvora. Za okamžik se objevila druhá kára. Seděla v ní Elizabeth se skloněnou hlavou. Měla tak těžké okovy, že ani nemohla vstát.

Když vůz projížděl kolem Ronalda, Elizabeth nezdvihla oči. Ronald na ni také nezavola. Ani jeden z nich nevěděl, co říci.

Ronald následoval popravčí káru a připadal si, jako by prožíval nějaký zlý sen. Cítil děsivou rozpolcenost. Na jednu stranu se mu chtělo utéci a skrýt se před celým světem, na druhou však chtěl být s Elizabeth až do konce.

Na východním okraji města přešel vůz přes most, odbočil z hlavní silnice a začal stoupat na Gallows Hill - Šibeníční vrch. Cesta stoupala nahoru mezi křovím a trním, až se objevil nehostinný kamenitý hřeben porostlý několika pokroucenými akáty a duby. Kára, na níž jela Elizabeth, zastavila vedle již prázdného prvního vozu.

Ronald si otřel z čela pot a kráčel dál. Před sebou spatřil hlučnou skupinu lidí shromážděnou kolem jednoho z větších dubů. Za nimi čněl reverend Mather na koni. U stromu stály odsouzené ženy. Kat v černé kápi, kterého sem přivezli z Bostonu, už přehodil přes jednu ze silných větví provaz. Jeden konec přivázal ke kmeni a na druhém uvázal smyčku a navlékl ji Sarah Goodové přes hlavu. Sarah se kymácela na žebříku opřeném o strom.

Pak Ronald uviděl, jak se k ubohé ženě blíží reverend Noyes ze Salemu.

V ruce svíral bibli.

23

"Doznej se, čarodějnice!" zařval.

"Nejsem o nic více čarodějnice než ty čaroděj!" křičela na něj Sarah.

Začala pak reverenda proklínat, ale její hlas zanikl v křiku shromážděného davu. Pak někdo zvolal, aby už kat konečně konal svoji povinnost. Kat tedy do Sarah Goodové strčil a ta spadla ze žebříku.

Lidé jásali a volali: "Smrt čarodějnic!", zatímco Sarah Goodová marně zápasila s provazem, který jí stahoval hrdlo. Tvář jí nejprve zbrunátněla, poté zčernala a ona sebou přestala zmítat. Kat pak pokračoval s ostatními odsouzenými.

S každou další oběšenou se jásání davu mínilo. Když byla ze žebříku shozena a posléze odříznuta poslední žena, dav ztratil zájem. Několik lidí sice přistoupilo ke společnému mělkému hrobu, aby si prohlédlo do něj vhozená těla, většina přihlížejících se však už vydala k městu, kde mělo veselí pokračovat.

V té chvíli předali katovi Elizabeth. Musel jí pomoci nahoru na žebřík, protože to kvůli těžkým okovům sama nedokázala. Ronald těžce polkl. Chtěl křičet zlostí. Chtěl prosit o milost. Neudělal však nic. Nemohl se ani pohnout.

Reverend Mather ho zahlédl a popojel k němu.

"Je to vůle Boží," pronesl. Zápolil se vzpínajícím se koněm, který vycítil Ronaldova muka.

Ronald nespustil z Elizabeth oči. Toužil vyrazit a zabít kata.

"Musíte si připamatovati, co Elizabeth byla učinila," řekl reverend Mather. "Měl byste Pánu našemu děkovati, že smrt zasáhne, aby náš Sion spasila. Pamatujte, že jste důkaz spatřil na vlastní oči."

Ronald se zmohl na chabé přikývnutí. Marně se snažil zadržet slzy.

Důkaz viděl. Skutečně to bylo dílo ďáblů.

"Ale proč?" vykřikl zničehonic. "Proč Elizabeth?"

Viděl, jak k němu Elizabeth na okamžik obrátila oči. Rty se jí začaly pohybovat. Než ale stačila něco říci, kat do ní prudce strčil. Oproti ostatním odsouzeným jí však nechal o dost delší lano. Její tělo tedy urazilo poměrně dlouhou dráhu, než se prudce zastavilo ve smrtelném letu. Na rozdíl od ostatních se nezmítala ani jí nezčernala tvář.

Ronald vložil hlavu do dlaní a plakal.

24

(1) Úterý
12. července 1994

Kimberley Stewartová pohlédla na hodinky.

Právě vycházela z podzemní dráhy na Harvard Square v Cambridge ve státě Massachusetts. Bylo pár minut před sedmou. Věděla, že přijde včas, maximálně se zpozdí o pár minut, přesto však spěchala. Protlačila se davem lidí, kteří postávali kolem kiosku uprostřed náměstí, a napůl přešla, napůl přeběhla kousek po Massachusetts Avenue, než zahrula do Holyoke Street.

Před budovou s nápisem Hasty Pudding Club se na okamžik zastavila, aby popadla dech. Zнала tenhle společenský klub jen v souvislosti s výročními cenami, které uděloval hercům a herečkám. Byla to cihlová budova s bílými ozdobami, tak jako většina domů na Harvardu. Ještě nikdy nebyla vevnitř, i když věděla, že je tam docela dobrá restaurace. Tohle byla její první návštěva.

Dech už se jí téměř zklidnil, a tak otevřela dveře a vešla dovnitř.

Spatřila velké schodiště. Než vystoupala až nahoru, opět se trochu zadýchala. Zašla se upravit na dámskou toaletu. Zápasila se svými hustými havraními vlasy, které se odmítaly chovat podle jejího přání, a říkala si přitom, že nemá žádný důvod k nervozitě.

Koneckonců Stanton Lewis je příbuzný. Problém byl jen v tom, že zatelefonoval na poslední chvíli a tvrdil, že potřebuje, aby přišla na dnešní večeři, a že je to naléhavé.

Vzdala svůj marný boj s vlasy a s pocitem, že vypadá neupraveně, došla zpět k recepčnímu pultu a oznámila, že se má v restauraci sejit s manželi Lewisovými.

"Většina vaší společnosti už je tu," oznámila servírka, která si ji vzala na starost.

Kim za ní procházela hlavním sálem restaurace a její nervozita opět stoupla. Slovo společnost ji příliš nenadchlo.

Přemýšlela, kdo by tak ještě mohl u večeře být.

Servírka ji vedla na terasu, kde již bylo plno hostů. Stanton a jeho žena Candice tam už seděli u rohového stolu pro čtyři.

"Promiňte, že jdu pozdě," omlouvala se Kim, když došla ke stolu.

"Vůbec nejdeš pozdě," uklidňoval ji Stanton.

Vyskočil přitom od stolu a sevřel ji v mocném objetí, až se musela zaklonit. Zrudla. Měla nepříjemný pocit, že se na ni všichni lidé na terase dívají. Jakmile se mohla ze Stantonova objetí uvolnit, couvla k židli, kterou jí servírka přidržovala, posadila se a snažila se vypadat, jako že tam vlastně ani není.

Vždycky se cítila nepříjemně, když byla se Stantonem. Byli sice bratranec a sestřenice, ale Kim měla pocit, že pokud jde o společenské záležitosti, nemohly by existovat větší protiklady než oni dva. Sama sebe považovala za dost zakřiknutou, občas až neohrabanou, zatímco Stanton jí připadal jako vzor sebejistoty a uhlazené agresivní asertivity. Byl vysoký, s postavou závodníka na lyžích, a dolů k lidem shlížel z pozice úspěšného

26

podnikatele. Jeho žena Candice sice měla plachý úsměv, v Kim však přesto vyvolávala pocit, že ona sama je společensky nemožná.

Rychle se kolem sebe rozhlédla a přitom omylem vrazila do servírky, která se jí pokoušela položit na klín ubrousek. Obě se začaly současně omlouvat.

"Uklidni se, sestřenko," usmál se Stanton, když servírka odešla. Natáhl se a nalil jí sklenici bílého vína. "Jako obvykle jsi napjatá jako struna."

"Když mi říkáš, abych se uklidnila, ještě víc mě tím znervózniš," namítla a napila se vína.

"Ty jsi ale divná," pronesl Stanton. "Já prostě nikdy nepochopím, z čeho jsi sakra takhle nesyvá, zvláště když tu jen sedíš s příbuznými v místnosti plné lidí, které v životě neuvidíš. Nebuď už přece takhle sešněrovaná."

"Nemám kecky, abych si je mohla rozšněrovat," zažertovala Kim a pomalu se začínala uklidňovat. "Pokud jde o tvou neschopnost pochopit mou nervozitu, je mi to naprosto jasné. Jseš si tak absolutně jistý sám sebou, že si vůbec neumíš představit, jaké to je, když se tak někdo necítí."

"Proč mi teda nedáš příležitost, abych to pochopil? Chci jen, abys mi vysvětlila, proč se zrovna teď cítíš nesyvá."

Panebože, holka, vždyť se ti úplně třese ruka."

Postavila skleničku na stůl a složila ruce do klína.

"Jsem nervózní hlavně kvůli tomu, že si připadám neupravená. Když jsi mi dneska večer zavolał, pomalu jsem ani neměla čas se osprchovat, natož si najít něco na sebe. A jestli to musíš vědět, tak jsem celá vedle z té mé ofiny." Kim se pokoušela urovnat si vlasy na čele.

"Mně ty tvoje šaty připadají ohromný," poznamenala Candice.

"No jasně," přidal se Stanton. "Kimberley, vždyť ty přece vypadáš bezvadně."

Kim se zasmála: "Nejsem zas tak hloupá, abych nevěděla, že vyprovokované komplimenty nemají žádnou cenu."

"Blbost," vyhrkl Stanton. "Tenhle rozhovor je naprosto nesmyslný, protože ty jsi krásná sexy ženská, i když se vždycky chováš, jako bys o tom neměla ani tušení, což je nakonec docela roztomilé. Kolik ti vlastně je, pětadvacet?"

"Sedmadvacet," řekla Kim. Napila se ještě trochu vína.

"Sedmadvacet, a každým rokem jsi hezčí," usmál se Stanton potutelně.
"Máš lícní kosti, za které by spousta ženských dala nevímco, pleť hladkou jako miminko prdýlku, postavu jako baletka, a to nemluvím o těch smaragdových očích, které by okouzly i řeckou sochu."
"Jenomže ono je to všechno trochu jinak. Moje lícní kosti jsou fajn, ale není to nic výjimečného, jemná kůže se mi skoro neopálí a ta postava baletky je jen hezký způsob, jak říct, že nejsem právě vyvinutá."
"Jsi na sebe moc přísná," poznamenala Candice.
"Myslím, že bychom měli změnit téma," navrhla Kim. "Tenhle rozhovor mě moc neuklidňuje, spíš naopak."
"Tak se omlouvám, že jsem ti tak upřímně lichotil," řekl Stanton. Potutelný úsměv se mu vrátil na rty. "O čem by sis teda radši povídala?"

27

"Co kdybys mi třeba vysvětlil, proč byla moje přítomnost na téhle večeři tak naléhavá?"
"Potřebuju tvou pomoc," naklonil se k ní.
"Mou pomoc?" Kim se musela zasmát. "Náš velký finančník potřebuje mou pomoc? To má být vtip?"
"Naopak," zavrtěl hlavou, "za pár měsíců chci pustit na burzu akcie jedné ze svých biotechnologických společností zvané Genetrix."
"Já do ní investovat nebudu," zamračila se. "Vybral sis nesprávnou příbuznou."
Teď se musel smát zase Stanton: "Nesháním peníze, to jsi vedle. Jde o něco docela jiného. Náhodou jsem dneska mluvil s tetou Joyce a-"
"No to snad ne!" přerušila ho nervózně. "Co zas máma říkala?"
"Náhodou se zmínila o tom, že ses nedávno rozešla se svým přítelem."
Kim zbledla. Nepříjemný pocit, s nímž do restaurace vstupovala, se okamžitě vrátil.
"Měla by radši držet jazyk za zuby," zavřela rozzlobeně.
"Teta Joyce neuváděla žádné příšerné detaily," uklidňoval ji Stanton.
"To je jedno. Od mých patnácti let zveřejňuje moje osobní problémy."
"Ale ona jen řekla, že se k tobě Kinnard nehodil," namítl bratranec. "A s tím já náhodou musím souhlasit, protože pořád někam jezdí s kamarády - jednou na lyže a pak zase na ryby."
"To už mi přijde jako dost velké detaily," zaúpěla. "A taky je to dost přehnané. To rybaření je nová záležitost. A lyžování je jen jednou za rok."
"Abych ti pravdu řekl, tak jsem ji skoro ani neposlouchal. Aspoň teda do té doby, než se zeptala, jestli bych ti nemohl najít někoho vhodnějšího."
"Panebože!" zděsila se. "To už snad ani není možný! Fakt po tobě chtěla, abys mi někoho našel?"
"Ne že by to byla právě moje parketa," usmál se samolibě. "Tentokrát jsem ale zabodoval. Hned jak jsem s tetou domluvil, napadlo mě, komu tě představím."
"Neříkej mi, že to je důvod, proč jsi mě sem dneska pozval," vyděsila se.
Cítila, jak se jí zrychluje tep. "V životě bych sem nešla, kdybych jen tušila. . ."
"Uklidni se," mírnil ji Stanton. "Neplaš se, prosím tě, to bude dobrý.
Věř mi."
"Je na to moc brzo."
"Nikdy není moc brzo," zavrtěl hlavou. "Moje motto zní: Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek."
"Ale ty jsi vážně nemožný, Stanton," protestovala. "Ještě se mi nechce se s někým seznamovat. A kromě toho vypadám děsně."
"Už jsem ti řekl, že to není pravda," uklidňoval ji. "Věř mi. Edward Armstrong se do tebe přímo zblázní. Jeden pohled těch tvých smaragdových očí a rozklepou se mu kolena."
"Celé je to hloupost," prohlásila rozhodně.
"Měl bych se ale rovnou přiznat, že mám taky postranní úmysly," poznamenal Stanton. "Od doby, kdy jsem začal, se pokouším Edwarda

28

zainteresovat do svých biotechnologických podniků. Teď když jdu na burzu s akciemi Genetrixu, se to zrovna hodí. Chci si ho totiž zavázat tím, že mu tě představím, víš? Pak ho snad donutím, aby zasedal ve vědecké poradní radě Genetrixu. Jeho jméno na propagačním letáku má hodnotu čtyř nebo pěti miliónů. Za čas z něj udělám milionáře."
Kim nic neříkala a hleděla si svého vína. Byla stále nervózní a navíc měla nepříjemný pocit, že ji Stanton využívá. Nahlas však neřekla nic.
Vždycky měla potíže prosadit se v jakékoli napjatější situaci. Stanton ji ohromil jako obvykle, když s ní takhle sobecky manipuloval, a ještě o tom navíc otevřeně hovořil.
"Možná že Edward Armstrong nechce být milionář," podotkla konečně.
"Nesmysl," prohlásil Stanton rázně. "Každý chce být milionář."
"Vím, že je pro tebe těžké to pochopit," usmála se. "Ale ne každý přemýšlí tak jako ty."
"Edward je sympaták," vmísila se do hovoru Candice.
"Proto ještě nemusí toužit stát se milionářem," namítl Kim.
Stanton se uchechtl: "Víš, sestřenko, možná že potřebuješ papíry na hlavu, ale smysl pro humor máš, to se musí

nechat."

"Chtěla jsem říct," pokračovala Candice, "že Edward je ohleduplný člověk. A to je podle mého názoru důležité. Původně jsem byla proti tomu, aby ti Stanton někoho dohazoval, ale pak jsem si řekla, že by bylo hezké, kdybys pro změnu chvíli chodila s někým slušným. Tvůj vztah s Kinnardem byl koneckonců dost bouřlivý. Myslím, že si zasloužíš něco lepšího."

Kim byla z Candice celá pryč. Evidentně o Kinnardovi nevěděla vůbec nic, ale nechtěla se s ní dohadovat. Místo toho jen pokrčila rameny a prohlásila: "Problémy mezi mnou a Kinnardem byly právě tak mojí chybou jako jeho."

Toužebně se zadívala ke dveřím. Srdce ji bušilo. Přála si, aby mohla prostě vstát a odejít. Ale neodešla. Neměla to v povaze, přestože toho upřímně litovala.

"Edward není jen ohleduplný," řekl Stanton. "Je to génius."

"To je teda skvělý," prohlásila Kim sarkasticky. "Nebudu mu připadat jen ošklivá, ale ještě i nudná. Obvykle zrovna nejiskřím, když mám konverzovat s nějakým géniem."

"Věř mi," uklidňoval ji Stanton. "Uvidíš, že si budete bezvadně rozumět. Máte hodně společného. Edward je doktor. Studoval se mnou na Harvardu lékařskou fakultu. Za studii jsme spolu pracovali na spoustě pokusů v laborce, ale on pak ve třetím ročníku přerušil a udělal si doktorát z biochemie."

"Pracuje jako lékař?" zeptala se Kim.

"Ne, dělá ve výzkumu. Jeho specialitou je chemie mozku, což je v současné době obzvlášť plodný obor. Je to slavný vědec a brzy z něj bude hvězda. Harvardu se ho podařilo ukrást zpátky ze Stanfordu. A hele, my o vlku, a on už je tady!"

Kim se prudce otočila a spatřila, jak k nim kráčí vysoký, ramenatý, ale

29

chlapecky vyhlížející muž. Věděla, že mu jako Stantonovu spolužákovi musí být kolem čtyřicítky. Vypadal však mnohem mladší, měl rovné světlé vlasy a širokou, hladkou, opálenou tvář. Nebyl vůbec bledý, jak si Kim vědce představovala. Trošku se hrbil, jako by měl strach, že se uhodí hlavou o trám na stropě.

Stanton okamžitě vyskočil a objal ho právě s takovým nadšením jako předtím Kim. Dokonce ho párkrát poplácal po zádech, jak to muži někdy dělávají.

Kim poznala, že Edwardovi je Stantonovo okázalé přivítání právě tak nepříjemné jako předtím jí, a v duchu ho politovala.

Stanton je krátce představil, Edward podal oběma ženám ruku a pak se posadil. Kim si všimla, že má trochu zvlhlou dlaň a tiskne ruku právě tak váhavě jako ona. Také trochu koktal a nervózním pohybem si často shrnoval vlasy z čela.

"Moc mě mrzí, že jsem přišel pozdě," omlouval se. Maličko přitom zadržával v řeči.

"Vrána k vráně sedá," usmál se Stanton. "Tahle moje nádherná, talentovaná, sexy sестřenka řekla přesně totéž, když před pěti vteřinami přišla."

Kim cítila, jak rudne. Bude to dlouhý večer, pomyslela si. Stanton si prostě nemůže pomoci.

"Uklidni se Edwarde," pokračoval Stanton a naléval víno. "Nejdeš pozdě. Říkal jsem kolem sedmé. Jdeš akorát."

"Jenom mi připadalo, že už tu všichni čekáte," vysvětlil Edward. Rozpačitě se usmál a pozdvihl sklenku, že to vypadalo jako připitek.

"To je dobrý nápad," chopil se toho Stanton. "Rád bych pronesl připitek. Nejdřív bych chtěl připít své milované sestřence Kimberley Stewartové. Je to ta nejlepší sestra na pooperačním oddělení." Pohlédl přímo na Edwarda. Všichni drželi skleničky v ruce. "Jestli si budeš potřebovat dát do opravy prostatu, tak se modli, aby měla službu Kimberley. Je přímo legendární s katetrem v ruce."

"Prosím tě, Stanton, nech toho!" Protestovala Kim.

"Dobře, dobře," zamával Stanton levou rukou jako by uklidňoval imaginární obecenstvo. "Vrátím se k připitku Kimberley Stewartové. Nesplnil bych svou povinnost, kdybych zde přítomným nesdělil, že její rodokmen sahá téměř až k Otcům poutníků, kteří připluli na památné lodi Mayflower. Z otcovy strany, samozřejmě. Z matčiny strany je to jen k Americké revoluci. To jsou bohužel také moji předkové."

"Stantone, tohle snad není nutné," snažila se ho zarazit Kim, už takhle celá bez sebe.

"To ale není všechno," pokračoval Stanton se zápallem táborového řečníka. "Její první příbuzný vystudoval starý dobrý Harvard již v roce

1671. Byl to Sir Ronald Stewart, zakladatel společnosti Maritime, Ltd, jakožto i současné dynastie Stewartů. A snad nejzajímavější z toho je Kimberleyina osmkrát pra babička, kterou pověsili v Salemu za čarodějnictví. Jestli tohle není Amerika v kostce, tak už nevím."

"Stantone, ty jsi někdy fakticky děsný!" vyjela na něj Kim, která dostala

30

takovou zlost, že se protentokrát necítila ani trapně. "Tohle nejsou informace určené pro veřejnost!"

"A proč ne, sakra?" zasmál se Stanton. Pohlédl znovu na Edwarda.

"Stewartovi mají směšnou představu, že tahle starodávná historie je skvrnou na rodinné cti."

"Ať už si myslíš, že je to směšné, nebo ne, lidi mají prostě právo na své city!" vyhrkla Kim rozpaleně. "A kromě toho je to moje matka, kdo je na tuhle věc citlivá, a to je přece tvoje teta, rozená Lewisová! Můj otec mi o tom nikdy neřek ani slovo."

"No to je jedno," mávl rukou Stanton. "Mě osobně ten příběh fascinuje.

Je to stejné, jako kdyby člověk měl nějakého příbuzného na lodi Mayflower nebo na člunu, co v něm Washington přeplul řeku Delaware."

"Myslím, že bychom měli změnit téma," navrhla Kim.

"Jsem pro," kývl Stanton. Jako jediný ještě stále držel v ruce sklenici vína. Byl to dlouhý přípitek. "To mě přivádí k Edwardu Armstrongovi. Je to ten nejohromnější, nejproduktivnější, nejinteligentnější neurochemik na světě, ne, vlastně v celém vesmíru! Připíjím na muže, který přišel z ulic Brooklynu, vydělával si na studium, a teď je na vrcholu zvolené životní dráhy. Na muže, který už má zamluvenou letenku do Stockholmu pro Nobelovu cenu, kterou nabeton dostane za svou práci o neurotransmiterech, paměti a kvantové mechanice."

Stanton pozdvihl sklenku a všichni to udělali po něm. Přitukli si a napili se. Kim postavila skleničku na stůl a potají vrhla pohled na Edwarda. Bylo jí jasné, že je stejně zaražený a rozpačitý jako ona sama.

Stanton s bouchnutím postavil prázdnou sklenici na stůl a ihned si dolil.

Rozhlédl se po ostatních sklenkách a pak vrátil láhev do kbelíku s ledem.

"Teď, když jste se vy dva seznámili," zašklebil se, "čekám, že se do sebe zamilujete, vezmete se a budete mít spoustu roztomilých dětiček. Jediná odměna, kterou čekám za to, že jsem vás dal dohromady, je Edwardova účast ve vědecké radě Genetrixu." Srdečně se rozesmál, i když se k němu nikdo nepřipojil. Když se konečně uklidnil, rozhlédl se a řekl:

"No a kde je sakra číšník? Máme hlad!"

Před restaurací se skupinka zastavila.

"Mohli bychom jít na zmrzlinu k Herrellovi, je to támhle za rohem," navrhl Stanton.

"Já už nic nemůžu," zavrtěla Kim hlavou.

"Já taky ne," přidal se Edward.

"Já přece nikdy nejím moučník," ozvala se vyčítavě Candice.

"Tak kdo chce teda odvézt domů?" zeptal se Stanton. "Mám auto v garáži tady v Holyoke Center."

"Já docela ráda pojedu podzemkou," prohlásila Kim.

"A já bydlím kousek odtud," řekl Edward. "

"Tak teda ahoj, vy dva," usmál se Stanton, slíbil Edwardovi, že se ozve, vzal Candice pod paži a vydal se ke garážím.

31

"Můžu tě doprovodit ke stanici?" zeptal se Edward.

"To bych byla docela ráda," kývla Kim.

Vyrazili směrem k Harvard Square a Kim začala mít pocit, že jí chce Edward něco říci. Než došli na roh, skutečně promluvil: "Dneska je takový příjemný večer," řekl a zase přitom trochu zadrhával. "Co kdybychom se trochu prošli po náměstí, než pojeděš domů?"

"To je bezvadný nápad," souhlasila. Zavěsili se do sebe a pokračovali v cestě. Navzdory jménu nebylo Harvard Square vlastně žádné pravidelné náměstí, ale spíš řada zakřivených průčelí a otevřených prostor neobvyklých tvarů. Za letních nocí se toto místo spontánně měnilo v jakoby středověké náměstí plné žonglérů, muzikantů, kouzelníků, akrobatů a básníků, kteří tu přednášeli svou poezii.

Byla teplá, hedvábná letní noc. Vysoko na nebi bylo slyšet lelky. Dokonce i pár hvězd překonalo zář velkoměsta. Kim s Edwardem se procházeli po celém náměstí, občas se na chvilku zastavili u nějakého pouličního umělce. Po nepřilíš vydařeném začátku večera se teď bavili velmi dobře.

"Jsem ráda, že jsem dneska večer přišla."

"Já taky."

Nakonec se posadili na nízkou betonovou zídku. Nalevo od nich zpívala nějaká žena tesknou baladu. Napravo hrála skupina temperamentních peruánských Indiánů na nějaké domorodé nástroje podobné Panovým flétnám.

"Stanton je teda vážně číslo," poznamenala Kim.

"Nevěděl jsem, kvůli čemu se mám stydět víc," přiznal se Edward.

"Jestli kvůli mně, kvůli tobě, nebo kvůli tomu, co vyváděl."

Zasmála se. Cítila se stejně trapně, když Stanton připíjel jí, jako když připíjel Edwardovi.

"Mě na něm vždycky fascinuje, jak s každým manipuluje, ale zároveň je hrozně příjemný," řekla po chvíli.

"Je zvláštní, jak mu to vždycky projde," souhlasil Edward. "Mně by se tohle nikdy v životě nepodařilo. Vlastně jsem měl vždycky trochu pocit, že dělám Stantonovi křoví. Závídel jsem mu a chtěl jsem mít aspoň polovičku jeho asertivity. Nikdy jsem se ve společnosti nechoval moc sebejistě, spíš trochu praštěně."

"Jako bys mluvil o mně," přiznala Kim. "Vždycky jsem si přála být ve styku s druhými sebejistější, jenomže to nějak nikdy nešlo. Už jako malá holka jsem byla zakřiknutá. Když mluvím s cizími lidmi, nikdy mě nenapadnou ty správné věci, co bych měla říct. Teda napadnou, ale až za pět minut, a to už je vždycky pozdě."

"Vrána k vráně sedá, jak nás Stanton popsal," usmál se Edward.

"Problém je v tom, že on o naší slabosti ví a umí nás potrápít. Vždycky přímo umírám, když vyrukuje s tím nesmyslem, že už mám zamluvenou letenku do Stockholmu pro Nobelovu cenu."

"Omlouvám se ti za svého příbuzného. Ale on to aspoň nemyslí zle."

"Jak jste příbuzní?"

"Jsme bratranec a sestřenice. Moje matka je sestra jeho otce."

"Já bych se vlastně taky měl omluvit," prohlásil Edward. "Neměl bych o Stantonovi ošklivě mluvit. Jsme spolužáci z lékařské fakulty. Já jsem mu pomáhal v laborce a on mně na mejdanech. Byli jsme docela úspěšný tým. Od té doby se přátelíme."

"Jak to, že ses nepřipojil k těm jeho podnikatelským aktivitám?"

"Nějak jsem o to nikdy neměl zájem. Mám rád akademický přístup k věci, kdy člověk bádá jen kvůli tomu bádání. Ne že bych byl proti aplikované vědě. Ale ta mě zkrátka tak neláká. V určitě slova smyslu stojí čistý výzkum a průmysl proti sobě, zvláště vzhledem k tomu, že v průmyslu je tak důležité utajování. Ve vědě jsou naopak informace životně důležité a utajování znamená konec výzkumu."

"Stanton tvrdí, že by z tebe mohl udělat milionáře."

Edward se zasmál: "Ale změnilo by mi to život. Vždyť už dělám právě to, co chci dělat - pracuju ve výzkumu a učím na škole. Milión dolarů by mi jen zkomplikovalo život. Jsem takhle docela spokojený."

"To jsem se mu taky snažila naznačit. Jenomže mě neposlouchal. Je hrozně tvrdohlavý."

"Na druhou stranu je s ním zase zábava. Ale když o mně pronášel ten nekonečný přípitek, tak to skutečně přeháněl. A jak je to s tebou? Dá se tvoje rodina skutečně vystopovat až do sedmnáctého století?"

"No, to je pravda," přiznala.

"To je teda senzace," rozzářil se. "Já bych svou rodinu asi těžko stopoval dál než o dvě generace nazpátek."

"Daleko větší senzace je, když si někdo vydělává na studium a pak má ve svém oboru úspěchy," namítla. "To je tvoje vlastní zásluha. Já jsem se prostě narodila jako Stewartová. Nemusela jsem pro to vyvinout žádné úsilí."

"A co ta historka o salemských čarodějnicích? Ta je taky pravdivá?"

"Je. Ale dost nerada o tom mluvím."

"Promiň," vyhrkl Edward. Znovu se zakoktal. "Prosím tě, odpusť mi to."

Nechápu sice, proč ti to vadí, ale neměl jsem s tím začínat."

Kim potřásla hlavou.

"Teď zase mě mrzí, že se kvůli mně cítíš nepříjemně. Ta moje reakce na zmínku o salemských čarodějnicích je nejspíš hloupá, a abych ti řekla pravdu, tak ani vlastně nevím, proč je mi ta stará historie takhle trapná."

Nejspíš to bude kvůli matce. Pořád do mě hustila, že o tom nemám mluvit.

Ona to totiž zřejmě považuje za rodinnou ostudu."

"Ale vždyť se to stalo před víc jak třema sty lety," namítl.

"To máš pravdu," pokrčila rameny. "Je to dost divný."

"Znáš tu historii?"

"V hrubých obrysech, jako každý jiný."

"Je to zvláštní, ale já toho o salemských čarodějnicích vím víc než většina lidí," poznamenal. "Harvardské univerzitní nakladatelství o tom vydalo knihu Posedlý Salem. Napsali ji dva skvělí historici. Jeden z mých studentů mě donutil, abych si tu knížku přečetl, protože dostala jakousi cenu. Moc mě zaujala. Nechceš, abych ti ji půjčil?"

"To by od tebe bylo hezké," řekla, aby nevypadala nezdvořile.

"Myslím to vážně," pokračoval. "Určitě se ti bude líbit, a možná že změní tvůj pohled na celou tu událost. Autoři tam popisují skutečně velice zajímavé společenské, politické a náboženské souvislosti. Dověděl jsem se z té knížky víc, než jsem čekal. Vědělas například, že pár let po čarodějnických procesech někteří členové poroty, a dokonce i soudci veřejně rozsudky odvolali a prosili za prominutí, protože si uvědomili, že nechali popravit nevinné lidi?"

"Vážně?" Kim se zdvořile snažila projevit zájem.

"Co mě tolik zaujalo ale nebyl fakt, že byli popraveni nevinní lidé" mluvil dál Edward. "Znáš to, jak člověk přečte jednu knihu, a najednou zjistí, že vlastně souvisí s nějakou další. No a v mém případě se ta další knížka jmenovala Jedn minulosti a byla v ní strašně zajímavá teorie, tedy obzvláště zajímavá pro někoho, kdo se zabývá mozkem. Tvrdilo se tam, že některé ženy ze Salemu, které trpěly strašnými 'záchvaty' a které mohly za to, že někteří lidé byli obžalováni z čarodějnictví, byly vlastně otrávené."

Viníkem byl prý námel, tvořený plísní *Claviceps purpurea*. *Claviceps* je nižší houba, která obvykle roste na obilí, zvláště na žitě."

Kim byla sice odmalička vedena k tomu, aby se o toto téma nezajímala, teď však Edwardova slova upoutala její pozornost: "Chceš říct, že byly otrávené námelem?" divila se. "A co by to s nimi udělalo?"

"Páááá!" Edward obrátil oči k nebi. "Pamatuješ se na tu písničku od Beatles Lucy in the Sky with Diamonds? Tak něco takového by to bylo, protože námel obsahuje amid kyseliny lysergové, což je hlavní součást LSD."

"Ty myslíš, že by se u nich objevily halucinace a přeludy?" ujišťovala se Kim.

"Přesně tak," přikývl. "Otrava námelem způsobuje buď gangrenózní reakci, tedy sněť, která vede k rychlé smrti, nebo halucinogenní reakci spojenou s křečemi. V Salemu šlo zřejmě o tu halucinogenní reakci."

"To je ale ohromná teorie," prohlásila Kim. "Ta by snad mohla zajímat dokonce i mou matku. Třeba už by ji minulost naší rodiny tak nevadila, kdyby znala tohle vysvětlení. Za takových okolností člověk těžko může někoho konkrétního obviňovat."

"To jsem si právě myslel," řekl Edward. "Jenomže zároveň není možné, že by otrava námelem mohla za všechno. Námel snad byl jiskrou, která celý ten požár způsobila, jenomže ta katastrofa se už pak šířila sama od sebe. Podle toho, co jsem

čet, myslím, že lidé té situace využívali z nejrůznějších sociálních a ekonomických důvodů, i když si toho možná nemuseli být vědomi."

"Teď jsi teda vzbudil mou zvědavost. Úplně se stydím, že jsem si nikdy nic o salemských honech na čarodějnice nepřečetla, tedy kromě toho mála, co jsme se učili na střední škole. Měla by mi být hanba zvláště kvůli tomu, že v naší rodině je ještě pořád majetek mojí popravené příbuzné. Díky drobným nesrovnalostem mezi mým otcem a jeho zemřelou matkou jsme ten majetek právě letos s bratrem zdědili."

"No tohle!" vyhrkl Edward. "Chceš snad říct, že vaše rodina si ty pozemky udržela celých tři sta let?"

34

"No, všechny pozemky tedy ne. Původně vlastnili Stewartovi půdu, která teď patří k Beverly, Peabody a Salemu. Dokonce i ty salemské pozemky jsou už jen částí toho, co bývalo. Je to ale stejně ještě pořádně velký kus země. Nevím přesně, kolik je to akrů, ale pár jich bude."

"To je ale čím dál tím ohromnější," nadchl se Edward. "To já jsem po otci zdědil jen umělé zuby a nějaké zednické nářadí. Když si představím, že se můžeš procházet po místech, kudy kráčeli tví předkové ze sedmnáctého století, tak mi z toho jde hlava kolem. Myslel jsem si, že takové štěstí mají jen králové v Evropě."

"Můžu udělat ještě něco lepšího než se jen procházet po pozemku," usmála se Kim. "Můžu jít dokonce do domu. Ten starý dům totiž ještě stojí."

"To už si ale ze mě děláš legraci! Takový baš'oun teda zase nejsem."

"Nedělám si legraci. Není to nic tak neobvyklého. Okolo Salemu je hodně domů ze sedmnáctého století. Stojí tam ještě i další stavení, co patřily čarodějnicím, jako třeba dům Rebecky Nursové."

"To jsem vůbec netušil," přiznal se.

"Měl by ses do Salemu někdy podívat."

"V jakém stavu ten dům je?"

"Řekla bych, že v dost dobrém," pokrčila rameny. "Už jsem tam nebyla strašně dlouho, naposled snad jako malá holka. Ale na barák postavený v roce 1670 to tam vypadalo dost zachovale. Koupil ho Ronald Stewart."

Jeho manželku Elizabeth popravili."

"To jméno si pamatuju z přípitku u večeře," kývl Edward. "Stanton říkal, že to byl první Stewart, který vystudoval Harvardskou univerzitu."

"To jsem ani nevěděla," poznamenala Kim.

"Co máte s bratrem v úmyslu dělat s tím majetkem?"

"Zatím nic. Přinejmenším do doby, než se Brian vrátí z Anglie. Vede tam nějaký rodinný loďařský podnik. Má se vrátit domů asi za rok nebo tak nějak, a pak se rozhodneme. Ten majetek je vlastně danajský dar, když vezmeš v úvahu daně a údržbu."

"Váš dědeček v tom starém domě bydlel?"

"Kdepak, to ne," zavrtěla Kim hlavou. "Tam už léta letoucí nikdo nebydlel. Ronald Stewart koupil velký pozemek, který s tímhle původním sousedil, a postavil tam větší barák. Ten původní se pak pronajímал nebo tam bydlelo služebnictvo. Nový dům během let mnohokrát přestavovali, naposled to myslím bylo někdy na přelomu století. A v tomhle baráku právě bydlel můj dědeček. Chudák. Bylo to obrovské stavení a strašně tam táhlo."

"Ten starý dům má určitě velkou historickou hodnotu," řekl Edward.

"Chtěly ho koupit dvě instituce zabývající se starými památkami. Matka ale byla proti. Myslím, že má strach, aby se zasa nezačala rozmazávat ta historka s čaroděnicemi."

"To je ale škoda," vypravil ze sebe Edward s obtížemi.

Kim na něj pohlédla. Předstíral, že pozoruje Peruánce, ale vypadal přitom hrozně neklidně.

"Děje se něco?" Kim přímo cítila jeho neklid.

"Ne!" vyhrkl až příliš prudce. Chvilku uvažoval a pak řekl: "Promiň, já

35

vím, že bych tě o to neměl žádat, a klidně řekni ne, jestli se to nehodí. Chci říct, že bych to pochopil."

"O co jde?" zeptala se. Byla z Edwardovy promluvy trochu vyděšená.

"Víš, je to kvůli všem těm knížkám, o kterých jsem ti říkal," vypravil ze sebe. "Chtěl jsem ti říct, že bych se strašně rád podíval do toho starého domu. Je mi jasné, že je to děsná opovázlivost, když ti o to říkám."

"Ale já ti ho moc ráda ukážu," prohlásila s úlevou v hlase. "Tenhle týden mám volnou sobotu. Jestli se ti to hodí, tak tam můžeme zajet."

Vyzvednu klíče od právníků."

"Určitě by tě to moc neobtěžovalo?"

"Ale vůbec ne," uklidňovala ho.

"Sobota by byla ideální," souhlasil Edward. "A zase na oplátku, nechtěla bys se mnou jít v pátek na večeři?"

Kim se usmála: "Přijímám. Teď už bych ale asi měla jít domů. Ranní směna v nemocnici začíná strašně brzo, už v půl osmý."

Vstali z betonové zidky a pomalu šli ke vchodu do podzemní dráhy.

"Kde bydlíš?"

"Na Beacon Hill."

"Prý je to moc dobrá čtvrť."

"Je to fajn, protože to mám blízko do nemocnice. A bydlím v krásném bytě. Bohužel se ale budu muset v září odstěhovat, protože moje spolubydlící se vdává a byt si najala ona."

"Já mám podobný problém," řekl Edward. "Bydlím v nádherném bytě ve třetím poschodí soukromého domu, ale majitelům se má narodit miminko, a tak budou potřebovat víc místa. Takže prvního srpna jsem taky na dlažbě."

"To je mi líto," prohlásila Kim.

"Není to zas tak zlé. Stejně už jsem se chtěl dlouho odstěhovat, jenom jsem to pořád odkládal."

"Kde je ten byt?"

"Blízko. Je to odsud jen kousek pěšky." Pak dodal váhavě: "Chtěla by ses tam zajít podívat?"

"Snad někdy jindy. Jak už jsem řekla, začínám ráno strašně brzo."

Došli ke vchodu do podzemní dráhy. Kim se otočila a pohlédla do Edwardových světlemodrých očí. Líbila se jí citlivost, kterou v nich viděla. "Ráda bych ti pogratalovala, že ses odhodlal mi říct, že se chceš podívat do toho starého domu. Vím, jak to pro tebe bylo těžké, protože pro mě by to byl stejný problém. Já bych to vlastně ani vůbec neřekla."

Edward se začervenal a pak se rozesmál: "Já teda rozhodně nejsem žádný Stanton Lewis. Vlastně jsem pořádný nemešlo."

"Myslím, že v tomhle ohledu si nemáme co vyčítat," usmála se. "Taky bych řekla, že nejsi tak společensky nemožný, jak si myslíš."

"To je tvoje zásluha. S tebou se cítím hrozně uvolněně, a to už je něco, vzhledem k tomu, že jsme se teprve seznámili."

"Mám úplně stejný pocit," zašeptala.

Stiskli si ruce a pak se Kim otočila a spěchala po schodech do podzemí.

36

(2) Sobota

16. července 1994

Edward zaparkoval na Beacon Street na místě, kde bylo parkování zakázáno, a vběhl do vchodu domu, v němž bydlela Kim. Zazvonil na ni a stále se nervózně ohlížel.

Z kruté nabyté zkušenosti věděl, že dopravní přestupky se nevyplácejí.

"Promiň, že jsem tě nechala čekat," usmála se Kim, když se objevila. Měla na sobě khaki šortky a obyčejné bílé tričko.

Bohaté tmavé vlasy si stáhla do ohonu.

"To ty promiň, že jsem se opozdil," omlouval se Edward. Dohodli se, že se oblečou sportovně. "Musel jsem se ještě stavět v laboratoři."

Pohlédli jeden na druhého a vybuchli smíchy.

"Tohle už snad trochu přeháníme," prohlásila konečně Kim.

"Já si nemůžu pomoci," přiznal Edward. "Pořád se omlouvám. I když pro to nemám důvod. Je to legrační, ale víš, že jsem o tom ani nevěděl, dokuds mi to včera u večere neřekla?"

"Všimla jsem si toho jenom proto, že to dělám taky. Když jsi mě včera dovezl domů přemýšlela jsem o tom. Myslím, že je to tím, že je člověk přehnaně zodpovědný."

"Nejspíš máš pravdu," přikývl. "Když jsem dospíval, vždycky jsem si myslel, že když se něco nepovedlo nebo když byl někdo smutný, tak je to moje chyba."

"Ty podobnosti jsou až děsivé," usmála se.

Nastoupili do Edwardova saabu a vyrazili na sever, ven z města. Bylo jasné, zářivé ráno, a přestože bylo ještě brzo, slunce už dávalo tušit svou letní sílu.

Kim stáhla okénko na své straně a bezstarostně vystrčila ruku ven.

"Mám pocit, jako by byly prázdniny," prohlásila.

"Mně to obzvlášť přijde jako dovolená," dodal Edward. "Úplně se to stydím přiznat, ale většinou bývám v laboratoři každý den."

"O víkendech taky?"

"Sedm dní v týdnu," přiznal. "Obvykle poznám neděli podle toho, že v laborce není tolik lidí. Jsem úplně nudný člověk."

"Já bych spíš řekla zapálený pro věc. A taky, že myslíš na druhé. Ty květiny, co mi každý den posíláš, jsou nádherné, ale já na takovouhle galantnost nejsem zvyklá. Ani si to nezasloužím."

"Ale to přece nic není," usmál se poněkud strojeně.

Cítila, jak je nesvůj. Několikrát za sebou si odhrnul vlasy z čela.

"Mně se nezdá, že to nic není," trvala na svém. "Opravdu bych ti chtěla poděkovat."

"Mělas nějaké potíže s obstaráním těch klíčů?" zeptal se ve snaze změnit téma.

Zavrtěla hlavou.

"Vůbec ne. Zajela jsem si pro ně k těm právníkům včera hned po práci."

37

Jeli stále směrem na sever a pak odbočili k jihovýchodu na silnici číslo

114. Doprava nebyla příliš hustá.

"Včera to byla příjemná večere," přerušil Edward ticho, které se v autě na chvíli rozhostilo.

"Ano, moc," souhlasila Kim. "Díky. Ale když jsem tak o tom dneska ráno přemýšlela, rozhodla jsem se, že se ti musím omluvit. Mám dojem, že jsem se až příliš rozpovídala o sobě a své rodině."

"A už se zase omlouváš," usmál se.

"Asi jsem beznadějný případ."

"A kromě toho", pokračoval, "bych se spíš měl omlouvat já. Byla to moje chyba, protože jsem tě pořád bombardoval otázkami, které byly nejspíš trochu moc osobní."

"Kdepak, to mi vůbec nevadilo," zavrtěla hlavou. "Jenom doufám, že jsem tě nevydělala, když jsem se zmínila o těch záchvatech úzkosti, co jsem měla, když jsem začala chodit na vysokou."

"Ale prosím tě!" mávl odmítavě rukou. "To jsou pocity, který máme nejspíš všichni. Zvlášť ti z nás, které v jednom kuse něco popohání. Doktoři například. Mě vždycky na fakultě přepadala před každým testem nebo zkouškou strašná úzkost, přestože jsem nikdy neměl žádné problémy se známky."

"Myslím, že moje problémy byly trochu horší než obyčejná nervozita," poznamenala Kim. "Jednu dobu jsem dokonce měla strach jezdit v autě, protože jsem se bála, aby mě ta úzkost nepřepadla při řízení."

"Bralas na to něco?"

"Nějakou dobu Xanax."

"Zkoušel as někdy Prozac?"

Otočila se a podívala se na něj.

"To nikdy!" řekla rázně. "Proč bych měla užívat Prozac?"

"Já jen, že ses zmínila o těch záchvatech úzkosti a o tom, že byla plachá. Prozac by oba ty problémy vyřešil."

"Nikdo mi Prozac nepředepsal. A kromě toho jsem si jistá, že i kdyby mi ho dávali, stejně bych ho nebrala. Nejsem moc pro to brát léky kvůli drobné vadě osobnosti, jako je třeba stydlivost. Myslím, že by se měly užívat, jen když někdo trpí vážnými problémy, a ne když jde vlastně jen o pouhé každodenní nepříjemnosti."

"Promiň," omlouval se Edward. "Nechtěl jsem tě urazit."

"Nejsem uražená," vysvětlovala. "Mám ale pocit, že tohle je strašně důležité. Jako sestra vidím, že spousta lidí bere zbytečně moc léků. Firmy, co vyrábějí léky, nás už pomalu přesvědčily, že na každý problém existuje nějaký prášek."

"V zásadě s tebou souhlasím," přikývl. "Ale protože se zabývám neurologií, pohlížím teď na chování a nálady jako na biochemické procesy, a tak jsem tedy přehodnotil svůj vztah k čistým psychotropním lékům."

"Co si představuješ pod tím 'čistým lékem'?"

"Lék, který má malé, nebo dokonce nulové vedlejší účinky."

38

"Všechny léky mají vedlejší účinky," namítla.

"To je nejspíš pravda," kývl. "Ale některé vedlejší účinky jsou naprosto zanedbatelné, takže když vezmeme v úvahu výhody daného léku, je to rozhodně únosné riziko."

"Tak tohle je asi jádro všech filozofických debat na toto téma," poznamenala.

"Jo, to mi vlastně něco připomíná. Vzpomněl jsem si na ty knížky, jak jsem ti je slíbil půjčit." Sáhl za sebe na zadní sedadlo, popadl dvě knihy a položil jí je do klína. Kim jimi listovala a naoko si stěžovala, že v nich nejsou žádné obrázky. Edward se zasmál.

"Pokoušel jsem se tvou prastarou příbuznou vyhledat v té knížce o salemských čarodějnických procesech," řekl pak.

"Jenomže v rejstříku žádná Elizabeth Stewartová není. Jseš si jistá, že byla popravena? Autoři téhle knihy určitě zjišťovali všechna fakta."

"Pokud vím, tak ano." Kim si prohlížela rejstřík knihy Posedlý Salem.

Pod písmenem S nebyla žádná Stewartová ani Stewart.

Za půl hodiny vjeli do Salemu. Jejich cesta vedla kolem Čarodějnického domu, který okamžitě vzbudil Edwardův zájem. Zastavil tedy u chodníku.

"Co to tady je?" chtěl vědět.

"Jmenuje se to Čarodějnický dům. Je to jedna z největších místních turistických atrakcí."

Edward si dům prohlížel.

"Je to skutečně původní dům ze sedmáctého století, nebo jen nějaká napodobenina jako v Disneylandu?" zeptal se.

"Je autentický," prohlásila. "Taky stojí na svém původním místě."

V Institutu Peabody-Essex, který je kousek odsud, je další dům ze sedmáctého století, ale ten sem přestěhovali odjinud."

"To je boží," poznamenal. Dům měl v sobě jakési zvláštní pohádkové kouzlo. Edwarda uchvátilo, jak poschodí přesahuje přes přízemí, a zvláštní kosočtvercové tabulky, jimiž byla zasklena okna.

"Neříkej boží, to už je zastaralé," zasmála se Kim. "Říkej radši, že je to špicový."

"Tak jo," kývl poslušně. "Je to špicový."

"Tehle dům je taky ohromně podobný tomu, který ti chci ukázat na našem pozemku," dodala. "Vlastně to ale ve skutečnosti žádný čarodějnický dům není, protože tam nikdy žádná čarodějnice nebydlela. Tohle je dům Jonathana Corwina. Byl to soudce, co měl na starost některé předběžné výslechy."

"To jméno si z Posedlého Salemu pamatuju," přikývl. "Když se člověk podívá na místo, kde se to všechno odehrálo, tak to opravdu celou tu historii oživí." Obrátil se k ní: "Jak daleko je odsud ten Stewartovic pozemek?"

"Je to kousek. Maximálně tak deset minut."

"Snídalas ráno?"

"Jen džus a nějaké ovoce."

"A co se teda takhle stavit na kafe a nějaké koblihy?"

39

"Jsem pro," souhlasila.

Vzhledem k tomu, že bylo poměrně brzo a většina turistů ještě nedorazila, neměli žádné problémy se zaparkováním. Vystoupili z auta a naproti přes ulici uviděli kavárnu. Koupili si kávu v kelímku a procházeli se s ní středem města. Nahlédli do muzea věnovaného čarodějnictví a prohlédli si několik dalších turistických atrakcí. Když procházeli obchodním centrem na Essex Street, povšimli si, kolik obchodů a pouličních prodavačů nabízí suvenýry, které mají nějakou souvislost s čarodějnictvím.

"Ty hony na čarodějnice vlastně založily malé průmyslové odvětví," podotkl Edward. "Připadá mi to bohužel dost kýčovitě a laciné."

"Trochu to celou tu věc znevažuje," souhlasila Kim. "Ale na druhou stranu je to důkaz, že hony na čarodějnice pořád lidi přitahují. Každého to přímo fascinuje."

Došli k informačnímu centru pro návštěvníky Salemu a okolního národního parku, kde Kim objevila obrovský výběr knih a brožur o čarodějnických procesech. "Ani jsem netušila, že existuje takové množství literatury," poznamenala. Chvilku vyloženými knihami listovala a pak si jich několik koupila. Jak Edwardovi vysvětlila, jakmile ji něco začne zajímat, většinou se do toho vrhne přímo po hlavě.

Vrátili se k autu a jeli zpět po North Street, cestou znovu minuli Čarodějnický dům a zabočili do Orne Road. Když projížděli kolem hřbitova, Kim poznamenala, že to také kdysi bývala součást pozemků Stewartovy rodiny.

Pak řekla Edwardovi, aby zahnul doprava na prašnou cestu. Auto poskakovalo po nerovném terénu a Edward zuřivě točil volantem, jenomže všem dírák se stejně vyhnout nemohl.

"Jseš si jistá, že jedeme po správné cestě?" zeptal se.

"Naprosto," ujistila ho.

Projeli několik zatáček a dostali se k nápadné bráně z tepaného železa a mohutných sloupů z hrubě otesané žuly.

Vysoký železný plot zakončený nahoře ostrými hroty mizel po obou stranách silnice v lese.

"Tohle je ono?" divil se Edward.

"Ano, přikývla Kim a vystoupila z auta.

"Docela impozantní," zavolal na ni z vozu, zatímco bojovala s velkým visacím zámekem na vratech. "Ale moc to člověka neláká."

"V té době si na takovouhle okázalost potrpěli," zavolala na něj přes rameno. "Bohatý lidi chtěli dělat dojem, že jsou šlechta." Sundala visací zámek a otevřela vrata. Panty hlasitě zaskřípěly.

Kim se zase posadila do auta. Po několika zákrutách vyjeli na velkou louku. Edward znovu zastavil auto.

"Panebože," vydechl. "Teď už chápu, proč jsi použila slovo šlechta."

Na ohromné louce stál velikánský, několikapatrový kamenný dům s věžičkami, cimbuřím a střílnami, pokrytý ozdobnou břidlicovou střechou se střešními okénky. Ze střechy porůznu trčely komíny.

"Zajímavá směsice stylů," poznamenal. "Je to dílem středověký hrad, dílem tudorské sídlo a dílem francouzský zámek."

40/ ROBIN COOK

"V naší rodině se tomu vždycky říkalo zámek," vysvětlila.

"No pochopitelně," přikývl. "Kdyžs mi to popisovala jako obrovský barák, kde pořád strašně táhne, neměl jsem vůbec tušení, že to bude takováhle rezidence."

"Na North Shore v Bostonu je takových obrovských starých domů ještě několik," pokrčila rameny. "Pár už jich samozřejmě zbourali a z některých udělali nájemní domy, jenomže o takové byty není zrovna na trhu zájem. Teď už asi chápeš, proč to byl pro bratra a pro mě danajský dar."

"A kde je ten starý dům?" zajímal se.

Kim ukázala doprava. V dálce v březovém hájku Edward s obtížemi rozeznal tmavohnědý dům.

"Co je ta kamenná budova nalevo?"

"To býval kdysi mlýn. Ale před několika sty lety z něj udělali stáje."

Edward se zasmál: "To je ohromný, ty si to klidně řekneš, jako by se nechumelilo. Pro mě je všechno, co je starší než padesát let, historická památka."

Nastartoval auto, ale po chvíli zastavil. Dojel totiž ke kamenné zdi z větší části porostlé trávou a plevellem.

"Co je tohle?" zeptal se a ukázal na zeď.

"To je staré rodinné pohřebiště."

"Vážně? Můžeme se tam podívat?"

"Samozřejmě."

Vystoupili z auta a přelezli přes zeď. Vchodem dovnitř nemohli, protože byl zarostlý hustou spleť ostružin.

"Vypadá to, že dost náhrobků je rozbitých," poznamenal Edward. "Zdá se, že se to stalo poměrně nedávno." Zdvihl ulomený kus mramoru.

"Vandalství," povzdychla si Kim. "Vzhledem k tomu, že v domě nikdo nebydlí, tak s tím nemůžeme nic moc dělat."

"Je to ale škoda," řekl Edward. Pohlédl na jeden náhrobní kámen. Bylo na něm datum 1843 a jméno Nathaniel Stewart.

"Rodina tenhle hřbitov používala až do konce minulého století," vysvětlila Kim.

Pomalu procházeli zarostlým hřbitovem. Čím více dozadu přicházeli, tím byly náhrobky prostší a starší.

"Je tu taky Ronald Stewart?" zajímal se.

"Ano, je," přikývla a vedla ho k obyčejnému obloukovitému náhrobku s reliéfem, který zobrazoval lebku se zkříženými hnáty. Na kameni bylo napsáno: Zde uloženo jest tělo Ronalda Stewarta, syna Johna a Lydie Stewartových. Zemřel jest prvního dne měsíce října 1734 ve věku 81 rokův.

"Jednaosmdesát," hvízdal Edward. "To byl ale zdravý člověk. Musel být asi chytrý a držet se dál od doktorů, když se dožil tak vysokého věku. V té době doktoři spoléhali na pouštění žilou a na primitivní léky, a tak byli životu nebezpeční skoro tak jako většina nemocí."

Vedle Ronaldova hrobu byl další se jménem Rebecca Stewartová. Nápis o ní mluvil jako o Ronaldově manželce.

"Nejspíš se znovu oženil," řekla Kim.

41

"Elizabeth je tu pohřbená taky?" zeptal se Edward.

"Nevím," pokrčila Kim rameny. "Nikdo mi její hrob nikdy neukázal."

"A jseš si jistá, že vůbec existovala?" zajímal se Edward dál.

"Myslím, že ano. Ale nemůžu to odpřisáhnout."

"Tak se pojd' podívat, jestli ji nenajdeme," navrhl. "Musí být někde tady kolem."

Chvilí mlčky hledali. Kim postupovala jedním směrem a Edward druhým.

Pak Kim zavolala: "Edwarde!"

"Našlas ji?" zeptal se.

"No, v určitém smyslu ano."

Edward k ní došel. Dívala se na náhrobní kámen, jež se podobal Ronaldovu. Bylo na něm napsáno, že tam leží Jonathan Stewart, syn Ronalda a Elizabeth Stewartových.

"Aspoň víme, že existovala," prohlásila Kim.

Hledali ještě asi půl hodiny, ale Elizabetin hrob nenašli. Nakonec to vzdali a vrátili se k autu. O pár minut později už stáli před starým domem.

Oba vystoupili.

"Opravdu sis nedělala legraci, když říkala, že vypadá stejně jako ten Čarodějnický dům," řekl Edward. "Má úplně stejný masivní komín, stejně přikrou lomenou střechu, stejně kosočtvercové okenní tabulky a je taky pobitý prkny. A nejzvláštnější je to horní patro přesahující přes dolní."

Zajímalo by mě, proč to dělali."

"Myslím, že to nikdo přesně neví. Ten dům v Institutu Peabody-Essex vypadá stejně."

"Ty ozdoby pod přesahem jsou ale mnohem hezčí než ty na Čarodějnickém domě," podotkl.

"Ten, kdo je vyrobil, měl docela šmrnc," souhlasila Kim.

"Je to moc hezký dům," dodal Edward. "Je to úplně jiná kvalita než zámek."

Pomalu procházeli kolem staré stavby a prohlíželi si různé detaily. Za domem si Edward všiml menší samostatné budovy. Zeptal se, jestli je také tak stará.

"Myslím, že ano," řekla Kim, "slyšela jsem, že tam mivali zvířata."

"Miniaturní stodola," pojmenoval stavbu Edward.

Vrátili se ke vstupním dveřím a Kim musela vyzkoušet několik klíčů, než našla ten pravý, jímž šlo odemknout. Otevřela dveře a ty zavržaly tak jako předtím železná vrata.

"Jako by to byly dveře od strašidelného domu," žertoval.

"To neříkej," napomenula ho.

"Nechceš mi snad tvrdit, že věříš na duchy?"

"No, řekněme, že je respektuju," zasmála se. "Tak jdi dovnitř první."

Edward prošel dveřmi a vstoupil do malé předsíně. Přímě před ním bylo velké schodiště, které se točilo někam nahoru.

Po obou stranách viděl dveře. Ty napravo vedly do kuchyně a ty nalevo do pokoje.

"Kam půjdeme nejdřív?" zeptal se.

42

"Ty jsi host."

"Tak pojd', podíváme se do pokoje," rozhodl. Místnosti vévodil obrovský, dva metry široký krb. Všude kolem byly různé kusy starého nábytku, zahradní náčiní a všelijaké drobnosti. Nejzajímavějším kusem nábytku byla stará postel s nebesy. Visely nad ní ještě původní vyšívané závěsy.

Edward došel ke krbu a podíval se nahoru do komína.

"Ještě nejspíš funguje," usoudil. Pak pohlédl na stěnu nad krbovou římsou. Ustoupil a zadíval se na zeď znovu.

Vidíš taky támhle ten matný obdélník?" zeptal se.

Kim k němu přistoupila a zahleděla se na zeď.

"Vidím," přikývla. "Vypadá to, jako kdyby tam kdysi visel nějaký obraz."

"Přesně to jsem si myslel." Edward si navlhlčl koneček prstu a pokusil se obrys smazat. Nešlo to. "Musel tam viset spousta let, když tam kouř ten obrys takhle namaloval."

Vyšli ze salónu a vystoupali po schodech. Nad schody byla malá pracovna a nad kuchyní a pokojem byly dvě ložnice,

každá s vlastním krbem.

Jediným nábytkem v nich byly postele a kolovrátek.

Vrátili se dolů do kuchyně a oba je ohromila velikost krbu. Edward odhadoval, že může být něco přes tři metry široký. Na levé straně byl závěs na kotlík, na pravé kuželovitá pec. Kim s Edwardem si dokonce všimli i nějakých starých hrnců, pánví a kotlíků.

"Dovedeš si představit, že bys tu měla vařit?"

"Vůbec ne. Mám dost problémů i v normální kuchyni."

"Ženy v sedmnáctém století musely umět bezvadně zacházet s ohněm," usoudil Edward. Nahlédl do pece. "To by mě zajímalo, jak odhadovaly teplotu uvnitř. Při pečení chleba je totiž ohromně důležitá."

Dalšími dveřmi prošli do přístavku. Edwarda překvapilo, když tam uviděl druhou kuchyň.

"Myslím, že tuhleto používali v létě," poučila ho Kim. "V horku by u toho obrovského krbu bylo na vaření moc vedro."

"To je fakt," uznal.

Vrátili se do hlavní části domu. Edward postával uprostřed kuchyně a kousal se do spodního rtu. Kim ho pozorovala. Věděla, že o něčem přemýšlí.

"Co se ti honí hlavou?" zeptala se po chvíli.

"Uvažovalas někdy o tom, že bys tu mohla bydlet?" zeptal se.

"Ne, to teda ne," zavrtěla hlavou. "Vždyť bych si připadala, jako někde na čundru."

"Já nemyslel bydlet tu takhle, jak to je teď," vysvětloval. "Ale nebylo by tak těžké to tu trochu upravit."

"Myslíš jako zrenovovat?" zeptala se. "Byla by ale škoda zničit historickou hodnotu domu."

"Úplně s tebou souhlasím, jenže to bys právě nemusela. V tom přístavku bys mohla mít moderní kuchyň a koupelnu, ta část domu stejně není původní. Vlastní dům bys nemusela vůbec narušit."

43

"Myslíš?" uvažovala. Rozhlédla se kolem. Nepochybně to byla krásná stavba a byla by to zábava ji dát do pořádku."

"A kromě toho," pokračoval, "se přece musíš vystěhovat ze svého současného bytu. Je škoda nechávat to tu prázdný. Dřív nebo později by se sem dostali vandalové a mohli by tu doopravdy něco poničit."

Prošli znovu domem a uvažovali přitom, jaké úpravy by se musely provést, aby byl znovu obyvatelný. Edward byl čím dál nadšenější, a i Kim se ten nápad začínal docela zamlouvat.

"Tady máš příležitost navázat na minulost svého rodu. Já bych to na tvém místě udělal okamžitě."

"Nechám si to projít hlavou," rozhodla Kim nakonec. "Je to strašně zajímavá myšlenka, ale musel by to taky schválit brácha. Koneckonců je spolumajitel."

"Jediná věc mi tady nejde do hlavy," přemítal Edward, když už se potřetí rozhlížel po kuchyni. "Zajímalo by mě, kde skladovali jídlo."

"Řekla bych, že ve sklepe."

"Nevěděl jsem, že tu nějaký je," divil se Edward. "Když jsme obcházeli dům, schválně jsem se díval po vchodu do sklepa, ale žádný jsem nenašel."

Nejsou tu ani žádné schody, co by vedly dolů."

Kim obešla dlouhý stůl a odtáhla stranou prošlapanou sisalovou rohož.

"Jde se tam těmhle padacím dveřím," řekla. Sehnula se, strčila prst do otvoru v podlaze, otevřela padací dveře a položila je na podlahu. Dolů do tmy vedl žebřík.

"Tady si to pamatuju až moc dobře," usmála se. "Jednou, když jsme byli malí, mi brácha vyhrožoval, že mě v tom sklepe zavře. Tyhle padací dveře ho přímo uchvátily."

"To je ale hodný bratříček," podotkl Edward. "To se nedivím, že měla strach. Tohleto by vyděsilo každého."

Sehnul se a snažil se dohlédnout dolů do sklepa, ale viděl z něj jen malý kousek.

"On to nechtěl doopravdy udělat," bránila bratra Kim. "Jen mě tak zlobil. Měli jsme tenkrát zakázáno sem chodit a on věděl, že se bojím."

Znáš to, jak se děti navzájem straší."

"Mám v autě baterku," vzpomněl si Edward. "Skočím tam a přinesu ji."

Vrátil se se svítilnou a začal sestupovat po žebříku do sklepa. Když se dostal hlavou na úroveň podlahy, vzhlédl ke Kim a zeptal se, zda také poleze dolů.

"Vážně musím?" řekla napůl vážně a napůl v legraci. Slezla po žebříku a postavila se vedle něj.

"Je tu zima, vlhko a plíseň," poznamenal.

"Přesně tak," souhlasila. "Tak co tu teda děláme. Sklep nebyl velký. Tvořil ho vlastně jen prostor pod kuchyní. Stěny byly postavené z neotesaných kamenů spojených troškou malty, podlahu měl hliněnou. U zdi Edward uviděl několik kamenných a dřevěných nádob."

Přistoupil k nim a posvítil si do několika z nich. Kim se postavila vedle něj.

"Mělas pravdu," otočil se k ní. "Tady skladovali jídlo."

44

"Jaké jídlo myslíš?"

"Třeba jabka, kukuřici, pšenici a žito. Možná taky mléčné výrobky."

Kusy slaniny byly nejspíš pověšeny nahoře, pravděpodobně v přístěnku."

"Zajímavé," pronesla bez valného nadšení. "Neviděls toho už dost?"

Edward se naklonil nad jednu z nádob a odrýpl zevnitř trochu špíny.

Promnul ji mezi prsty.

"Ten prach je vlhký," řekl. "Já teda rozhodně nejsem žádný botanik, ale vsadil bych se, že by se tu *Claviceps purpurea* skvěle dařilo."

Kim to zaujalo a hned se ptala, jestli by se to dalo dokázat.

Edward pokrčil rameny.

"Možná že jo. Nejspíš by to záleželo na tom, jestli by se tu daly najít nějaké spóry *Claviceps purpurea*. Kdyby se nám podařilo odebrat pár vzorků, mohl bych poprosit svého kamaráda botanika, aby se na to mrknul."

"V zámku by se asi nejspíš nějaké nádoby našly."

"Tak se do toho dáme."

Vyšli ze starého domu a namířili si to k zámku. Byl krásný den, a tak šli pěšky. Tráva jim sahala až po kolena. Skákaly kolem nich kobylky a poletovali motýli.

"Občas zahlédnu támhle mezi stromy vodu," poznamenal Edward.

"To je feka Danvers," vysvětlila Kim. "Bývaly doby, kdy tahle louka sahala až k vodě."

Čím víc se blížili k zámku, tím byl Edward stavbou uchvácenější. "Je to mnohem větší, než jsem si původně myslel," řekl. "Páni, ten dům má i vodní příkop bez vody!"

"Slyšela jsem, že se stavitel inspiroval zámek Chambord ve Francii."

Náš zámek má taky tvar písmene U, hostinské pokoje v jednom křídle a pokoje pro služebnictvo ve druhém."

Přešli můstek přes suchý vodní příkop. Edward obdivoval gotické detaily vchodu a Kim zatím bojovala se zámek přesně tak jako ve starém domě. Na kroužku bylo totiž nejméně deset klíčů. Nakonec se jí jedním z nich podařilo dveře otevřít.

Prošli vstupní halou s dubovým obložením a obloukovitým vchodem vstoupili do obrovského sálu. Místnost byla vysoká přes dvě patra a na obou koncích měla gotické krby. Mezi okny, která vypadala jako okna katedrály, stoupalo vzhůru majestátní schodiště. Okno nad ním, vykládané barevným sklem, plnilo místnost zvláštním našlouplým světlem. Edward byl údivem bez sebe. Vydal zvláštní zvuk - něco mezi smíchem a zasténáním.

"To je neuvěřitelný. Netušil jsem, že je to tu pořád ještě zařízené."

"Nikdo se ničeho ani nedotkl," vysvětlila Kim.

"Kdy umřel tvůj dědeček? Tahle výzdoba vypadá, jako by to tu někdo náhle opustil někdy ve dvacátých letech."

"Umřel teprve loni na jaře. Byl to ale dost podivínský člověk, zvlášť od doby, kdy mu zemřela manželka. To bylo skoro před čtyřiceti lety. Ale pochybuju, že by tu někdo od doby, kdy tu bydleli jeho rodiče, něco změnil. Ten dům vlastně postavil dědečkův otec."

45

Edward se procházel sálem a pohledem přejížděl množství nábytku, obrazů ve zlacených rámech a různých ozdobných předmětů. Spatřil dokonce i středověké brnění. Zeptal se Kim, jestli je skutečně starožitné.

Pokrčila rameny: "Nemám menší tušení."

Došel k oknu a dotkl se závěsu.

"Ještě nikdy v životě jsem neviděl takové množství závěsů," podivil se.

"Musí tu být nejmíň kilometr látky."

"Ty závěsy jsou strašně staré," vysvětlila. "Jsou z hedvábného damašku."

"Můžu si prohlídnout další části domu?" zeptal se.

"Jen si posluž," mávla rukou.

Z velkého sálu prošel Edward do knihovny obložené tmavým dřevem.

Měla ještě horní patro, kam se šlo po točitých schodech z tepaného železa.

Horní police s knihami byly přístupné po žebříku, který se pohyboval v jakési kolejnici. Všechny knihy byly vázané v kůži.

"Tomuhle tedy říkám knihovna," prohlásil obdivně. "Tady by se to studovalo."

Potom vstoupil do velké jídelny. Právě tak jako v sálu, byl i zde strop vysoký přes dvě patra a na obou koncích místnosti stály stejné krby. Zde však ze stěn viselo množství heraldických praporů na ozdobných žerdích.

"Tady to má možná stejnou historickou hodnotu jako v tom starém domě," prohlásil. "Je to skoro jako muzeum."

"Největší historickou hodnotu má vinný sklep a podkroví," řekla Kim.

"Jsou úplně plné papírů."

"Myslíš jako novin?"

"Noviny tam jsou taky, ale hlavně je tam korespondence a různé dokumenty."

"Pojď se tam podívat," navrhl Edward zvědavě.

Vyšli po schodech nahoru a byli vlastně ve druhém patře, protože většina místností v přízemí měla stropy vysoké dvě poschodí. Odtud vystoupali po schodech další dvě patra, až se dostali do podkroví. Kim se musela hodně snažit, než se jí podařilo otevřít dveře. Zřejmě se jich nikdo celé roky ani nedotkl.

Podkrovní prostory byly skutečně obrovské, zabíraly totiž celou plochu budovy, tedy kromě věží. Každá věž byla ještě o poschodí vyšší než zbytek domu a měla své vlastní podkroví ve tvaru kužele. Hlavní část podkroví měla strop klenutý jako katedrála. Vzhledem k množství vikýřů byly podkrovní prostory dost dobře osvětlené.

Kim s Edwardem procházeli uličkou uprostřed a po obou stranách viděli nesčetné skřínky se zásuvkami, sekretáře,

kufry a krabice. Kim se občas zastavila a ukázala Edwardovi, že všechny jsou plné účetních knih, sešitů s nalepenými výstřižky, desek, dokumentů, korespondence, fotografií, knih, novin a starých časopisů. Byla to skutečná pokladnice nejrůznějších písemných památek.

"Tady ty věci by snad naplnily několik železničních vagónů," žasl Edward. "Jak hluboko do minulosti to jde?"

46

"Až k Ronaldu Stewartovi," řekla Kim. "To on vlastně firmu založil.

Většina těch materiálů má nějakou souvislost s podnikem, ale všechny ne.

Je tu taky nějaká osobní korespondence. Když jsme byli malí, několikrát jsme se sem s bráchou vplížili a závodili jsme, kdo najde starší data.

Problém byl v tom, že nám sem dědeček zakázal chodit, a když nás tu nachytl, strašně zuřil."

"Je toho ve vinném sklepe ještě hodně?"

"Jako tady nebo ještě víc. Pojď, já ti to ukážu. Vinný sklep stejně stojí za vidění. Je ve stejném stylu jako celý dům."

Sešli tedy opět po hlavním schodišti a vrátili se do velké jídelny. Otevřeli těžké dubové dveře s obrovskými panty z tepaného železa a po žulovém schodišti sestoupili do vinného sklepa. Edwardovi bylo hned jasné, co měla Kim na mysli, když říkala, že sklep je postavený ve stejném stylu jako celý dům. Sklepení totiž vypadalo jako středověká kobka. Stěny byly celé kamenné, osvětlení připomínalo pochodně a stojany na láhve stály podél stěn místností, které by mohly sloužit jako jednotlivé cely.

Měly totiž železná vrata a zamřížovaná okénka vedoucí do chodby.

"Někdo zřejmě měl smysl pro humor," poznamenal Edward, když procházeli chodbou. "Jediné, co tu snad ještě chybí, jsou mučicí nástroje."

"Nám s bráchou to tu vůbec nepřipadalo legrační," oponovala mu Kim.

"Dědeček nám vůbec nemusel připomínat, že sem nemáme chodit. Nechtěli jsme tady s tím mít nic společného. Děsilo nás to tu."

"Všechny tyhle truhly a ty ostatní věci kolem jsou taky plné papírů?" zeptal se Edward. "Jako to podkrovní?"

"Všechny do jedné," potvrdila Kim.

Edward se zastavil a otevřel dveře jedné z místností. Vešel dovnitř.

Stojany na vinné lahve byly většinou prázdné. Stály u nich sekretáře, skříňky se zásuvkami, truhly a kufry. Vzal do ruky jednu z nemnoha lahví.

"Panebože," vydechl. "Tohle je ročník 1896! Mohlo by to být cenné."

Kim si pohrdavě odfrkla: "O tom teda upřímně pochybuju. Ten korek už se nejspíš úplně rozložil. Asi tak půl století se o ty flašky nikdo nestaral."

Edward dal zaprášenou láhev na místo a otevřel jednu zásuvku. Vytáhl jakýsi papír. Byl to celní dokument z devatenáctého století. Zkusil další.

Pro změnu šlo o námořní nákladový list.

"Mám dojem, že tu není právě pořádek," řekl.

"Bohužel máš pravdu. Vlastně tu není pořádek nikde a v ničem.

Vždycky když se dům přestavoval, což bylo celkem často, než konečně vystavěli tuhle hrůzu, tak pokaždé všechny ty papíry odnesli a pak je sem zase uložili. Během staletí se to tu všechno úplně pomíchalo."

Aby dokázala svá slova, otevřela jednu zásuvku a vytáhla jakýsi dokument. Byl to další lodní nákladový list. Podala ho Edwardovi a řekla mu, aby se podíval na datum.

"No to jsem teda blázen," zvolal. "Šestnáct set osmdesát devět. To bylo tři roky před tím nesmyslem s čarodějnicema."

"To dokazuje, že jsem měla pravdu," usmála se. "Koukli jsme jen na tři papíry, a hned jsme prošli několik století."

47

"Myslím, že ten podpis je Ronaldův," řekl Edward. Ukázal Kim listinu a ona s ním souhlasila.

"Dostala jsem nápad," prohlásila najednou. "Docela mě díky tobě začala zajímat celá ta historie s čarodějnicemi i moje pradávna příbuzná Elizabeth. Možná bych se o ní mohla pomocí všech těch papírů něco dovědět."

"Myslíš jako třeba proč není pohřbená na rodinném hřbitově?"

"To taky, ale i další věci," vysvětlovala zapáleně. "Jsem čím dál tím zvědavější, proč se kolem ní celé ty roky dělaly takové tajnosti. A dokonce ani nevím, jestli byla skutečně popravená. Jak jsi sám řekl, není o ní v té knize, kterou jsi mi půjčil, ani zmínka. Je to docela záhada."

Edward se rozhlédl po cele, ve které právě byli.

"Nebyl by to lehký úkol, když vezmeš v úvahu všechny ten materiál, který tu je," řekl. "A nakonec by to mohla být ztráta času, protože většina těch papírů souvisí spíš s obchodem."

"Bude to vzrušující," prohlásila Kim, čím dál nadšenější svým nápadem.

Vrátila se zpátky k zásuvce, kde našla námořní nákladový list ze sedmnáctého století, aby se podívala, jestli tam nenajde další materiály z té doby.

"Myslím, že by mě to mohlo dokonce bavit. Bude to vlastně pátrání po mé minulosti, nebo, jak jsi sám řekl v tom starém domě, příležitost navázat na rodinnou minulost."

Zatímco se Kim prohrabávala v zaprášené zásuvce, Edward vyšel z cely a procházel dál a dál do hloubi velikánského vinného sklepa. V ruce měl pořád ještě baterku, a za chvíli už ji musel rozsvítit. Některé žárovky v nástěnných světlech

už byly totiž asi prasklé. Strčil hlavu do poslední cely a posvítil si kolem sebe. Světlo žárovky klouzalo po obvyklé změti skříněk, truhel a beden, až narazilo na olejomalbu opřenou o zeď. Edward si vzpomněl na všechny ty obrazy nahoře a bylo mu divné, čím si právě tato olejomalba zasloužila tak špatné zacházení. S obtížemi se k obrazu dostal a posvítil si na něj. Byl to portrét nějaké mladé ženy. Vyzdvihl obraz nad hlavu a vynesl jej do chodby. Tam ho opřel o zeď. Byl to skutečně obraz mladé ženy, namalovaný křečovitým, primitivním stylem. Její dekolť odporoval dobovým zvyklům. Špičkou prstu otřel prach z malé cínové tabulky v dolním rohu obrazu a posvítil na ni baterkou. Pak portrét popadl a spěchal s ním do cely, kde se Kim ještě stále přehrabovala ve starých listinách. "Podívej se na tohle," vyzval ji. Opřel obraz o zeď a posvítil baterkou na cínovou tabulku. Kim se otočila a pohlédla na plátno. Vycítila Edwardovo vzrušení, zaostřila pohled a přečetla jméno na tabulce. "Panebože!" vykřikla. "Vždyť je to Elizabeth!" Plní nadšení a vzrušení z nenadálého nálezu vynesli obraz nahoru po schodech a pak do velkého sálu, kde byl dostatek světla. Opřeli ho o zeď a poodstoupili, aby se na něj podívali. "Víš, co je na tom zatraceně zvláštní?" zeptal se Edward. "Že ti je hodně podobná, zvlášť těma zelenýma očima."

48

"Možná že máme stejnou barvu očí," řekla Kim, ale Elizabeth je mnohem krásnější než já, rozhodně má tedy mnohem ženštější postavu." "Krása záleží na tom, kdo se na ni dívá," namítl. "Já osobně si myslím, že je to naopak." Kim byla uchválena podobiznou neslavně proslulé příbuzné. "Ta podoba je opravdu dost velká," uznala po chvíli. "Máme skoro stejné vlasy, a dokonce i stejný tvar obličeje." "Mohly byste být sestry," potvrdil Edward. "Je to opravdu moc pěkný obraz. Proč byl ale sakra schovaný až vzadu ve vinném sklepe? Je mnohem hezčí než většina obrazů, co visí tady v domě." "Je to divný," dumala Kim. "Dědeček o tom obraze musel vědět, není možné, že by si ho prostě nevšiml. Byl to sice výstřední člověk, ale rozhodně si nedělal starosti s pocity druhých lidí, a zvlášť už ne svojí matky. Nikdy spolu moc dobře nevycházeli." "Mně se zdá, že ten obraz je asi tak stejně velký jako ten obrys, co jsme viděli ve starém domě nad krbem," řekl Edward. "Co ho tam jen tak pro legraci vzít a podívat se na to?" Uchopil obraz, ale než stačil udělat krok, připomněla mu Kim, že sem přišli najít nějaké nádoby. Edward jí poděkoval a obraz opět postavil. Společně šli do kuchyně, kde Kim objevila tři plastické kelímky s dobře těsnícími víčky. Přinesli podobiznu z velkého sálu a vydali se nazpátek do starého domu. Kim trvala na tom, že obraz ponese. Měl jen úzký černý rám, a tak nebyl těžký. "Je to divné, ale mám příjemný pocit, když ten obraz držím v ruce," prohlásila cestou. "Mám dojem, že jsem našla dávno ztracenou příbuznou." "Musím uznat, že je to docela náhoda," usmál se Edward. "Zvlášť když právě Elizabeth je důvod, proč tu dneska jsme." Kim se náhle zarazila. Držela obraz před sebou a upřeně se dívala Elizabeth do obličeje. "Copak je?" zeptal se Edward. "Myslela jsem na to, jak jsme si s Elizabeth podobné, a pak jsem si vzpomněla, co se jí zřejmě stalo," vysvětlovala. "Dneska už je nemyslitelné si třeba jen představit, že by někoho obvinili z čarodějnictví, odsoudili a pak popravili." Kim v duchu spatřila sama sebe, jak stojí před oprátkou visící ze stromu. Smrt je otázkou jen několika okamžiků. Zachvěla se. Pak vyskočila, když se jí dotkl provaz. "Není ti něco?" staral se Edward. Před okamžikem jí položil ruku na rameno. Kim zavrtěla hlavou a zhluboka se nadechla. "Měla jsem zrovna hroznou vizi," svěřila se mu. "Představovala jsem si, jaké by to bylo, kdybych byla odsouzená a měli mě pověsit." "Vem ty kelímky," navrhl, "a já vezmu obraz." Vyměnili si věci a znovu vykročili.

49

"To musí být tím vedrem," snažil se zlehčit atmosféru. "Nebo máš možná hlad. Představivost ti jede na plný pecky." "Opravdu to na mě udělalo strašný dojem, když jsme našli ten obraz," přiznala. "Je to, jako kdyby se mi Elizabeth snažila něco říct, možná že mám očistit její pověst." Edward na ni pohlédl, jak se vedle něj prodírá vysokou trávou. "Děláš si legraci?" zeptal se. "Ne," zavrtěla hlavou. "Sám jsi řekl, že je to docela náhoda, že jsme ten obraz našli. Já myslím, že je to víc než jen náhoda. Víš, když o tom tak člověk uvažuje, je to ohromný. Nemůže to být pouhá náhoda. Musí v tom být něco víc." "To tě popadla náhlá pověřivost, nebo jsi vždycky taková?" "Já ani nevím," pokrčila rameny. "Prostě se to snažím pochopit." "Věříšna mimosmyslové vnímání?" "Nikdy jsem o tom moc nepřemýšlela. A ty?" Zasmál se: "Ty jsi jako psychiatr, každou otázku obrátíš zpátky na mě."

No, já na nadpřirozené věci nevěřím. Jsem vědec. Věřím v to, co se dá rozumově a experimentálně dokázat. Nejsem nábožensky založený. Nejsem ani pověřivý. Nejspíš ti přijdu cynický, když říkám, že tyhle dvě věci spolu souvisejí." "Já taky nejsem nějak zvlášť nábožensky založená," přiznala. "Ale mám jakousi matnou víru v nadpřirozené sny" Došli ke starému domu. Kim přidržela Edwardovi dveře, aby mohl s obrazem vejít. Když portrét přiložil k obrysu nad krbem v salónu, přesně tam zapadl. "Aspoň sme měli pravdu, když jsme si mysleli, že tu ten obraz dřív visíval," řekl. Postavil olejomalbu na krbovou římsu. "A já zařídím, aby tu znovu visel," prohlásila Kim. "Elizabeth si zaslouží vrátit se do svého domu." "Chceš tím říct, že ses rozhodla to tu dát do pořádku?" "Možná že jo," přikývla. "Ale nejdřív si budu muset promluvit s našima, a hlavně s bráchou." "Já osobně si myslím, že je to skvělý nápad," usmál se. Vzal si od Kim plastické kelímky a oznámil jí, že jde do sklepa pro ty vzorky prachu. U dveří se zarazil. "Jestli tam dole najdu *Claviceps purpurea*," zašklebil se, "tak je mi jasné, co ta informace provede - setře trochu nadpřirozena ze salemských honů na čarodějnice." Kim nereagovala. Uchváceně se dívala na Elizabetin portrét a byla zřejmě hluboko ponořena v myšlenkách. Edward pokrčil rameny. Pak vešel do kuchyně a sestoupil do chladného, vlhkého, temného sklepa.

50

(3) Pondělí
18. července 1994

Laboratoř Edwarda Armstronga v Harvardském zdravotnickém komplexu na Longfellow Avenue byla jako obvykle obrazem zběsilé činnosti. Mezi složitými superpřístroji překotně pobíhali lidé v bílých pláštích. Ale jen nezasvěcenému pozorovateli to připadalo jako naprostý zmatek. Informovanému člověku bylo naprosto jasné, že tady se dělá věda. Všechno nakonec záviselo na Edwardovi, přestože nebyl jediný vědec, který pracoval v řadě místností s láskou nazývané Armstrongovo panství. Bylo o něm všeobecně známo, že je génius, slavný syntetický chemik a špičkový neurolog, a tak množství zájemců o místo v laboratoři, stážistů a těch, kteří si u něj chtěli dělat postgraduál, vysoko převyšovalo počet míst, jež si Edward mohl vzhledem ke svým omezeným prostorovým, finančním a časovým možnostem dovolit. Proto si mohl vybírat ty nejlepší a nejchytřejší studenty a zaměstnance. Edwardovi kolegové o něm tvrdili, že si přímo koleduje o práci. Nejenže měl nejvíc stážistů, dokonce ještě učil kurs základní chemie, a to i v létě. Byl jediný vysokoškolský učitel, který to dělal. Vysvětloval to tím, že cítí potřebu stimulovat mladé mozky, jak nejdřív to jde. Právě se vrátil z jedné ze svých proslulých přednášek. Vešel do hlavní laboratoře postranními dveřmi, a ihned se na něj vrhli studenti, kteří u něj byli na stáži, jako by byl ošetřovatel v zoologické zahradě. Všichni pracovali na různých aspektech Edwardova výzkumného úkolu - objasnění mechanismů krátkodobé a dlouhodobé paměti. Každý ze studentů měl nějakou otázku, Edward jednomu po druhém bleskově odpověděl a poslal ho k laboratornímu stolu, aby pokračoval v badatelském úsilí. Když zodpověděl poslední dotaz, přešel ke svému stolu. Neměl žádnou soukromou kancelář, to mu totiž připadalo jako hloupé plýtvání potřebným místem. Spokojil se s koutem, kde měl pracovní plochu, pár židlí, počítačový terminál a kartotéku. Seděla tam také jeho nejbližší spolupracovnice Eleanor Youngmanová, která u něj pracovala už čtyři roky, od doby, kdy si udělala doktorát. "Máš návštěvu," oznámila mu, když přistoupil ke stolu. "Čeká u sekretářky oddělení." Hodil na stůl materiály, které předtím potřeboval k přednášce, svlékl si tvídové sako a vklouzl do bílého laboratorního pláště. "Nemám na návštěvy čas," prohlásil. "S touhle bohužel asi budeš muset promluvit," namítla Eleanor. Pohlédl na svou spolupracovnici. Na tváři měla úsměv, z něhož bylo jasné vidět, že se jen taktak drží, aby nevybuchla smíchy. Eleanor byla temperamentní, chytrá blondýna z Oxnardu v Kalifornii. Vypadala, jako by spíš patřila někam na pláž mezi surfaře. Zatím však již ve třidvaceti letech získala doktorát z biochemie na universitě v Berkeley. Edward ji považoval za zcela nenahraditelnou nejen pro její inteligenci, ale i pro její

51

nadšenou vytrvalost. Eleanor ho uctívala a byla přesvědčena, že právě on učiní obrovský skok v pochopení neurotransmiterů a jejich role pro paměť a pocity. "Kdo to proboha je?" zeptal se. "Stanton Lewis. Můžu se z něj pokaždé potřhat smíchy. Dneska mi například řek, že chce, abych investovala do nějakého nového chemického časopisu zvaného Spojení, kde vždycky bude plakát Molekuly měsíce. Nikdy nevím, jestli si nedělá legraci." "Nemyslí to vážně," prohlásil Edward. "Jen s tebou flirtuje." Rychle prolistoval došlou poštu. Nic převratného v ní nebylo. "Jsou v laborce nějaké problémy?" zeptal se Eleanor.

"Mám obavy, že jo," přikývla. "Ten nový systém pro kapilární elektroforézu, co používáme na miscelární elektrokinetickou kapilární chromatografii, už zase nějak zlobí. Neměla bych zavolat opraváře z té firmy?"

"Já se na to podívám," zarazil ji. "Pošli sem Stanton. Vyřídím oba ty problémy najednou."

Edward si připnul radiační dozimetr na klopu bílého pláště a došel k chromatografické jednotce. Něco rozhodně nebylo v pořádku. Přístroj se nechoval, jak by měl.

Tak se zahloubal do problému, že ani neslyšel Stantonův vcházet. Nevěděl o něm, dokud ho Stanton nepoplácal po zádech.

"Hele, kamaráde, mám pro tebe překvapení, ze kterého budeš úplně vedle." Podal mu lesklou brožurku v plastovém obalu.

"Co to je?" zeptal se Edward a vzal brožuru do ruky.

"To je něco, co už dlouho netrpělivě očekáváš - prospekt společnosti Genetrix."

Edward se uchechtl a potřásl hlavou.

"Teda to je už vrchol, co si dovoluješ." Odložil prospekt a znovu obrátil svou pozornost k počítači chromatografické jednotky.

"Jaký bylo to rande s Kim?" vyzvídal Stanton.

"Moc rád jsem se s tvou sestřenicí zase viděl," odpověděl Edward poněkud upjatě. "Kim je skvělá ženská."

"Spali jste spolu?" chtěl vědět Stanton.

Edward se k němu prudce otočil.

"To snad není vhodná otázka, nemyslíš?"

"Panebože," prohlásil Stanton se širokým úsměvem. "Ty jsi ale háklivý."

Když si to přeložíš, tak to znamená, že vám to spolu klapalo, protože jinak bys nebyl taková citlivka."

"Řek bych, že děláš předčasné závěry," vykřikl Edward.

"Ale prosím tě, nech toho," usmál se Stanton. "Znám tě až moc dobře."

Jsi pořád stejný jako na fakultě. Když jde o laboratoř nebo vědu, tak je z tebe hotový Napoleon. Jak jde ale o ženský, tak ti jde sebevědomí do háje. Já to teda vůbec nechápu. No ale stejně se přiznej. Rozuměli jste si, ne?"

"Kim je ohromná," svěřil se Edward. "Byli jsme spolu ještě v pátek na večeři."

52

"Bezva," zaradoval se Stanton. "To je podle mého stejně dobré, jako kdybyste spolu spali."

"Nebud' sprostý."

"No vážně," pokračoval Stanton vesele. "Šlo o to, abys mi byl zavázaný, a to se mi povedlo. A za to chci, kamaráde, aby sis přečetl tohleto." Sebral brožuru, kterou Edward s takovou neúctou odhodil, a znovu mu ji podal.

Edward zasténal. Bylo mu jasné, že se prozradil a tím si podkopal půdu pod nohama.

"Tak dobře," kývl, "já si tu věc teda přečtu."

"Dobrý," zaradoval se Stanton. "Měl bys o té společnosti něco vědět, protože mám tu čest ti nabídnout pětasedmdesát tisíc dolarů ročně plus možnost nákupu akcií, když se staneš členem vědecké rady společnosti."

"Já ale nemám čas chodit na nějaký zatracený schůze," protestoval Edward.

"Kdo ti říká, abys chodil na schůze?" mínil ho Stanton. "Já jen chci, aby tvoje jméno bylo spojováno s firmou."

"Ale proč? Molekulární biologie ani biotechnologie přece není moje parketa."

"Prokristapána!" vykřikl Stanton. "Jak můžeš být takhle naivní? Jsi slavný vědec. Je úplně jedno, že o molekulární biologii víš houby. Záleží mi prostě na tvém jménu."

"Neřek bych, že vím o molekulární biologii houby," zaprotestoval Edward popuzeně.

"Hele, nerozčiluj se na mě," uklidňoval ho opět Stanton. Pak ukázal na přístroj, s nímž Edward dosi prováděl. "Co je sakra tohle?"

"To je jednotka pro kapilární elektroforézu," poučil ho Edward.

"A co to dělá?"

"Je to relativně nová separační technologie," vysvětlil Edward. "Používá se k oddělování a určování sloučenin."

Stanton se dotkl plastového krytu.

"Co je na tom nového?"

"Zas tak úplně nové to není," souhlasil Edward. "Pracuje v zásadě na stejném principu jako běžná elektroforéza, ale díky úzkému průměru kapilár není nutné používat antikonvekční látky, což jsou chemikálie zabraňující zpětnému chodu, protože tepelný rozptyl je tu velice účinný."

Stanton žertem zdvihl ruku v jakémisi obranném gestu.

"Tak dost," prohlásil. "Vzdávám se. Úplně jsi mě uzemnil. Jenom mi řekni, jestli to funguje."

"Funguje to skvěle," ohlédl se Edward na přístroj. "Tedy... aspoň většinou funguje skvěle. Ted' zrovna je s tím něco v nepořádku."

"Je to zapojený do zásuvky?" zeptal se Stanton.

Edward ho sjel pohledem.

"Jen jsem se ti snažil pomoci," zasmál se.

Edward zdvihl kryt přístroje a nahlédl dovnitř. Okamžitě si všiml, že pohyb jednoho z bubnů brzdí zaseknutá zkumavka se vzorkem.

"Není to nádherná?" prohlásil. "To vzrušení, když člověk udělá správnou"

diagnózu problému, který jde ihned napravit." Narovnal zkušavku. Buben se okamžitě rozběhl. Opět zaklapl víko. "Takže se můžu spolehnout, že si ten prospekt přečteš?" ujistoval se znovu Stanton. "A promysli si tu nabídku." "Představa, že dostávám peníze jen tak pro nic za nic, je mi nepříjemná." "Ale proč?" divil se Stanton. "Když může slavný sportovec podepsat smlouvu s firmou, která vyrábí tenisky, tak proč by vědec nemoh udělat to samé?" "Promyslím si to," slíbil Edward. "O nic víc tě taky nežádám. Zavolej mi, až si přečteš tu brožuru. Jak ti říkám, můžeš na tom vydělat spoustu peněz." "Přijels sem autem?" zeptal se Edward. "Ne, šel jsem až z Concordu pěšky," žertoval Stanton. "Samozřejmě že tu jsem autem. To je ale ubohý manévř, jak změnit téma." "Co kdybys mě svez do hlavního univerzitního areálu?" požádal Edward. O pět minut později už seděl ve Stantonově mercedesu 500 SEL. Stanton nastartoval, vyjel na Fenway a pak pokračoval po Storrow Drive. "Rád bych se tě na něco zeptal," přerušil Edward po chvíli ticho. "Tuhle při večeři ses zmínil o Elizabeth Stewartové. Víš určitě, že byla oběšena jako čarodějnice, nebo je ten příběh jen rodinná zkazka, která se tak dlouho opakovala, až jí všichni začali věřit?" "Přisahat bych na to nemoh," pokrčil Stanton rameny. "Bral jsem to vždycky tak, jak jsem to slyšel." "Nemůžu totiž Elizabethino jméno najít v žádném z oficiálních pojednání o celé té záležitosti," vysvětlil Edward. "A že jich tedy není málo." "Slyšel jsem ten příběh od tety. Podle ní to Stewartovi odedávna udržovali v tajnosti. Takže to není něco, co si vymysleli, aby se proslavili." "No dobře, předpokládejme tedy, že se to stalo," řekl Edward. "Proč by to ale mělo sakra vadit ještě teď? Myslím, že by to třeba mohlo vadit další generaci nebo tak, ale o tři sta let později by to už nikoho vzrušovat nemuselo." Stanton pokrčil rameny: "To nemám tušení. Nejspíš jsem o tom ale neměl vůbec začínat mluvit. Teta mi utrhne hlavu, jestli zjistí, že jsem o tom žvanil." "Dokonce ani Kim se o tom zpočátku nechtělo moc povídat," poznamenal Edward. "To bude asi taky kvůli tetě, teda vlastně její matce," vysvětloval Stanton. "Vždycky jí strašně záleželo na pověsti rodiny a takových těch společenských nesmyslech. Je to vyložená dáma." "Kim mě taky vzala podívat se na rodinný pozemky. Dokonce jsme byli vevnitř v domě, kde měla bydlet Elizabeth." Stanton na něj obdivně pohlédl a potřásl hlavou: "Páni! Ty to teda bereš hopem, ty divochu." "Nic na tom nebylo," bránil se Edward. "Nenech se unést tou svou

54

nechutnou fantazii. Úplně mě to tam uchvátilo a Kim se začala zajímat o Elizabeth." "Nejsem si jistý, jestli se to bude její matce líbit," zavrtěl Stanton hlavou. "Možná že bych mohl rodinnou reakci na celou tu záležitost trochu umírnit," prohlásil Edward, otevřel tašku, již měl položenou na kolenou, a vyndal jeden z plastických kelímků, které s Kim přivezli ze Salemu. Vysvětlil Stantonovi, co v kelímku je. "Teda ty v tom ale musíš lítat," poznamenal Stanton. "Jinak bys tomu přece nevěnoval všechn ten čas a úsilí." "Jde mi o to, že kdybych dokázal, že důvodem salemských honů na čarodějnice byl ergotismus," vysvětloval Edward. "Odstranilo by to tak možné stigma, které lidé, spojení s tímto problémem, snad ještě cítí. Mám na mysli například Stewartovy." "Stejně jsem přesvědčený, že ses zabouch," trval na svém Stanton. "Tohleto je příliš teoretické vysvětlení, než aby to ospravedlňovalo všechnu tuhle snahu. A já tě přitom nemůžu přinutit, abys pro mě hnul prstem, ani když ti slibuju bůhvíjaký prachy." Edward si povzddechl: "Tak teda dobře. Asi musím přiznat, že mě jako neurologa strašně zajímá možnost, že celou tu čarodějnickou záležitost v Salemu způsobil nějaký halucinogen." "Teď už to chápou," kývl Stanton. "Ta salemská čarodějnická historie má univerzální přitažlivost. Na to člověk nemusí být neurolog." "Podnikatel filozofem," poznamenal Edward se smíchem. "Před pěti minutama by mi to připadalo jako protimluv. Vysvětlí mi, co si představuješ pod termínem univerzální přitažlivost." "Celá ta záležitost je přímo zřůdně láková. To máš třeba jako pyramidu v Egyptě. Musí to být něco víc než jen pouhé hromady kamení. Je to něco jako okno do nadpřirozeného světa." "Nevím, jestli bych s tímhle souhlasil," řekl Edward a uložil si vzorek prachu do tašky. "Jako vědec prostě hledám vědecká vysvětlení." "Hm, kecy," ohodnotil to Stanton. Vysadil Edwarda na Divinity Avenue. Než za sebou Edward zabouchl dveře auta, připomněl mu ještě jednou prospekt společnosti Genetrix. Edward vešel do harvardských biologických laboratoří. Od sekretářky oddělení si nechal vysvětlit cestu do laboratoře Kevina Scrantona. Svého hubeného, vousatého přítele tam našel, jak pilně pracuje. Oba spolu studovali, ale dlouho se neviděli, vlastně od doby, kdy Edward začal učit na Harvardu. Asi pět minut vzpomínali na staré časy, než se Edward dostal k účelu své návštěvy. Postavil všechny tři kelímky na roh

Kevinova pracovního stolu.

"Byl bych rád, kdyby ses podíval, jestli tam nenajdeš Claviceps purpureu," požádal.

Kevin vzal jeden kelímek do ruky a otevřel víčko.

"Můžeš mi říct proč?" zeptal se. Promnul trochu prachu mezi prsty.

ÚNOSNÉ RISIKO /55

"To bys nikdy neuhád," začal Edward a pak Kevinovi vyprávěl, kde vzorky sebral a dal mu další informace o salemských procesech s čarodějnicemi. Nezmínil se o Stewartech, protože mu to připadalo taktnější vůči Kim.

"To je ohromně zajímavé," poznamenal Kevin, když Edward dokončil svůj příběh. Vstal a začal připravovat ze vzorku prachu preparát.

"Myslel jsem si, že by z toho mohl být referát do časopisů Science nebo Nature," poznamenal Edward. "Jestli tedy najdeme spory Clavicepsu."

Kevin vsunul mokřý preparát pod mikroskop a začal si ho prohlížet.

"No, je tu v tom spousta spór, ale to samozřejmě není nic zvláštního."

"Jak se nejlíp zjistí, jestli je to Claviceps, nebo ne?"

"Je na to několik způsobů. Jak rychle to chceš vědět?"

"Co nejdřív."

"DNA by trvala nějakou dobu," uvažoval Kevin nahlas. "V tom vzorku bude nejspíš nějakých tři až pět tisíc různých druhů. Kromě toho by bylo nejpřesvědčivější, kdybychom nějakou Claviceps vypěstovali. Problém je v tom, že to není až tak jednoduché. Ale zkusil bych to."

Edward vstal.

"Budu ti vděčný za jakoukoli informaci."

Kim se na minutku zastavila, zdvihla ruku v rukavici a odhrnula si vlasy z čela. Dnes byl na jednotce intenzivní péče chirurgického oddělení typický den - úspěšný, ale rušný. Kim cítila, jak je vyčerpaná, a těšila se, že za dvacet minut bude mít padla. Chvilka odpočinku však bohužel náhle skončila. Na oddělení přišel Kinnard Monihan s novým pacientem.

Kim i ostatní sestry, které právě neměly nic nutného na práci, šly pomáhat pacienta uložit. I Kinnard a anesteziolog, jenž s pacientem také přišel, přiložili ruku k dílu.

Kim a Kinnard se na sebe snažili při práci nedívat. Kim si však ostře uvědomovala jeho přítomnost, zvlášť když teď byli tak blízko u sebe.

Kinnard byl vysoký, štíhlý osmadvacetiletý muž s ostře řezanými rysy.

Pohyboval se lehce a pružně, takže spíš připomínal trénujícího boxera než chirurga při práci.

Když už byl pacient uložený, zamířila Kim ke stolu. Vtom ucítila na své paži něčí dlaň, otočila se, a dívala se přímo do Kinnardových tmavých, pronikavých očí.

"Snad se ještě nezlobíš?" zeptal se jí. Nedělalo mu žádné potíže mluvit o osobních problémech třeba uprostřed jednotky intenzivní péče.

Kim pocítila záchvěv úzkosti a odvrátila zrak. Projela jí vlna protichůdných pocitů.

"Neříkej mi, že se mnou nebudeš ani mluvit," dožadoval se Kinnard odpovědi. "Nepřeháníš to trochu s těma uraženýmá citama?"

"Varovala jsem tě," prohlásila Kim, když už byla konečně schopna promluvit. "Říkala jsem ti, že všechno bude jinak, jestli pojedíš na ryby místo toho smlouvaného výletu do Martha's Vinyard."

56

"Vždyť jsme to ale přece neměli napevno naplánovaný," vysvětloval.

"A já jsem nečekal, že mi doktor Markey nabídne, abych se zúčastnil toho rybářského výletu."

"Jestli jsme to teda neměli naplánované," namítla Kim, "tak proč jsem si teda brala volno? A proč jsem volala těm známým a zařizovala, že budeme bydlet v jejich bungalovu?"

"Mluvili jsme o tom jenom jednou."

"Dvakrát," opravila ho. "A podruhé už jsem ti říkala o té chatě."

"Poslyš," řekl naléhavě. "Pro mě bylo hrozně důležité jet na ten výlet."

Doktor Markey je na našem oddělení mužem číslo dvě, hned po šéfovi.

Možná že jsme se trochu špatně domluvili, ale to by neměl být důvod pro takové rozčilování."

"Nejhorší na tom je, že ty se necítíš ani trošku provinile," vyhrkla a tvář jí zrudla.

"Nebudu se omlouvat, když si nemyslím, že jsem udělal něco zlého."

"Tak fajn," poznamenal Kim a obrátila se k odchodu. Kinnard ji znovu zadržel.

"Mrzí mě, že jsi z toho takhle špatná. Opravdu jsem si myslel, že už ses uklidnila. Víš co, promluvíme si o tom v sobotu večer. To nemám službu, a tak si můžeme zajít někam na večeři a třeba do divadla."

"Lituju, ale už mám jiné plány," zarazila ho. Nebyla to pravda. Cítila, jak se jí sevřel žaludek. Nesnášela neshody a věděla, že nereaguje dobře.

Každá hádka jí působila tělesné obtíže.

Kinnard na ni zíral s pootevřenými ústy.

"Jo aha," poznamenal. Oči se mu zúžily zlostí.
Kim těžce polkla. Nesnášela, když se Kinnard vztekal.
"Tuhle hru můžou hrát jen dva," prohlásil. "Stejně už mám vyhlídnutou jednu, se kterou bych rád chodil. Tak teď mám příležitost."
"Kdo to je?" zeptala se. V okamžiku, kdy otevřela ústa, už své otázky litovala.
Kinnard se jen poťouchle usmál a odkráčel.
Kim bylo nepříjemné, jak dává najevo své city, a proto se šla uklidnit do skladu. Celá se třásla. Několikrát se zhluboka nadechla, až získala pocit, že má situaci pod kontrolou a může se vrátit ke své práci. Už sahala na kliku, ale dveře se najednou otevřely a dovnitř vešla Marsha Kingsleyová, její spolubydlící a bývalá spolužačka.
"Ten rozhovor se nedal dost dobře přeslechnout," prohlásila. Marsha byla drobná, temperamentní žena s hřívou kaštanových vlasů, které při práci na oddělení nosila stočené do uzlu.
"Je to osel," pokračovala a podala jí papírový kapesník.
"Ani se neomluvil," popotáhla Kim a utřela si oči.
"Je to bezcitný ubožák," přikývla Marsha.
"Nevím, co jsem udělala špatně," vzlykla Kim. "Až donedávna jsem si myslela, že je náš vztah dobrý."
"Nic jsi neudělala špatně," těšila ji Marsha. "To je jeho problém. Je moc

57

velký sobec. Jen si ho srovnej s Edwardem. Třeba to, jak ti každý den posílá kytky."
"Já nepotřebuju každý den kytky."
"Jasněže ne," kývla Marsha. "Jde jen o to, že ho to napadne. Kinnard vůbec nepřemýšlí o tom, jak se cítíš. To si přece nezasloužíš."
"No, já nevím," řekla Kim a vysmrkala se. "Jedna věc je ale jistá.
Musím ve svém životě ledacos změnit. Uvažuji o tom, že bych se přestěhovala do Salemu. Myslela jsem si, že bych upravila ten starý dům na rodinném pozemku, který jsme s bráchou zdědili."
"To je ale skvělý nápad," souhlasila Marsha. "Změna prostředí ti udělá dobře. Zvlášť když Kinnard bydlí taky na Beacon Hill."
"To jsem si taky myslela. Jedu tam hned po práci. Nechtěla by ses tam podívat se mnou? Byla bych ráda, kdybych nemusela jet sama, a ty bys třeba měla pár dobrých nápadů, jak to tam zařídit."
"Promiň, někdy jindy," omluvila se Marsha. "Přijde mi nějaká návštěva."
Konečně Kim předala službu a vyšla z nemocnice. Nastoupila do auta a rychle zamířila ven z města. Na silnici sice byla nějaká auta, ale dalo se jet dost rychle, zvlášť když se dostala za Tobin Bridge. Nejdřív zastavila před usedlostí na marbleheadské šíji, kde prožila dětství.
"Je tu někdo?" zavolala, když vešla do haly domu, postaveného ve stylu francouzského zámku. Stál na nádherném místě přímo u moře. Mezi touto usedlostí a starým zámkem existovaly sice určité podobnosti, dům jejích rodičů však byl naštěstí menší a vkusnější.
"Jsem v salóně, drahoušku," ozvalo se odněkud zdálky.
Kim obešla hlavní schodiště a prošla chodbou do místnosti, kde její matka trávila většinu času - salónu se třemi prosklenými stěnami. Byl odtud výhled na zatravněné terasy na jih a nádherný pohled východním směrem na oceán.
"Ty máš ještě uniformu," pronesla matka nesouhlasným tónem.
"Přijela jsem přímo z práce," vysvětlila Kim. "Chtěla jsem se vyhnout dopravní špičce."
"No, doufám, že jsi s sebou nepřinesla nějaké nemocniční bacily. Ještě ke všemu by se mi teď hodilo znovu onemocnět."
"Já přece nepracuju na infekčním oddělení. Na jednotce intenzivní péče je pravděpodobně méně bacilů než tady."
"To neříkej!" utrhla se na ni matka.
Nebyly si vůbec podobné. Kim byla spíš po otci. Joyce měla širokou tvář, hluboko zapadlé oči a trochu orlí nos. Vlasy, kdysi hnědé, již téměř všechny zešedivěly. Nikdy si je nebarvila. Navzdory tomu, že už byla polovina léta, měla plet' bílou jako mramor.
"Vidím, že jsi ještě v županu," podotkla Kim. Posadila se na gauč naproti matce, která ani nevstala z lehátka.
"Neměla jsem důvod se oblékat," řekla Joyce. "Kromě toho mi není dobře."

58

"To asi znamená, že tu táta není," poznamenala Kim. Za ta léta věděla, jak to doma chodí.
"Tvůj otec letěl včera večer na krátkou služební cestu do Londýna."
"To mě mrzí."
"To je jedno," poznamenala Joyce. "Když tu je, tak si mě stejně nevšímá. Ty jsi s ním chtěla mluvit?"
"Ano, chtěla."
"Vrátí se ve čtvrtek. Jestli mu to tedy vyjde."
Kim poznala v matčině hlase mučednický tón.
"Jela s ním Grace Tratersová?" zeptala se. Grace byla další z dlouhé řady otcových sekretářek.
"Samozřejmě že jela taky. John si bez ní nezaváže ani tkaničky."
"Jestli ti to tak vadí, mami, tak proč to snášíš?"

"Nemám na výběr," odpověděla Joyce.

Kim se kousla do jazyka. Cítila, jak z toho začíná být rozrušená. Na jednu stranu jí bylo matky líto kvůli tomu, co musí prožívat, a na druhou stranu na ni měla zlost, protože si pořád hrála na oběť. Její otec měl poměry s jinými ženami, co pamatovala. Některé jeho milostné aféry byly dost veřejné.

Kim změnila téma a zeptala se na Elizabeth Stewartovou.

Joyce spadly ze špičky nosu brýle na čtení a houpaly se jí na řetízku, který měla kolem krku.

"To je ale divná otázka. Proč se na ni proboha vyptáváš?"

"Náhodou jsem narazila na její portrét v dědečkově vinném sklepe," vysvětlila Kim. "Dost mě zarazil, zvlášť když jsem si uvědomila, že máme stejnou barvu očí. No a tak jsem si uvědomila, že o ní vím strašně málo.

Opravdu ji pověsili za čarodějnictví?"

"Raději bych o ní nemluvila," prohlásila Joyce.

"Ale mami, proč proboha ne?" podivila se Kim.

"Je to zkrátka tabu."

"To bys teda měla připomenout svému synovci Stantonovi," usmála se Kim. "Nedávno o tom začal mluvit na jednom večírku při večeři."

"To mu tedy skutečně připomenu," nasupila se Joyce. "Je to neomluvitelné. Víš přece, že se to nedělá."

"Jak to může být tabu ještě po tolika letech?" zeptala se Kim.

"Není to něco, na co by byl člověk právě pyšný. Byla to příšerná záležitost."

"Včera jsem o těch salemských procesech s čarodějnicemi něco četla," řekla Kim. "Je o tom napsáno ohromně moc knih. Ale o Elizabeth Stewartové není nikde ani zmínka. Začínám se ptát, jestli byla v těch procesech vůbec zapletená." "Podle mého v nich zapletená byla. Už to ale nebudeme rozebírat. Jak jsi přišla na její portrét?"

"Byla jsem na zámku. Jela jsem tam v sobotu. Mám představu, že si zařídím starý dům a budu tam bydlet."

"Proč bys to proboha dělala? Vždyť je to tam strašně malé."

ÚNOSNÉ RIZIKO /59

"Mohlo by to tam být hezké. A starý dům je větší než byt, kde teď bydlím. Kromě toho chci vypadnout z Bostonu."

"Myslím, že by to dalo děsnou práci, než by se tam dalo bydlet," poznamenala Joyce.

"To je taky částečně důvod, proč chci mluvit s otcem. A samozřejmě že tu není. Musím teda říct, že vlastně nikdy nebyl po ruce, když jsem ho potřebovala."

"Stejně by ti s tím neporadil," mínila matka. "Měla by sis promluvit s Georgem Harrisem a Markem Stevensem. Jsou to stavitel s architektem, kteří právě dokončili renovaci tohoto domu. A skutečně to nemohlo dopadnout líp. Pracují společně a je šikovné, že mají kancelář v Salemu.

Pak bys ještě měla promluvit se svým bratrem."

"To je samozřejmé," kývla Kim.

"Můžeš Brianovi zavolat odsud," navrhla Joyce. "Já ti zatím obstarám telefonní číslo těch dvou."

Vstala z lehátka a zmizela. Kim se usmála a položila si telefon na klín.

Matka ji nikdy nepřestávala ohromovat. V jednu chvíli byla ztělesněním do sebe pohroužené nečinnosti, v další minutě sršela aktivitou, naprosto zaujatá projektem nějakých svých známých. Kim intuitivně věděla, v čem spočívají matčiny problémy - neměla totiž co dělat. Na rozdíl od svých přítelkyň se totiž nikdy neangažovala v dobročinných spolcích.

Než dostala spojení, podívala se na hodinky a snažila se odhadnout, kolik je v Londýně hodin. Ne že by to nebylo jedno. Její bratr totiž trpěl nespavostí, takže v noci pracoval a během dne si občas zdříml, jako nějaké noční zvířátko.

Brian zvedl sluchátko, hned jak telefon zazvonil. Pozdravili se a Kim mu hned vyličila svůj nápad. Brianova reakce byla ohromně kladná. Říkal jí, jen ať se do toho pustí. Dodal, že bude mnohem lepší, když na pozemku bude někdo bydlet. Pak se zeptal na zámek a jeho zařízení.

"Toho se ani nedotknu," slíbila. "Vrhneme se na to, až se vrátíš."

"Tak fajn," souhlasil Brian.

"Kde je otec?" zeptala se ještě Kim.

"V Ritzu."

"A Grace?"

"Ani se neptej?" zasmál se Brian. "Vrátí se ve čtvrtek."

Ještě se loučila s bratrem, když se objevila matka a beze slova jí podávala kousek papíru s místním telefonním číslem. Jakmile zavěsila, řekla jí, aby tam hned zavolala.

Kim vytáčela číslo.

"Po kom se mám ptát?"

"Chtěj Marka Stewense. Čeká, až se ozveš. Zatímco jsi mluvila s Brianem, zavolala jsem mu z druhé linky."

Kim bylo trochu nepříjemné, jak se jí matka do všeho plete, neřekla však nic. Věděla, že se jí jen snaží pomoci. Přesto si stále pamatovala doby, kdy chodila do školy a musela Joyce bránit, aby jí nepsala slohy a referáty.

Rozhovor s Markem Stevensem byl krátký. Už od matky všechno věděl,

a tak jí navrhl, aby se za půl hodiny setkali na rodinném pozemku. Řekl, že se musí na dům nejdřív podívat, aby jí pak uměl trochu inteligentně poradit. Kim souhlasila.

"Jestli se rozhodneš starý dům renovovat, tak to aspoň bude v dobrých rukách," poznamenala Joyce, když zavěšila. Kim vstala a řekla: "Už radši půjdu." Vědomě se snažila potlačit zlost na matku, ale nemohla si pomoci. Zlobilo ji to stále vměšování a nedostatek soukromí, který v její přítomnosti pociťovala. Vzpomněla si, jak matka vyprávěla Stantonovi, že se Kim rozešla s Kinnardem, a pak ho žádala, aby jí někoho našel.

"Vyprovodím tě ven," rozhodla Joyce.

"To není nutné, mami," protestovala Kim.

"Půjdu ráda," trvala Joyce na svém.

Vydaly se dlouhou chodbou.

"Až budeš s otcem mluvit o tom starém domě," řekla Joyce, "radím ti, abys nezačala mluvit o té věci s Elizabeth Stewartovou. Jen by ho to rozzlobilo."

"Proč by ho to mělo rozzlobit?"

"Nerozčiluj se," mírnila ji matka. "Já se jen snažím udržet v rodině mír."

"Ale vždyť je to směšné," vybuchla Kim. "Já to vůbec nechápu."

"Já jen vím, že Elizabeth pocházela z chudé farmářské rodiny z Andoveru. Ani tu vlastně oficiálně nepatřila do církevního společenství."

"Jako kdyby to dneska nebylo jedno," řekla rázně Kim. "Je to vlastně strašná ironie, že několik měsíců po té záležitosti se někteří členové soudní poroty veřejně omluvili, protože si uvědomili, že byli popraveni nevinní lidé. A my tu o tři sta let později ani nemůžeme mluvit o Elizabeth Stewartové. Nedává to smysl. A proč její jméno vlastně není v žádné z těch knih o čarodějnických procesech?"

"Její rodina zřejmě nechtěla, aby se tam její jméno objevilo," pokrčila Joyce rameny. "Mám dojem, že si nemysleli, že je Elizabeth nevinná."

Proto by se ta záležitost už neměla rozvířovat."

"Já si zase myslím, že to jsou samé nesmysly," uzavřela diskusi Kim.

Nasedla do auta, vyjela z Marbleheadu a hned si řekla, že musí zpomalit.

Cítila se neklidná a rozrušená, a jela proto příliš rychle. Když projížděla kolem Čarodějnického domu v Salemu, musela si přiznat, že její zvědavý zájem o Elizabeth a procesy s čarodějnicemi navzdory matčinu varování ještě trochu vzrostl.

Anebo možná právě proto.

Když zastavovala u vrat z tepaného železa, stál už tam zaparkovaný chevrolet Bronco. Vystoupila s klíči v ruce, aby odemkla zámek, a vtom z vozu vystoupili dva muži. Jeden podsaditý a svalnatý, jako by denně cvičil s činkami, a druhý trochu obézní. Zdálo se, že se zadýchal jen tím, jak vystupoval z auta.

Obtloustlý muž se představil jako Mark Stevens a svalnatý jako George Harris. Kim oběma podala ruku.

Odemkla vrata a opět nasedla do auta. Dojeli ke starému domu a všichni najednou vystoupili.

61

"To je nádhera," vydechl Mark. Uchváceně na dům zíral.

"Líbí se vám?" zeptala se Kim. Markova reakce ji potěšila.

"Ohromně," přikývl Mark.

Ze všeho nejdřív dům obešli, aby prozkoumali jeho exteriér. Kim vysvětlila, že by ráda měla novou kuchyň a koupelnu v přístavku, takže hlavní část domu by zůstala víceméně nezměněna.

"Budete potřebovat topení a klimatizaci," řekl Mark. "To by ale neměl být problém."

Když si prohlédli exteriér budovy, vešli všichni dovnitř. Kim jim ukázala celý dům, dokonce i sklep. Na oba muže udělalo velký dojem spojení hlavních trámů a stropních nosníků.

"Je to pevná, kvalitně postavená budova," pokýval uznale Mark.

"Dalo by velkou práci ten dům renovovat?" zeptala se Kim.

"To by neměl být žádný problém," usmál se Mark. Pohlédl na George a ten souhlasně přikývl.

"Myslím, že to bude fantastický domeček," prohlásil George. "Jsem z něj úplně šílený."

"Dá se to udělat tak, aby se nepoškodil historický charakter domu?" chtěla ještě vědět Kim.

"Rozhodně," přikývl Mark. "Všechno vedení, trubky a elektřiku můžeme schovat do přístěnku a do sklepa. Nebude to vidět."

"Vykopeme hluboký příkop a tím sem zavedeme vodu a elektřinu."

Povede pod existujícími základy, takže je neporušíme. Jediná věc, kterou bych doporučil, je udělat ve sklepě betonovou podlahu."

"Dá se to všechno stihnout do prvního září?" zeptala se Kim.

Mark pohlédl na George. Ten kývl a řekl, že by to neměl být problém, pokud tedy použijí nábytek vyrobený na zakázku.

"Mám jeden návrh," dodal Mark. "Bude nejlepší, když hlavní koupelnu umístíme do přístavku, jak jste navrhla. Mohli bychom ale taky udělat malou koupelničku v prvním patře mezi oběma ložnicemi, aniž bychom to tu nějak narušili."

Myslím, že by to bylo docela šikovné."

"To se mi líbí," souhlasila Kim. "Kdy byste mohli začít?"

"Ihned," rozhodl George. "Jestli to máme mít hotové do prvního září, tak to skutečně budeme muset začít hned zítra."

"Dělali jsme hodně zakázek pro vašeho otce," řekl Mark. "Tuhle práci bychom mohli účtovat tak jako ty ostatní. To znamená čas, materiál, plus náš zisk."

"Chci se do toho pustit," prohlásila Kim. "Vaše nadšení překonalo všechny moje pochyby. Co musíme udělat, než se do toho pustíme?"

"Začneme s prací ihned, na základě ústní dohody," vysvětlil jí Mark.
"Písemné smlouvy podepíšeme později."
"Fajn," usmála se Kim, natáhla ruku a potřásla oběma mužům pravicí.
"Budeme tu muset ještě chvíli zůstat, abychom si tu udělali nějaká měření," oznámil Mark.
"Poslužte si," souhlasila Kim a dodala: "Věci z domu se dají uložit do garáže ve velké budově. Garáž je otevřená."

62

"A co vrata?" zeptal se George.
"Jestli začnete s prací hned, tak je necháme odemčená," rozhodla.
Oba muži pobíhali po domě s pásmem a měřili a Kim zatím vyšla ven.
Pohlédla na dům ze vzdálenosti nějakých patnácti metrů a musela uznat, že je skutečně nádherný. Okamžitě začala přemýšlet o tom, jaká to bude zábava jej zařizovat, a uvažovala, jakou barvou vymaluje ložnice. Podobné detaily ji na celém projektu vzrušovaly nejvíc. Za moment si vzpomněla na Elizabeth a říkala si, co asi cítila, když dům poprvé uviděla a když se do něj nastěhovala. Zajímalo ji, jestli byla Elizabeth právě tak vzrušená jako ona sama.
Vrátila se dovnitř a řekla Markovi a Georgeovi, že, kdyby ji náhodou potřebovali, bude ve velké usedlosti.
"Myslím, že tady máme dost co dělat," usmál se Mark. "Budu si s vámi ale potřebovat promluvit zítra. Mohla byste mi dát telefonní číslo?"
Kim mu dala telefon domů i do práce. Vyšla ze starého domu, nasedla do auta a jela k zámku. Jak tak myslela na Elizabeth, napadlo ji, že by se mohla na chvílku podívat do starých papírů ve sklepe nebo v podkroví.
Odemkla vchodové dveře a nechala je trochu pootevřené, kdyby ji náhodou George s Markem hledali. Vevnitř se pak rozhodovala, kde má začít hledat. Vzpomněla si na nákladový list ze sedmnáctého století, který v sobotu našla ve vinném sklepe, a rozhodla se tam vrátit.
Prošla velkým sálem a jídelnou a nakonec otevřela těžké dubové dveře.
Když vykořčila dolů po žulových schodech, uslyšela, jak se za ní dveře s temným prásknutím zavřely.
Kim se zarazila. Náhle si uvědomila, že je to úplně jiné, když je teď v celém tom obrovském domě sama, než když tu byla s Edwardem. Slyšela vzdálené skřipání a sténání, jak se dům v teplém dni ohříval. Obrátila se a pohlédla na dveře v nesmyslné obavě, že se nějakým záhadným způsobem zamkly a uvěznily ji v podzemí.
"Ty jsi ale hloupá," řekla si nahlas. Přesto se nemohla zbavit strachu ze zamčených dveří. Nakonec vyšla po schodech nahoru. Opěla se o dveře a ty se otevřely, jak se dalo čekat. Nechala je opět zavřít.
Zlobila se sama na sebe, jakou má přehnanou fantazii, sešla po schodech dolů a vkročila do hlubin vinného sklepa. Broukala si svoji oblíbenou písničku, ale její klid byl jen pouhá fasáda. Přestože se snažila tomu nepodléhat, její okolí ji stále děsilo. Připadalo jí, že pod velkým domem je těžký vzduch a špatně se tu dýchá. Jak už si všimla předtím, dům nebyl zdaleka tichý.
Snažila se nevšímat si svých nepříjemných pocitů. Broukala si stále stejnou písničku a vešla do kobky, kde našla ten lodní nákladový list.
V sobotu prohledala celou zásuvku, kde dokument našla, teď však byla rozhodnuta prohledat celou skříňku se všemi zásuvkami. Netrvalo dlouho a pochopila, jak obtížné bude hledání mezi rodinnými papíry. Teď se zabývala jednou skříňkou a takových tu byla snad stovka. Každá zásuvka byla zcela plná a Kim musela pracně prohlížet dokument po dokumentu.
Většina papírů byla psána rukou a některé šly jen velmi těžko rozluštit. Na

63

jiných nebylo možné najít datum. Aby to bylo ještě horší, osvětlení z nástěnných lamp zdaleka nestačilo. Kim se rozhodla, že na příští výpravy do sklepa si musí přinést ještě nějaké světlo.
Prošla jednu jedinou zásuvku a vzdala to. Většina dokumentů, na kterých našla datum, byla z konce osmnáctého století. V naději, že ve všem tom zmatku je přece jen nějaký řád, začala náhodně otvírat zásuvky a dívat se v nich po papírech, které by vypadaly staře. Ve vrchní zásuvce sekretáře u dveří na chodbu učinila první objev.
Její pozornost nejprve upoutaly rozházené nákladní listy ze sedmnáctého století. Všechny o trochu starší než ten, který v sobotu ukázala Edwardovi. Pak jich našla celý balíček převázaný provázekem. Všechny byly psány úhledným a jasně čitelným písmem, a navíc datovány. Jednalo se o takové položky jako kožešiny, dřevo, ryby, rum, cukr a obilí.
Uprostřed balíčku našla obálku adresovanou Ronaldu Stewartovi. Byla napsaná jiným písmem, křečovitým a nestejněměrným.
Odesla si obálku na chodbu, kde bylo lepší světlo. Vytáhla z ní dopis a rozložila jej. Byl datován 1. dne měsíce června L.P.1679. Dal se jen těžko přečíst.

Pane, obdržev před několika dny dopis Tvůj, nemálo hovorů s rodinou svou vedl jsem pro zálibu Tvoji v milované dceři naší Elizabeth. Jest to dívka tuze živě letory. Je-li to vůle Boží, pak máš její ruku míti, poskytněš-li mi práci a rodinu mou do Salemu přestěhuješ.
Nájezdy Indiánské ohrožují nás v Andoveru na životech a způsobují nám mnohé trápení. Tvůj ponížený služebník, James Flanagan.

Pomalů vrátila dopis zpátky do obálky. Byla znechucená, dokonce šokovaná. Nepovažovala se za feministku, ale tenhle

dopis ji urazil tak, že se cítila jako bojovnice za ženská práva. Elizabeth byla vlastně zboží, s nímž se obchodovalo. Duševní spřízněnost, kterou k ní doposud pociťovala, prudce vzrostla.

Vrátila se do kobky, položila dopis na skříňku, ve které jej našla, a začala prohlížet zásuvku pečlivěji. Nevnímal čas ani své okolí a zkoumala každý kousek papíru. Našla sice ještě několik námořních nákladních listů z konce sedmáctého století, ale dopis už žádný. Neodradilo ji to, a tak se pustila do druhé zásuvky. A v tu chvíli nad sebou uslyšela zvuk kroků.

Strnula. Matný strach, který pociťovala, když vešla do vinného sklepa, se vrátil v plné síle. Teď to však nebyl jen strach ze strašidelného, obrovského, prázdného domu. Měla i nepříjemný pocit, že vstoupila do zakázané a bouřlivé minulosti.

Fantazie jí ihned začala pracovat na plné obrátky, a jak teď slyšela kroky těsně nad svou hlavou, začala si představovat nějakého strašlivého ducha. Napadlo ji dokonce, jestli to snad není její mrtvý dědeček, který se jí přišel pomstít za její troufalý pokus odhalit stará rodinná tajemství.

64

Zvuk kroků se vzdaloval, až nakonec splýnul se skřípáním a sténáním domu. Kim se zmítala mezi dvěma protichůdnými impulsy: buď slepě vyběhnout ze sklepa, anebo se ukrýt mezi skříňkami a truhlami. Nebyla schopna se rozhodnout, a tak neudělala ani jedno. Namísto toho potichoučkem přistoupila ke dveřím kobky a opatrně vyhlédla na chodbu. Dívala se směrem k žulovým schodům a vtom uslyšela, jak se dveře do vinného sklepa s vrzáním otevírají. Neviděla je sice, byla si však naprosto jistá, že se neplete.

Ztuhlá strachy pak bezmocně pozorovala, jak se na schodech objevují černé boty a nohavice kalhot a nemilosrdně sestupují dolů. Uprostřed schodiště se nohy zastavily. Postava se shýbla a objevila se nezřetelná, zastíněná tvář.

"Kim?" ozval se Edwardův hlas. "Jsi tam dole?"

Kim nejprve ulehčeně vydechla. Až do této chvíle si nebyla vůbec vědoma, že zadržuje dech. Opřela se o veřej, protože se jí třáslы nohy, a zavolala na Edwarda, aby věděl, kde je. Za okamžik už stál ve dveřích.

"Teda tys mě ale polekal," řekla, jak neklidněji mohla. Teď, když už věděla, že to byl Edward, se za svůj strach styděla.

"Promiň," zakotkal se. "Nechtěl jsem tě poděsit."

"Proč jsi na mě nezavolał dřív?" zeptala se.

"Ale já tě volal," bránil se Edward. "Několikrát. Poprvé, když jsem vešel do domu, a pak ve velkém sále. Myslím, že ten sklep musí být nějak izolovaný."

"Nejspíš ano," přikývla. "A co tu vlastně děláš? Vůbec jsem tě nečekala."

"Zkoušel jsem ti volat domů. Marsha mi řekla, žeš jela sem a že uvažuješ o tom dát ten starý dům do pořádku. Tak jsem se rozhodl, že sem zajedu. Cítím se za to tak nějak zodpovědný, když jsem to navrhl."

"To od tebe bylo hezké," pokusila se o úsměv. Srdce jí stále ještě divoce bušilo.

"Opravdu mě moc mrzí, že jsem tě vyděsil," omlouval se znovu Edward.

"To nic," řekla Kim. "Je to moje chyba. Nechala jsem se unést tou svou pitomou fantazií. Zaslechla jsem tvoje kroky a myslela jsem si, že jsi duch."

Udělal příšerný obličej a natáhl k ní ruce zkroucené jako pařáty. Žertem ho uhodila do ramene a řekla mu, že to není žádná legrace.

Oběma se jim ulevilo. Napětí vyprchalo.

"Takže jsi začala pátrat po Elizabeth Stewartové," podotkl a pohlédl na otevřenou zásuvku sekretáře. "Našlas něco?"

"Vlastně našla." Přistoupila ke skřínce a podala mu dopis, který psal James Flanagan Ronaldu Stewartovi.

Edward dopis opatrně vytáhl z obálky. Podržel ho na světle. Stejně jako předtím Kim mu trvalo dost dlouho, než ho celý přečetl.

"Indiánské nájezdy v Andoveru," pokýval hlavou. "Dovedeš si to představit? Jo tehdy byl holt jiný život."

Dočetl dopis a podal jej zpátky Kim. "Ohromné," řekl.

65

"Nepřipadá ti to strašné?"

"Ani ne," zavrtěl hlavou. "Proč by mělo?"

"Mně to teda přišlo děsné," prohlásila Kim. "Chudinka Elizabeth měla na svůj tragický osud dokonce menší vliv, než jsem si představovala. Její otec ji vlastně přihodil na misku jako závaží, když si domlouval nějaký obchod. Je to hrozné."

"Řek bych, že možná děláš překotné závěry. Možnosti, jak je známe teď, v sedmáctém století neexistovaly. Život byl tvrdší a namáhavější."

Lidi se museli dávat dohromady prostě proto, aby přežili. Individuální zájmy zkrátka nebyly důležité."

"To ale nikoho neopravňuje k tomu, aby obchodoval se životem své dcery," trvala Kim na svém. "Připadá mi, že otec s Elizabeth zacházel, jako by to byla třeba kráva nebo nějaký jiný kus majetku."

"Pořád si myslím, že v tom možná vidíš zbytečně moc špatného," protestoval Edward. "Pouhý fakt, že to byla nějaká dohoda mezi Jamesem a Ronaldem, ještě nutně neznamená, že Elizabeth neměla vůbec žádný vliv na to, jestli se chce za Ronalda provdat nebo ne. Taky musíš vzít v úvahu, že to pro ni mohlo znamenat ohromné uspokojení, když se takhle vlastně mohla postarat o zbytek rodiny."

"No, možná že jo," kývla váhavě Kim, "Problém je v tom, že vím, co se s ní nakonec stalo."

"Ještě ale s jistotou nevíš, jestli byla popravena, nebo ne," připomněl jí Edward.

"To je pravda," přikývla. "Tehle dopis ale naznačuje aspoň jeden důvod, proč ji mohli obvinít jako čarodějnici. Podle toho, co jsem četla, nebylo zvykem, že by lidi v puritánských časech nějak zvlášť měnili své životní poměry. V případě že to udělali, byli jaksi automaticky podezříváni, že porušují Boží vůli. A do téhle kategorie rozhodně zapadá vzestup chudé farmářské dcery na relativně bohatou manželku obchodníka."

"To, že by někdo mohl být obviněný, a skutečně obvinění z čarodějnictví, jsou dvě různé věci," prohlásil Edward.

"Vzhledem k tomu, že jsem její jméno zatím ještě v žádné knize neobjevil, mám dost pochyby."

"Moje matka tvrdila, že o Elizabeth není nikde ani zmínka, protože její rodina vyvinula velkou snahu, aby se její jméno v celé té záležitosti neobjevilo. Naznačila dokonce, že to bylo proto, že ji nepovažovali za nevinnou."

"To celou věc trochu mění," uvažoval Edward. "Ale v jednom ohledu to dává smysl. Lidi v sedmnáctém století věřili v temné síly. Možná že Elizabeth provozovala čarodějnictví."

"Počkej moment," zarazila ho Kim. "Chceš snad říct, že Elizabeth byla čarodějnice? Já jsem uvažovala o tom, že se možná něčím provinila, jako třeba že změnila své životní postavení, ale rozhodně ne tím, že by byla čarodějka."

"Chci říct, že třeba provozovala magii," vysvětloval Edward. "Tehdy existovala bílá magie a černá magie. Rozdíl byl v tom, že bílá magie se používala na dobré věci, jako třeba na vyléčení člověka nebo zvířete.

Černá magie byla naopak provozována se zlým úmyslem a říkalo se jí

66

čarodějnictví. Samozřejmě mohly být doby, kdy bylo věcí názoru, jestli určitý nápoj nebo kouzlo má původ v bílé magii nebo černé magii."

"No, možná že na tom, co říkáš, něco je," uvažovala. Chvilku přemýšlela a pak potřásla hlavou. "Ne, neberu to. Moje intuice mi říká, že to bylo jinak. Mám pocit, že Elizabeth byla úplně nevinný člověk a jakýmsi zákeřným zvratem osudu se dostala do té příšerné tragédie. Ať už si s ní osud pohrál jakkoli, muselo to být strašné. A skutečnost, že se s její památkou takhle příšerně zachází, tu nespravedlnost ještě umocňuje." Kim se rozhlédla kolem sebe po všech těch skříňkách, sekretářích, bednách a truhlicích. "Otázka však zní: Mohlo by se vysvětlení celé té záhady skrývat v tomhle moři lejster?"

"Řek bych, že objev tohoto osobního dopisu je dobré znamení. Jestliže je tu jeden, mohly by se objevit i další. Máš-li najít odpověď, bude se nejspíš skrývat v osobní korespondenci."

"Kdyby v těch papírech byl aspoň nějaký chronologický pořádek!" povzdechla si Kim.

"A jak to dopadlo se starým domem?" zeptal se Edward. "Rozhodla ses, co s ním uděláš?"

"Ano," kývla. "Pojď, já ti to vysvětlím."

Nechali Edwardovo auto zaparkované u zámku a Kim ho zavezla do starého domu svým vozem. Tam ho nadšeně prováděla po všech místnostech a vysvětlovala, že se bude držet jeho původního návrhu a umístí všechny moderní vymoženosti do přístavku. Řekla mu i o koupelnice mezi oběma ložnicemi.

"Myslím, že to bude ohromný dům," prohlásil. "Úplně ti ho závidím."

"Jsem z toho celá bez sebe," přiznala se. "Nejvíce se těším na zařízení."

Myslím, že si v září vezmu nějakou dovolenou, třeba i neplacenou, abych se tomu mohla věnovat naplno."

"Chceš to dělat všechno sama?" podivil se.

"Rozhodně," prohlásila.

"To je teda ohromný, to já bych určitě neuměl "

Nastoupili opět do auta. Kim se ani nechtěla nastartovat. Předním sklem bylo vidět na dům.

"Vlastně jsem vždycky chtěla být bytová architektka," svěřila se posmutněle.

"Vážně?" podivil se Edward.

"Jenomže jsem prosvihla příležitost. Vždycky mě zajímalo výtvarné umění v jakékoli podobě, byl to můj největší koníček, hlavně na střední škole. Musím přiznat, že tehdy jsem byla takový zamyšlený umělecký typ a moc jsem do žádné party nezapadla."

"Já se taky vždycky dost vymykal."

Kim nastartovala, vycouvala od domu a zamířila k zámku.

"Proč se z tebe vlastně nestala bytová architektka?"

"Naši mi to rozmluvili," povzdechla si. "Hlavně otec."

"Teď jsem teda zmatený," prohlásil Edward. "V pátek při večeři jsi mi říkala, že jste si s otcem nikdy nebyli blízcí."

67

"Nebyli jsme si zvlášť blízko, ale přesto na mě měl veliký vliv. Myslela jsem si, že je to moje chyba, že si nerozumíme. Tak jsem se dost snažila se mu zavděčit, dokonce i tím, že jsem šla na zdravotní školu. Chtěl, aby ze mě byla zdravotní sestra nebo učitelka, protože mu to připadalo vhodné.

Povolání bytového architekta považoval za nevhodné."

"Otcové mají na děti velký vliv," přikývl Edward. "Měl jsem podobné nutkání zavděčit se svému otci. Když na to teď vzpomínám, vidím, že to bylo dost šílené. Měl jsem ho prostě ignorovat. Problém byl v tom, že otec si ze mě dělal legraci kvůli tomu, že koktám a že nejsem úspěšný ve sportovních soutěžích. Nejspíš jsem ho zklamal."

Dojeli k zámku a Kim zaparkovala vedle Edwardova auta. Edward začal vystupovat, ale pak se zase posadil.

"Už jsi jedla?" zeptal se.

Zavrtěla hlavou.

"Já taky ne. Co kdybychom zajeli do Salemu a podívali se, jestli tam nenajdeme nějakou slušnou restauraci?"

"Jsem pro."

Vyjeli na silnici a zamířili do města. Kim promluvila první: "Víš, přičítám svůj nedostatek sebejistoty ve společenských záležitostech přímo vztahům s rodiči. Nemyslíš, že to u tebe bylo stejné?"

"Nepochybuju o tom," přikývl.

"To je ohromné, jak je sebevědomí důležité," pokračovala Kim. "A člověka úplně děsí, když vidí, jak lehce se může u malých dětí zničit."

"U dospělých taky," dodal Edward. "A jakmile už je jednou poškozené, ovlivňuje chování, a to má zase velký vliv na sebevědomí. Jde o to, že sebevědomí může být i funkčně autonomní a biochemicky ovlivnitelné."

Což je argument pro použití léků - jejichž pomocí se lékaři snaží prorazit ten začarovaný kruh."

"To mluvíme zase o Prozacu?"

"Nepřímě. Je pravda, že Prozac může u některých pacientů kladně ovlivnit sebevědomí."

"Byl bys bral na škole Prozac, kdyby v té době už existoval?" zajímala se.

"Možná že jo," přiznal. "Asi by to dost změnilo můj život."

Kim po něm střípala pohledem. Usmál se. Měla pocit, že jí právě řekl něco velmi osobního.

"Nemusíš mi odpovídat," pokračovala, "a možná, že bych se na to ani neměla ptát, ale už jsi někdy sám Prozac zkusil?"

"Klidně ti můžu odpovědět," usmál se. "Nějakou dobu jsem ho bral, už je to pár let. Zemřel mi otec, a já byl trochu v depresi. Vzhledem k našim vzájemným vztahům jsem takovou reakci nečekal. Jeden kolega mi navrhl, abych zkusil Prozac, a tak jsem to udělal."

"Pomohlo ti to?"

"No a jak! Ne okamžitě, ale nakonec ano. Rozhodně mi to dodalo nezvyklou dávku sebevědomí. Nečekal jsem to, a tak jsem nemohl být nějakou obětí vlastní víry nebo svých přání. Nejednalo se tedy o žádný placebo efekt. To se mi taky líbilo."

68

"Měl jsi nějaké vedlejší účinky?" vyzvídala Kim dále.

"Trošku. Ale nebylo to nic hrozného a ve srovnání s tou depresí to bylo docela únosné."

"To je ale zajímavé," řekla Kim upřímně.

"Doufám, že tě tohle moje přiznání, že jsem bral psychotropní lék, vzhledem k tvému farmakologickému puritánství nevyděsí."

"Nebud' hloupý," ohrazovala se Kim. "Právě naopak. Oceňuju tvou upřímnost. Kromě toho, kdo jsem, abych měla právo tě soudit? Nikdy jsem sice Prozac nebrala, ale na vysoké jsem chodila na psychoterapii."

Řekla bych, že jsme si fifty-fifty."

Edward se zasmál: "Jasně sme oba blázni."

Objevili malou, zřejmě velmi oblíbenou restauraci, kde připravovali čerstvé ryby. Bylo tam plno, takže museli sedět na stoličkách u baru.

Oba si dali pečenou tresku a půllitr točeného piva. Jako moučník měli tradiční indiánský pudink se zmrzlinou.

Po rušné hospodské atmosféře se jim ticho při zpáteční cestě k zámku zdálo velice příjemné. Když však projížděli bránou, vycítila Kim, že Edward viditelně znervózněl. Vrtěl se a neustále si odhrnoval vlasy z čela.

"Děje se něco?" zeptala se ho.

"Ne," zavrtěl hlavou, ale už se opět zakoktal.

Kim zaparkovala vedle jeho auta. Zatáhla ruční brzdu, ale motor nechala běžet. Čekala, protože jí bylo jasné, že Edward má něco na srdci.

Konečně vyhrkl: "Nechtěla bys zajít ke mně domů, až se vrátíme do města?"

Náhlé pozvání ji uvedlo do rozpaků. Tušila, jaké sebezapření to Edwarda stálo, a nechtěla, aby se cítil odmítnutý.

Zároveň si však vzpomněla na pacienty, kteří ji ráno čekají. Nakonec vyhrála profesionalita.

"Promiň," usmála se omluvně, "ale dneska večer už je trochu pozdě."

Jsem hrozně unavená, protože jsem vstávala už v šest." Aby situaci trochu zlehčila, dodala: "A kromě toho mám zítra školu a nemám hotový úkoly."

"Mohli bychom si jít brzy lehnout," namítl. "Vždyť je jen něco po deváté."

Kim cítila překvapení a rozpaky.

"Myslím, že je to na mě všechno trochu moc rychlé," pronesla váhavě.

"Je mi s tebou příjemně, ale nechci nic uspěchat."

"Jasně," kývl. "Určitě víš, že i mně je s tebou moc dobře."

"Jsem s tebou ráda," řekla. "A mám tenhle týden volno v pátek a v sobotu, jestli ti to nějak nekříží plány. . ."

"Co takhle jít ve čtvrtek na večeři? To bys neměla mít se školou problémy."

Kim se zasmála: "Moc ráda. Určitě si napíšu úkoly předem."

69

(4) Pátek

22. července 1994

Kim otevřela oči. Nejdříve byla dezorientovaná a vůbec nevěděla, kde je. Neznámými žaluziemi na okně pronikalo do místnosti ranní světlo. Otočila hlavu na stranu, uviděla spícího Edwarda, a v momentě jí bylo všechno jasné. Přitáhla si deku až ke krku.

Cítila se nepříjemně a nemístně.

"Ty pokrytče," řekla si tiše. Dobře si pamatovala, jak před několika málo dny povídala Edwardovi, že nechce nic uspěchat, a teď se tu probouzí v jeho posteli. Ještě nikdy nezažila vztah, který by se vyvíjel takovýmhle tempem. Snažila se co nejtíšeji vstát, aby se stačila obléknout, dřív než se Edward probudí. Dopadlo to však jinak. Edwardův malý, bílý a dost protivný teriér jménem Buffer na ni začal vrčet a cenit zuby. Ležel totiž v nohách postele.

Edward se posadil a psa odehnal. Zasténal a padl zpátky na polštář.

"Kolik je hodin?" zeptal se a zavřel zase oči.

"Něco po šesté."

"Proč jsi vzhůru takhle brzo."

"Jsem na to zvyklá. V tuhle dobu obvykle vstávám."

"Byla už ale skoro jedna, když jsme si šli lehnout."

"To je jedno. Promiň. Neměla jsem tu zůstat."

Otevřel oči a pohlédl na ni.

"Máš nepříjemný pocit?"

Přikývla.

"To mě mrzí. Neměl jsem tě přesvědčovat, abys tu zůstala."

"To není tvoje chyba," zavrtěla hlavou.

"Ty jsi ale přece chtěla jít," trval Edward na svém. "Je to moje chyba."

Pohlédli si do očí a oba se rozesmáli.

"Začíná to být trochu nudné, prohlásila Kim. "Už spolu zase závodíme, kdo se bude víc omlouvat."

"Nebýt to tak smutné, byla by to docela legrace," usmál se. "Člověk by mýsl, že už jsme trochu pokročili."

Kim se k němu převalila a Edward ji objal. Chvilku nemluvili a pevně se jeden druhého drželi. Pak Edward přerušil ticho:

"Je ti ještě pořád nepříjemně?"

"Ne," zašeptala. "Někdy opravdu pomůže i to, když si člověk o problému promluví."

Když byl o chvíli později Edward ve sprše, zavolala Kim své spolubydlící. Věděla, že za chvíli bude odcházet do práce.

Marsha byla ráda, že ji slyší. Řekla, že měla trochu starost, když včera večer nepřišla domů, a ani se neozvala.

"Já vím, měla jsem zavolat," uznala Kim.

"Zřejmě to byl úspěšný večer," poznamenala Marsha zdrženlivě.

"Jo, bylo to fajn. Jenomže pak už bylo moc pozdě a já měla strach volat, abych tě nevzbudila. Dala bys Shebě jídlo?" změnila téma. Marsha ji totiž znala až příliš dobře.

70

"Kočka už jedla," oznámila Marsha. "Je tu ale další novinka, a to že včera večer volal tvůj otec. Říkal, abys mu zavolala, až se ti to bude hodit."

"Otec?" podivila se Kim. "Vždyť nikdy nevolá."

"To mně nemusíš vykládat. Vždyť už s tebou bydlím celý dlouhý roky, a tohle bylo poprvé, co jsem s ním mluvila po telefonu."

Za chvíli vyšel Edward ze sprchy, oblékl se a překvapil Kim návrhem, aby si zašli na Harvard Square na snidani. Čekala, že spíš bude chtít jet rovnou do laboratoře.

"Jsem vzhůru o dvě hodiny dřív než obvykle," vysvětlil jí. "Laborka počká. A taky to byl nejpříjemnější večer za celý rok a nechci, aby už skončil."

Kim ho s úsměvem na tváři vzala kolem krku a pevně ho objala.

Edward ji láskyplně držel v náručí.

Jeli jejím autem, protože bylo zaparkováno před domem na místě, kde se to nesmělo. Na Harvard Square ji Edward vzal do studentské jídelničky, kde si pochutnali na míchaných vajíčkách, slanině a kávě.

"Jaké máš na dnešek plány?" zeptal se Edward. Musel mluvit dost nahlas, protože v bufetu bylo velmi rušno. Letní kursy na univerzitě byly v plném proudu.

"Mám namířeno do Salemu. Práce na domku už začaly. Chci se podívat, jak to jde." Kim se rozhodla říkat starému stavení domek, aby se tak odlišil od zámku.

"Kdy máš v úmyslu se vrátit?"

"Někdy v podvečer."

"Co se takhle sejít kolem osmé v baru Harvest."

"Jsem pro."

Po snídani Edward poprosil Kim, aby ho vysadila u harvardských biologických laboratoří.

"Nechceš, abych tě zavezla domů pro auto?"

"Ne, díky. Stejně bych tady neměl kde zaparkovat. Do práce pak dojezu autobusem. Dělávám to často. Je to výhoda, když člověk bydlí nedaleko náměstí."

Edward se nechal vysadit na rohu Kirkland Street a Divinity Avenue.

Stál na chodníku a mával na ni, dokud nezmizela z dohledu. Uvědomoval si, že je zamilovaný, a ten pocit se mu ohromně líbil. Obrátil se a vykročil po Divinity Avenue. Bylo mu do zpěvu. Cítil se tak nádherně, protože si začínal

myslet, že ho má Kim ráda. Uvažoval o květinách, které jí každý den nechává posílat, a říkal si, jestli to nepřehání. Potíž byla v tom, že neměl příliš mnoho zkušeností s podobnými situacemi. Došel k biologickým laboratorům a pohlédl na hodinky. Ještě nebylo osm. Stoupal po schodech a uvažoval, jestli snad nebude muset na Kevina Scrantona ještě čekat. Nemusel si však dělat starosti, protože už tam byl. "To jsem rád, že ses tu zastavil," řekl mu Kevin na uvítanou. "Chtěl jsem ti dneska volat." "Našel jsi *Claviceps purpurea*?" zeptal se Edward s nadějí v hlase. "Ne," zavrtěl Kevin hlavou. "Žádná *Claviceps* tam nebyla."

71

"A sakra!" prohlásil Edward a zdrceně klesl na židli. Byl zoufale zklamaný. Počítal s pozitivním výsledkem, a to hlavně kvůli Kim. Chtěl jí totiž dát jako dárek vědecký důkaz, který by pomohl zmírnit Elizabetinu hanbu. "Počkej, nemusíš vypadat tak zkrísle," těšil ho Kevin. "Žádná *Claviceps* tam sice nebyla, ale zato jiných hub tam byly spousty. Jedna z nich morfologicky připomíná *Claviceps purpurea*, ale je to doposud neznámý druh." "Vážně?" poznamenal Edward. Potěšila ho myšlenka, že učinili alespoň nějaký objev. "To samozřejmě není žádné obrovské překvapení," pokračoval Kevin a Edwardova tvář se opět protáhla. "V současnosti je známých asi padesát tisíc druhů hub. Někteří vědci však věří, že ve skutečnosti existuje nějakých sto tisíc až čtvrt milionu druhů." "Takže se mi snažíš sdělit, že nejde o nijak převratný objev," poznamenal Edward suše. "Nevím, jakou má ten objev cenu," řekl Kevin. "Je to ale houba, která by ti mohla připadat zajímavá. Je vřeckovýtrusná, právě tak jako *Claviceps*, a náhodou tvoří sclerocia přesně jako *Claviceps*. Kevin se natáhl přes stůl a položil Edwardovi do dlaně několik malých, tmavých předmětů. Edward se jich dotkl ukazováčkem. Vypadalo to jako tmavá zrnka rýže. "Asi bys mi měl radši vysvětlit, co to sclerocia jsou," požádal Kevina. "Je to druh vegetativních, vytrvávajících výtrusů určitých hub, tedy tvrdé hlízovité útvary jako například námel," vysvětloval Kevin. "Liší se od obyčejných jednobuněčných spór, protože sclerocia jsou mnohobuněčná a jsou tvořena houbovými vlákny neboli hyfami a navíc ještě obsahují zásobní látky." "Proč si myslíš, že by mě tyhle věci měly zajímat?" zeptal se Edward. Prohlížel si zrnka na své dlani a říkal si, že vypadají také jako semínka v žitném chlebě. Dal si jedno zrnko k nosu, necítil však nic. "Protože právě sclerocia *Clavicepsu* obsahují bioaktivní alkaloidy, které způsobují ergotismus." "Páni!" zvolal Edward. Narovnal se a prohlížel si sclerocium ve svých prstech s novým zájmem. "Jaká je šance, že tenhle mrňavý prevít obsahuje stejné alkaloidy jako *Claviceps*?" "To je právě otázka," prohlásil Kevin. "Já osobně si myslím, že pravděpodobnost je poměrně vysoká. Hub produkujících sclerocia není moc. Tenhle nový druh je s *Claviceps purpurea* zřejmě nějakým způsobem příbuzný." "Co to takhle zkusit?" navrhl Edward. "Jak to proboha myslíš?" zarazil se Kevin. "Co třeba ty prevíty rozpustit a ochutnat to?" "Doufám, že si snad děláš legraci?" "To teda nedělám," zavrtěl Edward hlavou. "Zajímá mě jestli tenhle nový druh plísně, produkuje alkaloid, který má halucinogenní efekt. Nejlepší způsob, jak to zjistit, je vyzkoušet ho."

72

"Ty ses snad zbláznil!" vyděsil se Kevin. "Mykotoxiny můžou být docela silné, jak dosvědčují ty spousty lidí postižených ergotismem. Věda objevuje pořád nové. To by byl hrozný risk." "Kde je tvoje dobrodružná povaha?" dělal si z něj Edward legraci. Vstal. "Můžu si v tvé laborce udělat malý experiment?" "S tímhle snad ani nechci mít nic společného," prohlásil Kevin. "Ty to ale myslíš vážně, co?" "Úplně," kývl Edward. Kevin jej dovedl do své laboratoře a zeptal se ho, co potřebuje. Edward řekl, že mu stačí třecí miska s paličkou, destilovaná voda, slabá kyselina na vysrážení alkaloidu, filtrační papír, litrová baňka a mililitrová pipeta. "To je ale šilenství," poznamenal Kevin, ale potřebné věci přinesl. Edward se dal do práce. Rozdrtil několik sclerocí, rozředil hmotu destilovanou vodou a pomocí slabé kyseliny vysrážel malé množství bílé hmoty. Na filtračním papíře mu pak zbylo několik zrníček bílé sraženiny. Kevin celý postup sledoval s užaslým, nevěřícím výrazem ve tváři. "Nechceš mi snad říct, že tohle máš v úmyslu sníst?" zeptal se se vzrůstajícím znepokojením. "Ale prosím tě," chlácholil ho Edward. "Nejsem blbec." "No, jeden nikdy neví," poznamenal Kevin. "Poslyš," pokračoval dál Edward. "Zajímá mě halucinogenní efekt. Jestli tahle látka bude mít halucinogenní účinky, pak je bude mít i při požití nepatrné dávky. Mám na mysli dávku menší než jeden mikrogram." Nabral zrnko sraženiny na špachtli a vmíchal ho do litru destilované vody v odměrném válci. Pořádně roztok protřepal.

"Mohli bychom tady s tím blbnout půl roku a pořád si nebudeme jistí, jestli to může působit halucinace," řekl Edward. "Nakonec bychom stejně potřebovali lidský mozek. A ten můj je k dispozici tady a hned teď. Když jde o vědu, tak je ze mě muž akce."

"A co jestli to působí toxicky na ledviny?" zeptal se Kevin.

Edward se zatvářil, jako by právě zaslechl něco zoufale neuvěřitelného.

"V takovém zředění? To rozhodně ne. Je to přece hluboko pod jednou desetinou toxicity botulotoxinu, a to je nejjedovatější látka, kterou lidstvo zná. A kromě toho, nejenže se s touhle neznámou látkou pohybujeme v zhruba tak mikrogramové koncentraci, ale navíc to je vlastně směs různých látek, takže koncentrace každé z nich musí být mnohem nižší."

Požádal Kevina, aby mu podal pipetu. Kevin mu se zjevnou neochotou vyhověl.

"Nechceš si dát taky?" zeptal se ho Edward. "Třeba zmeškáš zrod významného vědeckého objevu," zasmál se a naplnil tenoučkou pipetu.

"Děkuju," zavrtěl Kevin hlavou. "Děkuju, nechci. Už dávno jsem se dohod s tubulárními buňkami svých jater, že si nebudeme navzájem ubližovat."

"Na zdraví," zasmál se Edward, podržel okamžik pipetu ve vzduchu a pak si kápl mililitr tekutiny na jazyk. Nabral si do úst vodu, poválel ji po jazyku a spolkl.

73

"Tak co?" zeptal se Kevin nervózně, když bylo chvíli ticho.

"Je to maličko, ale jen maličko hořké," hodnotil Edward a zamlaskal, aby neznámou látku lépe vychutnal.

"Jinak nic?"

"Začíná se mi trošku točit hlava."

"Ale ta už se ti točila ještě než jsi s tím začal," ušklíbl se Kevin.

"Uznávám, že tenhle experiment postrádá kontrolní skupinu," zachechtal se Edward. "To, co cítím, by mohl klidně být placebo efekt."

"S tímhle bych fakt neměl mít vůbec nic společného," poznamenal Kevin. "Budu muset trvat na tom, aby sis nechal hned dneska odpoledne udělat krevní obraz a vyšetřit moč."

"Ohohóóó!" vykřikl náhle Edward. "Něco se děje!"

"Proboha!" polekal se Kevin. "Co je?"

"Vidím záplavu barev, které se točí kolem dokola v takových amébovitých tvarech. Jako nějaký kaleidoskop."

"No to je teda skvělý!" Kevin zíral na Edwardův obličej, který vypadal jako v transu.

"Teď slyším nějaké zvuky, něco jako syntetizátor. Mám taky trochu sucho v puse. A ještě něco: cítím parestезii na pažích, jako by mě někdo zlehka kousal nebo štípal. Je to divné."

"Neměl bych někoho zavolat?" navrhoval Kevin.

K jeho velkému překvapení natáhl Edward ruce, chytil ho za paže a držel se ho s nečekanou silou.

"Mám dojem, že se místnost pohybuje," řekl. "A mírný pocit, jako bych se dusil."

"Radši zavolám někoho na pomoc," rozhodl Kevin. Srdce mu zběsile tlouklo. Pohlédl na telefon, ale Edwardovo sevření zesílilo.

"To je dobrý," vyhrkl Edward. "Ty barvy ustupují. Už to přechází."

Zavřel oči, ale jinak se nepohnul. Stále ještě se Kevina pevně držel.

Po chvíli konečně otevřel oči a vzdychl: "Páni!" Teprve potom si uvědomil, že svírá Kevinovy paže. Pustil ho, nadechl se a uhladil si sako.

"Myslím, že máme odpověď na naši otázku," poznamenal.

"Tohle byl ale kreténský nápad!" vztekal se Kevin. "Zatraceně jsi mě vyděsil, jak jsi vyváděl. Už jsem chtěl volat pohotovost."

"Uklidni se," mímil ho Edward. "Vždyť to zas nebylo tak hrozné."

Prosím tě, přece bys nebyl takhle bez sebe z minutové psychedelické reakce."

Kevin ukázal na hodiny: "To nebyla žádná minuta, ale skoro dvacet minut."

Edward pohlédl na ciferník hodin.

"To je teda ale zvláštní," podivil se. "Porušila se mi dokonce i představa o čase."

"Cítíš se jinak dobře?" chtěl vědět Kevin.

"Je mi fajn!" přesvědčoval ho Edward. "Je mi vlastně daleko líp než fajn. Cítím se. . . chvíli váhal a snažil se popsat své pocity slovy. "Cítím se plný energie, jako bych si právě odpočinul. Taký mám pocit, jako bych byl

74

jasnovidec, tak nějak strašně jasně mi to myslí. Cítím taky trochu euforii, ale mohlo by to taky být díky pozitivnímu výsledku našeho experimentu právě jsme vlastně dokázali, že tahle nová houba produkuje nějakou halucinogenní látku."

"Hele, používej slovo my přesně," řekl Kevin. "Tys to dokázal, ne já."

Odmítám mít na tomhle šílenství nějaké zásluhy."

"Zajímalo by mě, jestli jsou to stejné alkaloidy jako v Clavicepsu," uvažoval Edward nahlas. "Nepřipadalo mi, že bych měl sebemenší známku snížené cirkulace v obvodových cévách, což bývá častá známka ergotismu."

"Aspoň mi slib, že si odpoledne necháš udělat krevní obraz a rozbor moče," řekl Kevin. "Tobě to třeba starosti nedělá, ale mně ano."

"Jestli kvůli tomu dneska večer líp usneš, tak to udělám," slíbil Edward.

"A taky bych potřeboval nějaká nová sclerocia. Bylo by to možné?"

"Teď už jo, protože jsem přišel na médium, v němž tahle houba potřebuje růst, ale moc scleroci ti slíbit nemůžu. Není to vždycky jednoduché tu houbu přesvědčit, aby je vytvářela."

"No, snaž se, jak jen to půjde," poplácal ho Edward po zádech. "Pamatuj, že z toho nejspíš vytlučeme nějaký referátek." Edward spěchal na autobus a byl s výsledkem pokusu ohromně spokojený. Nemohl se dočkat, až Kim řekne, že ta jeho teorie o jedu, který spustil salemský hon na čarodějnice, je stále živá.

Kim byla sice už celá žhavá vidět, jak pokračují práce na starém domku, ještě zvědavější však byla na to, proč ji otec tak nečekaně volal. Byla si jistá, že je dost brzo, takže ještě neodjel do své bostonské kanceláře, a proto odbočila na Marblehead.

Vešla do domu a zamířila rovnou do kuchyně. Jak čekala, otec stále ještě seděl nad kávou s ranními novinami v ruce. Byl to vysoký muž. Za studii na Harvardu prý býval dost dobrý sportovec. Měl husté vlasy, kdysi stejně tmavé a lesklé jako vlasy jeho dcery. Postupem času mu však zběhly, takže teď vypadal jako typický postarší otec rodiny.

"Dobré jitro, Kimmy," řekl a věnoval dál pozornost novinám.

Kim si udělala na kávovaru cappuccino.

"Tak jak ti běhá auto?" zeptal se John. Noviny zašustily, jak obracel stránku. "Doufám, že si ho dáváš pravidelně do servisu, jak jsem ti radil."

Kim neodpověděla. Byla zvyklá, že se k ní otec stále ještě chová, jako by byla malá holčička, a bylo jí to trochu nepříjemné. V jednom kuse jí radil, jak si má zařídit život. Čím byla starší, tím víc se jí zdálo, že by si měl svá poučení nechat pro sebe, zvlášť když člověk uváží, co provedl se svým vlastním životem a manželstvím.

"Slyšela jsem, žeš mi včera večer volal." Posadila se na široký parapet arkýřového okna, odkud byl krásný výhled na moře.

John odložil noviny.

"Ano, volal. Joyce se zmínila, že ses začala zajímat o Elizabeth Stewar-

75

ovou a že ses na ni ptala. Dost mě to překvapilo. Volal jsem ti, abych se tě zeptal, proč matku takhle rozčiluješ."

"Vůbec jsem ji nechtěla rozčilovat," protestovala Kim. "Začala jsem se zajímat o Elizabeth a prostě jsem se chtěla dovědět základní fakta. Jako třeba jestli Elizabeth skutečně pověsili jako čarodějnici nebo jestli je to jen pověst."

"Byla skutečně popravena," řekl otec. "O tom tě můžu ubezpečit. Taky tě můžu ujistit, že rodina vyvinula značné úsilí, aby tu skutečnost ututlala."

Za daných okolností by myslím bylo lépe, kdybys tu záležitost nechala na pokoji."

"Ale proč to ještě po třech stech letech vyžaduje takové tajnosti? Vždyť je to nesmysl."

"To je jedno, jestli ti to přijde jako nesmysl nebo ne," prohlásil John.

"Bylo to ponižující a stále to ponižující je."

"Chceš mi snad říct, táto, že ti to opravdu vadí?" zeptala se Kim.

"Ponižuje tě to?"

"Ne, to ani ne," připustil. "Jde o tvou matku. Je jí to nepříjemné, a tak by ses tím neměla bavit a zabývat. Neměli bychom jí ještě přidělovat starosti."

Kim se kousla do rtu. Musela se držet, aby mu neřekla něco pohrdavého. Místo toho připustila, že se o Elizabeth nejen zajímá, ale že k ní cítí i sympatie.

"Proboha proč?" zeptal se popuzeně.

"Zaprve jsem její portrét našla zastrčený úplně vzadu v dědečkově vinném sklepě. Když jsem se na ten obraz podívala, uvědomila jsem si, že Elizabeth byla skutečná osoba. Dokonce měla přesně stejnou barvu očí jako já. No a pak jsem si vzpomněla, co se s ní stalo. Určitě si to nezasloužila, že ji oběsili. Je to těžké k ní necítit sympatie a lítost."

"O tom obraze jsem věděl," řekl John. "Cos dělala ve vinném sklepě?"

"Nic zvláštního. Jen jsem se tam tak rozhlížela. Připadalo mi to jako zvláštní shoda okolností, že jsem přišla na Elizabetin portrét, protože jsem nedávno něco četla o salemských čarodějnických procesech. A to, co jsem se tam dočetla, ve mně vyvolalo pocit lítosti. Za krátkou dobu po té tragédii toho lidé začali litovat a káli se. Už tehdy bylo jasné, že byli popraveni nevinní lidé."

"Všichni nebyli nevinní," odporoval otec.

"Matka naznačovala totéž," řekla Kim. "Co mohla tak Elizabeth udělat, že jste přesvědčení o tom, že nebyla nevinná?"

"Teď už mě tlačíš do kouta," pronesl John netrpělivě. "Neznám žádné detaily, ale můj otec mi říkal, že to nějak souviselo s okultními záležitostmi."

"Jak třeba?" naléhala Kim.

"Před minutou jsem ti řekl, že nevím," vyhrkl John rozzlobeně. "Už ses vyptávala dost."

"A teď běž do svého pokoje, dodala Kim v duchu. Zajímalo ji, jestli si otec někdy uvědomí, že už je dospělá, a bude s ní jako s dospělou zacházet.

76

"Kimmy, poslouchej mě," řekl John už smířlivějším a laskavějším tónem. "Je to pro tvoje vlastní dobro. Nech v tomhle případě minulost na pokoji. Jen by ti způsobilo potíže, kdyby ses v té staré historii hrabala."

"Ve vši účtě, otče," prohlásila Kim s neobvyklou sebejistotou, "mohl bys mi vysvětlit, jak by mě to mohlo ohrozit?" John něco zakotkl.

"Já ti řeknu, co si myslím," pokračovala rázně. "Jsem přesvědčená o tom, že jestli se Elizabeth do něčeho takového zapletla, mohlo to být ponižující v době, kdy se ta událost stala. Chápu taky, že jim tenkrát mohlo připadat, že je to špatné pro obchod. V té době přece její manžel Ronald založil společnost Maritime Limited, která živila celé generace Stewartů včetně nás. Ale fakt, že ponížení z toho, že Elizabeth byla nějak zapletena do salemských procesů, přetrvalo až dodneška, je absurdní, a je to vlastně zneuctění její památky. Koneckonců je to jeden z našich předků, nebýt jí, tak tu nikdo z nás není. Už jen proto je mi divné, že se za celou tu dobu nikdo nepozastavil nad tím, že všichni takhle hloupě a automaticky reagují, jen slyší Elizabetino jméno."

"Jestli nejsi schopná to pochopit ze své vlastní sobecké perspektivy," prohlásil otec rozzlobeně, "tak aspoň myslí na svou matku. Ta záležitost prostě Joyce ponižuje a nezáleží na tom proč. Zkrátka to tak je. Takže jestli potřebuješ nějakou motivaci, abys nechala Elizabetino dědictví na pokoji, tak tady ji máš. Nenut' matku, aby se tím musela zabývat."

Kim pozdvihla šálek s teplem už chladnou kávou ke rtům a napila se.

Nemělo cenu s otcem diskutovat. Konverzace s ním nikdy nikam nevedla - pokud tedy nešlo o jednostranný monolog, kdy ji nabádal, co a jak má dělat. Jako by si spletl otcovskou roli s funkcí poradce nebo instruktora.

"Matka mi také říkala, že ses na pozemku pustila do nějakých úprav," změnil John téma. Měl za to, že dceřino mlčení znamená, že dostala, pokud jde o záležitost s Elizabeth, rozum a že přijala jeho radu. "Co tam vlastně děláš?"

Kim mu pověděla o svém rozhodnutí renovovat starý dům a bydlet v něm. Jak mluvila, začal otec opět pomalu nahlížet do novin. A když skončila, zeptal se jí pouze na zámeček a na věci po svém otci.

"Se zámkem nebudeme dělat nic," vysvětlila Kim. "Aspoň dokud se Brian nevrátí domů."

"Dobře," kývl John a obrátil stránku Wall Street Journal.

"Když už mluvíme o mámě, kde vlastně je?" zeptala se Kim.

"Nahofe, není jí dobře a nechce s nikým mluvit."

O pár minut později vyšla Kim z domu se smutným, úzkostným pocitem, v němž se mísily lítost, zlost a znechucení. Když nastupovala do auta, říkala si, že manželství jejích rodičů je opravdu strašné. A když otáčela klíčkem starteru, slibovala si, že nedopustí, aby se někdy dostala do podobné situace.

Vycouvala na silnici a zamířila k Salem. Cestou si připomněla, že přes všechnen odpor, který cítí k manželství svých rodičů, je stále v nebezpečí, že sama vytvoří obdobný vztah. To byl zřejmě částečně důvod, proč tak těžce

77

nesla, že Kinnard odjel někam na lyže nebo na ryby, přestože předtím slíbil, že bude s ní.

Náhle se usmála. Smutné myšlenky přehlušila vzpomínka na květiny, které jí denně přicházejí od Edwarda. Na jednu stranu se za ně trochu styděla, na druhou však byly důkazem jeho pozornosti a lásky. Jednou věcí si byla naprosto jista: Edward nebude žádný sukničkář. V jejích představách byl donchuan někdo mnohem sebejistější a soupeřivější, jako třeba její otec, anebo například Kinnard.

Rozhovor s otcem byl sice dost nepříjemný, měl však opačný efekt, než John zamýšlel - vzbudil v ní ještě větší zájem o Elizabeth Stewartovou.

Když projížděla Salemem, zajela na parkoviště a zašla do Institutu Peabody-Essex, což je kulturní a historická společnost sídlící ve skupině zrekonstruovaných starých domů ve středu města. Kromě jiných účelů slouží Institut jako depozitář dokumentů o Salem a okolí. Jsou zde tedy i materiály týkající se procesů s čarodějnicemi.

Recepční v hale od ní vybrala poplatek a ukázala jí cestu do knihovny.

Kim vystoupala po několika schodech a prošla těžkými prosklenými dveřmi. Knihovna sídlila v budově z počátku devatenáctého století s vysokými stropy a ozdobnými římsami z tmavého dřeva. V hlavní místnosti byly mramorové krby a lustry, tmavě mořené dubové stoly a staré židle. Všude vládlo typické ticho a vůně starých knih.

Kim přišla okamžitě na pomoc přátelská a ochotná knihovnice jménem Grace Meehanová. Byla to postarší paní s šedými vlasy a laskavou tváří.

Ukázala Kim, jak najít nejrůznější listiny a dokumenty související se salemskými čarodějnickými procesy - obvinění, stížnosti, žádosti o uvalení vazby, písemná svědectví, zápisy z výslechů, soudní záznamy o předběžných výsledcích, soudní příkazy k převzetí do vazby, příkazy k popravě. Všechny dokumenty byly pečlivě zaznamenány na kartách starodávného katalogu.

Kim překvapilo a povzbudilo množství materiálu, který tu měla k dispozici. Chápala teď, jak je možné, že existuje tolik knih o salemských čarodějnických procesech. Institut byl přímo rájem pro spisovatele shromažďující materiál.

Jakmile ji knihovnice opustila, vrhla se Kim okamžitě na kartový katalog. Celá rozrušená hledala heslo Elizabeth Stewartová. Byla si jistá, že o ní v katalogu musí být nějaká zmínka. Brzy toho však zklamaně nechala.

Žádnou Elizabeth Stewartovou nenašla. V katalogu totiž vůbec žádný Stewart nebyl.

Kim se vrátila ke stolu, za nímž seděla ochotná knihovnice, a přímo se jí zeptala na Elizabeth Stewartovou.

"To jméno mi není povědomé," řekla Grace Meehanová. "Víte, jaký měla vztah k procesům?"

"Myslím, že byla jednou z obžalovaných. Byla oběšena."

"To není možné," prohlásila bez nejmenšího zaváhání knihovnice.

"Považuji se za experta na existující dokumenty o procesech. Nikdy jsem nenarazila na jméno Elizabeth Stewartová ani mezi svědky, natož mezi dvaceti oběťmi. Ťdo vám řekl, že byla obžalovaná?"

78

"To je dost dlouhá historie," odpověděla Kim vyhýbavě.

"No, rozhodně to tedy nebyla pravda," poznamenala Grace přesvědčeně. "Pátralo tu příliš mnoho lidí a příliš dlouho na to, aby si jedné oběti nevšimli."

"Aha," pokývala Kim hlavou a dál už se nedohadovala. Poděkovala knihovnici a vrátila se ke kartovým katalogům. Přestala se zabývat dokumenty souvisejícími s procesy a obrátila pozornost k dalšímu důležitému zdroji, který měl institut k dispozici - ke genealogickým informacím o rodinách z essexského okresu.

Tentokrát našla o Stewartech přímo záplavu údajů. V genealogickém katalogu zabírali téměř celou zásuvku. Jak Kim procházela kartami, začalo jí být jasné, že existovaly vlastně dva klany Stewartů, ten její a ještě jeden, jehož historie nebyla tak stará.

O půl hodiny později objevila krátkou zmínku o Elizabeth Stewartové.

Narodila se 4. května 1665, byla dcerou Jamese a Elishy Flanaganových, manželkou Ronalda Stewarta, a zemřela 19. července 1692. Příčina smrti nebyla udána. Kim rychle počítala a zjistila, že Elizabeth zemřela, když jí bylo dvacet sedm! Zdvihla hlavu a nevidoucíma očima se podívala z okna. Cítila, jak se jí na šíji dělá husí kůže. Kim bylo totiž dvacet sedm a narodila se v květnu.

Ne sice čtvrtého, ale šestého, ale stejně to bylo velice blízko. Vzpomněla si, jak jí Elizabetin portrét ukázal, jak jsou si podobné, připomněla si, že se chce nastěhovat do domu, kde Elizabeth žila, a začala uvažovat o tom, jestli těch náhod není přece jen příliš mnoho. Má jí tohle všechno snad něco naznačit?

"Promiňte," přerušila její zamyšlení Grace Meehanová. "Tady jsem pro vás opsala seznam lidí, kteří byli pověšeni za čarodějnictví. Máte tam taky datum jejich popravy včetně toho, jaký to byl den v týdnu, město, ve kterém bydleli, příslušnost k církvi, pokud do nějaké patřili, a věk. Jak vidíte, ten seznam je velmi podrobný - a není tam žádná Elizabeth Stewartová."

Kim knihovnici ještě jednou poděkovala a vzala si od ní papír. Pohlédla na něj, aby nevypadala nevděčně, a už ho chtěla odložit, když si všimla data úterý 19. července 1692. Ten den bylo oběšeno pět lidí. Vyhledala si znovu datum Elizabetiny smrti, datum souhlasilo. Uvědomovala si, že shodnost těchto dvou dat ještě nedokazuje, že Elizabeth byla popravena jako čarodějnice. Ale přestože šlo o pouhý náznak, připadalo jí to dost sugestivní.

Pak jí došlo ještě něco jiného - vzpomněla si, že minulé úterý bylo 19. července. Znovu pohlédla na papír, který jí dala Grace Meehanová, a uvědomila si, že na jednotlivé dny v týdnu připadají v roce 1994 stejná data jako v roce 1692. Byla to snad další shoda okolností, o jejímž významu by měla uvažovat?

Vrátila se zpátky ke genealogickým informacím, vyhledala Ronalda Stewarta a okamžitě zjistila, že Elizabeth nebyla jeho první žena. V roce

1677 uzavřel sňatek s Hannah Hutchinsonovou a v roce 1678 se jim

79

narodila dcera Joanna. V lednu 1679 však Hannah zemřela. Příčina smrti nebyla udána. V roce 1682, když mu bylo třicet devět let, si pak Ronald vzal Elizabeth Flanaganovou, s níž měl dceru jménem Sarah, narozenou v roce 1682, a syny Jonathana, narozeného 1683, a Daniela, narozeného

1689. Nakonec se Ronald v roce 1692 oženil s Elizabetinou mladší sestrou Rebekou Flanaganovou, s níž měl dceru Rachel, narozenou v roce 1693.

Kim položila dokumenty, zahleděla se do prázdna a pokoušela se urovnat si myšlenky. Ronaldův charakter jí začínal připadat trochu podezřelý.

Podívala se zpátky do genealogických zápisů a znovu si připomněla, že pouhé dva roky poté, co Hannah zemřela, se oženil s Elizabeth. A když pak i Elizabeth zemřela, vzal si ještě téhož roku její sestru!

Kim měla nepříjemný pocit. Věděla o milostných dobrodružstvích svého otce, a tak ji napadlo, že Ronald možná mohl mít stejné sklony, avšak s mnohem tragičtějšími následky. Uvažovala o tom, že mohl mít poměr s Elizabeth ještě v době, kdy byl ženatý s Hannah, a potom poměr s Rebekou, když měl za ženu Elizabeth. Koneckonců Elizabeth přece zemřela za dost neobvyklých okolností. Kim přemítala, jestli snad Hannah nedopadla nějak podobně.

Pak potřásla hlavou a v duchu se sama sobě zasmála. Řekla si, že nejspíš viděla příliš mnoho hloupých televizních seriálů, takže má teď až moc divokou fantazii a napadají ji samé melodramatické pitomosti.

Ještě chvilku probírala rodokmen Stewartova klanu a zjistila ještě dvě věci: Nejprve si ověřila, že je s Elizabeth a Ronaldem spřízněna přes jejich syna Jonathana. A zadruhé vypátrala, že jméno Elizabeth se již v třistaleté historii rodiny nikdy znovu neobjevilo. Vzhledem k takovému množství generací se to nemohlo stát pouhou náhodou.

Uvažovala, co asi mohla Elizabeth udělat, že na sebe přivolala takovou potupu.

Kim scházela po schodech Institutu Peabody-Essex s plánem, že si vyzvedne z parkoviště auto a pojedje se podívat na starý domek. Pod schodištěm se však zarazila. Pochybnosti, které měla před chvílí o Ronaldově charakteru a o možnosti nějaké nečisté hry, ji přivedly na další nápad. Vrátila se do Institutu a zeptala se, kde by našla budovu Essexského okresního soudu.

Soudní budova stála na Feral Street, nedaleko Čarodějnického domu.

Byla to napodobenina řecké stavby s trojúhelníkovým štítem a dórskými sloupy. Kim vešla dovnitř a požádala, zda by

se mohla podívat na soudní záznamy.

Neměla ani tušení, najde-li vůbec něco. Nevěděla ani, jestli se nějaké záznamy z tak dávné doby zachovaly, a pokud ano, jsou-li přístupné veřejnosti. Přesto se však postavila k příslušnému pultu a požádala, zda se může podívat na nějaké soudní záznamy týkající se Ronalda Stewarta.

Dodala, že Ronald Stewart, o kterého se zajímá, se narodil v roce 1653.

Za pultem seděla ospale vyhlížející žena neurčitého věku. Nedala najevo žádné překvapení nad takovou žádostí.

Vyťukala cosi na klávesnici počítače, chvíli se dívala na monitor a pak vyšla z místnosti. Dosud nepronesla ani slovo. Kim si pomyslela, že po salemských čarodějnických

80

procesech pátrá tolik lidí, že úředníci jsou zřejmě přímo zavaleni dotazy na toto období.

Přešlápla z nohy na nohu a podívala se na hodinky. Bylo už půl jedenácté a ještě vlastně nezačala vyřizovat záležitosti se starým domkem.

Úřednice se objevila s velkou papírovou obálkou v ruce a podala ji Kim.

"Tohle nemůžete odnést z místnosti," prohlásila. Pak ukázala na umakartové stoly s plastikovými židlemi u zadní stěny. "Jestli chcete, můžete se posadit támhle."

Kim si obálku odnesla k prázdnému stolku. Posadila se a vytáhla z ní listiny. Byla jich spousta. Všechny byly našťestí psány celkem čitelným písmem.

Nejprve měla dojem, že obálka obsahuje pouze listiny související s občanskými spory, jež Ronald vedl kvůli dluhům, které vymáhal. Potom však začala nacházet daleko zajímavější věci, například zmínku o problematické poslední vůli, která se ho týkala.

Pečlivě si dokument pročetla. Bylo to soudní rozhodnutí v Ronaldův prospěch. Týkalo se poslední vůle, proti níž vedl při jakýsi Jacob Cheever.

Kim četla dál a zjistila, že Jacob byl syn Hannah z předchozího manželství a že jeho matka byla o hodně starší než Ronald. Jacob ve svém svědectví prohlásil, že Ronald jeho matku nějakou lstí přinutil, aby změnila svou poslední vůli, a tak ho tedy oloupil o právoplatné dědictví. Soudci s ním zjevně nesouhlasili. Ronald tedy zdědil několik tisíc liber, což byl na tehdejší dobu pořádný majetek.

Kim si říkala, že život v sedmáctém století možná zase nebyl tak odlišný, jak si představovala. Žila v představě, že tehdy bylo všechno jednodušší, tedy alespoň pokud šlo o právní vztahy. Teď, když četla o sporu, který se vedl o poslední vůli, začala nabývat dojmu, že se mýlila. Navíc ji dokument opět donutil uvažovat o Ronaldově charakteru.

Další listina byla ještě podivnější. Byla to smlouva z 1. února 1681 mezi Ronaldem Stewartem a Elizabeth Flanaganovou. Byla sepsána a uzavřena ještě před jejich sňatkem, právě tak jako dnešní předmanželské smlouvy.

Nebyla to však smlouva o majetku a penězích jako takových. Dávala pouze Elizabeth právo na vlastní majetek a právo uzavírat svým jménem smlouvy i po sňatku.

Kim si celý dokument pečlivě prostudovala. Ke konci připsal Ronald vlastní rukou vysvětlení. Kim bezpečně poznala jeho neobyčejně uhladěné písmo, které již viděla na mnohých námořních nákladových listech ve vinném sklepě. Ronald napsal: "Jest mým záměrem, že pokud činnosti související s mými obchodními záležitostmi delší mou nepřítomnost v Salemu a Maritime, Ltd vyžadovati budou, by má nastávající manželka, Elizabeth Flanaganová, naše společné záležitosti v souladu s právem vykonávati mohla."

Kim dokument dočetla, vrátila se na začátek listiny a pročítala ji znovu, aby si byla jista, že obsah správně pochopila. Smlouva ji ohromila. Samotný fakt, že k tomu, aby Elizabeth mohla podepisovat smlouvy, bylo zapotřebí takového dokumentu, jí připomněl, že role ženy v puritánských

81

dobách a dnes se od sebe dost lišily. Práva žen byla velmi omezená.

Vyplývalo to z dokumentu, který si právě přečetla, právě tak jako z dopisu, který psal Elizabetin otec Ronaldovi, a v němž mu sliboval Elizabeth za ženu.

Kim odložila předmanželskou smlouvu stranou a vrátila se ke zbývajícím listinám ze složky nadepsané Ronald Stewart. Prohlédla několik dalších žalob kvůli dluhům a pak přišla na skutečně zajímavý dokument. Byla to žádost Ronalda Stewarta o jakýsi Příkaz k Majetku Vydání. Na listině bylo datum úterý 26. července 1692, což bylo týden po Elizabetině smrti.

Kim neměla přesnou představu, co Majetku Vydání znamená, ale rychle si to ujasnila. Ronald totiž ve své žádosti psal: "Ve jménu Božím poníženež soud žádám, by mi můj majetek vrátil, jenž šerifem Georgem Corwinem z mého domu uchvácen byl a dosud jako nezvratný důkaz sloužil proti mé milované choti Elizabeth při soudě jejím, kdež z čarodějnictví obviněna byla 20tého dne měsíce června L. P.1692."

K rubu žádosti bylo připevněno rozhodnutí soudce Johna Hathorna ze

3. srpna 1692, jímž žádost zamítl. Ve svém zamítnutí soudce napsal: "Soud doporučuje zmíněnému žadateli, Ronaldu Stewartovi, by žádost podobnou o výše zmíněný důkaz poslal jeho excelenci Guvernérovi Společenství, neb, dle vyššího rozkazu, řečený důkaz do správy dán byl z Essexu do okresu Suffolkského."

Na jednu stranu měla Kim radost. Našla v listinách nepřímý důkaz o Elizabetině údělu - byla odsouzena a nakonec popravena. Zároveň ji však zklamalo, že se vůbec nic nedověděla o charakteru onoho "nezvratného důkazu". Pročetla si ještě jednou žádost i soudní rozhodnutí v naději, že něco vynechala. Nenašla však nic. Důkaz nebyl vůbec popsán.

Seděla chvíli u stolu a pokoušela se představit si, jaký ten důkaz mohl být. Napadlo ji, že podle toho, co otec ráno naznačoval, to mohlo mít nějakou souvislost s okultními záležitostmi. Pak dostala nápad. Podívala se ještě jednou na žádost a zapsala si datum soudu s Elizabeth. S datem v ruce se vrátila k pultu a oslovila úřednici.

"Ráda bych se podívala na záznamy Vyššího soudu z 20. června 1692."

Úřednice se jí doslova vysmála. Pak žádost opakovala a opět se zasmála. Kim se zmateně zeptala, co jí na tom přijde tak legračního.

"Žádáte něco, co by chtěl každý druhý," řekla úřednice. Mluvila se zvláštním přízvukem. "Potíž je v tom že takový záznamy neexistují. Ráda bych vám je přinesla, ale neexistují. Žádný záznam Vyššího Soudu o procesech s čarodějnicema prostě nemáme. Existuje jen sem tam nějaký svědectví a výpovědi, ale soudní záznamy jako takový zkrátka zmizely."

"To je ale smůla," prohlásila Kim. "Ale možná že byste mi mohla říct něco jiného. Nevíte snad, co znamená ,nezvratný důkaz?'"

"Já teda nejsem právník," řekla úřednice. "Nevěšte ale hlavu. Zajdu se zeptat." Zmizela v kanceláři a za chvíli se objevila a měla s sebou podsaditou ženu. Ta měla na širokém, krátkém nose nasazené obrovské brýle.

"Prý vás zajímá definice termínu ,nezvratný důkaz?'"

Kim kývla.

82

"Ten termín je velmi popisný," vysvětlovala žena. "Znamená důkaz, který nelze vyvrátit. Jinak řečeno o něm nelze pochybovat, nebo jej lze interpretovat jen jediným možným způsobem."

"To jsem si myslela," přikývla Kim. Poděkovala oběma ženám a vrátila se zpátky ke stolu s materiály. Na kopírce v rohu místnosti si oxerovovala žádost o Příkaz k Majetku Vydání a následné soudní rozhodnutí. Pak vsunula všechny listiny do obálky a vrátila ji úřednici u pultu.

Konečně se vydala na cestu k rodinnému pozemku. Měla trochu provinilý pocit, protože Marku Stevensovi slíbila, že přijede hned ráno, a už bylo skoro poledne. Když projela poslední zatáčkou a nechala stromy za sebou, uviděla, že kolem domku stojí několik nákladňáků a dodávek.

Všimla si také velkého bagru a několika hromad čerstvé země. Neviděla však žádné lidi, dokonce ani na bagru nikdo nesesedl.

Zaparkovala auto a vystoupila. Udeřilo ji dusivé polední vedro a prašná atmosféra. Čerstvě vybagrovaná země pronikavě voněla. Kim zabouchla dveře auta, zastínila si oči před sluncem a sledovala dráhu příkopu, který vedl přes louku až k zámku. V tu chvíli se dveře starého domu otevřely a vyšel z nich George Harris. Čelo měl pokryté potem.

"Dobře že jste přijela," řekl. "Snažil jsem se vám volat."

"Děje se něco?'"

"Tak trochu," odpověděl George vyhybavě. "Já bych vám to snad radši ukázal."

Pokynul jí, aby ho následovala na místo, kde stál bagr.

"Museli jsme přestat pracovat," prohlásil.

"Proč?'"

Neodpověděl. Místo toho na ni kývl, aby přistoupila až k příkopu.

Kim měla strach jít dál, protože se bála, aby se pod ní neutřhl okraj, a tak se naklonila a nahlédla dolů do výkopu.

Udivila ji jeho hloubka.

Odhadovala ji na nějaké tři metry. Z jeho kolmých stěn trčely kořeny jako malá košťátka. Těsně u dna vyčníval ze stěny poškozený roh dřevěné bedny.

"Proto jsme museli zastavit práci," řekl.

"Co to je?'"

"Obávám se, že rakev."

"Panebože," zděsila se.

"Našli jsme taky náhrobek. Je pěkně starý." Pokynul jí, aby výkop obešla. Na druhé straně ležel za hromadou vybagrované země na trávě špinavý kus bílého mramoru.

"Nestál rovně," vysvětloval George. "Byl položený a zakrytý zemí."

Sehnul se a oťel z náhrobku zaschlou hlínu.

Kim zalapala po dechu.

"Můj Bože, to je Elizabeth!" vypravila ze sebe. Potřásla hlavou. Těch náhod už bylo skoro příliš.

"To je příbuzná?'"

"Ano," přikývla. Prohlížela si náhrobek. Byl podobný tomu na Ronaldově hrobě. I tady byly jen základní údaje, hlavně datum narození a úmrtí.

43

"Měla jste tušení, že ten hrob tady bude?" zeptal se George. Mluvil klidným hlasem, neobviňoval ji, jen byl zvědavý.

"Ani v nejmenším. Teprve nedávno jsem zjistila, že není pohřbena na rodinném hřbitově."

"A co s tím teď máme udělat? Když chcete nějak narušit hrob, musíte k tomu mít povolení."

"Nemůžete to prostě obejít a nechat to tak, jak to je?'"

"Nejspíš jo," souhlasil. "Mohli bychom tady ten výkop jen trochu rozšířit. Máme dávat pozor ještě na další hroby?'"

"Myslím, že ne," usoudila Kim. "Elizabeth byla zvláštní případ."

"Promiňte, ale vy jste celá bledá. Je vám dobře?"

"Díky," usmála se Kim. "Je mi fajn. Byl to jen trochu šok. Nějak to na mě dolehlo, když jsme našli ten hrob. . ."

"Taky jsme z toho byli celí pryč," přiznal George. "Zvlášť náš bagrista."

Radši už pro něj zajdu. Musíme mít položený trubky a vedení, než začneme betonovat sklep."

George zmizel v domě. Kim se odvážíla na okraj výkopu a znovu se podívala dolů na roh Elizabetiny rakve. Na to, že ležela víc než tři sta let v zemi, bylo dřevo v překvapivě dobrém stavu. V místech, kde je bagr poškodil, dokonce ani nevypadalo shnilé.

Kim nevěděla, jak si má tenhle nečekaný nález vysvětlit. Nejdřív portrét, a teď tohle. Těžko už se to dalo považovat za náhodné objevy.

Její pozornost náhle upoutal zvuk příjezdějího auta. Opět si zastínila oči před poledním sluncem a uviděla jakési povědomé auto, jak jede po cestě k domku a víří za sebou mračna prachu. Nebyla schopna si vzpomenout, komu patří, dokud nezastavilo vedle ní. Pak si uvědomila, proč jí připadalo známé. Bylo totiž Kinnardovo.

S trochu nepříjemným pocitem popošla blíž a naklonila se okénkem dovnitř.

"To je ale překvapení," řekla. "Jak to, že nejsi v nemocnici?"

Kinnard se zasmál. "Jednou za čas mě pouštějí z klece."

"A co děláš v Salemu?" divila se. "Jaks věděl, že jsem tady?"

"Pověděla mi to Marsha," vysvětlil. "Náhodou jsem se s ní ráno potkal cestou do nemocnice. Řek jsem jí, že jedu do Salemu hledat si nějaký byt, protože v srpnu a v září budu na kolečku ve zdejší nemocnici. Ty dva měsíce tam ale nemůžu v žádném případě bydlet. Pamatuješ si, že jsem ti o tom kolečku v Salemu říkal, ne?"

"Nejspíš jsem na to zapoměla."

"Povídal jsem ti to už před několika měsíci."

"No když to říkáš, tak asi jo," kývla. Neměla vůbec chuť se s ním dohadovat. Už takhle se cítila dost nepříjemně.

"Vypadáš dobře," poznamenal Kinnard. "Zřejmě ti svědčí, když teď chodíš s doktorem Edwardem Armstrongem."

"Jak víš, s kým chodím?" podivila se Kim.

"To víš, nemocniční drby. Vybrala sis slavného vědce, tak se to ví. Je to ale docela ironie, protože já ho znám. Pracoval jsem totiž v jeho laboratoři,

84

když jsem po druhém ročníku medicíny přerušil studium a dělal výzkum."

Kim cítila, jak se červená. Nebyla ráda, že je na ní vidět nějaká reakce, ale nemohla si pomoci. Kinnard se ji zjevně snažil přivést do rozpaků a jako obvykle se mu to dařilo.

"Edward je ohromně chytrý, pokud jde o vědu," pokračoval, "ale jinak je bohužel poněkud divný, tak trochu cvok. No, vlastně. . . to není fér."

Snad bych o něm měl jen říct, že je trochu excentrický."

"Mně připadá spíš pozorný a ohleduplný," protestovala.

"To si dovedu představit," ušklíbl se. "Slyšel jsem o těch kytkách, co denně dostáváš. Mně osobně to teda připadá šílený. Ten chlap musí mít naprosto nulovou sebejistotu, když jde až do takových extrémů."

Kim zrudla. Marsha musela Kinnardovi o těch květinách povědět. Když má takovouhle spolubydlici a ještě matku, která o ní všechno prozradí, tak už snad ani nemůže mít žádná tajemství.

"Aspoň tě Edward Armstrong nebude štvát tím, že by jezdil na lyže," ušklíbl se Kinnard. "Při té jeho koordinaci mu snad bude dělat problémy i sejít pár schodů."

"Chováš se jako puberták," prohlásila ledově, když konečně zase mohla promluvit. "Upřímně řečeno ti to vůbec nesluší. Myslela jsem, že jsi dospělejší."

"To je jedno," zasmál se cynicky. "Začal jsem lovit, jak se říká, v jiných vodách. Mám taky novou lásku."

"To mě moc těší," prohodila sarkasticky.

Bagr se opět rozjel. Kinnard se sehnul a podíval se předním sklem směrem k domu.

"Marsha mi říkala, že si to tu zařizuješ," poznamenal. "Nastěhuje se sem s tebou taky doktor Armstrong?"

Kim už se chystala tu možnost vyloučit, ale pak se zarazila a řekla:

"Uvažujeme o tom. Ještě jsme se nerozhodli."

"No, v každém případě si to hezky užij," pronesl jedovatě. "Žij si tu blaze."

Zařadil zpátečku, vyrazil dozadu a prudce zabrzdil. Pak šlápl na plyn.

Auto se prudce rozjelo přes louku, až se za ním rozstříkly kamínky a prach, a zmizelo z dohledu mezi stromy.

Kim se nejprve jen snažila ochránit před odlétávajícími kameny. Pak se dívala za autem, dokud jí nezmizelo z očí. Už v okamžiku, kdy Kinnarda spatřila, jí bylo jasné, že přijel jen proto, aby ji provokoval. Nedokázala však proti tomu nic dělat. Chvilku měla dojem, že je psychicky naprosto na dně. Ale když došla zpátky k výkopu, který teď rozšiřovali, a opět spatřila Elizabetinu rakev, začala se uklidňovat. Srovnala svoje problémy s jejími a uvědomila si, jak jsou vlastně nicotné.

Když se trochu zklidnila, dala se do práce. Odpoledne rychle ubíhalo.

Většinu času strávila v kanceláři Marka Stevense a probírala s ním detaily návrhů kuchyně a koupelny. Ohromně ji to bavilo. Bylo to poprvé v životě, kdy si vytvářela místo, kde bude žít. Ptala se přitom sama sebe, jak je možné, že se nechala tak lehce odradit od povolání, které by ji tak těšilo.

85

V půl osmé už byli Mark Stevens a George Harris naprosto vyčerpaní, ale Kim chytila druhý dech. Mark s Georgem jí museli jasně říct, že už se jim dělají mžítka před očima. Teprve pak přiznala, že musí jet zpátky do města. Doprovodili ji k autu, poděkovali, že přijela, a slíbili, že práce budou pokračovat rychle.

Kim přijela do Cambridge, a ani se nepokoušela hledat místo na parkování někde na ulici. Zajela přímo do podzemních garáží a šla do baru Harvest pěšky. Byl pátek večer, a tak tam bylo doslova přecpáno.

Rozhlédla se kolem sebe, ale v první chvíli Edwarda neviděla. Musela se protáhnout tlačenicí těl u baru a až pak ho zahlédla, jak sedí na samém konci barového pultu a drží v ruce sklenici bílého vína. Jakmile ji spatřil, tvář se mu rozzářila. Vyskočil, aby jí přidržel židli.

Když ji usazoval na vysokou stoličku, uvědomila si, že Kinnard by se nikdy takhle nesnažil.

"Mám dojem, že by ti dvojka bílého udělala dobře," poznamenal Edward.

Přikývla. Okamžitě jí bylo jasné, že je buď rozrušený, nebo v rozpacích.

Zadhrával v řeči víc než obvykle. Pozorovala ho, jak volá číšnici a objednává dvě sklenky vína. Pak se na ni podíval.

"Jak ses celý den měla?" zeptal se jí.

"Hodně práce," odpověděla. "A co ty?"

"Skvělý den!" vyhrkl vzrušeně. "Mám dobré zprávy. Z těch vzorků prachu z nádob na potraviny, co jsme odebrali v Elizabetině sklepe, se podařilo vypěstovat plíseň s halucinogenními účinky. Myslím, že jsme vyřešili otázku, co přinejmenším spustilo salemské hony na čarodějnice.

Jedině zatím nevíme, jestli to byl ergotismus nebo něco úplně nového."

Pak jí vyprávěl, co se přihodilo v pracovně Kevina Scrantona.

Kim na něj nechápavě a ustaraně zírala: "Ty sis vzal něco, a nevědělš přesně, co to je? Nebylo to nebezpečné?"

"Jako bych slyšel Kevina," zasmál se Edward. "Pořád se kolem mě motají náhradní rodiče. Ne, nebylo to nebezpečné. Šlo o příliš malou dávku, než aby to mohlo být riskantní. Ale přestože byla malá, ukázala sílu halucinogenu v té nové houbě."

"Připadá mi to dost nerozumné," trvala na svém Kim.

"Nebylo to nerozumné," uklidňoval ji. "Kvůli Kevinovi jsem si dokonce odpoledne nechal udělat rozbor moči a vyšetření krve. Oba ty testy byly normální. Je mi fajn, věř mi. Vlastně je mi líp než fajn. Jsem nadšením bez sebe. Nejdřív jsem doufal, že tahle houba bude produkovat stejnou směs alkaloidů jako Claviceps, takže se prokáže, že za celým tím honem na čarodějnice byl ergotismus. Teď doufám, že produkuje vlastní alkaloidy."

"Co jsou to alkaloidy?" přerušila ho. "Je to povědomý termín, ale nedokážu ho přesně definovat."

"Alkaloidy jsou velká skupina sloučenin obsahujících dusík. Vyskytují se v rostlinách," vysvětloval Edward. "Jsou ti povědomé, protože mnohé z nich jsou naprosto běžné, jako třeba kofein, morfin a nikotin. Jak asi sama uhadneš, mají většinou farmakologické účinky."

86

"Proč se teda tak vzrušuješ, že jsi našel nějaké nové, když jsou tak obyčejné?" divila se.

"Protože už jsem dokázal, že alkaloid z té nové houby, ať už je jaký chce, má psychotropní účinky. Každý nález nové halucinogenní látky může otevřít další bránu k pochopení funkce mozku. Tyhle látky totiž vždycky připomínají a napodobují neurotransmitery vlastního mozku."

"Kdy se dozvíš, jestli opravdu našel nové alkaloidy?"

"Už brzo," usmál se. "Teď mi pověz, jak ses měla ty."

Kim se nadechla a pak mu vyprávěla všechno, co se toho dne stalo.

Postupovala chronologicky, začala rozhovorem, který měla se svým otcem, a skončila návrhy na novou kuchyň a koupelny."

"Páni!" hvízdal Edward. "Tos ale udělala spoustu práce. To je paráda, že se našel Elizabetin hrob. A říkáš, že ta rakev byla v dobrém stavu?"

"Aspoň to, co jsem z ní viděla," kývla. "Je pohřbená hodně hluboko, možná takových dva a půl nebo tři metry. Jeden konec trčel ze stěny výkopu. Byl trochu poškozený lžící bagru."

"Rozrušil tě ten nález?"

"Trochu jo," přiznala a nevesele se zasmála. "Je to divný pocit, když si uvědomím, že jsem ji našla tak brzo po tom portrétu. Měla jsem z toho dojem, že se mi Elizabeth snaží něco sdělit."

"A jéje," usmál se. "Jak to tak vypadá, máme tu další záchvat tvé pověřivosti."

Kim se musela zasmát.

"Řekni mi," škádlil ji Edward. "Bojíš se, když ti přeběhne kočka přes cestu nebo když rozbiješ zrcadlo? Máš strach z čísla třináct?"

Zaváhala. Byla sice trochu pověřivá, nikdy však o tom nijak zvlášť neuvažovala.

"Takže jsi pověřivá!" vyhrkl vítězoslavně. "No jen se na to podívejme!"

V sedmnáctém století by tě považovali za čarodějnici, protože tyhle představy souvisí s okultními záležitostmi."

"Tak jo, ty chytroši," usmála se. "Možná jsem trochu pověřivá. Jenomže mi připadá, že kolem Elizabeth je až příliš mnoho náhod. Taky jsem dneska zjistila, že kalendář pro rok 1692 je stejný jako letošní. Ještě jsem přišla na to, že Elizabeth zemřela v mém věku. A ještě k tomu všemu máme narozeniny jen dva dny od sebe, takže jsme se narodily ve stejném astrologickém znamení."

"Co čekáš, že ti na to řeknu," zeptal se.

"Můžeš vysvětlit všechny ty shody okolností?"

"Samozřejmě. Jde čistě o náhodu. Je to jako v tom starém rčení, že když máš dost opic a rozdáš jim psací stroje, může z toho klidně vzniknout Hamlet."

"Vzdávám se," zasmála se Kim a napila se vína.

"Promiň," pokrčil rameny Edward. "To víš, jsem prostě vědec."

"Povím ti ještě něco. Dneska jsem zjistila, že to tenkrát bylo trochu zamotanější. Ronald byl ženatý celkem třikrát. Jeho první žena zemřela

87

a odkázala mu dost velký majetek, o který se neúspěšně soudil její syn z prvního manželství. Ronald si pak za dva roky vzal Elizabeth. Když zemřela, oženil se ještě téhož roku s její sestrou."

"No a?" zeptal se Edward.

"Nepřipadá ti to trochu podezřelé?" divila se Kim.

"Ne," zavrtěl hlavou. "Vzpomeň si, jak byl život v těch dobách drsný."

Ronald měl děti, které musel vychovat. A brát si někoho z rodiny nebylo nic zvláštního."

"No já teda nevím, mně se zdá, že je v tom ještě spousta otazníků."

Přišla číšnice a přerušila jejich rozhovor, aby jim oznámila, že mají už připravený stůl. Kim byla příjemně překvapená.

Nevěděla, že budou v baru také jíst, a měla už pořádný hlad.

Vyšli za číšnicí ven na terasu a usadili se pod stromy ověšenými malými bílými svítilkami. Bylo velice příjemně, protože po horkém dni se vzduch už dost ochladil, vítr nefoukal a svíčka na stole klidně hořela.

Zatímco čekali na jídlo, ukázala Kim Edwardovi kopii Ronaldovy žádosti. S velkým zájmem si ji prohlédl. Dočetl dokument, pogrataloval Kim ke skvělé detektivní práci a dodal, že se jí podařilo dokázat, že Elizabeth byla v té záležitosti s čarodějnictvím skutečně nějak zapletena. Pověděla mu, jak její otec hovořil o tom, že Elizabeth mohla být nějak zapletena do okultních záležitostí.

"O tom jsem vlastně taky mluvil," připomněl jí Edward.

"Takže bys řekl, že ten nezvratný důkaz měl něco společného s okultními záležitostmi?"

"Myslím, že o tom není pochyb."

"To jsem čekala," kývla. "Máš ale nějakou určitou představu?"

"Nevím toho o čarodějnictví dost na to, aby mě něco určitého napadlo."

"A co třeba knížka?" zeptala se Kim. "Nebo něco, co Elizabeth napsala?"

"To je možné," souhlasil. "Nejspíš by to mohlo taky být něco, co nakreslila. Nějaký obrázek nebo tak."

"Co třeba panenka?" navrhla Kim.

"To je dobrý nápad," řekl Edward a pak se odmlčel. "Už vím, co to muselo být!"

"Co?" zeptala se dychtivě Kim.

"Přece její koště!" rozesmál se.

"Nech toho," napomenula ho, ale musela se sama usmát. "Já to myslím vážně."

"Promiň," omluvil se. Pak se dal do vysvětlování, jak to vlastně s těmi košťaty bylo. Vyprávěl, že ve středověku se násady košťat potíraly mastí obsahující halucinogenní látky. Vysvětlil jí pak, že při satanských rituálech se taková košťata používala k tomu, aby vyvolávala psychedelické zážitky, když se jich žena dotýkala sliznicemi.

"To už stačí," přerušila ho Kim. "Je mi to jasné."

Přinesli jim jídlo. Edward znovu promluvil, až když číšník odešel:

88

"Problém je v tom, že důkazem mohlo být cokoli z obrovského množství věcí a my nemáme možnost se to dovědět, dokud nenajdeme jeho popis."

Co kdyby ses podívala do soudních záznamů?"

"To mě taky napadlo. Jenomže jsem se dověděla, že se žádné záznamy právě tohoto Vyššího soudu nedochovaly."

"To je ale smůla," poznamenal. "Obávám se, že to znamená, že se musíš znovu vrhnout na tu beznadějnou hromadu papírů v zámku."

"Hm," přikývla bez velkého nadšení. "Navíc není žádná záruka, že to tam bude."

Při jídle mluvili o běžných každodenních záležitostech. Po moučníku se však Edward znovu vrátil k otázce Elizabetina hrobu.

"V jakém stavu bylo tělo?" zajímal se.

"Žádné jsem neviděla," řekla Kim. Otázka ji šokovala. "Rakev nebyla otevřená. Bagr do ní jen bouchl a urazil kousek rohu."

"Možná bychom ji měli otevřít," navrhl Edward. "Strašně rád bych si odebral vzorek - jestli tam teda bude něco, z čeho by šel odebrat. Kdyby se nám podařilo najít aspoň nějaký zbytek toho alkaloidu, který produkuje ta nová houba, měli bychom definitivní důkaz, že tím ďáblem v Salemu byla ona."

"To snad ani není možné, že bys něco takového navrhoval," užasla Kim.

"Poslední věc na světě, o kterou stojím, je nějak narušit Elizabetino tělo."

"No a už jsi zas pověřivá," usmál se. "Je ti snad jasné, že to je něco podobného jako protestovat proti pitvám?"

"Tohle je ale něco úplně jiného! Elizabeth už přece byla pohřbená!"

"Exhumace se provádějí každou chvíli."

"No, asi máš pravdu," přiznala neochotně.

"Možná bychom tam zítra mohli zajet," navrhl. "Mohli bychom se na to mrknout spolu."

"Na exhumaci těla potřebuješ potvrzení," zarazila ho.

"Bagr už toho stejně většinu udělal," nedal se. "Zítra se na to podíváme a pak uvidíme, co dál."

Číšník jim přinesl účet a Edward zaplatil. Kim mu poděkovala a řekla, že příští večeri platí ona. Edward poznamenal, že to se ještě ukáže.

Venku před restaurací pak nastala trapná chvilka. Edward ji pozval k sobě domů, ale Kim váhala. Připomněla, že mu, jak se ráno cítila nepříjemně. Nakonec celou záležitost rozhodli, alespoň dočasně, tak, že půjdou k Edwardovi a tam si o tom promluví.

Když pak za chvíli seděli na gauči, zeptala se Kim Edwarda, jestli si pamatuje studenta jménem Kinnard Monihan, který u něj před pěti lety pracoval v laboratoři.

"Kinnard Monihan," přemýšlel Edward nahlas se zavřenýma očima.

"Prochází mi laborkou spousta studentů. Ale jo, vlastně si ho pamatuju.

Pokud si dobře vzpomínám, šel pak do Všeobecné nemocnice a specializoval se na chirurgii."

"To je on," kývla. "Vzpomínáš si na něj dobře?"

"Pamatuju se, že jsem byl zklamaný, když jsem slyšel, že jde do nemoc-

89

niční praxe. Byl to chytrý kluk. Čekal jsem, že bude dál dělat ve výzkumu.

Proč se ptáš?"

"Dlouho jsme spolu chodili," přiznala. Chtěla mu vyprávět o nepříjemném rozhovoru, který s Kinnardem měla u domku, ale on ji přerušil.

"Byli jste s Kinnardem milenci?" zeptal se.

"No, asi by se to tak dalo říct," vypravila ze sebe váhavě. Okamžitě poznala, že je rozrušený. V jeho chování i řeči nastala dramatická změna.

Trvalo jí nejméně půl hodiny, než ho uklidnila a přesvědčila, že vztah mezi ní a Kinnardem už skončil. Nakonec se dokonce omluvila, že se o něm vůbec zmiňovala.

Ve snaze změnit téma se Edwarda zeptala, jestli už se dal do hledání nového bytu. Přiznal se, že ještě neměl příležitost něco zařídit. Upozornila ho, že září už se blíží.

Večer ubíhal, ale ani jeden z nich nezačal mluvit o tom, jestli Kim zůstane přes noc. Tím, že se o ničem nedohadovali, vlastně celou věc rozhodli. Kim neodešla. Když pak leželi vedle sebe v posteli, začala myslet na to, jak Kinnardovi řekla, že se s ní Edward nastěhuje do nového domu. Původně to řekla jenom proto, aby ho naštvála, ale teď o tom nápadu začala vážně uvažovat. Ta představa ji rozhodně lákala. Vztah s Edwardem byl čím dál tím lepší. Navíc v domku bylo místa víc než dost a stál na samotě. Mohlo by jí tam být samotné smutno.

90

(5) Sobota

23.července 1994

Kim se probouzela postupně. Ještě předtím, než otevřela oči, uslyšela Edwardův hlas.

Nejdřív si myslela, že je to ještě pokračování nějakého snu, ale pak přišla trochu k sobě a uvědomila si, že jeho hlas přichází z druhé místnosti.

S obtížemi otevřela oči. Nejdříve se přesvědčila, že Edward skutečně nebyl v posteli, a pak pohledla na hodinky.

Ukazovaly 5.45.

Položila hlavu na polštář, plná starostí, že je něco v nepořádku. Snažila se zaslechnout, co Edward říká, ale nešlo to. Jeho hlasu nebylo rozumět, i když podle zabarvení poznala, že je rozrušený.

Za pár minut se vrátil. Měl na sobě koupací plášť. Šel opatrně po špičkách směrem ke koupelně. Kim mu řekla, že už je vzhůru, a Edward hned změnil směr, došel k posteli a posadil se.

"Mám skvělou zprávu," zašeptal.

"Už jsem vzhůru," připomněla mu. "Můžeš mluvit normálně."

"Právě jsem mluvil s Eleanor."

"Ve tři čtvrtě na šest ráno?" podivila se Kim. "A kdo je proboha Eleanor?"

"Je u mně na stáži," vysvětlil Edward. "Je to moje pravá ruka pro práci v laboratoři."

"Na pracovní hovory mi připadá strašně brzo," poznamenala Kim.

Mimoděk si vzpomněla na Grace Tratersovou, údajnou sekretářku svého otce.

"Dělala přes noc. Kevin včera večer poslal ještě několik sclerocií té nové plísně. Eleanor zůstala v laborce, aby připravila dosud nevyčištěný vzorek a změřila ho na hmotnostním spektrometru. Vypadá to, že ty alkaloidy nejsou totožné s těmi z *Claviceps purpurea*. Zdá se, že jde o tři úplně nové alkaloidy."

"Mám radost, že se ti to povedlo," usmála se. Bylo ještě moc brzo, a tak se jí nechtělo moc mluvit.

"Nejohromnější na tom všem je, že vím, že aspoň jeden z těch alkaloidů je psychoaktivní," pokračoval Edward. "A sakra, vlastně by mohly být psychoaktivní všechny tři!" Vzrušeně si zammul ruce, jako by se už chystal dát se každým

okamžikem do práce.

"Nedovedeš si ani představit, jak by to mohlo být důležité," hovořil dál.

"Možná že stojíme na prahu objevu nového léku, možná celé skupiny nových léků. I kdyby se ukázalo, že nejsou užitečné pro klinickou praxi, budou to nepochybně cenné nástroje pro výzkum."

"To jsem ráda," řekla Kim. Protřela si oči a zatoužila jít do koupelny a vyčistit si zuby.

"To je ohromný, jak častou roli hraje při objevu nových léků náhoda," poznamenal Edward. "Jen si představ, kdyby se tak díky salemským honům na čarodějnice podařilo objevit nový lék. To by bylo ještě lepší, než jak objevili Prozac."

91

"Ten taky objevili náhodou?"

"To bych řekl," zasmál se Edward. "Ten vědec, co byl za výzkum zodpovědný, si nějak hrál s antihistaminiky a testoval je pomocí experimentu, který měří účinek látky na neurotransmitter norepinefrin. A tak náhodou přišel na Prozac, jenž sice není antihistaminikum, ale zato ovlivňuje serotonin, což je další neurotransmitter, a to dvěstěkrát silněji, než jak ovlivňuje norepinefrin."

"To je ohromný," prohlásila Kim, ale vůbec ho neposlouchala. Do chvíle než si vypije ranní kávu, není schopna o takových složitostech přemýšlet.

"Nemůžu se dočkat, až se dám do práce na těch nových alkaloidech," prohlásil Edward.

"Chceš jako říct, že sis to s tou cestou do Salemu rozmyslel?"

"To ne!" zvolal bez zaváhání. "Chci ten hrob vidět. Tak honem! Když už jsi vzhůru, tak pojedem." Z legrace ji zatahal za nohu.

Kim se osprchovala, oholila si nohy, vyfěnovala vlasy, nalíčila se, a pak spolu odešli na další masťnou, ale chutnou snídani na Harvard Square. Po ní se zastavili v jednom z mnoha knihkupectví na náměstí. Při jídle se totiž mimo jiné bavili i o puritánství. Oba si přitom uvědomili, jak málo o tomto období americké historie vědí, a tak si šli koupit nějaké knihy. Bylo už dost po deváté, když se konečně vydali na North Shore.

Kim jela svým autem a Edward seděl vedle ní. Nechtělo se jí totiž nechávat auto zaparkované před domem, v němž bydlel Edward, kde bylo parkoviště vyhrazené pouze pro obyvatele domu. Na silnici nebyl téměř žádný provoz, a tak dojeli do Salemu chvilku před desátou. Stejně jako minulou sobotu projížděli kolem Čarodějnického domu.

Edward natáhl ruku a chytil Kim za paži.

"Bylas někdy v Čarodějnickém domě?" zeptal se jí.

"Už dávno," odpověděla. "Proč? Zajímá tě to?"

"Nesměj se, ale jo. Nevadilo by ti, kdybychom tomu věnovali pár minut?"

"Ne, nevadilo," usmála se. Odbočila na Federal Street a zaparkovala poblíž budovy soudu. Když se vrátili zpátky k Čarodějnickému domu, zjistili, že musí ještě počkat. Otvírali totiž až v deset. Kim s Edwardem nebyli jediní návštěvníci. Venku před starým domem už stálo mnoho rodin a několik párů.

"To je ohromné, jak ty salemské čarodějnické procesy pořád lidi lákají," poznamenala Kim. "Zajímalo by mě, jestli si taky dají tu práci a přemýšlejí o tom, proč je to tak zajímavé."

"Tvůj bratranec Stanton tu čarodějnickou příhodu popsal jako děsivě svůdnou," připomenul Edward.

"To je mu podobné," usmála se.

"Říkal, že na honech na čarodějnice je přitažlivé to, že jsou vlastně oknem do nadpřirozeného světa. V tom s ním náhodou souhlasím. Lidi jsou většinou trochu pověřčiví a ta čarodějnická historie jim rozpaluje fantazii."

92

"To je pravda," kývla Kim. "Ale bohužel mám taky pocit, že na té přitažlivosti čarodějnických procesů je něco perverzního. Klíčem k celé záležitosti je fakt, že ty lidi byli popravení. A taky si nemyslím, že je náhoda, že bylo mnohem víc čarodějnic než čarodějů."

"Nenech se těmi feministickými teoriemi moc unést," brzdil ji. "Myslím, že důvodem, proč bylo v těch čarodějnických procesech zapleteno víc žen, je skutečnost, že hrály v koloniální kultuře zvláštní roli. Bývaly zřejmě mnohem víc spojovány se zrozením a smrtí, se zdravím a nemocí než muži. A tyhle stránky života byly zahaleny pověrami a okultními představami. Tehdy pro ně prostě neměli žádné jiné vysvětlení."

"Nejspíš máme pravdu oba," kývla. "Souhlasím s tebou, ale taky na mě udělalo dost velký dojem to, co jsem zjistila o neexistujícím právním postavení žen v době, kdy Elizabeth žila. Muži měli strach a vylévali si své pocity na ženách. Tehdy vládla strašná nenávisť vůči ženám."

V tom okamžiku se dveře Čarodějnického domu otevřely a návštěvníky pozdravila mladá žena v dobovém kostýmu. Edward s Kim teprve teď zjistili, že návštěva Čarodějnického domu probíhá s průvodcem. Všichni se nahnuli do salónu a čekali, až se průvodkyně ujme slova.

"Myslel jsem, že si to tu budeme smět prohlížet sami," zašeptal Edward.

"To já taky," odpověděla mu Kim.

Chvilí poslouchali, jak průvodkyně popisuje zařízení místnosti včetně krabice na bibli, která byla podle jejího tvrzení nedílnou součástí puritánské domácnosti.

"Už mě to přestává bavit," zašeptal Edward. "Možná bychom měli jít."

"Jsem pro," souhlasila Kim.

Vyšli z domu na ulici. Edward se otočil a podíval se na budovu.

"Chtěl jsem vlastně jít dovnitř proto, abych se podíval, nakolik je interiér stejný jako ve starém domě. Je to neskutečný. Mám dojem, že je postavili podle stejného plánu."

"No, jak už jsi sám řekl, v tehdejší době o individualitu právě moc nestáli."

Nasedli do auta a dojeli až ke starému domu. První, co Edward uviděl, byl výkop. Udivila ho jeho hloubka. Výkop se ted táhl téměř od zámku až k domku. Když se postavili na okraj příkopu, uviděli, že pokračuje tunelem až pod základy domu.

"Tááhle je ta rakev," ukázala Kim na místo, kde ze stěny výkopu vyčnívala dřevěná truhla. Výkop byl v tom místě značně rozšířený.

"To je ale štěstí," zaradoval se Edward. "Připadá mi to zrovna jako ta část rakve, kde je hlava. A s tou hloubkou jsi měla pravdu. Bude to možná skoro tři metry."

"Takhle hluboký je ale jen tady, u domu," poznamenala. "Tááhle na louce už je mnohem mělčí."

"To je pravda," kývl a vydal se podél výkopu směrem od domu.

"Kam jdeš?" zavolala na něj. "Copak ty se nechceš podívat na náhrobek?"

"Jdu se podívat na tu rakev zblízka," vysvětlil jí. Jakmile to šlo, seskočil

93

do výkopu a vracel se nazpátek směrem k domu. S každým krokem se nořil hlouběji a hlouběji.

Kim ho pozorovala se vzrůstajícím neklidem. Začínalo jí dělat starosti, do čeho se to Edward vlastně pouští.

"Jseš si jistý, že tě to nezavalí?" zeptala se nervózně. Když se postavila příliš blízko k okraji, slyšela, jak do výkopu padá hlína a kameny.

Edward neodpověděl. Právě se shýbal, aby si prohlédl poškozený roh rakve. Seškrábl z něj trochu hlíny a promnul ji v ruce.

"Tohle je povzbudivé," pronesl. "Země je tu suchá jako troud a tady dole je ohromně chladno." Pak vsunul prsty mezi čelo rakve a postranní stěnu. Prudce škubl a čelo povolilo.

"Panebože!" zamumlala Kim.

"Neproněsela bys mi z auta baterku?" požádal a nahlížel přitom do otevřené rakve.

Kim udělala, co jí řekl, ale neměla z vývoje událostí velkou radost.

Nelíbila se jí představa, že by se Elizabetin hrob měl ještě víc narušit.

Přistoupila k okraji výkopu tak blízko, jak jen se odvážila, a hodila mu baterku.

Edward posvítil do pootevřené rakve.

"Máme štěstí," zaradoval se. "Chlad a sucho mrtvolu mumifikovaly.

Dokonce i rubáš, ve kterém je tělo zavinuté, je nedotčený."

"Už jsme toho, myslím, udělali dost," poznamenala Kim. Bylo to však, jako by mluvila do zdi. Edward ji neposlouchal. K její hrůze položil baterku na dno výkopu a sáhl dovnitř do rakve. "Edwarde! Co to děláš?"

"Jenom tělo trochu vysunu ven," vysvětlil. Uchopil je za hlavu a začal tahat. Nic se nestalo, a tak se opřel nohou o stěnu příkopu a zatáhl víc.

Zřejmě ho překvapilo, když se hlava náhle oddělila od trupu. Narazil zády na protější stěnu výkopu a skončil v sedu na zemi s Elizabetinou hlavou v klíně. Na hlavu se mu sesypala sprška hlíny.

Kim se udělalo mdlo a musela se odvrátit.

"A sakra," zabručel Edward a vstal. Pohlédl na spodní část Elizabetiny hlavy. "Museli jí asi zlomit vaz, když ji věšeli. To je dost divné, protože v tehdejších dobách obvykle nepopravovali lidi tak, že by jim zlámali vaz, ale spíš je pověsili a nechali je uškrtit."

Položil hlavu na zem a vrátil čelo rakve do původní polohy. Pomocí kamene je zatloukl zpět. Když měl konečně dojem, že všechno vypadá jako předtím, vzal hlavu a šel zpátky výkopem k místu, kde z něj mohl vylézt.

"Doufám, že ti to nepřipadá jako nějaká legrace," spustila Kim, když k ní došel. Vůbec se nechtěla podívat na to, co držel v ruce. "Chci, abys to dal zpátky!"

"Dám," slíbil. "Jenom si chci odebrat vzoreček. Pojď, půjdeme dovnitř a podíváme se, jestli nenajdeme nějakou krabici."

Šla za ním celá rozrušená. Ptala se sama sebe, jak je možné, že se nechala zatáhnout do takovéhle situace. Edward její náladu vycítil, rychle našel vhodnou krabici od nějakých instalátérských součástek, dal do ní

94

hlavu a odnesl ji do auta. Vešel zpátky do domu a řekl Kim dychtivě: "Tak pojď jdeme na tu prohlídku domu."

"Tu hlavu ale musíš vrátit co nejdřív," naléhala.

"Ano," přikývl. Aby změnil téma, vešel do přístěnku a předstíral, že obdivuje příčku. Kim šla za ním a za okamžik už byla zaujatá něčím jiným.

Renovace domu velmi pokročila. Zjistili dokonce, že podlaha ve sklepě už je vybetonovaná.

"To jsem rád, že jsem si tenkrát odebral ty vzorky prachu," poznamenal Edward.

Když pak byli ve druhém poschodí a prohlíželi si přípravné práce na malé koupelně, zaslechla Kim, jak k domu přijelo auto. Vyhlédla z okna a téměř ji vynechalo srdce. Byl to její otec.

"No to snad ne!" pronesla zdrceně. Zaplavila ji nepřijemná úzkost a okamžitě se jí zpotily dlaně.

Edward její pocity okamžitě vycítil.

"Je ti trapně kvůli tomu, že tu jsem?" zeptal se.

"Ne, to proboha ne!" zvolala. "Je to kvůli Elizabetinu hrobu. Prosím tě, neprozrad' to o té hlavě. Poslední, o co stojím, je dát mu záminku, aby se nějak mohl plést do té renovace."

Sešli ze schodů a vyšli ven z domu. John stál na kraji výkopu a díval se dolů na Elizabetinu rakev. Kim oba muže představila. John byl zdvořilý, ale úsečný. Jak jen to bylo možné, vzal si Kim stranou.

"To je ale sakra nešťastná náhoda, že George Harris narazil na ten hrob," prohlásil. "Říkal jsem mu, aby to držel v tajnosti, a doufám, že to uděláš taky. Nechci, aby se o tom tvá matka dověděla. To by ji úplně rozložilo. Byla by z toho nejmíň měsíc nemocná."

"Nemám žádný důvod o tom někomu povídat," řekla Kim.

"Upřímně řečeno mě vlastně překvapilo, že je tady," poznamenal John.

"Slyšel jsem, že Elizabeth pohřbili někde ve společném hrobě kdesi na západ od centra Salemu. Co to tu máš za cizího člověka? Ví o tom hrobě?"

Edward není cizí," zavrtěla Kim hlavou. "A o tom hrobě ví. A taky o Elizabeth."

"Myslel jsem si, že jsme se dohodli na tom, že lidem nebudeš o Elizabeth vykládat," zamračil se otec.

"V tomhle já nejedu. Řekl mu to Stanton Lewis."

"Zatracený příbuzný tvý mámy," zamumlal, otočil se a šel zpátky k místu, kde na ně trpělivě čekal Edward.

"Ta historie s Elizabeth Stewartovou je důvěrná informace," oznámil mu. "Doufám, že to budete respektovat."

"Chápu to," pronesl Edward vyhybavě. Uvažoval o tom, jak by se asi John tvářil, kdyby věděl, že má v autě Elizabetinu hlavu.

Johna jeho odpověď zřejmě uspokojila, protože obrátil svou pozornost ke změnám v domku. Kim mu navrhla, aby si stavbu prohlédl. John rychle prošel domem. Když pak zase vyšli ven a chystal se k odjezdu, na okamžik zaváhal.

Pohlédl na Edwarda a řekl: "Kim je bezvadná, rozumná holka. Je velice vřelá a citlivá."

95

"Taky si to myslím," přikývl Edward.

John nasedl do auta a odjel. Kim se za ním dívala, dokud auto nezmizelo za stromy.

"Když on má tak neuvěřitelnou schopnost mě štvát," zuřila. "Problém je v tom, že si ani neuvědomuje, jak mě to ponižuje, když se ke mně chová, jako by mi bylo patnáct, a když o mně říká holka."

"Aspoň tě chválil," uklidňoval ji Edward.

"Houby chválil!" vyhrkla Kim. "Vychvaloval sám sebe. Chtěl ukázat, že je to jeho zásluha, jaká teď jsem. Jenomže s tím on nemá nic společného."

Nikdy se mi nevěnoval. Nemá ani tušení, že být opravdovým otcem nebo manželem znamená víc, než jen poskytovat rodině něco k jídlu a střechu nad hlavou."

Edward ji objal kolem ramen.

"Nic tím nezískáš, když se kvůli tomu budeš takhle rozčilovat," utěšoval ji.

Zprudka se k němu otočila.

"Včera večer jsem dostala nápad," vyhrkla. "Co kdyby ses prvního září nastěhoval do domku se mnou?"

Edward ze sebe chvíli nemohl vypravit ani slovo. Znovu začal zadržávat.

"To je od tebe strašně hezký," vykoktal nakonec.

"Myslím, že je to ohromný nápad," pokračovala Kim. "Místa je tu víc než dost, a stejně by sis musel hledat nový byt. Co tomu říkáš?"

"Díky," koktal dál Edward. "Moc nevím, co na to mám říct. Možná že bychom si o tom měli ještě promluvit."

"Ještě si o tom promluvit?" divila se Kim. Nečekala, že ji Edward odmítne. Ještě pořád jí přece posílá každý den domů květiny.

"Mám trochu obavy, jestli to nebyl jen náhlý impuls," vysvětloval. "Asi se bojím, že by sis to mohla rozmyslet a pak bys nevěděla, jak svoje pozvání vzít zpátky."

"Tak to je ten důvod, proč se tak vykrucuješ?" usmála se. Stoupla si na špičky a objala ho. "Fajn," kývla. "Tak si o tom můžeme promluvit. Já si to ale nerozmyslím."

Když pak vyčerpali téma rekonstrukce domku, zeptala se Kim Edwarda, jestli by nechtěl zajít na chvíli do zámku a probrat část těch starých papírů. Vysvětlila mu, že jeho včerejší poznámka o tom, že musí zjistit povahu důkazu použitého proti Elizabeth, jí dala nový impuls k pátrání. Řekl, že ji tam velice rád doprovodí a že mu to vůbec nebude vadit.

V zámku se Kim rozhodla, že místo ve vinném sklepě by mohli raději zkusit pátrat v podkroví. Edward s tím zpočátku souhlasil, ale nahoře bylo strašně horko, i když otevřeli vikýřová okna. Edward rychle ztratil o dokumenty zájem.

"Mám pocit, že tě to moc nebaví, co?" poznamenala Kim. Edward si odnesl jednu zásuvku k oknu, ale místo prohlížení jejího obsahu se díval z okna.

96

"Pořád mi vrtají hlavou ty nové alkaloidy," vysvětlil. "Jsem celý žhavý, abych už byl v laborce a začal na nich pracovat."

"Tak co kdybys jel zpátky do Bostonu a dal se do toho?" navrhla. "Já přijedu večer vlakem."

"To je dobrý nápad," pokýval uznale hlavou. "Ale vlakem pojedu já."

Chvilku se o to dohadovali, ale Edward vyhrál, protože Kim by se už kvečeru bez auta na nádraží nedostala. Vrátili se

tedy zpátky k domku a nasedli do vozu. V půli cesty si Kim náhle vzpomněla na Elizabetinu hlavu na zadním sedadle. "To nebude problém," prohlásil Edward. "Vezmu si ji s sebou."

"Do vlaku?" zděsila se Kim.

"Proč ne? Vždyť je v krabici."

"Chci ji tu mít co nejdřív zpátky," připomněla mu. "Jakmile položí kabely a trubky bude se výkop zasypávat."

"Budu s tím hned hotový," ujistil ji. "Jenom doufám, že je tam něco, z čeho bych mohl odebrat vzorek. Jestli ne, mohl bych možná zkusit játra. S tou rakví už nebudeme provádět nic kromě toho, že tam vrátíme Elizabetinu hlavu," pronesla Kim rezolutně. "Rozhodně ne teď, když se tu takhle motá otec. Aby bylo všechno ještě horší, je určitě ve spojení s tím stavitelem."

Kim visadila Edwarda před nádražím. Vzal si ze zadního sedadla krabici od instalátérských součástek a zeptal se:

"Půjdeme spolu na večeři?"

"Myslím, že ne," zavrtěla hlavou. "Musím jít domů. Mám tam nějaké prádlo, a ráno vstávám brzo do práce."

"Tak si aspoň zavoláme."

"Jsem pro."

Edwarda sice ohromně těšilo, když mohl trávit čas s Kim, tentokrát však byl rád, že se může vrátit do laboratoře. Zvlášť velkou radost měl, když uviděl Eleanor. Vůbec totiž nečekal, že tam bude. Řekla mu, že odešla domů, vysprchovala se a čtyři nebo pět hodin se prospala, ale že byla příliš rozrušená a nevydržela tam.

Ze všeho nejdřív mu ukázala výsledky hmotnostní spektrometrie. Byla si nyní jistá, že mají tři nové alkaloidy. Po ranním telefonátu s ním analyzovala výsledky a zjistila, že není možné, aby je způsobila nějaká známá sloučenina.

"Jsou ještě nějaká sclerocia?" zeptal se.

"Ještě několik. Kevin Scranton říkal, že jich ještě pár dodá, ale neví kdy."

Nechtěla jsem obětovat ty, co máme, dřív než s tebou promluvíme. Jak chceš ty alkaloidy rozdělit? Organickými rozpouštědly?"

"Víš co? Použijeme kapilární elektroforézu. Když bude třeba, můžeme přejít na micelární elektrokinetickou kapilární chromatografii."

"Neměla bych udělat orientační vzorek, jako na hmotnostním spektrometru?"

"Ne," rozhodl. "Vyluhujem ty alkaloidy destilovanou vodou a vysrážíme"

97

je slabou kyselinou. "Přesně tak jsem to udělal v biologické laboratoři a šlo to skvěle. Získáme tak čistší vzorky a to nám pak usnadní určení struktury."

Eleanor vykročila směrem ke svému laboratornímu stolu, ale Edward ji chytil za paži.

"Než s tím začneš, rád bych, abys udělala ještě něco jiného." Bez dalších okolků otevřel krabici od instalátérských součástek a vytáhl z ní mumifikovanou hlavu. Eleanor sebou trhla, když tu příšernou věc uviděla.

"Mohls mě snad aspoň varovat," protestovala.

"To jsem nejspíš měl," přikývl se smíchem. Poprvé se na hlavu podíval kritickým pohledem. Vypadala dost nechutně. Měla tmavě hnědou, téměř mahagonovou barvu. Seschlá, jakoby kožená pokožka se nad kostními výčnělky srazila, takže odhalovala zuby v děsivém úsměvu. Vlasy byly vysušené a zmuchlané jako ocelová vata.

"Co to je?" zeptala se Eleanor. "Egyptská mumie?"

Edward Eleanor vyprávěl celý příběh. Také jí vysvětlil, že přinesl hlavu do laboratoře proto, aby zjistil, jestli v lebeční dutině nenajde něco, z čeho by se dal odebrat vzorek.

"Počkej, nech mě hádat," přerušila ho Eleanor. "Ten vzorek chceš změřit na hmotnostním spektrometru."

"Přesně tak," kývl. "Byl by to elegantní vědecký důkaz, kdybychom mohli najít křivky, které by se shodovaly s křivkami těch nových alkaloidů. Byl by to konečný důkaz toho, že ona žena tu novou plíseň požila."

Zatímco Eleanor běžela na oddělení buněčné biologie, aby si vypůjčila nástroje k vypreparování mozku, Edward se věnoval studentům z postgraduálu a asistentům, kteří už tam nervózně čekali, až na ně bude mít čas.

Postupně odpovídal na všechny jejich otázky a poslal je zpátky k pokusům, na nichž právě pracovali. Než byl hotov, Eleanor se vrátila.

"Asistent na anatomii mi poradil, že bychom měli otevřít lebku," řekla Eleanor a vzala do ruky elektrickou vibrační pilu. Edward se dal do práce. Odstranil kůži s vlasy a obnažil lebku. Potom vzal do ruky pilu a odřízl lební klenbu. Nahlédli s Eleanor dovnitř.

V lebeční dutině toho mnoho nebylo. Mozek se scvrkl na svraskalou hmotu vzadu v lebce.

"Tak co myslíš?" zeptal se Edward. Píchl do hmoty špičkou skalpelu.

Byla tvrdá.

"Uřízni kousek a já se to pokusím v něčem rozpustit," navrhl Eleanor.

Edward to udělal.

Když už měli vzorek, začali zkoušet různá rozpouštědla. Nebyli si jisti, co to vlastně mají, a tak je začali vkládat do hmotnostního spektrometru.

Už druhý vzorek se shodoval. Několik vrcholů křivky přesně odpovídalo novým alkaloidům v dosud nevyčištěných vzorcích, které Eleanor měla v noci.

"No není věda ohromná?" zajásal Edward radostně.

"Je to vzrušující," souhlasila Eleanor.

Edward přešel k psacímu stolu a zavolal Kim domů. Přesně jak čekal, se

mu ozval telefonní záznamník. Nechal jí vzkaz, že díky Elizabeth Stewartové byl ďábel v Salemu vědecky vysvětlen. Položil sluchátko a vrátil se k Eleanor. Byl v nezvykle dobré náladě. "Tak, a teď už dost blbnutí," oznámil. "Dáme se do skutečného vědeckého výzkumu. Zkusíme od sebe ty nové alkaloidy oddělit, abychom tak zjistili, co to tu vlastně máme."

"Tohle není možný," zamumlala Kim, opřela se bokem o jednu ze zásuvek a zavřela ji. Bylo jí horko, byla celá zaprášená a znechucená. Poté, co odvezla Edwarda na nádraží, se vrátila do podkroví zámku a čtyři hodiny je prohlížela od jednoho křídla až ke druhému. Nejenže neobjevila nic významného, nenašla dokonce ani jedinou listinu ze sedmáctého století.

"To nebude lehký úkol," pronesla polohlasně. Očíma přelétala po množství zásuvkových skříněk, truhlic, beden a sekretářů, které byly všude, kam až dohlédla, než se podkrovní prostory zatočily doprava. Množství materiálu ji zdrtilo. Bylo tu toho dokonce víc než ve vinném sklepě.

A právě tak jako ve vinném sklepě tu nebyl žádný pořádek, ani chronologický, ani pokud šlo o druhy dokumentů. Listiny jdoucí po sobě se lišily třeba o století. Vedle sebe tu ležely obchodní údaje, firemní záznamy, domácí účty a potvrzení, oficiální vládní dokumenty a osobní korespondence. Jediná možnost, jak to všechno prohlédnout, bylo probrat stránku po stránce.

Když si to uvědomila, začalo jí docházet, jaké měla štěstí, když v pondělí našla dopis Jamese Flanagana Ronaldu Stewartovi z roku 1679. Získala tehdy mylný dojem, že pátrání po Elizabeth v zámku bude příjemná, ne-li přímo jednoduchá záležitost.

Nakonec její odhodlání objevit charakter nezvratného důkazu použitého proti Elizabeth načas přerušil hlad, vyčerpání a zklamání. Zatoužila po sprše. Sestoupila z podkroví a vyšla do odpoledního vedra. Nasedla do auta a vydala se na cestu zpátky do Bostonu.

(6) Pondělí
25. července 1994

Edward otevřel oči po pouhých čtyřech hodinách spánku. Bylo teprve pět hodin ráno.

Vždycky když se nadechl pro nějaký výzkum, klesla jeho potřeba spánku. Právě teď byl z nového projektu tak rozrušený, jak se snad ještě nikdy necítil. Intuice vědce mu říkala, že narazil na něco skutečně velkého, a ta ho zatím ještě nikdy nezklamala. Vyskočil z postele, čímž Bufferovi přivodil záchvat štěkání. Chudák pes si zřejmě myslel, že jde o život.

Edward ho musel trochu plesknout, aby jej přivedl k rozumu.

Urychlil svůj ranní rituál, do něhož patřila i krátká procházka s Bufferem, a odjel do laboratoře. Dorazil tam ještě před sedmou, ale Eleanor už byla v práci.

"Špatně spím," přiznala se. Světlé vlasy, obvykle tak pečlivě učesané, měla pocuchané.

"Já taky nemůžu spát," usmál se.

V sobotu pracovali dlouho, až do jedné hodiny ráno, a v neděli celý den.

Edward měl pocit, že úspěch je už nadohled, a tak se dokonce omluvil ze schůzky, domluvené na sobotní večer. Když Kim vysvětlil, jak jsou s Eleanor blízko cíle, měla pro jeho nadšení pochopení.

V neděli po půlnoci pak s Eleanor konečně zdokonalili separační postup. Všechny jejich obtíže byly způsobeny tím, že dva z analyzovaných alkaloidů měly velké množství shodných fyzikálních vlastností. Jediné, co teď potřebovali, byl další materiál.

Jako by to tušil, zavolal Kevin Scranton, že jim v pondělí ráno pošle další várku sclerocii.

"Až ten materiál dorazí, chci mít všechno připravené," prohlásil. "Mělo by to být kolem deváté."

"Rozkaz," srazila Eleanor žertem paty a zaslutovala. Ohnal se po ní, ale byla mnohem svižnější a uhnula.

Pracovali pak zuřivě asi půl hodiny, když se dotkla jeho paže.

"Schválně zanedbáváš své ovečky?" zeptala se tiše a ukázala přes rameno.

Narovnal se a pohlédl na studenty, kteří se bezcílně potloukali po laboratoři a čekali, až si jich všimne. Doposud si jejich přítomnost vůbec neuvědomil. Jak do laboratoře přicházeli stále noví a noví lidé, jejich množství vzrůstalo. Jako obvykle měli nějaké otázky a potřebovali pomoci.

"Poslyšte," zvolal, "dneska si musíte nějak poradit sami. Mám strašné práce. Pracuju na projektu, který nemůže čekat."

Dav se neochotně a s nespokojeným brumláním rozešel. Edward si jejich reakce ani nevšiml. Okamžitě se vrátil ke své práci. Byl proslulý tím, jak se dovedl soustředit.

O pár minut později se Eleanor opět dotkla jeho ruky.

"Hrozně nerada tě pořád takhle otravuju," prohlásila, "ale co ta přednáška, kterou máš v devět hodin?"

"A sakra!" vykřikl. "Úplně jsem na to zapomněl. Najdi Ralpha Cartera a pošli ho sem." Ralph, jeden z jeho asistentů, se za chvíli objevil. Byl to hubený, vousatý člověk s překvapivě širokým obličejem a červenými tvářemi.

"Rád bych, abys za mě vzal přednášky základů biochemie," řekl mu Edward.

"Na jak dlouho?" zeptal se Ralph. Žádost ho zřejmě příliš nenadchla.

Dám ti vědět."

Když odešel, obrátil se Edward k Eleanor.

"Takové pasivně agresivní chování nesnáším," postěžoval si. "Vždyť je to poprvé, co jsem někoho požádal, aby mě zastupoval ve výuce základů chemie."

"Když on nikdo nemá to tvoje nadšení pro vyučování studentů," vysvětlila.

Přesně jak Kevin slíbil, chvilku po deváté dorazila sclerocia v malé skleničce. Edward odšrouboval víčko a opatrně rozprostřel tmavá, rýží podobná zrnka po filtračním papíře. Zacházel s nimi opatrně, jako by to byly zlaté nugety.

"Jsou dost ošklivé," poznamenala Eleanor. "Vypadají skoro jako myší hovínka."

"Myslím, že vypadají spíš jako zrníčka, co bývají v žitném chlebě," usmál se Edward. "To by byla z historického hlediska případnější metafora."

"Jsi připravený dát se do práce?"

"Tak jedem," přikývl.

Před polednem se jim už podařilo získat malé množství každého ze tří alkaloidů. Vzorky byly na dně malých kónických zkumavek označených A, B a C. Na pohled vypadaly všechny tři alkaloidy stejně, jako bílý prášek.

"Jaký bude další postup?" zeptala se Eleanor a podržela jednu ze zkumavek proti světlu.

"Musíme zjistit, které z těch alkaloidů jsou psychoaktivní," vysvětloval.

"Pak se soustředíme jen na ně."

"Co použijeme k testování?" chtěla vědět. "Nejspíš bychom mohli použít preparáty z nervových uzlin měkkýše *Aplasia fasciata*. Ty by nám určitě řekly, které z těch alkaloidů jsou neuroaktivní."

Zavrtěl hlavou.

"To nestačí. Chci vědět, který z nich působí halucinogenně, a chci tu odpověď co nejrychleji. Na tohle potřebujem lidský mozek."

"Nemůžem přece použít placené dobrovolníky!" vyhrkla zděšeně. "To by bylo naprosto neetické."

"To máš pravdu," souhlasil. "Já ale nemám v úmyslu užívat placené dobrovolníky. Myslím, že my dva úplně stačíme."

"Nejsem si jistá, že se do tohoto chci nějak zaplést," pronesla Eleanor pochybovačně. Začínalo jí být jasné, kam Edward vlastně míří.

"Promiňte!" ozval se další hlas. Otočili se a spatřili Cindy, jednu ze

101

sekretářek oddělení. "Strašně nerada vás přerušuju, pane doktore, ale v kanceláři je doktor Lewis a rád by si s vámi promluvil."

"Řekněte mu, že mám moc práce," reagoval okamžitě Edward. Jakmile se však Cindy obrátila k odchodu, zavolal ji zpátky. "Ne, vlastně ho pošlete dovnitř."

"Ta jiskra v tvém oku se mi vůbec nelíbí," podotkla Eleanor, zatímco čekali, až se Stanton objeví.

"Dívám se úplně nevinně," pronesl Edward s úsměvem. "Kdyby se ovšem pan Lewis toužil stát jedním z protagonistů našeho výzkumu, nebudu mu samozřejmě stát v cestě. Ne, vážně, chci s ním mluvit o tom, co tu děláme."

Stanton vplul do laboratoře s obvyklými mnohomluvnými pozdravy.

Měl obzvláštní radost, že našel Edwarda a Eleanor pohromadě.

"Mí dva oblíbenci," pronesl nadšeně. "Každý z nich je však favorit jiné části mého mozku." Zasmál se svému vtipu, který zřejmě pokládal za dost pikantní. Eleanor ukázala, že jí to myslí neobyčejně rychle, když mu řekla, že netušila, že změnil svou sexuální orientaci.

"O čem to mluvíš?" divil se naprosto zmatený Stanton.

"No přece o tom, že já tě nepochybně přitahuju svým intelektem," vysvětlila. "To nechává instinktivní část tvého mozku pro Edwarda."

Edward se zachechtal. Slovní potyčky byly Stantonovou silnou stránkou a Edward ještě nikdy neviděl, že by nad ním někdo vyhrál. Stanton se také zasmál a ujistil Eleanor, že její vtip ho vždy natolik oslní, že je slepý k jejím ostatním půvabům.

Pak se obrátil k Edwardovi.

"No dobrá, už bylo dost legrace, tak zase vážně. Jak je to s tím prospektem společnosti Genetrix?"

"Neměl jsem ještě příležitost se na něj podívat," přiznal Edward.

"Ale vždyť jsi to slíbil! Mám snad říct své sestřence, že už se s tebou nesmí scházet, protože se ti nedá důvěřovat?"

"Co je to za sestřenku?" zeptala se Eleanor a dloubla Edwarda do žeber.

Edward zčervenál v obličeji. Málokdy v laboratoři zadržával v řeči, ale teď ano. Nechtělo se mu o Kim mluvit.

"Neměl jsem prostě na čtení čas," řekl Stantonovi koktavě. "Stalo se něco, co by tě mohlo obzvlášť zajímat."

"Ať to ale stojí za to," žertoval Stanton. Pak Edwarda poplácal po zádech a prohlásil, že to s Kim byla jen legrace.

"Nikdy bych se mezi vás dvě zamilované hrdličky neplet. Slyšel jsem ale od tety, že vás tat'ka Stewart překvapil v Salemu. Doufám, že vás nenachytal in flagranti, ty rošťáku jeden."

Edward si nervózně odkašlal a pokynul mu, aby se posadil. Pak rychle změnil téma a začal vyprávět o nových houbách a alkaloidech. Pověděl Stantonovi, že nejméně jeden z nich je psychotropní. Přiznal se také, jak na to vlastně přišel.

Dokonce mu podal ony tři zkumavky a řekl, že právě ty nové sloučeniny izolovali.

"To je teda věc," poznamenal Stanton. Položil zkumavky na laboratorní stůl. "Proč ale myslíš, že by to mohlo zajímat právě mě? Já jsem přece praktický člověk. Nevzrušují mě ty tajuplné a exotické záležitosti, ve kterých se vy akademici vyžíváte."

"Myslím, že tyhle alkaloidy by mohly mít praktický užitek," vysvětlil Edward. "Možná že jsme na stopě celé skupiny neznámých psychotropních látek, které jsou použitelné přinejmenším ve výzkumu."

Stanton viditelně ožil. Přestal se tvářit jakoby nic a narovnal se na židli.

"Nové sloučeniny?" zeptal se. "To ale skutečně začíná být zajímavé."

"Jaká myslíš, že je asi šance, že budou klinicky využitelné jako léky?"

"Řekl bych, že dost velká. Zvlášť když vezmeme v úvahu techniky modifikace molekul, které má teď moderní syntetická chemie k dispozici."

A navíc jsem měl po tom pokusu s nevyčištěným vzorkem zvláštní pocit, jako bych byl plný energie, a měl jsem neobyčejně jasnou hlavu. Myslím, že tyhle látky jsou víc než jen pouhé halucinogeny."

"Panebože!" vykřikl Stanton. Podnikatelské nadšení mu zrychlilo puls.

"Třeba jsme na stopě něčeho obrovského."

"To si taky myslíme," přikývl Edward.

"Mluvím o tom, že by ses mohl dočkat špičkové finanční odměny," vysvětloval Stanton.

"Zajímáme se především o to, co tahle skupina psychoaktivních látek může vědě přinést," poznamenal Edward klidně.

"Všichni očekávají nějaké nové objevy v chápání funkce mozku. Kdoví, třeba by ten náš nový objev mohl být právě to, nač všichni čekají. Kdyby to tak bylo, museli bychom vymyslet, jakým způsobem financovat jeho výrobu ve velkém měřítku. Po naší nové látce by totiž bažili vědci z celého světa."

"To je všechno moc hezké," prohlásil Stanton. "Jsem šťastný, že máš takové vznešené cíle. Ale proč bys nemohl mít obojí? Mluvím o tom, že by sis vydělal velké peníze."

"Nestojím o to, aby ze mě byl milionář," prohlásil Edward. "To už bys teď snad moh vědět."

"Milionář?" uchechtl se pohrdavě Stanton. "Pokud by byla tahle nová řada preparátů účinná proti depresi, úzkosti a tak podobně, pak máš možná molekulu za miliardu dolarů."

Edward mu začal vysvětlovat, že prostě mají jinou stupnici hodnot, ale v půli věty se zarazil. Spadla mu čelist. Zeptal se Stanton. jestli skutečně řekl miliarda.

"Řek jsem molekula za miliardu dolarů!" opakoval Stanton. "Vůbec nepřeháním. Zkušenosti s Libriem, Valiem, a teď s Prozakem dokázaly nenasytný hlad společnosti po klinicky efektivních psychotropních lécích."

Edward se zadíval z okna na budovu Lékařské fakulty. Když po chvíli opět promluvil, jeho hlas zněl jako v transu.

"Když se na to podíváš z hlediska svých zkušeností, co by se muselo udělat, aby se toho objevu dalo využít?"

"Není toho zapotřebí moc," usmál se Stanton. "Stačí jen založit společ-

nost a nechat si ten lék patentovat. Je to úplně jednoduché. Do té doby je ale naprosto bezpodmínečně nutné o celé věci mlčet."

"Udržujeme všechno v tajnosti," pronesl Edward. Stále ještě se choval, jako by byl mimo. "Je to teprve pár dní, co jsme zjistili, že jsme narazili na něco nového. Víme o tom jen my dva s Eleanor." Raději se nezmínil o Kim, protože měl strach, aby se na ni hovor opět nestočil.

"Řekl bych, že čím miň lidem to řekneš, tím líp," přikývl Stanton. "A taky by se nejspíš nemělo odkládat založení té společnosti pro případ, že by to začalo vypadat slibně."

Edward si promnul oči a pak si přešel dlaněmi přes tvář. Zhluboka se nadechl. Vypadalo to, jako by se probouzel ze spánku.

"Myslím, že poněkud předbíháme událostem," prohlásil. "Čeká nás s Eleanor ještě spousta práce, než budeme vůbec mít představu, na co jsme to vlastně narazili."

"A jaký je další krok?" zeptal se Stanton.

"Jsem rád, že se ptáš," usmál se Edward. "Přešel od laboratorního stolu ke skřínce se sklem. "Zrovna jsme o tom s Eleanor mluvili. První věc, co teď musíme udělat, je určit, která z těch sloučenin je psychotropní." Přinesl ke stolu tři baňky. Do každé z nich dal nepatrné množství objeveného alkaloidu a doplnil destilovanou vodou. Každou baňku pořádně protřepal."

"Jak to chceš udělat?" zeptal se Stanton, přestože z Edwardova vyprávění už určitou představu měl.

Edward vytáhl ze zásuvky tři jednomililitrové pipety.

"Dá si někdo se mnou?" zeptal se. Eleanor se Stantonem neřekli ani slovo.

"To jste ale srabové," zasmál se Edward. Pak dodal: "Vždyť já si jen dělám legraci. Jenom vás tu chci mít, pro všechny případy. Tohle je můj mejdan."

Stanton pohlédl na Eleanor.

"Je ten člověk cvok, nebo co?"

Eleanor na Edwarda zírala. Věděla, že není lehkomyšlný, a navíc se ještě nikdy nesetkala s nikým, kdo by byl tak chytrý jako on, zvlášť pokud šlo o biochemii.

"Jsi přesvědčený o tom, že je to bezpečné?"

"Není to o nic horší, než si dát pár šluků marjánky," usmál se. "Mililitr bude obsahovat přinejhorším pár miliontin

gramu. Ochutnal jsem dávku poměrně hrubě připravené směsi, a necítil jsem vůbec žádné nepříjemné vedlejší účinky. Vlastně to bylo docela fajn. Tyhle vzorky jsou relativně čisté."
"Tak dobře!" prohlásila Eleanor. "Dej mi taky jednu pipetu."
"Jseš si jistá?" zeptal se Edward. "Nechci tě nijak přesvědčovat. Já si klidně vezmu všechny ty tři vzorky."
"Už jsem se rozhodla," vzala Eleanor do ruky jednu pipetu.
"A co ty, Stanton?" zeptal se Edward. "Tady máš příležitost účastnit se opravdového vědeckého pokusu. A navíc, jestli fakt chceš, abych si přečetl tu tvou zatracenou brožuru, moh bys pro mě taky něco udělat."

104

"Když si vy dva cvoci myslíte, že je to dost bezpečný, tak to snad můžu zkusit taky," pronesl Stanton váhavě. "Ale přečti si tu brožuru, nebo se za tebou staví někteří z mých mafiánských kámošů z North Endu." Vzal do ruky pipetu. "Každý si může vybrat svůj vlastní jed," mávl Edward rukou směrem k baňkám.
"Vem to zpátky, nebo z toho vycouvám," zašklebil se Stanton.
Edward se zasmál. Těšilo ho, jak vyvádí Stanton z míry, protože většinou to bylo obráceně. Stanton nechal Eleanor vybrat jako první a pak si vzal jednu ze dvou zbývajících pipet.
"Tohle mi připadá jako nějaká farmakologická ruská ruleta," podotkl.
Eleanor se zasmála. Řekla mu, že je chytrý, snad až příliš.
"Nejsem, jinak bych do toho s váma dvěma šilencema vůbec nešel," prohlásil.
"Dámy mají přednost," řekl Edward.
Eleanor naplnila pipetu a dala si na jazyk mililitr roztoku. Edward jí poradil, aby to zapila sklenicí vody. Oba muži ji pozorovali. Nikdo z nich nepromluvil. Uběhlo několik minut. Nakonec Eleanor pokrčila rameny.
"Nic," prohlásila. "Jenom se mi trošku zrychlil tep."
"To hrůzou," vtipkoval Stanton.
"Teď ty," pokynul mu Edward.
Stanton si naplnil pipetu.
"To je prostě děsný, co všechno musím podstoupit, abych tě dostal do vědecké rady společnosti Genetrix," stěžoval si a zatvářil se přitom jako mučedník. Pak si dal na jazyk trochu roztoku a spláchl jej sklenicí vody.
"Je to hořký," oznámil. "Ale jinak necítím nic."
"Počkej ještě pár minut, než ti to přejde do krve," řekl Edward a naplnil si třetí pipetu. Začínal už mít pochybnosti a říkal si, jestli snad v tom hrubém vzorku nemohla být nějaká další ve vodě rozpustná složka, která psychedelické reakce vyvolala.
"Mám pocit že se mi trochu začíná točit hlava," prohlásil náhle Stanton.
"Dobrý!" zaradoval se Edward a jeho pochyby ustoupily. Vzpomněl si, že první známkou reakce na hrubý vzorek bylo právě to, že se mu zatočila hlava. "Ještě něco. zeptal se.
Stanton zničehonic celý ztuhl, na tváři se mu objevila zvláštní grimasa a divoce se rozhlížel po místnosti.
"Co vidíš?" chtěl vědět Edward.
"Barvy! Všude tu poletují barvy." Začal detailně popisovat, co vidí, ale náhle své vyprávění přerušil výkřikem plným strachu. Vyskočil a zuřivě se začal plácet po pažích a cosi si z nich jakoby smetat.
"Co je?" ptal se Edward.
"Kouše mě nějaký hmyz," vykřikl Stanton a neustále si z rukou odháněl imaginární mravence. Potom se začal dusit.
"Co se děje teď?" zpovídal ho Edward dál.

105

"Svrá se mi hrudník!" zachroptěl Stanton. "Nemůžu polykat."
Edward natáhl ruku a uchopil ho za paži. Eleanor zvedla telefonní sluchátko a začala vytáčet nějaké číslo, ale Edward jí řekl, že je to v pořádku. Stanton se během chvilky uklidnil. Zavřel oči a tvář mu zalil úsměv. Edward ho postrčil o krok zpátky a posadil do židle.
Stanton začal odpovídat na otázky, ale reagoval dost pomalu a neochotně. Tvrdil, že nemá čas a že nechce, aby ho otravovali. Když se ho ptali, co dělá, odpověděl jen: "Všelicos."
Po dvaceti minutách jeho úsměv zmizel. Chvilí vypadal, jako by usnul, ale pak se mu oči pomalu otevřely.
Ze všeho nejdřív těžce polkl.
"Mám pocit, že mám v puse poušť Gobi," řekl. "Potřebuju se napít."
Edward natočil sklenici vody a podal mu ji. Stanton ji s chutí vypil a dal si ještě jednu.
"To teda bylo zajímavých pár minut," prohlásil. "Byla to taky docela legrace."
"Trvalo to spíš dvacet minut," opravil ho Edward.
"To myslíš vážně?" divil se Stanton.
"Jak se celkově cítíš?" chtěl vědět Edward.
"Nádherně klidně."
"Připadáš si jasnožřivý?" pokračoval Edward.
"Dalo by se to tak popsat, docela to sedí," kývl Stanton. "Mám pocit, že si strašně jasně vzpomínám na nejrůznější věci."
"Já jsem se cítil přesně tak," poznamenal Edward. "A co ten pocit, že se dusíš?"

"Jaký?" nechápal Stanton.

"Stěžoval sis, že se ti svírá hrudník a že se dusíš," připomněl mu Edward. "Taky sis stěžoval na to, že tě kouše nějaký hmyz."

"To si teda vůbec nepamatuju," zavrtěl Stanton hlavou.

"No to je jedno," prohlásil Edward. "Hlavní je, že teď víme, že sloučenina B je rozhodně halucinogen. Pojdte, zkusíme ještě ten poslední vzorek."

Edward si vzal svou dávku. Stejně jako tomu bylo u Eleanor, počkali několik minut, ale nic se nestalo.

"Jeden ze tří mi stačí," usmál se Edward. "Teď víme, na který z těch alkaloidů musíme soustředit svoje úsilí."

"Možná by stačilo plnit to do láhví a prodávat to, tak jak to je," žertoval Stanton. "Generaci šedesátých let by se to bývalo určitě moc líbilo. Chci říct, že se cítím skvěle, přímo jako v euforii. Samozřejmě že to může být reakce na úlevu, že ta strašlivá zkouška už je za mnou. Musím se přiznat, že jsem měl opravdu strach."

"Myslím, že jsem taky pocíťoval určitou euforii," poznamenal Edward.

"A protože jsme ten pocit měli oba, může být důsledkem působení onoho alkaloidu. Ať už to tak je nebo ne, docela mě to povzbudilo. Myslím, že jsme objevili psychedelickou látku, která má uklidňující účinky a způsobuje amnézii, ztrátu paměti."

106

"A co ten pocit jasnozřivosti?" zeptal se Stanton.

"Líbila by se mi představa, že je to odraz zvýšení celkové mozkové funkce," řekl Edward. "Tak by tedy ta látka mohla mít antidepresivní účinky."

"To je hudba pro mé uši," radoval se Stanton. "A teď mi řekni, jaký další krok s ní podniknete?"

"Nejdřív se soustředíme na její chemické složení," vysvětlil Edward.

"Jakmile získáme strukturu té látky, vypracujeme postup pro její syntézu, abychom obešli nutnost získávat ji z té plísně. Pak přejdeme na vliv na fyziologické funkce a studii toxicity."

"Toxicity?" vyhrkl Stanton a zbledl.

"Tys měl nepatrnou dávku," připomenul mu Edward. "Tak si nedělej starosti. Nebudeš mít žádné problémy."

"Jak budete analyzovat fyziologické účinky oné látky?"

"Bude to mnohaúrovňový přístup," vysvětloval Edward. "Pamatuješ si přece, že většina sloučenin, které mají psychedelické účinky, funguje tak, že imituje některý z neurotransmiterů mozku. LSD je například příbuzný serotoninu. Naše studie začne jednotlivými neurony, pak se přesune k synaptosomům a nakonec se bude věnovat neporušeným systémům nervových buněk jako jsou nervové uzliny nižších živočichů."

"Žádná živá zvířata?"

"Až nakonec. Nejspíš myši a krysy. Možná že i pár opic. To ale až úplně nakonec. Musíme se taky podívat na molekulární úroveň. Bude třeba charakterizovat vazebná místa a přenos signálu do buňky."

"To vypadá jako projekt na mnoho let."

"Máme před sebou spoustu práce," připustil Edward. Usmál se na Eleanor a ta přikývla. "Je to ale zatraceně vzrušující. Mohla by to být životní příležitost."

"No tak mě teda průběžně informujte," požádal Stanton a vstal.

Opatrně udělal pár kroků, aby si vyzkoušel rovnováhu. "Musím ale přiznat, že se cítím skvěle."

Došel až ke dveřím laboratoře, ale tam se otočil a vrátil se nazpátek.

Edward a Eleanor se už mezitím pustili do práce. "Nezapomeň, slíbil's, že si tu zatracenou brožuru přečteš, a já trvám na tom, abys to udělal, ať budeš mít sebevíc práce!"

"Já si ji přečtu," ujistoval ho Edward. "Jenom jsem ti prostě neřekl kdy."

Stanton předstíral, že je jeho ruka pistole, a přiložil ji Edwardovi k hlavě, jako že ho chce zastřelit.

"Kim, máš tu hovor," zavolala sekretářka oddělení.

"Ať nechají vzkaz," odpověděla jí Kim. Stála právě u postele pacienta, jemuž bylo velice zle, a pomáhala sestře, které případ patřil.

"Jen si ten telefon vem," řekla jí sestra. "Díky tobě to tady mám už pod kontrolou."

"Určitě?"

107

Ošetřovatelka přikývla.

Kim proběhla chodbou oddělení intenzivní péče a vyhýbala se přitom dopravní zácpě nemocničních vozíků. Po celý den pacienti přicházeli a odcházeli. Zvedla sluchátko a čekala, že se ozve buď chemická laboratoř, nebo krevní banka. Z obou totiž očekávala hovory.

"Doufám, že nevolám nevhod," pronesl místo toho nějaký cizí hlas.

"Kdo je tam?" zeptala se překvapeně.

"George Harris ze Salemu. Měl jsem tu vzkaz, abych vám zavolał."

Kim už úplně zapoměla, že před několika hodinami telefonovala do Salemu.

"Promiňte, nepoznala jsem váš hlas."

"Omlouvám se, že mi trvalo tak dlouho, než jsem se vám ozval. Byl jsem na vašem salemském pozemku. Můžu pro vás

něco udělat?"

"Chtěla jsem jen vědět, kdy budete zasypávat ten výkop." Ta otázka ji napadla už včera a stále jí vrtala hlavou. Měla totiž strach, co by se stalo, kdyby dělníci zasypali výkop dřív, než by se jim s Edwardem podařilo vrátit Elizabetinu hlavu do rakve.

"Pravděpodobně zítra dopoledne," řekl George.

"Tak brzo?" vykřikla.

"Právě teď, pokládají přípojky," vysvětloval George. "Děje se něco?"

"Ne," řekla rychle. "Prostě jsem to jen chtěla vědět. A vůbec, jak jde práce?"

"Bez problémů," odpověděl George.

Kim hovor rychle ukončila, a okamžitě zavolala Edwardovi. Čekala na spojení a její nervozita vzrůstala.

Dostat Edwarda k telefonu nebyl právě lehký úkol. Sekretářka nejdřív zcela odmítla jít ho shánět a snažila se Kim přinutit, aby u ní nechala vzkaz, že ji Edward později zavolá. Kim však trvala na tom, že s ním musí mluvit okamžitě, a konečně dosáhla svého.

"To jsem rád, že zavolala," řekl Edward namísto pozdravu. "Mám další dobré zprávy. Nejenže jsme separovali ty alkaloidy, ale dokonce jsme už i určili, který z nich je psychoaktivní."

"No to jsem ráda," pronesla Kim. "Je tu ale menší problém. Budeme muset zase vrátit Elizabetinu hlavu zpátky do Salemu."

"Můžeme ji tam vzít o víkendu."

"To už bude pozdě," vysvětlovala. "Zrovna jsem mluvila s Georgem Harrisem. Řekl mi, že budou ten výkop zasypávat zítra dopoledne."

"Ach bože!" povzdechl si Edward. "Jde to všechno šíleně rychle."

Strašně nerad bych teď přerušoval práci. Nemůžou s tím výkopem počkat a zasypat ho až po víkendu?"

"Na to jsem se neptala, a ani bych se na to ptát nechtěla. Musela bych jim udat nějaký důvod, a ten by se musel týkat rakve. Ta stavební firma je v kontaktu s mým otcem a já nechci, aby třeba jen matně tušil, že jsme ten hrob nějak narušili."

"Zatracená práce," zaklel Edward.

Nastala trapná pauza.

108

"Slíbils, že tu věc vrátíš co nejdřív," podotkla konečně.

"Mám jen problém s časem," posteskl si. Po krátké pauze pak dodal:

"Co kdybys to tam odvezla sama?"

"To teda nevím, jestli bych to vůbec zvládla!" zděsila se. "Nechtělo se mi na tu hlavu ani podívat, natož na ni sahat!"

"Vždyť bys na ni nemusela sahat," přesvědčoval ji. "Jediné, co bys musela udělat, je otevřít rakev a strčit tu krabici dovnitř. Ani bys ji nemusela otevírat."

"Ale Edwarde, vždyť jsi to slíbil. . ."

"Moc tě prosím!" žadonil. "Já ti to někdy oplatím. Jde mi jen o to, že mám teď spousty práce. Začali jsme analyzovat strukturu toho alkaloidu."

"Tak dobře," souhlasila konečně. Vždycky pro ni bylo těžké říci ne, když ji někdo blízký o něco požádal. Nešlo o to, že by jí vadilo zajet do Salemu. Věděla, že by stejně měla práce na domě kontrolovat co nejčastěji. Třeba to ani nebude tak hrozné nenápadně vsunout krabici do rakve.

"Jak tu hlavu dostanu?"

"S tím ti pomůžu," slíbil. "Pošlu ti tu krabici po zvláštním poslovi, abys ji tam měla ještě dřív, než odejdeš z práce. Jsi pro?"

"To bych byla ráda."

"Zavolej mi sem do laborky, až se vrátíš," loučil se s ní. "Budu tu do půlnoci, možná i déle."

Kim se opět vrátila ke své práci, ale nedokázala se na ni plně soustředit.

Musela stále myslet na to, co ji čeká. Nervozita, kterou pocítila v okamžiku, když se dověděla, že výkop zasypou už tak brzy, neustoupila. Vzhledem k tomu, že se dobře znala, věděla, že to tak zůstane, dokud nevrátí Elizabetinu hlavu zpátky do rakve.

Pobíhala mezi postelemi a starala se o pacienty. Rostla v ní přitom zlost na Edwarda, že vůbec tu hlavu bral. Čím víc myslela na to, jak ji bude vracet zpátky, tím méně se jí to líbilo. Představa, že až bude hlavu ukládat do rakve, nechá ji v lepenkové krabici, se jí zdála ve chvíli, kdy s Edwardem telefonovala, rozumná. Ted' si však uvědomovala, že by jí to její smysl pro to, co se má a co ne, nedovolil. Cítila, že musí hrob vrátit alespoň přibližně do stavu, v němž ho našli. A to znamenalo zahodit krabici a vzít hlavu do ruky. Na něco takového se ani v nejmenším netěšila.

Nakonec však měla tolik práce s pacienty, že při ní zapomněla na všechny starosti s Elizabeth. Ani si nevšimla, jak běží čas. Potýkala se právě s kapačkou, s níž byly nějaké obtíže, když vtom jí na rameno zaťukala sekretářka.

"Máš tu balík," ukázala na stydlivého poslíčka, který stál u dveří.

"Musíš to podepsat."

Kim se na chlapce podívala. Prostředí jednotky intenzivní péče ho viditelně vyvádělo z míry. V ruce držel krabici od papírů do počítače převázanou provázkem. Kim si okamžitě domyslela, co v ní je, a srdce se jí rozbušilo.

"Ve vratnici se ho snažili přemluvit, aby ti to tam nechal," vysvětlovala sekretářka. "Ale on trval na tom, že má nařizené ti to doručit osobně."

"Já to zařídím," řekla Kim nervózně. Šla k poslíčkovi, ale sekretářka jí byla v patách. K jejímu zděšení se situace náhle ještě zkomplikovala. Ve dveřích se totiž objevil Kinnard. Kim ho neviděla od onoho setkání v Salemu.

"Copak to tu máme?" zajímal se hned.

Kim si od poslíčka vzala papír a rychle ho podepsala.

"Je to speciální zásilka," vysvětlil poslíček.

"To vidím," kývl Kinnard. "Taky vidím, že je z laboratoře doktora Edwarda Armstronga. Otázka však zní, co tak asi může být uvnitř?"

"Na potvrzence nic nepišou," pokrčila sekretářka rameny.

"Dej mi ten balík!" procedila Kim a natáhla k němu ruce, ale Kinnard ucouvl a potouchle se zasmál: "Je to od jednoho z mnoha obdivovatelů slečny Stewartové," řekl sekretářce. "Budou to nejspíš bonbóny. To je docela chytrý nápad, dát je do krabice od počítačového papíru."

"Je to úplně poprvé, co někdo z oddělení dostal speciální zásilku," konstatovala sekretářka.

"Dej mi ten balík!" opakovala Kim. Zrudla až ke koňkům vlasů, když si představila, jak krabice padá na zem a jak se z ní kutálí Elizabetina hlava.

Kinnard s ní zatřepal a pozorně naslouchal. I Kim jasně slyšela, jak hlava naráží do lepenkových stěn.

"To nejsou bonbóny. Leda že by to byl čokoládový kopací míč," usoudil Kinnard a na tváři se mu objevil zmatený, komický výraz. "Co myslíš?" zeptal se a zatřepal krabicí sekretářce u ucha.

Kim, teď už naprosto zděšená, k němu přiskočila a pokusila se balíku zmocnit. Kinnard však zdvihl krabici nad hlavu, aby na ni nemohla dosáhnout.

Ze zadu k němu přistoupila Marsha Kingsleyová. Stejně jako většina lidí na oddělení viděla, co se děje, ale na rozdíl od ostatních přišla své spolubydlící na pomoc. Postavila se za Kinnarda a stáhla mu ruku dolů. Nebránil se. Marsha mu krabici vzala a podala ji Kim.

Když viděla, jak je rozčilená, vzala ji kolem ramen a vedla ji do zadní místnosti. Za sebou slyšely, jak se Kinnard směje.

"Některý lidi mají zvrácený smysl pro humor," poznamenala Marsha.

"Někdo by mu měl konečně nakopat tu jeho irskou prdel."

"Díky za pomoc," usmála se na ni Kim. Teď, když už měla krabici v rukou, se cítila mnohem lépe. Přesto se však ještě viditelně třásla.

"Nevím, co s tím chlapem je," pokračovala Marsha. "Takhle si na tebe dovolovat. Takhle sprostě se k tobě přece nemůže chovat!"

"Je uražený, protože chodím s Edwardem," vysvětlila Kim.

"Takže ty ho ještě bráníš?" podivila se Marsha. "To teda sakra neberu, že je Kinnard uražený milenec. To teda ani v nejmenším. Ten donchuan teda ne."

"S kým chodí?"

"S tou novou blondýnou z rentgenu."

"No to je teda ohromný," pronesla Kim sarkasticky.

"Je to jeho smůla," usoudila Marsha. "Povídá se, že když se vymýšlely všechny ty vtipy o pitomých blondýnách, tak jim stála modelem."

"Je to taky taková ta ženská s tělem, co si nikdy nedá pokoj," řekla Kim zasmušile.

"Co je ti po tom!" mávla Marsha rukou.

Kim si povzddechla: "Máš pravdu," přikývla. "Já jen nejspíš nesnáším takové ty uražené city a nepřátelství."

"To chápu, užila sis jich s Kinnardem asi až až," poznamenala Marsha.

"Podívej se na ten rozdíl, jak se k tobě chová Edward. Ten tě rozhodně nebere jako nějakou samozřejmost."

"To máš pravdu," znovu přikývla Kim.

Po práci odnesla Kim lepenkovou krabici k autu a uložila ji do kufru. Pak uvažovala, co má dělat. Ještě předtím, než se objevil problém s Elizabetinou hlavou, měla v plánu navštívit archiv. Uvažovala o tom, jestli by návštěvu neměla odložit na jiné odpoledne. Nakonec se rozhodla, že není žádný důvod, proč by nemohla zařídít obojí, zvláště když tu záležitost v domku musí vyřešit až poté, kdy dělníci odejdou.

Nechala auto v nemocniční garáži a namířila si to po Beacon Hill k massachusettské vládní budově se zlatou kopulí. Procházka se jí líbila, protože byla celý den zavřená v nemocnici. Byl teplý, ale příjemný letní den. Vál mírný větřík a přinášel od moře slanou vůni. V oblacích zněl naříkavý křik mořských racků.

Služba v informačním oddělení ji nasměrovala do Massachusettského státního archivu. Chvilí čekala, až na ni přijde řada. Po chvíli k ní přistoupil podsaditý úředník. Na jmenovce měl napsáno, že se jmenuje William MacDonald. Kim mu ukázala kopie Ronaldovy žádosti a zamítavé odpovědi soudce Hathorna, které si okopírovala.

"Tohle je moc zajímavé," prohlásil úředník. "Tyhle staré věci mám strašně rád. Kde jste to našla?"

"U essexského okresního soudu."

"A co pro vás můžu udělat?"

"Soudce Hathorne naznačil, že by pan Stewart měl poslat petici guvernérovi, protože důkaz, který hledal, byl přemístěn

do suffolkského okresu.

Ráda bych zjistila, jestli mu guvernér odpověděl. Vlastně bych potřebovala zjistit, co to bylo za důkaz. Z jakéhosi důvodu totiž není popsán ani v žádosti, ani v jejím zamítnutí."

"Tak to bude nejspíš guvernér Phips," usmál se William MacDonald.

"Já jsem totiž tak trochu blázen do historie," vysvětlil. "Podíváme se, jestli najdeme Ronalda Stewarta v počítači."

Otočil se k terminálu počítače. Kim pozorovala výraz jeho obličeje, protože na monitor neviděla. K jejímu rozčarování po každém stisknutí klávesy Enter zavrtěl hlavou.

"Žádného Ronalda Stewarta tu nemáme," prohlásil konečně. Znovu pohlédl na kopie listin a poškrábal se na hlavě.

"Nevím, co bych ještě

111

mohl dělat. Zkusil jsem taky, jestli o Ronaldu Stewartovi není nějaká zmínka u guvernéra Phipse, ale nic jsem nenašel. Problém je v tom, že ne všechny žádosti ze sedmnáctého století se dochovaly, a ty, které se dochovaly, nejsou vždycky řádně označeny a zařazeny do katalogu. Takovýchto osobních žádostí je ohromné množství. V těch minulých dobách byla strašná spousta neshod a hádek a lidi se navzájem žalovali právě tak často jako dnes."

"A co datum?" zkusila to ještě Kim. "Bylo to 3. srpna 1692. Nešlo by to nějak použít?"

"Obávám se, že ne," zavrtěl úředník hlavou. "Lituju."

Kim mu poděkovala a vyšla ven. Byla trochu zklamaná. Poté co onu žádost našla v Salemu tak lehce, doufala, že v Bostonu na ni najde odpověď a ta odhalí povahu důkazu použitého proti Elizabeth.

Kráčela po Beacon Hill a ptala se sama sebe, proč jen Ronald Stewart nemohl popsat charakter onoho důkazu. Pak ji ale napadlo, že právě to, že to neudělal, má možná zvláštní význam. Co když je třeba hledat stopu nebo klíč k té záhadě právě tady?

Povzdechla si. Čím víc o záhadném důkazu přemýšlela, tím byla zvědavější. Navíc si v tu chvíli začala představovat, že její intuitivní pocit pramení ze skutečnosti, že se jí Elizabeth snaží něco sdělit.

Došla na Cambridge Street a zahrnula ke garážím. Z neúspěchu v archivu vyplýval další problém - bude se muset vrátit k nemožně rozsáhlé sbírce dokumentů na zámku. Prohlédnout je bude skutečně strašlivý úkol. Uvědomovala si však, že chce-li se něco dozvědět o Elizabeth, musí hledat tam.

Nasedla do auta a namířila k severu do Salemu. Cesta však nebyla ani lehká, ani rychlá. Návštěva archivu ji zdržela, takže teď musela jet v té nejhorší dopravní špičce.

Plazila se po Storow Drive v koloně aut nalepených na sebe nárazníky a přemýšlela o blondýně, s níž Kinnard právě chodí. Věděla, že by jí to nemělo vadit, ale nemohla si pomoci. Byla teď však obzvlášť ráda, že navrhla Edwardovi, aby se s ní do renovovaného domku nastěhoval. Nešlo jen o to, že ho má skutečně ráda. Zamlouval se jí i signál, který tím, že bude bydlet dohromady s Edwardem, dá svému otci a Kinnardovi.

Potom si vzpomněla na Elizabetinu hlavu v kufru auta. Čím víc přemýšlela o tom, že s ní dnes večer Edward nejel do Salemu, tím jí to připadalo podivnější. Zvlášť když slíbil, že si hlavu vezme na starost, a velmi dobře věděl, jak se jí Kim nemůže ani dotknout. Tohle chování bylo v příkrém rozporu s jeho ohleduplností a pozorností. Rozčilovalo ji to, právě tak jako její ostatní starosti.

"Co je zas?" zeptal se Edward rozzlobeně. "Musím vás snad v jednom kuse držet za ruku?" Mluvil s Jayou Dawarem, neobyčejně bystrým indickým studentem z Bangalore, který si na Harvardu dělal doktorát. Byl na univerzitě teprve od prvního července a zoufale se snažil najít téma pro svou doktorskou práci.

112

"Myslel jsem si, že byste mi mohl doporučit ještě nějakou literaturu," řekl.

"Můžu vám doporučit třeba celou knihovnu," prohlásil Edward. "Je to jenom třicet metrů odsud." Mávl rukou směrem k lékařské knihovně.

"V životě každého člověka přijde chvíle, kdy musí přestříhnout pupeční šňůru. Snažte se taky trochu sám."

Jaya se němě uklonil a beze slova vyšel z místnosti.

Edward opět obrátil svou pozornost k droboučkým krystalům, které právě pěstoval.

"Možná že bych tu záležitost s novým alkaloidem měla převzít já," navrhla váhavě Eleanor. "Můžeš se mi dívat přes rameno a radit mi."

"A přijít tak o všechnu zábavu?" Pozoroval binokulárním mikroskopem krystaly tvořící se na povrchu přesyceného roztoku.

"Dělám si jen starosti o tvé běžné povinnosti," vysvětlila. "Spousta lidí je tu závislá na tvém dohledu a pomoci.

Slyšela jsem dokonce, že si studenti stěžovali, žeš dneska dopoledne nepřišel na přednášku."

"Ralph tu látku zná," namítl. "Jeho výuka se zlepší."

"Jenomže Ralpa učení nebaví."

"Uznávám, že na tom, co říkáš, něco je, ale tuhle příležitost si prostě nenechám utéct. Tenhle alkaloid, to je něco.

Cítím to v kostech. Chci říct - jak často se stane, že člověku spadne do klína molekula, která má cenu miliardy dolarů?"

"Nemáme ještě ani tušení, jestli tahle nová sloučenina bude vůbec k něčemu," mírnila ho. "Momentálně je její hodnota čistě hypotetická."

"Čím víc práce na tom teď uděláme, tím rychleji se to dovíme" rozhodl.

"Studenti snad chvilku vydrží, když je teď nebudu držet za ručičku. Kdoví, třeba jim to zrovna udělá dobře."

Jak se Kim blížila k Salemu, rostla její úzkost stále víc a víc. Nedokázala ani na moment zapomenout na to, že má v kufru Elizabetinu hlavu. Čím déle pobývala v její blízkosti, tím silnější byla její matná, nepříjemná předtucha a obavy spojené s nedávnými událostmi. Když na počátku renovace narazila tak náhle na Elizabetin hrob, připadlo jí, jako by hony na čarodějnice roku 1692 vrhaly hrozivý stín na současnost.

Minula pootevřená vrata a dostala strach, že řemeslníci ještě neodjeli.

Za zatáčkou se její podezření potvrdilo. Před domkem parkovala dvě auta.

Příliš ji to nepotěšilo. Čekala, že v tuhle dobu už budou všichni dělníci pryč. Zaparkovala před domem vedle jednoho z aut a vystoupila. Téměř okamžitě se ve dveřích domku objevili George Harris a Mark Stevens.

Na rozdíl od ní měli zjevnou radost, že ji vidí.

"To je ale příjemné překvapení," usmál se Mark. "Doufali jsme, že se s vámi později telefonicky spojíme, ale takhle je to samozřejmě daleko lepší. Chceme se vás zeptat na spoustu věcí."

V další půlhodině ji Mark s Georgem provedli po renovovaném domku.

113

Když uviděla, jak ohromně práce pokročily, zlepšila se jí nálada. Potěšilo ji, že Mark přinesl vzorky žuly na obložení kuchyně a obou koupelen.

Vzhledem k tomu, že se zajímala o bytovou architekturu a měla smysl pro barvy, nedělalo jí žádné potíže se rozhodnout. Na Marka a George to udělalo velký dojem. Kim byla sama sebou úplně ohromená. Věděla, že tahle nová schopnost rozhodovat se je výsledkem sebevědomí, kterou si v minulých letech vypěstovala. Vzpomínala si, že když šla na vysokou, nebyla schopná rozhodnout ani to, jakou barvu má mít přehoz na její postel.

Když skončili obhlídku interiéru, vyšli ven a začali obcházet dům. Kim se dívala na přístěnek zvenku a napadlo ji, že by měl mít okna podobná těm s kosočtvercovými tabulkami, jaká byla v hlavní části domu. Řekla o svém přání oběma mužům.

"Musely by se ale nechat udělat na zakázku," řekl George. "Bylo by to o hodně dražší."

"Já je ale chci," trvala na svém bez zaváhání Kim.

Řekla jim také, že břídlíkovou střechu chce nechat opravit, a ne vyměnit, jak navrhoval architekt. Mark souhlasil a poznamenal, že to bude vypadat mnohem lépe. Pak ještě navrhl, aby dehtový papír, který pokrýval střechu kůlny, nahradili taškami z břidlice.

Obešli dům a dostali se k výkopu. Kim pohlédla do hloubky pod sebou, kudy teď vedla kanalizační, vodní, elektrická a telefonní přípojka a televizní kabel. Ulevilo se jí, když viděla, že ze stěny výkopu stále ještě trčí roh rakve.

"A co tenhle příkop?" zeptala se.

"Ten zasypeme zítra," odpověděl George.

Kim cítila, jak jí přejel mráz po zádech, když si uvědomila, co by se mohlo stát, kdyby byla dnes ráno Georgovi nezavolala.

"Bude to všechno do prvního září hotové?" zajímala se.

"Pokud nenastanou nějaké nepředvídané problémy, tak by to mělo být v pořádku," ujistil ji George. "Zítra objednáme nová křídlová okna. Když je tu nebudeme mít včas, stále ještě můžeme použít nějaká provizorní."

Poté oba muži nasedli do aut. Jakmile zmizeli z dohledu, vrátila se Kim do domu, pro kladivo. Pak otevřela kufr svého auta a vyndala odtud lepenkovou krabici.

Šla podél příkopu až k místu, kde mohla sejít dolů. Samotnou ji udivilo, jak je nervózní. Cítila se jako zloděj o půlnoci a stále se zastavovala a naslouchala, jestli se neblíží nějaké auto.

Pomaloučku sestoupila do výkopu a došla k rakvi. Nepříjemný klaustrofobický pocit jí ten příšerný úkol ještě zhoršoval. Stěny výkopu se nad ní tyčily do výšky a z místa, kde stála, to vypadalo, že se jí sbíhají nad hlavou a hrozí ji každou chvilku zavalit.

S chvějícíma rukama se pustila do práce. Vsunula rozštěpený nos kladiva pod víko rakve a začala páčit. Pak obrátila pohled ke krabici.

Teď, když se nepříjemný úkol přiblížil, začala uvažovat o tom, co by měla udělat s krabicí. Dlouho se však nerozhodovala a rychle rozvázala

114

provázek. Neměla sice vůbec žádnou chuť dotýkat se hlavy, musela se však pokusit vrátit vše do původního stavu. Nadzdvihla víko krabice a neochotně nahlédla dovnitř. Hlava byla otočena tváří k ní a opírala se o polštář zmuchlaných, vysušených vlasů.

Elizabeth na ni zírala seschlými, zapadlými očima. Kim se marně pokoušela porovnat tuhle příšernou tvář s hezkou ženou na obraze, který si právě nechávala restaurovat a nově zarámovat. Oba obličej se od sebe tak odlišovaly, že bylo naprosto nepředstavitelné, že by to mohla být tatáž osoba.

Kim zatajila dech, sáhla do krabice a hlavu vytáhla. Jakmile se jí dotkla, opět se roztřásla, jako by se dotýkala samotné smrti. Znovu se musela zamyslet nad tím, co se tenkrát před třemi sty lety skutečně odehrálo.

Co mohla Elizabeth provést tak strašného, že na sebe přivolala takový krutý osud?

Opatrně se otočila, aby nezakopla o různé trubky a kabely, a natáhla ruku s hlavou k rakvi. Opatrně ji položila dovnitř. Cítila, jak se dotkla látky a nějakých pevných předmětů, ale raději se ani nesnažila podívat dovnitř, co to bylo. Spěšně

vrátila čelo rakve na původní místo a kladivem je přitloukla.

Sebrala prázdnou krabici a provázek a utíkala výkopem k místu, kde do něj vlezla. Začala se trochu uklidňovat až ve chvíli, kdy uložila krabici do kufru auta. Nakonec se zhluboka nadechla. Konečně to měla za sebou.

Vrátila se zpátky k příkopu a pohlédla dolů, aby se přesvědčila, že po sobě nenechala žádné stopy. Viděla jen otisky svých bot, ale to by snad neměl být problém.

Odvrátila oči od rakve a pohlédla na tichý, útulný domek. Pokoušela se představit si, jaký asi býval život v temných dobách honů na čarodějnice, kdy chudák Elizabeth nevědomky požila jedovaté zrní, které tak strašlivě ovlivnilo její mysl. Vzhledem k tomu, že přečetla tolik knih o čarodějnictví, měla značné množství informací. Většinou bývaly mladé ženy, pravděpodobně otrávené stejnou látkou jako Elizabeth, "posedlé", a byly to právě ony, kdo "svědčil" proti čarodějnici.

Kim pohlédla zpátky na rakev. Byla zmatená. O těch mladých ženách si lidé nemysleli, že to jsou čarodějnice, ale o Elizabeth ano. Jedinou výjimkou byla Mary Warrenová, jedna z posedlých žen, jež byla zároveň i obviněnou, jenomže tu nakonec propustili a nepopravili. Proč to bylo s Elizabeth jinak? Proč nebyla prostě jednou z postižených, posedlých žen? Je možné, že byla posedlá, ale odmítla někoho obvinít, že ji očaroval? Nebo snad prováděla okultní praktiky, jak to naznačoval její otec?

Povzddechla si a potřásla hlavou. Na žádnou z těchto otázek neznala odpověď. Připadalo jí, že se všechno stále točí kolem onoho záhadného nezvratného důkazu a otázky, co to vlastně mohlo být. Zabloudila pohledem k opuštěnému zámku a v duchu spatřila ty nespočetné zásuvky, truhly, skříňky a krabice.

Pohlédla na hodinky. Zbývalo ještě několik hodin denního světla. Vedena náhlým impulsem nasedla do auta a dojela k zámku. Řekla si, že když

115

musí na Elizabeth stejně pořád myslet, věnuje ještě trochu času prohlížení starých papírů. Ten hrozný úkol ji neustále pronásledoval.

Prošla vstupními dveřmi do zámku a začala si pískat, aby se necítila tak sama. Pod velkým schodištěm zaváhala. V podkroví bylo sice příjemněji než ve vinném sklepe, ale když tam hledala naposled, neměla naprosto žádný úspěch. Navzdory téměř pětihodinovému úsilí nenašla tehdy vůbec nic ze sedmáctého století.

Otočila se, vešla do jídelny a otevřela velké dubové dveře od sklepa.

Rozsvítila světla a sestoupila po žulových schodech. Procházela chodbou a nahlížela přitom do jednotlivých kobek.

Věděla, že materiály nejsou uspořádány podle žádného klíče, a tak si říkala, že by bylo dobré postupovat podle nějakého racionálního plánu. Napadlo ji, že začne v nejvzdálenější kóji a bude materiály řadit podle obsahu a stáří.

Procházela právě kolem jedné kobky, když ji tam náhle cosi zarazilo.

Vrátila se a ještě jednou si prohlédla její zařízení. Spatřila obvyklou směsici skříněk se zásuvkami, sekretářů, truhlic a beden. Bylo tam však také něco jiného. Na jednom ze sekretářů ležela dřevěná krabice, jež jí připadala povědomá. Velmi se podobala krabici na bibli, kterou ukazovala průvodkyně v Čarodějnickém domě, a kterou popisovala jako nedílnou součást puritánské domácnosti.

Kim přistoupila k sekretáři, přejela prsty po víku krabice a zanechala v prachu stopu. Dřevo nemělo žádnou povrchovou úpravu, přesto však bylo naprosto hladké. Nebylo pochyb o tom, že krabice je velmi stará.

Položila ruce na okraje víka opatřeného panty a krabici otevřela.

Jak se dalo čekat, ležela uvnitř skutečně ohmataná bible vázaná v tlusté kůži. Kim ji vytáhla a přitom si všimla, že pod ní leží nějaké obálky a papíry. Odnese si bibli do vstupní haly, kde bylo lepší světlo. Otevřela knihu a podívala se na datum. Byla vytištěna v Londýně roku 1635.

Listovala stránkami v naději, že mezi nimi mohou být nějaké zapomenuté papíry, nenašla však nic.

Chtěla už bibli vrátit do krabice, když vtom se jí kniha v ruce rozevřela.

Na zadní předsádce vlepené do kožené vazby stálo: kniha Ronalda Stewarta -1663. Písmo připomínalo úhledný rukopis, který Kim dobře znala.

Pomyslela si, že do téhle bible zřejmě psal jako malý chlapec. Listovala knihou nazpátek a za předsádkou objevila ještě několik prázdných listů nadepsaných nahoře Memorandum. Na první z těchto stránek, hned za biblickým textem, objevila další poznámky psané Ronaldovým písmem.

Ronald tu zaznamenal každé manželství, narození a smrt, které se v jeho rodině udály. Kim jela ukazováčkem po papíře, aby neztratila orientaci, a probírala jednotlivá data, až našla Ronaldovo manželství s Rebekou.

Měli svatbu v sobotu 1. října 1692.

Kim se zhrzočila. To znamenalo, že se s Elizabetinou sestrou oženil pouhých deset týdnů po její smrti! To připadalo Kim příliš brzy, a tak začala znovu pochybovat o Ronaldově chování. Musela se ptát sama sebe, jestli to snad nemělo něco společného s Elizabetinou popravou.

Vzhledem k tomu, že tolik spěchal, aby se znovu oženil, dovedla si Kim

116

jen těžko představit, že by neměl s Rebekou poměr už v době, kdy byla Elizabeth naživu.

Nečekaný nález ji povzbudil, a tak obrátila pozornost ke krabici na bibli a vytáhla z ní obálky a papíry. Dychtivě otvírala obálky v naději, že objeví nějakou soukromou korespondenci, ale pokaždé byla zklamaná. Všechny listiny v obálkách nějak souvisely s obchodními záležitostmi z doby od roku 1810 do roku 1837.

Vzala do ruky papíry. Procházela je list po listu. Přestože byly starší, nebyly o nic zajímavější než předešlé dokumenty. Pak došla k několikastránkovému dokumentu přeloženému na třetiny, na němž byly ještě stopy voskové pečeti. Kim papíry rozložila a objevila smlouvu na obrovský pozemek, o němž se zde hovořilo jako o northfieldském.

Nalistovala druhou stranu dokumentu a objevila tam mapu. Nebylo těžké tu oblast poznat. Pozemek zahrnoval celý současný majetek Stewartovy rodiny včetně místa, kde nyní stály kernwoodský Country Club a hřbitov. Táhl se až za řeku Danvers, která byla na mapě označena jako Wooleston, k Beverly. Na severozápad pokračoval pozemek až k dnešním městům Peabody a Danvers, jež byly ovšem ve smlouvě označeny jako Salemská Ves.

Kim obrátila stránku a přišla k nejzajímavější části smlouvy. Jméno kupujícího podepsaného pod datem 3. února 1692 znělo totiž Elizabeth Flanaganová Stewartová.

Kim uvažovala o skutečnosti, že kupujícími byla Elizabeth a ne Ronald.

Připadalo jí to zvláštní, ačkoli si vzpomínala na předmanželskou smlouvu, kterou viděla v soudní budově. Ta dávala Elizabeth právo uzavírat obchody svým vlastním jménem. Proč však byla kupujícími Elizabeth, zvláště když se jednalo o tak velký pozemek, který musel stát úplné jmění?

K poslední stránce smlouvy byl připevněn další papír, menší a psaný jinou rukou. Kim podpis poznala. Patřil soudci Jonathanu Corwinovi, původnímu obyvateli Čarodějnického domu.

Držela listinu blíž ke světlu, protože byla obtížně čitelná, a zjistila, že je to rozhodnutí soudce Corwina, jímž nevyhověl žádosti Thomase Putnama, aby prohlásil smlouvu o prodeji northfieldského pozemku za neplatnou.

Ke konci svého rozhodnutí soudce Corwin napsal: "Legálnost podpisu výše zmíněné smlouvy spočívá ve smlouvě Ronaldem Stewartem a Elizabeth Flanaganovou uzavřené dne jedenáctého měsíce února roku 1681."

"Panebože," zamumlala Kim. Připadalo jí, jako by nahlížela nějakým oknem na konec sedmáctého století. Z četby jméno Thomase Putnama znala. Byl to jeden z hlavních aktérů menší nepříjemnosti, která v Salemu propukla těsně předtím, než začal hon na čarodějnice, a o níž mnozí historikové předpokládali, že byla skrytou sociální příčinou celé čarodějnické záležitosti. Právě dcera a manželka Thomase Putnama, jež byly obě postiženy záchvaty, vznesly mnohá obvinění z čarodějnictví. Thomas Putnam zřejmě nevěděl o předmanželské smlouvě mezi Ronaldem a Elizabeth, když podával svou žádost.

Kim pomalu složila smlouvu i rozhodnutí soudce Corwina. Zjistila něco,

117

co by mohlo být důležité a co by jí mohlo pomoci pochopit, co se stalo s Elizabeth. Thomase Putnama zřejmě rozčílila skutečnost, že Elizabeth koupila pozemek. Nepřátelství, které k ní cítil, muselo být značné, když se vzala v úvahu jeho role v celé té čarodějnické záležitosti. Možná že právě díky tomu se Elizabeth ocitla v samém středu tragédie, která pak následovala.

Kim okamžik uvažovala o tom, zda důkaz použitý při soudním líčení proti Elizabeth neměl něco společného s Thomasem Putnamem a koupí northfieldského pozemku. Koneckonců fakt, že kupující byla žena, mohl být v puritánských dobách vzhledem k tomu, jaká v těch časech bývala role ženy ve společnosti, dost pobuřující. Možná že oním důkazem bylo cosi, co se tehdy považovalo za přesvědčivé svědectví o tom, že Elizabeth je čarodějnice. Ale ať se Kim snažila jak chtěla, nedokázala přijít na to, co by to mohlo být.

Kim položila smlouvu i přiložené rozhodnutí na bibli a zkoumala zbytek písemností z krabice. Ke své velké radosti objevila ještě jednu listinu ze sedmáctého století, ale když si ji přečetla, její nadšení opadlo. Byla to smlouva mezi Ronaldem Stewartem a Olafem Sagerholmem ze švédského Geteborgu. Smlouva Olafovi ukládala, aby postavil nový a rychlý typ lodě - fregatu. Měla být 39 metrů dlouhá, 10,5 metru široká a s ponorem při plném zatížení téměř 6 metrů. Smlouva byla datována 12. prosince 1691.

Kim vrátila bibli i oba dokumenty ze sedmáctého století zpátky do krabice a odnesla ji na stůl pod schody vedoucími nahoru do jídelny.

Měla v úmyslu ji používat jako schránku na další papíry týkající se Elizabeth a Ronalda, které snad ještě objeví. Zašla proto do kóje, kde objevila dopis od Jamese Flanagan, a odnesla jej do krabice k ostatním listinám.

Potom se vrátila do místnosti, kde našla bibli, a začala hledat kolem sekretáře, na kterém krabice s bibli ležela. Po několika hodinách pilné práce se narovнала a protáhla. Nic zajímavého neobjevila. Rychlý pohled na hodinky jí řekl, že se blíží osmá hodina a že je tedy načase, aby se vrátila do Bostonu.

Pomalu vyšla po schodech nahoru a teprve teď si uvědomila, jak je unavená. V práci měla náročný den a prohlížení starých papírů sice nebylo nějak fyzicky namáhavé, zato však velmi únavné.

Cesta zpět do Bostonu byla mnohem jednodušší než odpolední jízda do Salemu. Ani na příměstské dálnici, ani na předměstí Bostonu nebyla doprava příliš hustá. Kim vjela na Storow Drive a před sebou měla už jen kousek cesty.

Vtom se však rozmyslela a vjela na Fenway. Zničehonic dostala nápad, že místo aby Edwardovi telefonovala, navštíví ho v laboratoři. Vzhledem k tomu, že se vrácení Elizabetiny hlavy na místo obešlo bez jakýchkoli komplikací, styděla se, když si uvědomila, jak kvůli tomu byla nervózní.

Prokázala se strážnému ve vrátnici lékařské fakulty svojí nemocniční průkazkou a vystoupala po schodech. Jednou po večeri s Edwardem laboratoř v rychlosti navštívili, takže teď už znala cestu. V kanceláři oddělení

118

byla tma, a tak zaklepala na dveře s mléčným sklem, o nichž věděla, že vedou přímo do laboratoře.

Když se nikdo neozval, zaklepala ještě jednou, tentokrát silněji. Zkusila dveře otevřít, avšak byly zamčené. Po třetím

zaklepání spatřila skrz sklo, že se někdo blíží.

Dveře se otevřely a Kim stála proti hezké, štíhlé, světlolasé ženě jejíž svůdnou postavu nedokázal zakrýt ani obrovský bílý plášť, který měťla na sobě.

"Ano?" pronesla Eleanor netečně a prohlédla si ji od hlavy k patě.

"Hledám doktora Edwarda Armstronga," vysvětlovala Kim.

"Jenže on teď nepřijímá návštěvy," oznámila Eleanor. "Kancelář oddělení bude otevřena zítra ráno." Chystala se zavřít dveře.

"Myslím že se mnou by možná chtěl mluvit," řekla Kim váhavě. Nebyla si tím však ve skutečnosti tak jistá a chvíli se sama sebe ptala, zda za ním vůbec měla chodit, jestli by nebývalo lepší zavolat.

"Jo? Vážně, teď?" zeptala se Eleanor povýšeně. "Jak se vlastně jmenujete? Jste studentka?"

"Ne, studentka nejsem," zavrtěla Kim hlavou. Vzhledem k tomu, že byla stále ještě v nemocniční uniformě, připadala jí ta otázka dost absurdní. "Jmenuju se Kimberley Stewartová."

Eleanor neřekla ani slovo a zavřela jí dveře přímo před nosem. Kim čekala. Přeshlápla z nohy na nohu a říkala si, že sem neměla chodit. Nakonec se dveře přece jen znovu otevřely.

"Kim!" vykřikl Edward. "Co tu proboha děláš?"

Kim mu vysvětlila, že se jí zdálo lepší přijít než jen zavolat. Omluvila se, jestli snad přichází v nevhodnou dobu.

"Ne, vůbec ne," řekl Edward. "Mám hodně práce, ale to nevadí.

Vlastně mám víc než jen hodně práce. Ale pojď dál." Ustoupil a pustil ji dovnitř. Zaváhala, ale pak šla za ním k jeho pracovnímu stolu.

"Kdo mi to otvíral?" zeptala se.

"Eleanor," odpověděl přes rameno.

"Nebyla zrovna moc přátelská," poznamenala nejistě. Nevěděla, jestli se o tom má vůbec zmiňovat.

"Eleanor?" podivil se. "To se určitě pleteš. Ta vychází s každým výborně. Jediný bručoun jsem tu já. Oba jsme už ale trochu zmožení. Děláme tu v jednom kuse od sobotního dopoledne. Eleanor tu vlastně takhle maká už od páteční noci. V podstatě skoro nespíme."

Došli k jeho pracovnímu stolu. Vzal hromadu časopisů ze židle s rovným opěradlem, hodil je do kouta a pokynul jí, aby se posadila. Pak si sedl na svou židli.

Kim si pozorně prohlížela Edwardovu tvář. Zdál se jí vzrušený, plný napětí, jako by vypil deset šálků kávy. Měl v puse žvýkačku a spodní čelist mu divoce poskakovala sem tam. Pod chladnými modrými očima se rýsovaly tmavé kruhy.

Bradou a tváře mu pokrývalo dvoudenní strniště.

"Proč všechna ta zuřivá práce?" zajímala se.

119

"Jde o ten nový alkaloid," vysvětloval. "Už se o něm začínáme něco dovídat a vypadá to strašně dobře."

"No to mám radost," usmála se. "Proč ale tak hrozně spěcháte? Máte nějaký termín?"

"Jsme prostě jen vzrušení z toho objevu. Mohlo by se ukázat, že ten alkaloid je ohromný lék. Jestliže jsi nikdy nepracovala ve výzkumu, tak můžeš těžko pochopit vzrušení, které člověk cítí, když něco takového objeví. Je to děsně vzrušující, a my to prožíváme hodinu po hodině.

Všechno, co zjistíme, vypadá dobře. Je to neuvěřitelné."

"Můžeš mi říct, co to vlastně zkoumáte? Nebo je to nějaké tajemství?"

Edward si přisunul židli blíž a ztlumil hlas. Kim se rozhlédla po laboratoři, ale nikdo tam nebyl. Neviděla dokonce ani Eleanor.

"Narazili jsme na účinnou psychoaktivní sloučeninu, která projede z krve do mozku přesně tak, jak se říká, že nůž projede máslem. Ta látka je tak silná, že zabírá už v mikrogramové dávce."

"Myslíš si, že to je ta samá sloučenina, která ovlivnila lidi v té salemské záležitosti s čarodějnicemi?" otázala se.

Elizabeth jí stále ležela v hlavě.

"Vůbec o tom nepochybuju," přikývl. "Je to ztělesněný salemský ďábel."

"Jenomže lidi, kteří to zrní snědli, se přiotrávili," namítla Kim. "Byli 'postiženi' strašlivými záchvaty. Jak můžeš být takhle nadšený látkou, která má takové účinky?"

"Je to halucinogen, to je nepochybné. Myslíme si ale, že na té sloučenině je ještě něco. Máme všechny důvody věřit, že uklidňuje, dodává energii, a dokonce možná zlepšuje paměť."

"Jak jste toho mohli zjistit tolik za tak krátkou dobu?"

Edward se rozpačitě zasmál.

"Ještě nevíme nic určitě," připustil. "Spoustě vědců by naše práce připadala dost nevědecká. My jsme se prostě pokusili zhruba zjistit, co ten alkaloid umí. Jistě, tohle v žádném případě nejsou cílené experimenty, ale ty výsledky jsou přesto nepředstavitelně vzrušující, člověku se tomu až nechce věřit. Tak jsme například zjistili, že ten přípravek uklidňuje stres u krys mnohem líp než imipramin, který je považován za vrcholně účinné antidepresivum."

"Takže ty si myslíš, že by to mohlo být antidepresivum s halucinogenním účinkem?"

"Mezi jiným," kývl.

"Má to nějaké vedlejší účinky?" Kim stále ještě nechápala, proč je Edward kvůli tomu takhle vzrušený.

Opět se zasmál.

"U krys jsme si starosti s vedlejšími účinky nedělali. Ale vážně, kromě halucinací jsme žádné neobjevili. Několika myším jsme dali poměrně velké dávky a jsou pořád šťastné jako blechy. Ještě větší dávky jsme dali do kultur neuronů, ale na

ty buňky to nijak neúčinkovalo. Vypadá to, že ta látka nemá vůbec žádnou toxicitu. Je to neuvěřitelné."

120

Kim ho poslouchala a byla přitom stále zklamanější, že se jí vůbec nezeptal, jestli zajela do Salemu a jak to dopadlo s Elizabetinou hlavou.

Nakonec s tím musela vyrukovat sama, jakmile nastala pauza v Edwardově nadšeném vyprávění.

"Fajn," prohlásil, když mu řekla, že hlava už je zase zpátky na svém místě. "To jsem rád že už je to v pořádku."

Kim se mu chystala vyprávět, jak na ni ta událost působila, když vtom se u stolu zjevila Eleanor s nějakým výpisem z počítače v ruce a okamžitě ovládla veškerou Edwardovu pozornost. Kim si vůbec nevšimla, a ani Edwarda nenapadlo, aby je představil. Bylo zřejmé, že má z výsledků radost. Nakonec dal Eleanor nějaké rady a pohladil ji po rameni. Eleanor zmizela právě tak rychle, jak se objevila.

"Takže kde jsme to byli?" obrátil se Edward ke Kim.

"Další dobré zprávy?" zeptala se místo odpovědi a ukázala na výpis z počítače.

"To rozhodně," přikývl. "Začali jsme zkoumat složení té látky a Eleanor právě potvrdila náš předběžný dojem, že je to tetracykl, sloučenina mající v molekule čtyři kruhy, s několika bočními řetězci."

"Proboha, jak můžete něco takového zjistit?" zeptala se Kim. Ta informace ji dokonale ohromila.

"Vážně to chceš vědět?"

"Pokud to ovšem řekneš tak, abych to byla schopná pochopit," přikývla.

"První krok byl zjistit molekulovou hmotnost pomocí běžné chromatografie," začal vysvětlovat Edward. "To bylo jednoduché. Pak jsme tu molekulu rozložili pomocí chemikálii, které štěpí specifické typy vazeb.

No a potom jsme zkusili určit aspoň některé části pomocí chromatografie, elektroforézy a hmotnostní spektrometrie."

"Tohle už jde mimo mne," přiznala. "Ty termíny jsem sice slyšela, ale doopravdy nevím, jak ty metody vlastně vypadají."

"Není to zase tak strašně komplikované," řekl Edward a vstal. "Není nic složitého pochopit základní koncepce. Jen analýza výsledků bývá někdy složitá. Tak pojď, já ti ty přístroje ukážu." Vzal Kim za ruku a donutil ji, aby vstala. Nadšeně tahal zdráhající se Kim sem tam po laboratoři a ukazoval jí spektrometr, vysoce výkonný chromatograf a zařízení na kapilární elektroforézu.

Celou dobu jí přitom vysvětloval, jak se ony přístroje využívají pro oddělení a analýzu fragmentů. Jediná věc, kterou přitom naprosto pochopila, byl Edwardův nepochybný učitelský talent.

Otevřel postranní dveře a pokynul jí, aby nahlédla dovnitř. Kim se podívala. Uprostřed místnosti stál veliký válec asi metr dvacet vysoký a něco přes půl metru široký. Všude z něj trčely kabely a dráty jako hadi z hlavy Medusy.

"To je náš přístroj na nukleární magnetickou rezonanci," prohlásil pyšně. "Pro takovýhle projekt je naprosto nezbytný. Nestačí jen vědět,

121

kolik je ve sloučenině uhlíkových, vodíkových, kyslíkových a dusíkových atomů. Musíme znát jejich trojrozměrnou orientaci. A to tahle mašinka umí zjistit."

"To je ale ohromný," prohlásila Kim, protože ji nic jiného nenapadlo.

"Počkej, já ti ještě ukážu ten druhý přístroj," řekl nadšeně Edward, který vůbec netušil, jak jí je. Dovedl ji k dalším dveřím. Otevřel je a pokynul, aby se podívala.

Kim nahlédla dovnitř. Uviděla beznadějnou motanici elektronických přístrojů, drátů a katodových trubíc.

"Zajímavé," pronesla.

"Víš, co to je?" zeptal se.

"Myslím, že ne," zavrtěla hlavou. Nechtěla se jí Edwardovi přiznávat, jak málo toho o jeho oboru ví.

"To je zařízení na defrakci rentgenových paprsků," oznámil se stejnou pýchou, jako když jí ukazoval předchozí přístroj.

"Doplňuje to vlastně to, co provádíme na jednotce pro nukleární magnetickou rezonanci. "Použijeme ho i na ten nový alkaloid, protože dobře krystalizuje na sůl."

"No, máš před sebou hodně práce," poznamenala.

"Je to sice práce, ale taky to ohromně povzbuzuje," zářil. "Používáme teď veškerý vědecký arzenál, který máme, a přichází nám už spousta údajů. Strukturu té molekuly budeme mít v rekordním čase, zvlášť když máme k těm přístrojům ještě i skvělé nové programy."

"To máte štěstí," podotkla Kim. Měla jen matnou představu o tom, co jí Edward vypráví, ale rozhodně vycítila jeho nadšení.

"No a co se ještě stalo v Salemu?" zeptal se znenadání. "Jak pokračují ty úpravy?"

Kim byla jeho otázkou na okamžik vyvedena z míry. Připadal jí tak zabraný do své práce, že vůbec nečekala, že by se mohl zajímat o její malý projekt. Právě se totiž chystala, že se omluví a půjde domů.

"Ta renovace pokračuje dobře," řekla. "Dům bude nádherný."

"Bylas tam dost dlouho," poznamenal. "Hrabala ses zase ve starých rodinných papírech?"

"Věnovala jsem tomu pár hodin," přiznala.

"Našlas ještě něco o Elizabeth? I mě samotného začíná čím dál tím víc zajímat. Mám pocit, že jí strašně moc dlužím. Nebýt jí, tak bych na tenhle alkaloid nebyl nikdy narazil."

"Něco jsem přece jen objevila," přiznala. Vyprávěla mu, jak se cestou do Salemu zastavila na radnici a zjistila, že o tom

záhadném důkazu neexistují žádné další záznamy. Potom mu pověděla o northfieldské smlouvě s Elizabetiným podpisem a o tom, jak to rozzlobilo Thomase Putnama.

"Tohle by mohla být nejvýznamnější informace, kterou jsi doposud zjistila," prohlásil vzrušeně. "Sice jsem o těch procesech čet jen trochu, ale řek bych, že Thomase Putnama se asi nevyplácelo naštvat."

"Přesně to napadlo i mě," kývla Kim. "Jeho dcera Ann byla jednou z prvních postižených děvčat a navíc obvinila z čarodějnictví mnoho lidí."

122

Problém je v tom, že nevím, jakou souvislost má nepřátelství Thomase Putnama s tím důkazem."

"Třeba to šlo až tak daleko, že ho Putnamovi na Elizabeth nějak nastražili," napadlo Edwarda.

"No, ta možnost tu je," pronesla Kim váhavě. "To ale pořád nevysvětluje, co by to mohlo být. A navíc, kdyby to bylo něco jen tak naražčeného, jak to mohl být nezvratný důkaz? Já si pořád myslím, že to bylo něco, co Elizabeth sama udělala."

"Možná že jo, ale jediná věc, která by tomu nasvědčovala, je Ronaldova žádost, v níž tvrdí, že to odnesli z jeho pozemku. Myslím, že to mohlo být cokoli, co bylo tehdy nepochybně spojováno s čarodějnictvím."

"Když už mluvíme o Ronaldovi, dověděla jsem se něco, co ve mně zase probudilo pochybnosti. Znovu se totiž oženil pouhých deset týdnů po Elizabetině smrti. To mi připadá jako strašně krátký smutek. Skoro si říkám, jestli s Rebekou už předtím neměl poměr."

"Třeba jo," odušil lhostejně Edward. "Pořád si ale myslím, že nemáme vůbec představu, jak byl v těch dobách život těžký. Ronald musel vychovávat čtyři děti a vést prosperující firmu. Nemohl si asi moc vybírat."

Dlouhý smutek po Elizabeth byl zřejmě luxus, který si nemohl dovolit."

Kim přikývla, ale tak úplně s ním nesouhlasila. Zároveň si říkala, nakolik je její podezřívavý postoj vůči Ronaldovi ovlivněn chováním jejího otce.

Vtom se objevila Eleanor, právě tak znenadání jako předtím, a znovu se pustila s Edwardem do živého rozhovoru. Jakmile odešla, Kim se omluvila.

"Radši už bych měla jet."

"Zajdu s tebou k autu," navrhl.

Už na schodech vycítila v jeho chování změnu. Tak jako už několikrát předtím začal být stále nervóznější. Podle zkušenosti z minula usoudila, že se jí chystá něco říct. Nesnažila se ho nijak přesvědčovat, aby začal mluvit, protože věděla, že by to nepomohlo.

Konečně, když už došli k autu, promluvil: "Hodně jsem přemýšlel o té tvé nabídce, abych s tebou bydlel v domku," řekl a pohrával si přitom špičkou boty s kamínkem. Pak se zase odmlčel. Kim netrpělivě čekala, celá nejistá, co řekne.

Konečně vyhrkl: "Jestli jsi ještě pořád pro, tak já bych to rád udělal."

"Samozřejmě že jsem pro," vydechla s úlevou. Natáhla se a ovinula mu paže kolem krku. Edward ji také objal.

"Můžeme tam o víkendu zajet a promluvit si o nábytku," navrhl.

"Možná že mám doma něco, co by se ti tam hodilo."

"To bude prima," usmála se.

Nastoupila do auta, otevřela okénko a Edward se naklonil dovnitř.

"Mrzí mě, že jsem tak zabraný do toho nového alkaloidu," řekl.

"Já to chápu," uklidňovala ho. "Vždyť vidím, jak jsi z toho celý pryč."

Myslím, že je to fajn, že se tomu takhle věnuješ."

Rozloučili se a Kim odjela na Beacon Hill, mnohem šťastnější, než byla před pouhou půlhodinou.

123

(7) Pátek

29. července 1994

V průběhu týdne Edwardovo vzrušení stoupalo. Databáze týkající se nového alkaloidu vzrůstala exponenciální křivkou. Edward ani Eleanor nespali žádnou noc víc než čtyři nebo pět hodin. Oba v laboratoři prakticky bydleli, a pracovali tolik jako ještě nikdy v životě.

Edward trval na tom, že bude všechno dělat sám, což znamenalo, že dokonce dělal všechno, co předtím udělala Eleanor, ještě jednou, aby si byl stoprocentně jistý, že se vyloučí možné omyly. Jeho výsledky zase podobným způsobem kontrolovala Eleanor.

Edward byl natolik zaměstnán novým alkaloidem, že už neměl čas na nic jiného. Přestože mu Eleanor radila, aby přednášel, a studenti si čím dál víc stěžovali na jeho nepřítomnost, k výuce se nevrátil. Právě tak se přestal věnovat svému kroužku studentů a jejich výzkumné projekty se bez jeho pomoci a rad zastavily na mrtvém bodě.

Jemu to však bylo naprosto jedno. Byl jako umělec v tvůrčím zápalu, uchvácený novou sloučeninou a naprosto nevšímavý ke svému okolí.

K jeho vzrůstající radosti se z tajemných hlubin času atom po atomu vynořovala struktura nového alkaloidu.

Ve středu brzy ráno se mu podařila ohromná věc - úplně charakterizoval strukturu jádra sloučeniny. Ve středu odpoledne už určil všechny postranní řetězce, a to jak pokud jde o jejich stavbu, tak i o vazebná místa na cyklu. Žertem molekulu popsal jako jablko, z něhož vylézají červi.

Právě tyto postranní řetězce jej obzvlášť fascinovaly. Bylo jich pět.

Jeden z nich byl tetracyklický jako jádro a připomínal LSD. Další dva se podobaly léku zvanému skopolamin. Poslední tři řetězce byly podobné hlavním mozgovým neurotransmiterům: norepinefrinu, dopaminu a serotoninu.

Ve čtvrtek v časných ranních hodinách čekala Edwarda s Eleanor sladká odměna - na monitoru počítače se v simulovaném trojrozměrném prostoru objevil obraz celé molekulární struktury. Tento úspěch byl výsledkem kombinace nového strukturálního softwaru, skvělého superpočítače a celé hodiny trvajících vášnivých hádek mezi Edwardem a Eleanor.

Hypnotizování obrazem se Edward s Eleanor beze slova dívali, jak na monitoru pomalu rotuje dosud neznámá molekula. Měla oslnivé barvy.

Elektronové mraky představovaly různé odstíny kobaltové modři, atomy uhlíku byly červené, atomy kyslíku zelené a dusíku žluté.

Edward ohnul prsty jako klavírní virtuos chystající se na mistrovském nástroji zahrát Beethovenovu sonátu a posadil se k terminálu superpočítače. Vycházel ze svých vědomostí a intuice chemika. Položil prsty na klávesnici. Obraz na monitoru se chvěl a škulal, ale stále se pomaloučku otáčel kolem své osy. Edward pracoval na molekule. Odstranil dva postranní řetězce, které, jak mu napovídal instinkt, jsou zodpovědné za halucinogenní účinek alkaloidu - řetězec LSD a skopolaminový řetězec.

K jeho velké radosti se mu podařilo odstranit téměř celý řetězec LSD,

124

aniž by nějak významně pozměnil trojrozměrnou strukturu látky nebo rozložení elektrických nábojů. Jediné, co se mu nepodařilo odstranit, byl maličký dvouuhlíkový zbytek řetězce. Věděl, že kdyby změnil strukturu chemikálie nebo rozložení elektrických nábojů, dramaticky by se tím ovlivnila bioaktivita látky.

Se skopolaminovým řetězcem to však bylo něco jiného. Edwardovi se jej podařilo amputovat jen částečně, velký kus musel nechat nedotčený.

Když se totiž pokusil odstranit ještě další část, molekula se zhroutila a její trojrozměrný obraz se radikálně změnil.

Odstranil tedy ze skopolaminového řetězce tolik, kolik se jen odvážil, a uložil údaje o molekule do svého počítače, který měl v laboratoři. Obraz na monitoru už nevypadal tak fantasticky, ale v určitém ohledu byl mnohem zajímavější. Edward s Eleanor se teď vlastně dívali na hypotetický, umělý lék vytvořený pomocí počítače z přirozené sloučeniny.

Pomocí počítačových manipulací chtěl Edward vyloučit halucinogenní a parasimpatolitické vedlejší účinky léku, jako sucho v ústech, rozšířené zornice a částečná ztráta paměti, což všechno se Stantonem zažili.

V tuto chvíli přišla ke slovu Edwardova silná stránka - syntetická organická chemie. S obrovským nasazením, které trvalo od čtvrtedního rána až do pozdních nočních hodin, vymyslel geniální způsob, jak tuto hypotetickou látku vytvořit z běžných, dostupných chemikálií. V pátek v časných ranních hodinách už držel v ruce baňku nové látky.

"Tak co si o tom myslíš?" zeptal se Eleanor, když se spolu dívali na baňku. Oba byli vyčerpaní, neměli však na spánek ani pomyslení.

"Myslím, že to je ohromný úspěch mistra chemika," prohlásila Eleanor upřímně.

"Já jsem po tobě ale nechtěl komplimenty," řekl Edward a zív. "Zajímá mě, co myslíš, že bychom měli udělat nejdřív."

"Já jsem konzervativní člen tohoto týmu," odušila Eleanor. "Myslím, že bychom si měli udělat představu o toxicitě."

"Tak jdeme na to," prohlásil Edward. Těžce se zvedl na nohy a pomohl vstát i Eleanor. Vrátili se zase k práci.

Jejich výsledky je povzbudily. Navíc byli netrpěliví a chtěli dosáhnout okamžitých výsledků, a proto zapomněli na obvyklý výzkumný postup.

Tak jako to předtím udělali s přírodním alkaloidem, i tentokrát vynechali opatrné kontrolované studie a snažili se získat rychlé, všeobecné údaje, které by jim daly představu o potenciálu nové látky.

Začali tím, že přidali různé koncentrace nové sloučeniny k rozdílným typům tkáňových kultur včetně ledvinových a nervových buněk. Měli radost, že ani její relativně vysoké koncentrace tkáňové kultury nijak neovlivnily. Umístili tedy kultury do inkubátoru, aby je mohli pravidelně hodnotit.

Dále připravili preparát nervových uzlin z měkkýše *Aplasia fasciata* tak, že vsunuli droboučké elektrody do nervových buněk. Připojením elektrod k zesilovači vytvořili na stínítku katodové trubice obraz buněčné aktivity.

Pomalou přidali novou látku k roztoku obklopujícímu buňky. Pozorovali

125

reakci a zjistili, že látka je skutečně bioaktivní, přestože nesnižuje ani nezvyšuje spontánní aktivitu. Spíš to vypadalo, že stabilizuje rytmus.

Všechny výsledky byly zatím pozitivní, a tak jejich vzrušení rostlo.

Eleanor začala novou sloučeninu podávat skupině stresovaných krys, zatímco Edward ji přidával k čerstvému preparátu synaptosomu. Eleanor měla výsledky první. Rychle se přesvědčila, že upravená látka má na krysy ještě větší uklidňující účinek než původní alkaloid.

Edwardovi trvalo trochu déle, než dospěl k nějakým závěrům. Zjistil, že sloučenina ovlivňuje hladiny všech tří neurotransmiterů, ale ne stejně.

Působila více na serotonin než na norepinefrin, ten však ovlivňovala silněji než dopamin. Nečekal však, že zřejmě tvoří volné kovalentní vazby jak s glutamátem, tak i s kyselinou aminomáselnou, což jsou dvě hlavní tlumící látky mozku.

"To je všechno naprosto fantastický!" vykřikl. Sebral ze stolu papíry, na nichž byly zaznamenány výsledky všech

jejich pokusů, a rozhodl je jako obrovské konfety. "Tyhle údaje naznačují, že potenciál toho nového léku je fantastický. Jsem ochotný se vsadit, že je to jak antidepresivum, tak i anxiolytikum, a mohl by tedy znamenat revoluci na poli psychofarmakologie. Možná že naše výzkumy nakonec snesou srovnání s objevem penicilínu."

"Musíme si ještě dát pozor na to, aby ten preparát nebyl halucinogenní," starala se Eleanor.

"O tom teda upřímně pochybuju. Když jsem odstranil ten postranní řetězec, který připomínal LSD, tak sotva. Ale souhlasím s tebou, že musíme být opatrní."

"Pojď, zkontrolujeme ty tkáňové kultury," navrhla. Věděla, že Edward má v úmyslu vyzkoušet novou látku na sobě. Byl to jediný způsob, jak zjistit, zda není halucinogenní.

Přinesli z inkubátoru kultury a prozkoumali je pod mikroskopem jednu po druhé. Všechny vypadaly zdravě. Zdálo se, že nový lék nezpůsobuje žádné buněčné poškození, dokonce ani ve vysokých dávkách.

"Zdá se, že tu žádná toxicita není," prohlásil Edward radostně.

"Kdybych to neviděla na vlastní oči, nevěřila bych tomu," přikývla.

Vrátili se k Edwardovu laboratornímu stolu a udělali několik roztoků, v nichž se koncentrace nové látky postupně zvyšovala. Výchozíkem byla koncentrace, ve které se dávka zkoumané látky blížila dávce původního alkaloidu, který dostal Stanton. Nejprve roztok zkusil Edward, a když se nic nestalo, vzala si i Eleanor. Opět necítila nic zvláštního. Povzbuzení negativním výsledkem, zvyšovali postupně dávky až na celý miligram. Dobře si přitom uvědomovali, že psychedelické účinky LSD začínají už při dávce 0,05 miligramu.

"Tak co?" zeptal se Edward o půl hodiny později.

"Pokud můžu říct, tak to halucinogenní není," prohlásila Eleanor.

"Na člověka to ale působí," podotkl Edward.

"To rozhodně," souhlasila. "Nejspíš bych to popsala jako spokojený klid. Ať je to co je to, mně se to líbí."

126

"Mám taky pocit, že mám v hlavě neobyčejné jasno," dodal. "Musí to mít nějakou souvislost s tím lékem, protože před dvaceti minutama jsem byl naprosto odepsaný a měl jsem nulovou schopnost koncentrace. Teď jsem plný energie, jako bych celou noc odpočíval."

"Zdá se mi, jako by se moje dlouhodobá paměť probudila ze spánku," pokračovala Eleanor. "Zničehonic jsem si vzpomněla na telefonní číslo, které jsme měli, když mi bylo šest. Bylo to rok před tím, než jsme se přestěhovali na Západní pobřeží."

"A co tvoje smysly?" zeptal se. "Já mám dojem, že se mi všechny smysly ohromně zbystřily, zvlášť čich."

"Dokud ses o tom nezmněl, tak mě to nenapadlo," prohlásila, zaklonila hlavu a nasála nosem vzduch. "Nikdy mi nedošlo, že laboratoř je vlastně jedna velká směsice nejrůznějších pachů."

"Ještě cítím něco, co bych si asi neuvědomil, kdybych byl nebral Prozac," řekl Edward. "Mám dojem, že jsem sociálně nezvykle asertivní, jako kdybych moh klidně přijít ke skupině lidí a udělat, cokoli by mě napadlo. Rozdíl je v tom, že Prozac jsem musel brát tři měsíce, než se tenhle pocit dostavil."

"Nemůžu říct, že bych měla stejný pocit," zavrtěla hlavou. "Cítím ale poněkud sucho v puse. Ty ne?"

"Možná trochu," připustil. Pak se jí zadíval do očí. "Zdá se mi, že máš trochu rozšířený zornice. Jestli mám pravdu, musí to působit ten skopolaminový postranní řetězec, který se nám nepodařilo tak úplně odbourat."

Zkontroluj si, jak vidíš na blízko."

Eleanor vzala do ruky nějakou lahvičku s chemikálií a podívala se na drobné písmo na nálepce.

"Bez problému," oznámila.

"Něco jiného?" otázal se. "Nemáš problémy s krevním oběhem nebo dýcháním?"

"Všechno je v pořádku," ujistila ho.

"Promiňte," ozval se nějaký hlas.

Oba se otočili téměř současně a uviděli, jak se k nim blíží jedna ze studentek, které se připravovaly na doktorát.

Jmenovala se Nadine Fochová a byla z Paříže.

"Potřebovala bych pomoc," řekla. "NMR nefunguje."

"Možná by bylo nejlepší promluvit o tom s Ralphem," poradil jí Edward. Přátelsky se usmál. "Moc rád bych vám pomohl, ale nemůžu teď odsud dost dobře odejít. A kromě toho Ralph ten přístroj zná líp než já, hlavně pokud jde o technickou stránku."

Nadine mu poděkovala a šla najít Ralpha.

"Tos jí řek nezvykle slušně," pochválila ho Eleanor.

"Mám takový nějaký zdvořilý pocit," usmál se Edward. "A kromě toho je taková sympatická."

"Možná že je načase, aby ses zase dal do své běžné práce," navrhla Eleanor. "Udělalí jsme teď fantastický pokrok."

"A to je jen začátek, to hlavní teprve přijde!" sliboval. "Je to od tebe hezké, že se tak staráš o mé vyučovací povinnosti, ale ujišťuju tě, že je

127

můžu nechat několik týdnů plavat a nikomu tím žádnou nenahraditelnou škodu nezpůsobím. Nechci promeškat ani trošku vzrušení s tímhle novým lékem. Rád bych, abys teď začala na počítači modelovat molekuly a nahrazením postranních řetězců vytvořila od naší látky sloučeniny."

Eleanor se dala do práce na terminálu počítače a Edward zatím šel k psacímu stolu a zvedl telefon. Zavolal Stantona

Lewise.

"Máš dneska večer co dělat?" zeptal se svého starého přítele.

"Každý večer mám co dělat," odpověděl Stanton. "O co ti jde? Přečet sis už ten prospekt?"

"Co kdybys vzal ženu a někam si s námi s Kim vyšli?" navrhl Edward.

"Rád bych ti něco řekl."

"Ahá, ty rošťáku," zasmál se Stanton. "Bude to snad nějaké zásadní oznámení?"

"Myslím, že bych si o tom s tebou radši promluvil osobně," vyhnul se Edward přímé odpovědi. "Co takhle zajít na večeři? Zvu vás oba."

"Zdá se, že to bude něco vážného," prohlásil Stanton. "Mám rezervovaný stůl v restauraci Anago na Main Street v Cambridgi. Ta rezervace je sice jen pro dva, ale zkusím to změnit na stůl pro čtyři. Je to na osm hodin.

Kdyby s tím byl nějaký problém, tak ještě zavolám."

"To je perfektní," řekl Edward. Pak honem zavěsil, ještě než se ho mohl Stanton začít na něco vyptávat. Potom zavolał Kim.

"Máš moc práce?" zeptal se jí, když přišla k telefonu.

"Ani se neptej."

"Domluvil jsem se Stantonem, že půjdeme s ním a s jeho ženou na večeři," oznámil jí vzrušeně. "V osm hodin, jestli to Stanton ještě nezmění. Promiň, že je to takhle narychlo. Doufám, že to zvládneš."

"Ty dneska večer nepracuješ?" zeptala se udiveně.

"Dneska večer mám volno."

"A co zítra " chtěla vědět. "Pojedeme do Salemu?"

"Ještě si o tom promluvíme," pronesl neutrálně. "Co teda ta večeře?"

"Šla bych radši na večeři jen ve dvou," poznamenala.

"To já bych s tebou taky radši večeřel sám. Jenomže musím mluvit se Stantonem, a tak jsem si říkal, že by se z toho dal udělat večírek. Uvědomuju si, že se mnou v posledním týdnu žádná zvláštní zábava nebyla."

Mluvíš tak nějak nadšeně. Stalo se něco zvláštního?"

"Dneska je všechno senzační," odpověděl. "Proto je ta schůzka tak důležitá. Po večeři si pak můžeme udělat svůj vlastní program. Co bys třeba řekla takové romantické procházce po Harvard Square jako tenkrát, když jsme se seznámili?"

"Tak jo, jsme domluvení," souhlasila.

Kim s Edwardem dorazili do restaurace první. Majitelka podniku je usadila k útulnému rohovému stolu u okna. Dívali se ven na část Main Street, plnou pizzerii a indických restaurací. Kolem projelo požární auto s ječící houkačkou.

128

"Vsadím se, že hasiči z Cambridge tím autem jezdí na kafe," poznamenal Edward. Zasmál se a díval se za odjíždějícím vozem. "Prohánějí se tu pořád dokola. Tolik požárů zase být nemůže."

Kim se na něj pozorně zadívala. Byl v neobvyklé náladě. Ještě nikdy ho tak upovídaného a žoviálního nezažila. Vypadal sice unaveně, ale choval se, jako by vypil několik hrnků kávy. Objednal dokonce i láhev vína.

"Měla jsem dojem, žeš říkal, že víno necháváš vždycky na Stantonovi?" podívala se.

Než jí stačil odpovědět, objevil se Stanton, a jak bylo jeho zvykem, vtrhl do restaurace, jako by mu patřila. Políbil ruku majitelce, která to snesla s nepříliš dobře zamaskovanou netrpělivostí.

"Tak jo, lidičky," zazubil se Stanton na Kim s Edwardem, zatímco podržel své ženě židli. Stůl byl úzký a tak Kim a Edward seděli naproti Candice a Stantonovi. "Co to vy dva máte za ohromnou novinu? Mám otevřít láhev Dom Pérignon?"

Kim pohlédla na Edwarda a čekala od něj nějaké vysvětlení.

"Už jsem nějaké víno objednal," poznamenal Edward. "To bude taky dobré."

"Ty jsi objednal víno?" podívil se Stanton. "Tady ale burčák neservírujou." Stanton se srdečně zasmál a pak se posadil.

"Objednal jsem italské bílé," odvětil Edward. "V tomhle horkém letním počasí se myslím suché bílé víno hodí moc dobře."

Kim udiveně vytáhla obočí. Takového Edwarda vůbec neznala.

"Tak o co jde?" Stanton se opřel lokty o stůl a dychtivě se naklonil dopředu. "Budete se brát?"

Kim se začervenala. Bylo jí trapně, když si představila, že Edward snad řekl Stantonovi o tom, že se s ní nastěhuje do rekonstruovaného domku.

Pokud šlo o ni, nepovažovala to za tajemství, ale ráda by to své rodině řekla sama.

"Tak velké štěstí já nemám," zasmál se Edward. "Mám sice novinku, ale takhle dobrou zas ne."

Kim zamrkala a podívala se na Edwarda. Ohromilo ji, jak pohotově zareagoval na Stantonovu nevhodnou poznámku. Přišla servírka s vínem. Stanton si dlouze prohlížel vinětu, než dovolil, aby servírka láhev otevřela.

"To jsem teda překvapený, starouši," poznamenal. "Nevybrals špatně."

Když už bylo víno ve sklenicích, Stanton se viditelně chystal, že pronese připítek, ale Edward ho zarazil.

"Teď je řada na mně," řekl. Pozdvihl sklenici směrem ke Stantonovi.

"Na nejchytřejšího podnikatele v medicíně na světě," pronesl.

"A já si myslel, že sis toho nikdy nevšim," zasmál se Stanton. Pak se všichni napili.

"Chtěl bych se tě na něco zeptat," položil Edward sklenku na stůl.

"Myslels to vážně, když jsi nedávno říkal, že molekula nového, účinného psychotropního léku by mohla stát třeba

miliardu dolarů?"

"Rozhodně," přikývl Stanton a okamžitě zvažněl. "Proto jsme tady?"

129

Máš nějakou novou informaci o té látce, co jsme s ní zažili tu psychedelickou zkušenost?"

Candice i Kim se hned začaly zajímat, o jakém psychedelickém zážitku to Stanton mluví. Když slyšely, co se přihodilo, obě se zhrozily.

"Nebylo to vůbec špatné," poznamenal Stanton. "Docela se mi to líbilo."

"Mám spousty informací," prohlásil Edward. "A všechny jsou skvělé."

Ten halucinogenní efekt jsme odstranili tím, že jsme tu molekulu pozměnili. Tak jsme myslím vytvořili lék druhé generace, podobný Prozacu a Xanaxu. Zatím se zdá, že je perfektní. Není toxický, podává se ústy, má miň vedlejších účinků a pravděpodobně širší terapeutické použití.

Díky unikátní struktuře postranních řetězců je schopen proměny a substituce, a mohl by tedy mít neomezenou léčebnou použitelnost v psychotropní oblasti."

"Řekni mi to trochu víc do detailů," požádal ho Stanton. "Co si myslíš, že ten lék dokáže?"

"Jsme přesvědčeni, že bude mít všeobecně pozitivní vliv na náladu," vysvětloval Edward. "Vypadá to, že půjde o antidepresivum a anxiolytikum, což znamená, že snižuje úzkost. Zdá se taky, že funguje jako povzbuzující prostředek, potlačuje únavu, zvyšuje pocit spokojenosti, zbystřuje smysly a povzbuzuje myšlenkové pochody tím, že zlepšuje dlouhodobou paměť."

"Panebože!" zvolal Stanton. "A co ten lék nedělá? Vypadá to jako Soma z knížky Konec civilizace."

"Ta analogie může mít něco do sebe," usmál se Edward.

"Ještě jednu otázku," řekl Stanton. Ztlumil hlas a naklonil se dopředu.

"Zlepší to sexuální život Edward pokrčil rameny.

"Je to možné," přikývl. "Vzhledem k tomu, že bystří smysly, mohl by s ním být sex intenzivnější."

Stanton rozhodil rukama.

"Sakra," vydechl. "To teda nemluvíme o molekule za miliardu dolarů, ale za pět miliard!"

"Myslíš to vážně?" podivil se Edward.

"Řekněme tedy víc než miliardu."

Přišla servírka a přerušila jejich rozhovor. Všichni si objednali večeři.

Když byli zase sami, Edward promluvil: "Nic z toho jsme ještě nedokázali."

Nedělali jsme ještě žádné cílené experimenty."

"Jseš si ale dost jistý," poznamenal Stanton.

"Velmi jistý," potvrdil Edward.

"Kdo o tom ví?" chtěl vědět Stanton.

"Jenom já, moje nejbližší spolupracovnice a lidi tady kolem tohoto stolu," řekl Edward.

"Máte nějakou představu, jak ten lék funguje?" otázal se Stanton.

"Máme jen nejasnou hypotézu," odpověděl Edward. "Zdá se, že ta látka stabilizuje koncentrace hlavních neurotransmiterů v mozku a tak

130

funguje na mnohaúrovňové bázi. Ovlivňuje jednotlivé neurony, ale taky celou síť buněk, funguje tedy jako mozkový hormon."

"A odkud vlastně pochází?" zeptala se Candice.

Edward jí stručně vyprávěl celý příběh. Zmínil se o souvislosti s Kiminou dávnou příbuznou, salemskými procesy s čarodějnicemi a teorií, že ti, kteří kdysi v Salemu někoho z čarodějnictví obvinili, byli vlastně otráveni plísni.

"Byla to vlastně Kimina otázka, jestli se dá ta teorie o otravách dokázat, co mě přimělo k tomu, že jsem odebral ty vzorky prachu," uzavřel své vyprávění.

"Moje zásluha to není," protestovala Kim.

"Ale je," trval na svém Edward. "Tvoje a Elizabetina."

"Taková ironie," poznamenal Candice. "Najít užitečný lék ve vzorku prachu."

"Ani ne," oponoval jí Edward. "V prachu a špině se našlo mnoho důležitých léků, jako třeba cefalosporiny nebo cyklosporiny. Ironií v tomto případě vlastně je, že ten lék pochází od ďábla."

"To neříkej," prosila ho Kim. "Jde mi z toho mráz po zádech."

Edward se zasmál a řekl ostatním, že Kim mívá občas záchvaty pověřivosti.

"Mně se ta asociace taky nelíbí," prohlásil Stanton. "Radši bych tu látku považoval za lék z nebe."

"Mně to spojení s hony na čarodějnice vůbec nevadí," řekl Edward.

"Vlastně se mi to docela líbí. Přestože objev toho léku nemůže ospravedlnit smrt dvaceti lidí, mohl by dát jejich oběti aspoň nějaký smysl."

"Smrt jednadvaceti lidí," opravila ho Kim. Vysvětlila ostatním, že Elizabetinu popravu historici vlastně přehlédli.

"Nevadilo by mi, kdyby ten lék souvisel třeba s biblickou potopou světa," poznamenal Stanton. "Stejně to vypadá, že to bude ohromný objev." Pak pohlédl na Edwarda a zeptal se: "Co budeš dělat?"

"To je právě důvod, proč jsem se s tebou chtěl setkat," vysvětlil Edward. "Co si o tom myslíš ty?"

"Přesně to, co už jsem ti řekl. Měli bychom založit společnost a nechat si ten lék patentovat, včetně všech jeho klonů."
"Opravdu si myslíš, že by to mohla být miliardová záležitost?" ujíšťoval se Edward.
"Vím přece, o čem mluvím," prohlásil Stanton. "V téhle oblasti jsem expert."
"Tak to uděláme," rozhodl Edward. "Založíme společnost a dáme se do toho."
Stanton mu na okamžik upřeně hleděl do obličeje.
"Ty to snad myslíš vážně."
"Vsaď boty, že ano!"
"Tak jo. Nejdřív budeme potřebovat nějaká jména," uvažoval Stanton.
Z kapsy saka vytáhl notýsek a pero. "Potřebujeme jméno pro ten lék a taky pro tu společnost. Možná že bychom ten lék mohli nazvat Soma, zní to dobře, když je to jméno z literatury."

131

"Lék Soma už existuje," namítl Edward. "Co takhle Omni, kvůli potenciálně širokému spektru klinického využití?"
"Omni nezní jako lék," zavrtěl Stanton odmítavě hlavou. "Vlastně to zní spíš jako jméno společnosti. Mohli bychom ji pojmenovat Omni Pharmaceuticals."
"To se mi líbí," přikývl Edward.
"A co dát tomu léku jméno Ultra?" navrhl Stanton. "Zdá se mi, že by to mohlo na reklamách vypadat dobře."
"Jo, to zní výborně," souhlasil Edward.
Oba se podívali na ženy, co tomu říkají. Candice neposlouchala, a tak jí musel Stanton jména zopakovat. Pak řekla, že jsou fajn. Kim sice poslouchala, ale neměla žádný názor, celá diskuse ji totiž dost zarazila. Udivilo ji, jaký projevil Edward náhlý a nečekaný zájem o podnikání, a jak jeho nejistota a neobratnost náhle zmizely.
"Kolik na to můžeš získat peněz?" zeptal se Edward.
"Jak dlouho odhaduješ, že to může trvat, než bude ten lék připravený na trh?"
"Na to ti myslím nejsem schopný dát odpověď. Stejně tak ti nemůžu ani stoprocentně zaručit, že ten lék bude obchodně využitelný."
"To já vím," kývl Stanton. "Jen jsem chtěl slyšet co nejtěsnější odhad.
Vím že to v průměru trvá od objevení potenciálního léku až do doby, kdy je schválený a přijde na trh, takových dvanáct let a že průměrná cena toho všeho se pohybuje někde kolem dvou set milionů dolarů."
"Dvanáct let bych na to nepotřeboval," řekl Edward. "A zřejmě ani těch průměrných dvě stě milionů dolarů."
"Samozřejmě že kratší doba vývoje léku a menší suma, která na to bude zapotřebí, znamená víc kmenových akcií pro nás."
"To chápu," přikývl Edward. "Upřímně řečeno se mi nechce nabízet moc kmenových akcií na trh."
"Kolik teda myslíš, že bys potřeboval peněz?"
"Musel bych si zařídit prvotřídní laboratoř," začal Edward přemýšlet nahlas.
"Co je špatného na té, kterou máš teď?" zajímal se Stanton.
"Patří Harvardu," vysvětlil Edward. "Ten projekt Ultra musím dělat mimo Harvard kvůli smlouvě, kterou jsem podepsal, když jsem na to místo nastupoval."
"Způsobí nám to nějaké obtíže?"
"Ne, myslím, že ne. V té smlouvě se mluví o objevech, které udělám v pracovní době a s přístroji, které patří Harvardu. Můžu tvrdit, že jsem Ultra objevil ve svém volném čase, což je technicky vzato pravda, přestože počáteční separaci a syntézu jsem prováděl v pracovní době. No zkrátka nemám obavy, že by došlo k nějakým právním tahanicím. Koneckonců Harvard není mým pánem."
"A co vývoj toho léku?" zeptal se Stanton. "Jak moc myslíš, že bys to mohl zkrátit?"
"O dost," odpověděl Edward. "Jedna z věcí, které mě na Ultra ohro-

132

mily, je fakt, že to vypadá, že má neuvěřitelně nízkou toxicitu. Jsem přesvědčený, že už jen tahle skutečnost nám zajistí hladké schválení od Federální zkušebny, protože právě charakterizování toxicity zabere ztraceně moc času."
"Takže tím chceš říct, že dostaneme povolení Federální zkušebny o celé roky dřív, než je zvykem?" ujíšťoval se Stanton.
"Nepochybně," kývl Edward. "Studie na zvířatech se zrychlí, pokud si nemusíme dělat žádné starosti s toxicitou, a klinická část se taky zjednoduší, pokud sloučíme fázi II s fází III postupu, který nám předepisuje Federální zkušebna."
"Tenhle doporučený postup platí pro léky určené k léčení nemocí, které ohrožují život," poznamenala Kim, jež ze své praxe v nemocnici o experimentálním testování léků něco věděla.
"Jestliže Ultra bude tak účinný proti depresi, jak věřím," řekl Edward, "jsem přesvědčený, že se nám podaří prokázat i to."
"A co západní Evropa a Asie?" otázal se Stanton. "K prodeji léků v téhle části světa není zapotřebí povolení Federální zkušebny."
"To máš úplnou pravdu," souhlasil Edward. "USA nejsou jediným farmaceutickým trhem."
"Já ti řeknu, co udělám," prohlásil Stanton. "Můžu lehce sehnat čtyři nebo pět milionů, aniž bych musel pustit víc než jen symbolické množství kmenových akcií, protože většina těch peněz bude pocházet z mých vlastních zdrojů. Co si o tom myslíš?"

"To vypadá fantasticky," nadchl se Edward. "Kdy to rozjedeš?"
"Hned zítra. Začnu shánět peníze a zařizovat právnícké věci kolem založení nové společnosti i žádosti o patent."
"Nevíš, jestli si můžeme nechat patentovat jádro molekuly?" zajímal se Edward. "Strašně rád bych měl patentované všechny léky založené na tomhle molekulovém jádru."
"To nevím, ale můžu to zjistit."
"Zatímco ty se budeš zabývat finanční a právníčkou stránkou věci," řekl Edward, "já začnu zařizovat tu laboratoř. První problém bude, kam ji umístit. Rád bych ji měl někde po ruce, protože tam budu trávit spoustu času."
"Cambridge je docela dobré místo," navrhl Stanton.
"Chci tu laborku mít dál od Harvardu."
"A co někde kolem Kendal Square?" přemýšlel Stanton dál. "Je to sice dost daleko od Harvardu, ale zase dost blízko tvého bytu."
Edward se obrátil ke Kim. Jejich pohledy se setkaly. Kim vytušila, co má na mysli, a přikývla. Byl to tak neznatelný pohyb, že si toho Lewisovi ani nevšimli.
"Já se vlastně koncem srpna stěhuju pryč z Cambridge," vysvětlil Edward. "Budu bydlet v Salemu."
"Edward se nastěhuje ke mně," oznámila Kim, i když věděla, že se tato informace rychle dostane k její matce.
"Nechávám totiž renovovat ten starý domek na rodinném pozemku."

133

"To je skvělý," ozvala se Candice.
"Ty rošťáku jeden," zasmál se Stanton a poplácal přítele po rameni.
"Tentokrát se mi daří jak v osobním, tak i v profesionálním životě," poznamenal Edward.
"A co kdybychom společnost umístili někde na North Shore?" navrhl Stanton. "Tam přece sakra musí nájmy dělat jenom zlomek toho, co firma platí v centru."
"Stantone, právě jsi mě přivedl na ohromný nápad!" vyhrkl Edward.
Pootočil se na židli a pohlédl na Kim. "Co ty staré stáje na vašem pozemku? Z těch by byla perfektní laboratoř, protože je to tak na samotě."
"No, já nevím," vykoktala. Edwardův návrh ji zastihl naprosto nepřipravenou.
"Myslím, jako že by si společnost Omni od tebe a tvého bratra ty prostory pronajala," pokračoval stále nadšenější svým nápadem. "Jak už jsi řekla, ten pozemek je na obtíž. Myslím, že nějaké nájemné by vám pomohlo."
"To není špatný nápad," přidal se Stanton. "Nájemné by se dalo odepsat z daní. To je senzace, starouši."
"Tak co říkáš?" obrátil se Edward znovu na Kim.
"Musela bych se zeptat bratra."
"No jasně," přikývl Edward. "Kdy? Protože čím dřív s ním promluvíš, tím líp."
Kim se podívala na hodinky a spočítala si, že v Londýně je asi tak půl třetí ráno, a to bude Brian nejspíš právě usedat k práci. "Mohla bych mu zavolat někdy večer," uvažovala nahlas. "Ale asi bych mu mohla zavolat i hned teď."
"Tak se mi to líbí," prohlásil Stanton. "Rozhodnost, to je ono!" Vytáhl z kapsy mobilní telefon a podal jí ho přes stůl.
"Omni ti ten hovor dokonce i zaplatí."
Kim vstala.
"Kam jdeš?" zeptal se Stanton.
"Nechce se mi volat bráchovi tady před vámi," vysvětlila.
"To je naprosto pochopitelné," kývl Stanton.
"Půjdu radši ven," oznámila.
Když odešla, řekla Candice Edwardovi, jak je ráda, že se jejich vztah tak dobře vyvíjí.
"Je nám spolu dobře," přiznal Edward.
"Kolik personálu budeš v té laboratoři potřebovat?" zjišťoval Stanton.
"Velké platy užívají kapitál jako nic jiného."
"Rád bych jejich počet snížil na minimum. Budu potřebovat biologa na studie na zvířatech, imunologa pro buněčnou práci, krystalografa, někoho na modely molekul, biofyzika na nukleární magnetickou rezonanci, farmakologa, no a pak tam budu ještě já a Eleanor."
"Ježíšikriste!" vykřikl Stanton. "Co si sakra představuješ, že zakládáš, univerzitu nebo co?"

134

"Ujišťuju tě, že je to minimum lidí pro práci, kterou máme dělat," pronesl Edward naprosto klidně.
"Proč Eleanor?"
"Je to moje asistentka, člověk, se kterým nejvíc spolupracuju, a má pro celý ten projekt zásadní význam."
"Kdy můžeš začít dávat ten tým dohromady?"
"Hned jak budeš mít peníze. Musíme sehnat prvotřídní lidi, takže nebudou laciní. Pokusím se je zlanárit z teplých akademických místec a z lukrativních fleků v soukromých podnicích."
"Přesně toho se bojím," povzdychl si Stanton. "Hodně nových biotechnologických společností se hroutí, protože jim padne moc kapitálu na přehnaně štědré platy."
"Povedu to v patrnosti," řekl Edward. "Kdy pro mě budeš mít nějaké peníze?"
"Začátkem týdne budu mít k dispozici milion," slíbil Stanton.

Přinesli jim první chod večeře. Stanton a Candice si dali teplý předkrm, a tak Edward trval na tom, aby začali hned jíst. Sotva však vzali vidličky do ruky, vrátila se Kim. Posadila se a podala Stantonovi telefon.

"Mám pro vás dobré zprávy," oznámila vesele. "Bratra nadchla myšlenka, že bude mít v těch stájích platící nájemníky, ale trvá na tom, že nebude financovat žádné úpravy. To už bude na firmě Omni."

"To je slušné," souhlasil Edward. Zdvihl skleničku k dalšímu připitku.

Musel do Stantonova šťouchnout, protože byl ponořený v myšlenkách a nevnímal. "Na Omni a na Ultra," pronesl Edward a všichni se napili.

"Myslím, že by se společnost měla založit takhle," začal vysvětlovat Stanton, hned jak postavil skleničku. "Budeme mít kapitál čtyři a půl milionu a cenné papíry budou mít hodnotu deset dolarů za akcii. Z těch čtyři sta padesáti tisíc akcií budeme každý vlastnit sto padesát tisíc, čímž nám zbyde sto padesát tisíc na budoucí financování a nalákání těch nejlepších lidí na nějaké kmenové akcie. Jestli se ukáže, že Ultra je takový lék, jak to dneska večer vypadá, budou ty akcie nakonec dábelsky cenné."

"Na to se napijeme," pronesl Edward a znovu pozdvihl skleničku.

Všichni si přitukli a připili si. Edward se zhluboka napil a zjistil, že vybral skutečně dobré víno. Ještě nikdy lepší bílé víno nepil, a tak chvilku vychutnával jeho vanilkový buket a lehce meruňkový nádech.

Když bylo po večeři a všichni se rozloučili, Kim s Edwardem nasedli do Edwardova auta, které stálo na parkovišti restaurace.

"Kdyby ti to nevadilo, tak bych docela rád tu procházku po náměstí vynechal," řekl.

"Ale?" podivila se Kim. Byla trochu zklamaná. Zároveň ji jeho slova překvapila, ale překvapivý byl už vlastně celý večer. Nečekala, že bude ochotný udělat si volný večer. Jeho chování bylo navíc naprosto nezvyklé, a to už od chvíle, kdy ji vyzvedl doma.

"Rád bych si ještě vyřídil nějaké telefony," vysvětlil jí.

135

"Vždyť je už po desáté," připomněla mu. "Není už na telefonování trochu pozdě?"

"Ne, chci zavolat někomu na západní pobřeží," vysvětlil. "Na Stanfordu a Kalifornské univerzitě je pár lidí, které bych měl rád v laboratoři firmy Omni."

"Jsí z toho podniku nejspíš celý pryč," poznamenala.

"Jsem přímo v extázi," přiznal se. "Moje intuice mi říkala, že to bude něco důležitého, už ve chvíli, kdy jsme narazili na ty neznámé alkaloidy."

Jenom jsem nevěděl, že to bude takováhle síla."

"Nedělá ti starosti pouštět se do něčeho takového, když máš tu smlouvu s Harvardem?" zeptala se. "Slyšela jsem už o případech, kdy podobná situace vedla k velkým problémům. Bylo to třeba v osmdesátých letech, kdy si lidi na vysokých školách a průmysl hráli navzájem trochu moc do ruky."

"Tehle problém nechám právníkům," prohlásil.

"No, já nevím," řekla váhavě. "Ať už v tom budou figurovat právníci, nebo ne, mohlo by to ovlivnit tvou vědeckou kariéru." Věděla, jak ho baví učení, a obávala se, že mu tohle nové podnikatelské nadšení zatemňuje zdravý úsudek.

"Je to riziko," uznal. "Jsem ale každopádně ochotný ho podstoupit."

Možnosti, které mu Ultra nabízí, to je vlastně životní příležitost. Je to šance udělat si ve vědeckém světě jméno, a navíc přitom vydělat opravdové prachy."

"Myslela jsem, že se nezajímáš o to, stát se milionářem," namítla.

"To ne," přikývl. "Ale nenapadlo mě, že bych se mohl stát multimilionářem. Neuvědomil jsem si, že jde o tolik, že jde vlastně o miliardu dolarů."

Nebyla si jistá, jestli je v tom nějaký rozdíl, neřekla však nic. Byla to otázka etiky, a o tom se jí právě teď nechťelo diskutovat.

"Promiň, že jsem navrhl to využití stáji pro laboratoř, aniž bych se o tom s tebou předtím poradil," omluvil se. "Většinou takhle zničehonic od boku nepálím. Ale asi mě přemohlo to vzrušení, když jsem mluvil se Stantonem."

"Tvá omluva je přijata," usmála se Kim. "Brácha byl totiž tvým návrhem nadšený. Nejspíš to pomůže platit ty astronomické daně z pozemku."

"Je fajn, že stáje jsou dost daleko od domku, takže nás ta laboratoř nebude nijak obtěžovat," dodal.

Uhnuli z Memorial Drive a zajeli do klidných ulic Cambridge. Edward zajel na parkoviště a vypnul motor. Pak se plácł dlaní do čela.

"To jsem ale blbec!" vykřikl. "Měli jsme nejdřív zajet k tobě, aby sis vzala nějaké věci."

"Chceš, abych tu zůstala?"

"No jasně," kývl, "ty ne?"

"Měls v poslední době tolik práce," řekla. "Nevěděla jsem, co mám čekat."

"Jestli přespíš tady, můžeme ráno vyrazit do Salemu mnohem dřív."

136

"Určitě chceš jet?" zeptala se. "Měla jsem pocit, že s tím nechceš ztrácet čas."

"Ale ano, když tam teď budeme mít laboratoř," vysvětlil, nastartoval znovu auto a vyjel z parkoviště. "Vrátíme se k

tobě a vezmeš si nějaké oblečení. Pokud ovšem u mě budeš chtít zůstat - což doufám, že budeš."

Široce se na ni v šeru usmál.

"Asi jo," přikývla. Cítila zvláštní nejistotu a úzkost, aniž přesně věděla proč.

137

(8) Sobota

30. července 1994

Kim s Edwardem nevyrazili tak časně, jak Edward večer navrhoval. Edward totiž téměř celé ráno protелефonoval.

Nejprve zavolal Kimina architekta a dohodl se s ním na rozšíření prací na pozemku o úpravu stájí na laboratoř. Dohodli se velmi rychle s tím, že se sejdou někdy během dopoledne u rekonstruovaného domku. Dále zavolal několika výrobcům laboratorního zařízení a domluvil si s jejich zástupci dopolední setkání.

Rychle zatelefonoval Stantonovi, aby se ujistil, že peníze v nejbližší budoucnosti dorazí, a pak začal obvolávat lidi, o kterých uvažoval jako o spolupracovnících do laboratoře Omni. Proto dorazili do Salemu až někdy kolem jedenácté.

Když Edward parkoval auto před stájemi, čekal už tam na něj menší dav lidí. Všichni se zatím navzájem seznámili, takže mu ušetřili práci. Mávl na všechny přítomné, aby se shromáždili u posuvných dveří zavřených na visací zámek.

Bývalé stáje sídlily v dlouhé přízemní kamenné budově s několika okny.

Vzhledem k tomu, že se terén směrem k řece prudce svažoval, měla budova v zadní části dvě podlaží a na dolním z nich byly vchody do jednotlivých stájových boxů.

Kim vyzkoušela množství klíčů, než našla ten pravý, který otevřel mohutný visací zámek. Odsunula dveře a všichni vešli do prostoru, který byl vlastně z jedné strany přízemí a z druhé první patro.

Stáli v obrovské dlouhé místnosti s katedrálovitým stropem. Jeden konec nerozdělené prostory byl vyplněn balíky se na.

"Aspoň to bude snadná demolice," poznamenal George.

"Tohle je perfektní," řekl Edward. "Moje představa laboratoře je jedna velká prostora, takže každý spolupracuje s každým."

Schodiště vedoucí do dolního patra bylo z hrubě otesaných dubových fošen spojených dva centimetry silnými kolíky. V dolním poschodí objevili napravo stájové boxy a nalevo sedlárnou.

Kim šla pomalu vzadu a poslouchala plány, jak stodolu rychle přeměnit na nejmodernější biologickou a farmakologickou laboratoř. Dole měly být prostory pro pokusná zvířata - opice, myši, krysy a králíky -, dále inkubátory pro tkáňové bakteriální kultury a v neposlední řadě speciálně chráněné místnosti pro přístroje na nukleární magnetickou rezonanci a rentgenovou krystalografii.

Kim se dozvěděla, že nahoře bude hlavní laboratoř a chráněná klimatizovaná místnost pro supervýkonný hlavní počítač. Na každém laboratorním stole bude stát terminál.

"No, tak tady to máte," prohlásil Edward, když prohlídku dokončili.

Obrátil se ke staviteli a architektovi. "Předpokládáte, že s tím budou nějaké problémy?"

"Myslím, že ne," odpověděl Mark. "Ta budova je pevná. Řekl bych ale,

138

že bychom měli navrhnout nějakou vstupní prostory, kde by se dalo posedět s návštěvami."

"Moc lidí k nám chodit nebude," řekl Edward. "Chápu ale, že máte pravdu. Tak tu prostory navrhnete. Ještě něco?"

"Nečekám, že bychom měli nějaké problémy se stavebním povolením," poznamenal George.

"Pokud tedy nefekneme nic o té záležitosti s pokusnými zvířaty," podotkl Mark. "Radil bych, abychom se o tom prostě vůbec nezmiňovali.

Mohlo by to způsobit problémy, které bychom potom museli řešit dlouhou dobu."

"Rád přenechám tyhle úřední záležitosti odborníkům," poznamenal Edward. "Jde o to, že chci tenhle projekt maximálně urychlit, proto bych rád v co největší míře využil vašich profesionálních zkušeností. A jsem také za jeho včasné dokončení ochotný vyplatit vám desetiprocentní prémii."

Na tvářích obou mužů se objevily nadšené, dychtivé úsměvy.

"Kdy můžete začít?" zeptal se Edward.

"Okamžitě," pronesli Mark s Georgem jednohlasně.

"Doufám, že ty drobné práce na domku tímhle novým velkým projektem neutrpí," poznamenala Kim, která až doposud mlčela.

"Můžete být bez starostí," uklidňoval ji George. "Jestli se to na vašem domku nějak projeví, tak jedině tím, že se práce na něm urychlí. Bude tu pracovat velká skupina řemeslníků, a když se zjistí, že je na nějakou drobnou úpravu v domku třeba instalátéra nebo elektrikáře, budou už na místě."

Edward, stavitel s architektem a představitelé různých firem vyrábějících lékařské přístroje se dali do jednání o zařízení nové laboratoře a Kim zatím vyšla ven z budovy. Mhouřila oči před zamlženým, ale přesto pronikavým poledním sluncem. Věděla, že s plány na zařízení laboratoře stejně nepomůže, a tak se vydala přes louku zkontrolovat, jak postupují úpravy.

Blížila se k domku a po chvíli si všimla, že výkop už je zasypaný.

Viděla také, že dělníci znovu zasadili Elizabetin náhrobek do země nad hrobem. Umístili kámen přesně tak, jak ho

původně našli.

Vešla dovnitř do domu. Připadal jí teď oproti stájím malý, práce však pokračovaly dobře, zejména v kuchyni a v koupelnách. Dokázala si teď už docela dobře představit, jak to bude vypadat, až renovace skončí.

Prošla domem a potom se pomalu vrátila ke stáji. Nevypadalo to však, že improvizovaná porada ohledně laboratoře v dohledné době skončí. Kim ji na okamžik přerušila, aby Edwardovi řekla, že bude v zámku. Popřál jí, aby se dobře bavila, a pak se okamžitě vrátil k jakémusi problému s přístrojem pro nukleární magnetickou rezonanci.

Přechod z jasného slunce do ztemnělého interiéru zámku byl jako vstup do jiného světa. Kim se zastavila a naslouchala praskání a sténání domu, který se přizpůsoboval polednímu vedru. Poprvé si uvědomila, že neslyší zpěv ptáků, který byl venku dost hlasitý. Zvlášť rackové se ozývali velice pronikavě.

Po krátkém rozmyšlení vystoupila po velkém schodišti. Přes nedávné

139

úspěchy ve vinném sklepe si říkala, že to zase pro změnu zkusí v podkroví, zvlášť když je to tam o tolik příjemnější.

Ze všeho nejdřív otevřela několik střešních oken, aby dovnitř pustila větřík od řeky. Když odstupovala od posledního okna, všimla si, že je vedle něj naskládáno několik hromádek v plátně vázaných knih.

Vzala jednu z nich do ruky a podívala se jí na hřbet. Na černém podkladu četla bílou barvou ručně napsaná slova Mořská čarodějnice. Byla zvědavá, co to je za knihu, a tak ji otevřela. Nejprve si myslela, že jde o něčí deník, protože ručně psané zápisy vždy začínaly datem, po němž následovalo jakési vyprávění s velmi podrobným popisem počasí. Za okamžik si uvědomila, že má před sebou lodní deník.

Obracela listy, až došla na první stránku, kde se dověděla, že zahrnuje roky 1791 až 1802. Položila deník na stoh knih a podívala se na hřbety ostatních lodních deníků. Několik jich tam mělo nápis Mořská čarodějnice.

Všechny si je prohlédla a zjistila, že nejstarší je z let 1737 až 1749.

Říkala si, jestli by snad nenašla nějaké deníky ze sedmáctého století, a prohlížela si další stohy knih. Na malé hromádce těsně u okna našla jednu s odřeným koženým hřbetem beze jména. Vytáhla ji na světlo.

Kniha působila starým dojmem podobně jako bible, kterou našla ve vinném sklepe. Otevřela ji na titulní straně. Byl to lodní deník brigy zvané Vytrvalost, který zahrnoval roky 1679 až 1703. Kim opatrně otáčela starými zašlými listy, až došla k roku 1692.

První zápis toho roku byl z 24. ledna. Stálo v něm, že počasí je chladné a jasné a vane dobrý západní vítr. Dále se tam popisovalo, že loď vyplula s přílivem a měla namířeno do Liverpoolu. Vezla náklad velrybího oleje, dřeva, potravin, kožešin, potaše, sušených tresek a makrel.

Pak se Kim prudce nadechla, protože narazila na známé jméno. V další větě se psalo o tom, že loď veze váženého pasažéra pana Ronalda Stewarta, majitele brigy. Kim honem četla dál. Lodní deník uváděl, že Ronald je na cestě do Švédska, aby dohlédl na stavbu nové lodi zvané Duch moří a převzal ji.

Kim rychle přelétla očima následující zápisy o plavbě. Ronaldovo jméno se v nich však už nevyskytlo až do dne, kdy po plavbě, jež uběhla bez zvláštních příhod, vystoupil v Liverpoolu.

S rostoucím vzrušením zavřela Kim deník a sešla z podkroví do vinného sklepa. Otevřela krabici s biblí, vytáhla z ní právní smlouvu, kterou našla při minulé návštěvě, a podívala se na datum. Měla pravdu! Na smlouvě byl Elizabetin podpis proto, že když se podepisovala, dlel Ronald právě na moři.

Vyřešení alespoň této malé záhady naplnilo Kim pocitem uspokojení.

Vrátila smlouvu do krabice s biblí a právě se chystala vrátit lodní deník na místo, kde ho našla, když vtom z něj vypadly tři obálky svázané stužkou.

Kim uchopila tenký balíček chvějícími se prsty. Spatřila, že vrchní obálka je adresována Ronaldu Stewartovi. Když stužku rozvázala, zjistila, že všechny tři obálky mají stejného adresáta. S velkým vzrušením je otevřela a vyňala jejich obsah. Byly to tři dopisy, datované 23. října, 29. října a 11. listopadu 1692.

140

První byl od Samuela Sewalla:

23. října Boston

Drahý můj Příteli, chápu, že Tvá duše jest těžká, ačkolivěk ve jménu Božím doufám, že nedávné manželství Tvé trýzeň Tvoji zmírní. Chápu též Tvé přání utajiti vědomosti o nešťastném spojení zesnulé Tvé manželky s Princem temnot, avšak musím Ti upřímně poraditi, aby ses zdržel žádosti guvernérovi o vydání nezvratného důkazu, použitého k usvědčení Tvé výše zmíněné ženy ze strašlivého čarodějnictví. K podobnému účelu radil bych Ti, bys zažádal a poprosil Reverenda Mathera, v jehož sklepe jsi našel pekelné dílo manželky své. Donesla se mi zpráva, že důkaz do oficiální správy navěky Reverendu Matherovi svěčen byl, a to na žádost jeho. Zůstávám přítel Tvůj, Samuel Sewall.

Kim, celá zdrcená, že našla další zmínku o záhadném důkazu, aniž by se dověděla, o co vlastně šlo, vzala do ruky další dopis. Psal jej reverend Mather.

sobota 29. října Boston

Pane, obdržel jsem Tvůj dopis s odkazem, že oba jsme absolventy Harvardské Koleje, což poskytuje mi naději, že laskavý vztah k alma mater naší stále chováš a že přátelsky nakloněn budeš rozhodnutí, jež já a můj vážený otec učinili jsme ohledně pravého místa pro dílo Elizabetino. Pamatuješ se zajisté, že když jsme se v domě mém v červenci setkali, jevil jsem starostlivé znepokojení, že dobří obyvatelé Salemští by rozrušení býti mohli až k nepokojnému a bouřlivému stavu duševnímu, vzhledem k Dáblově přítomnosti tak jasně projevené v činech Elizabetiných a v pekelném drže jejím. Jest velmi nešťastné, že upřímné starosti mé vyslyšeny nebyly, navzdory nabádání mému k velmi velké a neobyčejné opatrnosti při použití děsných těch důkazů, neb Otec lži by na sebe mohl vzíti podobu nevinného člověka a tak dobrá pověst nevinných lidí poskvrněna býti může navzdory pečlivé snaze našich ctěných sudí, kteříž tak vážení jsou pro svou spravedlivost, moudrost a dobrotu. Plně chápu přání Tvé chrániti rodinu svou před dalším ponižením, věřím však, že by důkaz Elizabetin zachován býti měl dalším generacím pro boj jejich věčný se silami zla jakožto nejlepší příklad toho, kterýž typ důkazu jest zapotřebí, aby skutečnou smlouvou s Dáblem bylo lze určit, a ne jen pouhý zločinný skutek. V tomto ohledu vedl jsem mnohé rozpravy s otcem svým, váženým Reverendem Increase Matherem, kterýž v současnosti rektorem Harvardské Koleje po zásluze jest. Společně jsme se

141

ve stejném duchu rozhodli, že daný důkaz by měl na Harvardu zachován býti pro poučení a výuku dalších generací, jelikož bdělost tak důležitá jest k tomu, aby dílo Dáblovo zmařeno bylo v naší Nové Boží Zemi." Tvůj služebník ve jménu Božím, Cotton Mather.

Kim si nebyla jista, že rozumí celému dopisu, obsah však pochopila snadno. Byla ještě zmatenější odkazem na tajemný důkaz. Vzala do ruky poslední dopis, pohlédla na podpis a zjistila, že je to dopis od reverenda Increase Mathera.

11. listopadu 1692

Cambridge Pane, dokonale chápu přání Vaše dostati zmíněný důkaz zpět do vlastnictví svého, byl jsem však informován profesory Williamem Brattlem a Johnem I. Awerettem, že důkaz studenty přijat byl s pečlivým zájmem a vzbudil vzrušenou a osvěcenou debatu, kterážto přesvědčila nás, že jest to z vůle Boží, že Elizabetino dědictví na Harvardu zůstati má jakožto důležitý příspěvek k ustanovení objektivních kritérií Cirkevního práva ve věci čarodějnictví. A já než souhlasím, že důkaz tento by ve sbírce naší zůstati měl.

Až ctění kolegové z Harvardské Korporace založí fakultu Právníckou, bude důkaz škole této obětován.

Zůstávám služebníkem Vaším, Increase Mather.

"Zatraceně!" zvolala Kim, když si přečetla třetí dopis. Nemohla uvěřit, že měla takové štěstí a našla tolik zmínek o Elizabetině důkazu, a přesto se stále ještě nedověděla, co to bylo. Řekla si, že možná něco přehlédla, a přečetla si dopisy znovu. Zastaralý jazyk a písmo jí dělaly při čtení trochu potíže, ale když je dočetla podruhé, byla si jistá, že jí neunikla žádná informace.

Povzbuzena dopisy se pokoušela představit si, co by ten nezvratný důkaz proti Elizabeth mohl být. Z toho, co v minulém týdnu o salemských procesech přečetla, získala dojem, že to musela být nějaká kniha. V těch časech se totiž u soudů často jednalo o takzvané Dáblské knize. Obžalovaná čarodějnice totiž často údajně navazovala smlouvu s ďáblem tak, že se do ní zapsala.

Kim opět nahlédla do dopisů. Všimla si, že důkaz byl popisován jako "Elizabetino dílo". Je možné, že by snad Elizabeth vyrobila nějakou knihu v pracné, ozdobné kožené vazbě? Musela se sama sobě zasmát. Věděla, že to s tou svojí obrazotvorností přehání, ale nic jiného jí nenapadlo.

Vrátila se k dopisu reverenda Mathera staršího a povšimla si, že se v něm píše, že důkaz vzbudil "vzrušenou a osvěcenou" debatu mezi studenty. Řekla si, že to nejen dotvrzuje její přesvědčení, že dotyčným důka-

142

zem byla kniha, ale naznačuje navíc, že přitom šlo právě o jeho obsah, nikoli o vzhled.

Pak však znovu pomyslela na to, že důkazem mohla být nějaká panenka. Tento týden se totiž dočetla, že v procesu s Bridget Bishopovou, první ženou popravenou v Salem, byla jako důkaz použita panenka propíchaná špendlíky.

Povzdechla si. Věděla, že divokými dohady o povaze onoho důkazu nedosáhne ničeho. Mohlo jím být koneckonců cokoli, co mělo nějakou spojitost s okultními záležitostmi. Namísto divokého spekulování by se měla raději držet fakt, která má. Tři dopisy, jež právě našla, jí poskytují velmi významné informace, zvláště tu, že důkaz ať už to bylo cokoli, byl v roce 1692 předán na Harvardskou univerzitu. Kim uvažovala o tom, je-li nějaká šance, že by o tom důkazu mohla ještě dnes najít na univerzitě nějakou zmínku, a zdali by se jí nevysmáli, kdyby to opravdu zkusila.

"Aha, tady jsi," ozval se Edward ve dveřích vedoucích do sklepa.

"Mělas štěstí?"

"Je to zvláštní, ale měla," volala Kim. "Pojď dolů a podívej se na tohle."

Edward sestoupil po schodech a vzal dopisy do ruky.

"Panebože," vydechl, když uviděl podpisy. "Tohle jsou tři z nejznámějších mužů puritánského období. To je ale poklad!"

"Přeči si je," požádala ho. "Jsou to zajímavé dopisy, ale pro to, co hledám, naprosto bezcenné."
Opřel se o sekretář, aby mu na papíry svítilo světlo. Četl dopisy ve stejném pořadí jako předtím Kim.
"Jsou ohromný," prohlásil, když dočetl. "Strašně se mi líbí ten jejich jazyk a styl. Člověku je hned jasné, že v těch dobách byla rétorika jedním z hlavních školních předmětů. U některých slov si ale nejsem úplně jistý, co znamenají. Tak třeba nevím, co znamená slovo ofěrován."
"Myslím, že to znamená nabídnut," vysvětlila Kim. "Já jsem s významem slov neměla žádné problémy. Dělalý mi ale obtíže ty nekonečné věty."
"Máme štěstí, že nebyly napsané latinsky," poznamenal. "V těch dobách museli lidé latinsky plyně číst i psát, když se chtěli dostat na Harvard. A když už mluvíme o univerzitě, myslím, že by měla o ty dopisy zájem, zvlášť o dopis Increase Mathera."
"To je nápad," usmála se Kim. "Uvažovala jsem o tom, že zajdu na Harvard a zeptám se tam na Elizabetin důkaz. Bála jsem se, že by se mi mohli smát. Takhle bych s nimi třeba mohla udělat obchod."
"Nesmáli by se ti," ujistil ji Edward. "Jsem si jistý, že někoho ve Widenerově knihovně by ten příběh rozhodně zaujal. Samozřejmě by ten dopis neodmítli, kdybys jim ho chtěla darovat. Možná že by ti dokonce nabídli, že ho odkoupí."
"Získal jsi z těch dopisů nějakou lepší představu o tom, co by mohlo být tím důkazem?" zajímalo ji.
"Ani ne," pokrčil Edward rameny. "Chápu ale, co myslíš tím, když říkáš, že jsou pro tebe naprosto bezcenné. Vůbec se nedivím, že jsi zklá-

143

maná. Je to skoro až legrační, kolikrát se o tom důkazu zmínili, aniž by řekli, co to je."
"Měla jsem dojem, že dopis Increase Mathera spíš podporuje domněnku, že jde o nějakou knihu," poznamenala Kim.
"Zvlášť když psal o tom, že to vyvolalo diskusi mezi studenty."
"Možná že jo," přikývl.
"Počkej moment!" vyhrkla náhle. "Napadlo mě ještě něco. Něco, na co jsem zatím vůbec nepomyslela. Proč Ronaldovi tolik záleželo na tom, aby dostal důkaz zpátky? Neříká nám to snad něco?"
Edward pokrčil rameny.
"Myslím, že mu šlo o to aby rodinu ušetřil dalšího ponížení," řekl.
"Často trpěly celé rodiny, když byl jeden z nich obviněn z čarodějnictví."
"A co takhle možnost, že ten důkaz nějak obviňoval Ronalda?" řekla Kim. "Co když měl Ronald něco společného s tím, že Elizabeth byla obviněna z čarodějnictví a pak i odsouzena? Jestli to tak bylo, chtěl možná ten důkaz zpátky proto, aby ho mohl zničit."
"Prrr, zadrž!" vykřikl Edward. Ucoulvl o krok, jako by se jí děsil. "Máš děsný konspirační sklony a představivost ti pracuje na dvě stě procent."
"Ronald se oženil s Elizabetinou sestrou deset týdnů po její smrti," pronesla Kim rozčileně.
"Myslím, že na něco zapomínáš," poznamenal. "Test, který jsem udělal na vzorku z Elizabetiných ostatků, potvrzuje, že měla chronickou otravu tou novou houbou. Zřejmě pravidelně trpěla psychedelickými záchvaty, což nemělo s Ronaldem žádnou souvislost. On vlastně mohl mít podobné záchvaty, jestli jedli chleba ze stejného zrní. Já si pořád myslím, že ten důkaz má souvislost s něčím, co Elizabeth vyrobila, když byla pod halucinogenním účinkem té plísně. Jak už jsme řekli, mohla to být knížka nebo obrázek nebo třeba panenka nebo cokoliv, co mělo podle jejich názoru nějakou souvislost s nadpřirozenem."
"Možná máš pravdu," uznala Kim. Vzala si od Edwarda dopisy a vrátila je do krabice s biblí. Rozhlédla se po vinném sklepeč, po všech těch kusech nábytku plných starých papírů. "No, tak zase zpátky ke strojům. Budu prostě muset hledat dál a doufat, že objevím popis toho důkazu."
"Už jsem skončil všechna jednání. Pokud se jedná o tu novou laboratoř, všechno jde hladce. Musím ti gratulovat, ta stavební firma je fakt dobrá.
Ještě dneska začnou kopat ten výkop na přípojky. George říkal, že jedinou starost mu dělá, aby nenašel další hroby. Elizabeth ho zřejmě dost vyděsila."
"Chceš jet zpátky do Bostonu?" zeptala se Kim.
"Rád bych," přikývl. "Potřebuju si teď promluvit se spoustou lidí, když je firma Omni reálná. Klidně ale můžu jet vlakem jako posledně. Jestli tu chceš ještě zůstat a prohlížet ty dokumenty, tak to klidně udělej."
"No jestli ti to teda nevadí," řekla. Nález dopisů ji dost povzbudil.

144

(9) Pátek
12.srpna 1994

Přišel srpen, horký a suchý. V červenci téměř nepršelo a nemilosrdné sucho pokračovalo i v dalším měsíci. Tráva před domem, kde Kim bydlela, už nebyla zelená, ale hnědá.
Srpen jí však přinesl v práci úlevu. Kinnard odešel na dvouměsíční stáž do salemské nemocnice, a tak se nemusela obávat každodenních setkání s ním. Už se také se staniční sestrou dohodla, že bude mít celé září volné. Podařilo se jí to tak, že spojila náhradní volno s neplacenou dovolenou. Staniční nebyla její žádostí právě nadšena, ale udělala kompromis, jen aby ji úplně neztratila.
Začátek měsíce také poskytl Kim více volného času, protože Edward byl neustále pryč. Cestoval letadlem po celých

Státech a tajně sháněl personál pro Omni Pharmaceuticals. Na Kim však nezapomínal. Navzdory nabitému dennímu programu jí volal každý den kolem desáté těsně předtím, než šla spát. Stále jí také posílal květiny. Teď už to však byla jen jedna růže denně, což jí připadalo mnohem vhodnější.

Kim neměla problémy s přemírou volného času. Večery trávila četbou knih o salemských procesech s čarodějnicemi a o puritánské kultuře.

Každý den také zajišťovala kontrolovat práce na domku a na laboratoři.

Úpravy probíhaly neobyčejně rychlým tempem. Na laboratoři sice pracovalo mnohem více dělníků než na domku, ale i tam byla renovace dál, než čekala. Ještě než byly dokončeny truhlářské práce, začalo se s natíráním.

Kim připadalo, že největší ironií na celém projektu s přestavbou je fakt, že to na jejího otce udělalo velký dojem, zvláště vybudování laboratoře z bývalých stájí. Nesvěřila se mu, že s touthle částí renovace nemá nic společného a že to vůbec nebyl její nápad.

Pokaždé když přijela na salemský pozemek, strávila nějaký čas v zámku a pečlivě probírala zaprášené hromady dokumentů a knih. Výsledky ji však zklamaly. Nález tří dopisů byl sice povzbuzující, šestadvacet hodin následného hledání však žádné srovnatelné úspěchy nepřineslo. A tak se tedy ve čtvrtek jedenáctého rozhodla, že bude sledovat stopu, kterou zatím má. Odvezla dopis Increase Mathera do Bostonu a sbírala odvalu k tomu, že s ním zajde na Harvardskou univerzitu.

Dvanáctého srpna se konečně odhodlala a po práci vešla na rohu Charles a Cambridge Street do stanice podzemní dráhy. Po té zkušenosti na radnici, což byl naprosto ztracený podnik, protože Ronald nikdy žádnou petici guvernérovi neposlal, teď mnoho optimismu necítila. Dokonce ani nedoufala, že na Harvardu objeví důkaz proti Elizabeth, po kterém pátrá. Říkala si, že šance, že by dotyčný důkaz ještě stále byl ve vlastnictví univerzity, je mizivá, a navíc čekala, že ji lidé na Harvardu budou považovat za nějakého podivína. Kdo jiný by přišel pátrat po tři sta let starém předmětu, jehož charakter těch pár vět, které se o něm zmiňovaly, ani neudávalo?

Čekala na vlak a několikrát se přitom obrátila k odchodu, ale pokaždé

145

si připomenula, že je to jediné vodítko, které má. Měla tedy dojem, že je její povinností tuto stopu sledovat, ať už povede kamkoli.

Vyšla z metra a ocitla se v obvyklém zmatku na Harvard Square. Sotva však přešla přes Massachusetts Avenue a vešla na univerzitní půdu, hluk aut a lidského davu překvapivě rychle utichl. Kráčela po klidných cestách stíněných stromy kolem břečťanem porostlých cihlových zdí a uvažovala o tom, jak asi vypadal Harvard v sedmáctém století, kdy tam studoval Ronald Stewart. Žádná z budov, kolem kterých procházela, jí však nepřipadala dost stará na to, aby ji Ronald zažil.

Vzpomněla si, že se Edward zmiňoval o Widenerově knihovně, a rozhodla se, že zkusí štěstí nejprve tam. Vystoupala po širokých schodech a prošla mezi ohromnými sloupy. Byla dost nervózní a musela se nutit jít dál. V informacích učinila dost nejasný dotaz, kde by se mohla něco dozvědět o velmi starých předmětech. Poslali ji do kanceláře Mary Custlandové.

Mary Custlandová byla dynamická žena kolem čtyřicítky, stylově oblečená v tmavomodrém kostýmu, bílé blůze a s barevným šátkem kolem krku. Příliš neodpovídala tradiční představě o knihovnici. Na štítku stálo, že je kurátorkou vzácných knih a rukopisů. Ke Kimině úlevě však byla příjemná a milá a hned se ptala, co pro ni může udělat.

Kim vytáhla dopis, podala jí ho a zmínila přitom, že adresát je její dávný příbuzný. Začala vysvětlovat, o co jí jde, ale Mary ji přerušila.

"Promiňte," pronesla zaraženě. "Tohle je dopis od Increase Mathera!"

Přitom opatrně posunula prsty až na samý okraj papíru, jako by držela v ruce svátost.

"To jsem právě vysvětlovala," kývla Kim.

"Moment, já jen zavolám Katherine Sturburovou," řekla Mary.

Opatrně položila dopis na stůl a zvedla telefon. Zatímco čekala na spojení, vysvětlila Kim, že Katherine se specializuje na materiály ze sedmáctého století a obzvláště se zajímá o Increase Mathera.

Když vyřídila telefonní hovor, zeptala se, kde Kim k dopisu přišla. Kim začala vysvětlovat, ale vtom dorazila Katherine. Byla to starší šedovlasá žena s brýlemi na čtení usazenými na špičce nosu. Mary je obě představila a podala Katherine dopis.

Katherine opatrně, jen špičkou prstu dopis obrátila, aby si jej mohla přečíst. Kim se okamžitě zastyděla, když si uvědomila, jak s listinou bezstarostně zacházela.

"Tak co si o tom myslíš?" zeptala se Mary Katherine, když viděla, že už má dopis přečtený.

"Je rozhodně autentický," prohlásila Katherine. "Poznám to jak podle písma, tak podle syntaxe. Je to fascinující dopis. Vztahuje se jak k Williamu Brattlovi, tak i k Johnu Leverettovi. Co je ale ten důkaz, o němž hovoří?"

"O to právě jde," řekla Kim. "Proto jsem tady. Začala jsem tím, že jsem se chtěla něco dovědět o své příbuzné ze sedmáctého století Elizabeth Stewartové, a od toho jsem se dostala až k řešení téhle hádanky. Doufala jsem, že mi Harvardská univerzita pomůže, protože ten důkaz, ať už to bylo cokoli, byl uložen tady."

146

"Co je ta souvislost s čarodějnictvím?" zeptala se Mary.

Kim vysvětlila, že Elizabeth byla zapletena do čarodějnických procesů v Salemu a že ten neznámý důkaz byl použit k

jejímu odsouzení.

"Měla jsem si domyslet, že je tu souvislost s tou salemskou záležitostí, hned jak jsem viděla to datum," podotkla Katherine.

"Když se o tom důkazu Mather zmiňuje podruhé, hovoří o něm jako o "Elizabetině dědictví", zdůraznila Mary. "To je zvláštní slovní obrat. Zdá se mi, že myslí něco, co Elizabeth buď vyrobila sama, nebo co získala pomocí nějakého značného úsilí nebo bohatství."

Kim přikývla. Vyložila jim svou představu o nějaké knize se zápisky, ale připustila, že by to mohlo být cokoli, co v těch dobách bývalo spojováno s čarodějnictvím nebo nadpřirozenými záležitostmi.

"Myslím, že to mohla být nějaká panenka," podotkla Mary.

"To mě také napadlo," souhlasila Kim.

Obě knihovnice se radily, jak nejlépe získat přístup k ohromným zdrojům, kterými knihovna disponuje. Po krátké diskusi usedla Mary k terminálu a napsala jméno ELIZABETH STEWARTOVÁ.

Asi minutu nikdo nepromluvil. Jediná věc, která se v místnosti pohnula, byl blikající kurzor na tmavém monitoru, jak počítač prohledával rozsáhlé databanky. Když se na monitoru něco objevilo, v Kim vzrostla naděje.

Dlouho však nevydržela. Všechny Elizabeth Stewartové pocházely z devatenáctého a dvacátého století a nebyly s ní příbuzné.

Mary potom vstoupila heslo RONALD STEWART, ale s podobným výsledkem. Žádné odkazy na sedmnácté století se neobjevily. Dále Mary zkusila, jestli by se na Stewartovy nenašel nějaký odkaz u hesla INCREA-

SE MATHER. Pod tímto heslem sice bylo bohatství materiálu, ale nebyly tam uvedeny žádné odkazy na jméno Stewart. "To mě vůbec nepřekvapuje," poznamenala Kim. "Nebyla jsem moc optimistická, když jsem sem šla. Doufám, že vás to příliš neobtěžovalo."

"Naopak," prohlásila Katherine. "Jsem moc ráda, že jste nám ten dopis ukázala. Byli bychom moc rádi, kdybychom si mohli udělat kopii do archivu, kdyby vám to nevadilo."

"Samozřejmě že ne," řekla Kim. "Až dokončím tohle pátrání, velmi ráda knihovně ten dopis věnuju."

"To by od vás bylo ohromně laskavé," usmála se Mary.

"Vzhledem k tomu, že se nejvíc zajímám o Increase Mathera, velmi ráda se ve svých obsáhlých materiálech podívám po jménu Elizabeth Stewartová," slíbila Katherine. "Ať už to bylo cokoli, měla by o tom být nějaká zmínka, protože Matherův dopis potvrzuje, že byl předán Harvardu. Debata o důkazech použitých v salemských čarodějnických procesech byla skutečně vzrušená, a tak o ní máme rozsáhlé materiály. Mám pocit, že právě na to Mather ve svém dopise naráží. Takže je ještě pořád šance, že bychom mohli něco najít."

"Děkuji vám, že se tak snažíte," řekla Kim. Dala jim telefonní čísla do práce i domů.

Knihovnice si vyměnily zasvěcený pohled. Pak Mary promluvila: "Ne-

147

chci vypadat jako pesimistka, ale měla bych vás upozornit, že šance najít samotný důkaz je minimální, ať už tím důkazem bylo cokoli. 12.ledna 1764

se tu v Harvardu přihodila velká tragédie. V té době se Stará harvardská síň používala jako sídlo Všeobecného soudu, protože v Bostonu řádila epidemie neštovic. Oheň, který té ledové noci zůstal nešťastnou náhodou v krbu, bohužel způsobil požár, který zničil budovu i její obsah, jenž byl nesmírně cenný. Byly tam portréty všech rektorů a mecenášů univerzity i knihovna s pěti tisíci svazků. Vím toho o tom požáru dost, protože to byla nejhorší tragédie v historii knihovny. Knihovna však neztratila pouze knihy, byla tam i sbírka vycpaných zvířat a ptáků a ještě jakási velká zvláštnost, popisovaná jako "depozitář kuriozit."

"To vypadá, jako by tam mohly být předměty spojené s okultními záležitostmi," poznamenala Kim.

"To rozhodně," souhlasila Mary. "Je dost pravděpodobné, že to, co hledáte, bylo součástí této záhadné sbírky. To ale asi nikdy nezjistíme."

Katalog sbírky vzal totiž při tom požáru také zasev."

"To ale ještě pořád neznamená, že o tom předmětu nemůžu najít nějakou zmínku," řekla Kim. "Budu se snažit, jak jen to půjde."

Kim scházela po schodech z knihovny a připomínala si, že nečekala, že bude mít úspěch, a tak by tedy neměla být zklamaná. Alespoň se jí nikdo nesmál a knihovnice měly o dopis skutečný zájem. Kim si byla jistá, že budou dál pátrat po její příbuzné ze sedmnáctého století.

Dojela metrem zpátky na Charles Square a vyzvedla si auto z nemocniční garáže. Původně se chtěla vrátit domů, aby se převlékla, ale cesta na Harvard jí zabrala víc času, než čekala. Teď musela jet na letiště, kde měla vyzvednout Edwarda, který se vracel ze západního pobřeží.

Letadlo přistálo přesně. Edward měl jen příruční zavazadla, a tak se nijak nezdržoval a zamířil přímo na parkoviště.

"Nemohlo to jít líp," oznámil jí. Měl rozjařenou náladu. "Jenom jeden člověk odmítl pracovat pro Omni. Jinak byl každý, s kým jsem mluvil, nadšením bez sebe. Všichni si myslí, že Ultra rozbije bank."

"Kolik jim toho říkáš?" zajímalo ji.

"Skoro nic, dokud se nezavážou," odpověděl Edward. "Nebudu přece nic riskovat. Ale i když jim říkám jen ty všeobecné věci, jsou všichni tak nadšení, že jsem ani nemusel vydat moc kmenových akcií. Dosud jsem upsal jen čtyřicet tisíc investovaných akcií."

Netušila, o čem to mluví, ale nezeptala se. Došli k autu a Edward si dal zavazadla do kufru. Pak nasedli a vyjeli z garáže.

"Jak pokračuje renovace?" zeptal se.
"Dobře," odpověděla mu bezvýrazně.
"Zdá se, že jsi nějaká špatná."
"Asi jo," přikývla. "Sebrala jsem dneska odvalu a zašla se zeptat na Harvard, jestli nemají nějaké informace o tom důkazu."
"Neříkej mi, že tam na tebe byli oškliví," zatvářil se nevěřičně.

148

"Ale ne, byli moc ochotní. Problém je v tom, že pro mě neměli žádné dobré zprávy. V roce 1764 byl na Harvardu velký požár a ten zničil knihovnu a taky sbírku, které říkali depozitář kuriozit. A aby to bylo ještě horší, zmizel i katalog té sbírky, takže teď už nikdo neví, co obsahovala.
Obávám se, že Elizabetin důkaz je doslova v kouři."
"Takže se asi nejspíš budeš muset vrátit k těm dokumentům v zámku."
"Asi jo," povzdechla si. "Jenže už mě jaksi přešlo to počáteční nadšení."
"Jak je to možné?" podivil se Edward. "Nález těch dopisů od Sewalla a obou Matherů tě přece musel dost povzbudit, ne?"
"To jo," souhlasila Kim. "Postupem času mě ale to nadšení začalo opouštět. Strávila jsem od té doby hledáním skoro třicet hodin, a nenašla jsem ani jeden papír s datem šestnáct set a něco."
"Říkal jsem ti přece, že to nebude jednoduché," připomněl jí.
Kim na to nic neřekla. Poslední věc, kterou v téhle chvíli potřebovala, bylo, aby jí říkal to známé Vždyť jsem ti to povídal.
Když přijeli k Edwardovi domů, zavolal Stantonovi ještě dřív, než si svlékl sako. Kim ho poslouchala, jak popisuje úspěchy při náboru zaměstnanců laboratoře.
"Oba máme dobré zprávy," řekl jí pak, když zavěsil. "Stanton už má většinu z těch čtyř a půl milionu v kapse a také zažádal o ten patent. Už to rozjždíme na plný pecky."
"To mám radost," usmála se Kim, a zároveň si povzdechla.

149

(10) Pátek
26. srpna 1994

Nadešly poslední srpnové dny. Práce na renovaci pokračovaly zuřivým tempem, zvláště v laboratoři, kde už Edward trávil většinu času. Každý den přicházely různé vědecké přístroje a musely být vždycky pečlivě nainstalovány. Edward byl stále v jednom kole a fungoval na stavbě v nejrůznějších profesích. V jednom okamžiku byl architekt, v dalším odborník přes elektroniku, a pak zase stavitel řídicí práce na laboratoři. To vše mu zabralo obrovské množství času a tím pádem se svým závazkům na Harvardu věnoval ještě méně než předtím.
Konflikt mezi učitelskými povinnostmi a výzkumem se vyostřil, když si jeden ze studentů, kteří byli u Edwarda na stáži, stěžoval na vedení, že ho nemůže nikdy zastihnout. Jakmile se Edward o této opovržlivosti dověděl, rozzuřil se a ihned studenta propustil.
Tím však problém neskončil. Dotyčný student se samozřejmě nedal a žádal, aby vedení fakulty zasáhlo. Edwardovi zavolal jeho šéf, ale on se odmítl studentovi omluvit nebo ho přijmout zpátky do laboratoře.
Vztahy mezi Edwardem a vedením fakulty se tak počaly přístřovat.
Aby to Edward neměl tak jednoduché, doslechl se Harvardský úřad pro licence o jeho účasti v Omni. Zároveň se roznesla zpráva ohledně žádosti o patentování nové skupiny molekul. Úřad pro licence tedy reagoval tím, že mu poslal sérii tázavých dopisů, které se však Edward rozhodl ignorovat.
Vedení Harvardské univerzity se ocitlo v obtížné situaci. Škola nechtěla Edwarda ztratit, protože byl jednou z nejslibnějších vycházejících hvězd postmoderní biochemie. Na druhou stranu však univerzita nemohla dopustit, aby se už tak kritická situace ještě zhoršovala, protože šlo jak o zásady, tak i o precedens.
Tento tlak Edwarda dost deptal, zejména v kombinaci se stresem a vzrušením kolem Omni, příslibem nového léku a každodenními problémy s rekonstrukcí laboratoře.
Kim si tuto napjatou situaci velmi dobře uvědomovala a snažila se ji mírnit alespoň tím, že převzala starost o Edwardovu domácnost. Většinu večerů teď trávila v jeho bytě. Připravovala večeři, kmila Buffera, a dokonce i trochu uklízela a prala.
Edward byl naneštěstí k jejímu úsilí dost nevšímavý. I květiny přestaly docházet, jakmile u něho začala pravidelněji bydlet, což jí sice připadalo rozumné, ale stýskalo se jí po pozornosti, kterou jí tím vyjadřoval.
26. srpna odcházela Kim z práce a uvažovala o celé složité situaci.
Vyskytl se totiž další problém. Za pět dní se měli každý vystěhovat ze svého bytu, ale ještě o tom spolu ani pořádně nehovořili, takže neměli připravený žádný plán. Nechtěla s tím začínat, dokud nenastane nějaký klidnější den. Potíž však byla v tom, že Edward neměl jiné dny než ty plné stresu.
Kim se zastavila v obchodě pro jídlo k večeři. Schválně vybrala něco,

150

o čem byla přesvědčená, že mu bude zvlášť chutnat. Koupila dokonce i láhev vína.

Když přišla do Edwardova bytu, vybrala ze schránky časopisy a noviny a trochu uklidila. Nakrmila psa. Pak připravila večeři, aby byla hotová na sednou hodinu, kdy měl Edward podle svých slov přijít domů.

Sedmá hodina přešla. Kim vypnula plyn pod rýží. V půl osmé přikryla salát fólií a uložila misku do ledničky. V osm hodin vešel Edward konečně do dveří.

"Zatracená práce s tím vším!" zavrčel a kopnutím za sebou zavřel dveře. "Beru zpátky všechny ty svoje hezké řeči o tom staviteli. Ten chlap je prostě osel. Dneska odpoledne jsem měl chuť ho praštit. Slíbil, že tam budeme mít elektrikáře, a oni nepřišli."

Řekla mu, co mají k večeři. Jen zavrčel a šel si do koupelny umýt ruce.

Dala ohřát rýži do mikrovlnné trouby.

"Ta zatracená laborka už mohla být hotová, kdyby ti blbec dělali, co mají," zařval na ni z koupelny.

Nalila dvě sklenice vína, odnesla je do ložnice a podala mu jednu, hned jak vyšel z koupelny. Vzal si ji do ruky a napil se.

"Mně jde jen o to, abychom už konečně mohli zahájit řízený výzkum Ultra," prohlásil. "Mám pocit, že mi všichni házou klacky pod nohy, jen aby se mi to nepovedlo."

"Možná že na to není nejvhodnější doba," pronesla Kim váhavě, "ale teď jsou pořád nějaké zmatky. Jde o to, že jsme se ještě nedomluvili, jak to provedeme se stěhováním, a prvního už je pomalu za dveřmi. Už pár týdnů mám v úmyslu si o tom s tebou promluvit."

Edward vybuchl. Ve chvíli nekontrolované zuřivosti mrštil sklenicí do krbu, až se rozletěla na malé střípky, a zařval:

"Poslední věc, kterou ještě potřebuju, je, abys mě buzerovala ještě ty!"

Hrozivě se nad ní tyčil a nervózně zatínal a zase rozevíral pěstě. Měl divoce rozšířené zornice, svaly na čelistech mu pošukobávaly a na spáncích vystoupily žíly.

"Promiň," vyhrkla a na okamžik se ani nepohnula. Byla vyděšená. Tuhle stránku jeho povahy ještě nikdy nespatriila.

Uvědomovala si však, jak je velký a že by mohla špatně dopadnout, kdyby jí chtěl něco udělat.

Hned jak to šlo, vyběhla z ložnice do kuchyně a začala tam něco horečně dělat. Jakmile pominul počáteční šok, rozhodla se, že odejde.

Otočila se od sporáku a chystala se přejít obývací pokoj a chodbu, aby se dostala z bytu. Zarazila se však. Ve dveřích stál Edward. K její obrovské úlevě se jeho obličej úplně zklidnil. Namísto vzteku se na jeho tváři odrážel zmatek, a dokonce i smutek.

"Promiň," vypravil ze sebe. Zase koktal, a tak se mu mluvilo jen velmi těžko. "Vůbec nechápu, co mě to popadlo.

Nejspíš to bude tím stresem, ačkoliv to samozřejmě není dostatečná omluva. Je mi hrozně trapně.

Promiň mi to."

Kim jeho upřímnost okamžitě vzala za srdce. Přistoupila k němu objala ho. Pak šli do obývacího pokoje a posadili se na gauč.

151

"Víš, tohleto období mě příšerně ničí," postěžoval si. "Harvard a to všechno mě doslova dohání k šílenství, protože už zoufale potřebuju začít pracovat na projektu Ultra. Eleanor pokračuje v práci, jak jen může, a má pořád dobré výsledky. A já rozhodně netoužím po tom vybijet si svoje špatné nálady na tobě."

"Já jsem poslední dobou taky dost vynervovaná," přiznala. "Vždycky bývám ze stěhování nervózní. Navíc začínám mít obavy, že už jsem tou záležitostí s Elizabeth přímo posedlá."

"No, já jsem ti teda moc podpory neposkytoval," řekl kající. "To mě taky mrzí. Víš co? Slibme si, že k sobě budeme navzájem citlivější."

"Bezvadný nápad," usmála se.

"Měl jsem s tím stěhováním začít sám," uznal. "Není to přece jenom tvoje věc. Jaký den tedy navrhuješ?"

"Musíme se oba vystěhovat do prvního září."

"Takže co třeba jednátčicátého?"

Středa

31. srpna 1994

Stěhování byla hektická záležitost už od časných ranních hodin, kdy se Kim probudila.

V půl osmé dorazilo k jejímu bytu stěhovací auto, naložilo nejprve její věci a pak jelo do Cambridge pro Edwardovy.

Když naložili poslední židli, byl nákladák plný.

Kim a Edward jeli do Salemu každý svým autem a se svým zvířetem.

Tam se Sheba a Buffer viděli poprvé. Vzhledem k tomu, že byli přibližně stejně velcí, skončilo setkání nerozhodně. Od té chvíle se navzájem ignorovali.

Když stěhováci nosili věci do domku, překvapil Edward Kim návrhem, aby spali v oddělených ložnicích.

"Proč?" podívala se.

"Protože se poslední dobou chovám, jako bych to ani nebyl já," začal vysvětlovat. "Špatně spím, v noci se probouzím a pak nemůžu usnout. Je to všechno vinou těch zmatků a starostí kolem Ultra. Když budu spát sám, neprobudí tě světlo, kdybych se třeba potřeboval v noci uklidnit četbou a tak."

"Mně by to nevadilo," namítla.

"Několik posledních dní jsi přece přespávala ve svém bytě. Nespalo se ti líp?"

"Ne," odpověděla Kim.

"No, tak jsme prostě každý trochu jiný," pokrčil rameny. "Mně tedy rozhodně ano. Když vím, že tě neruším, jsem mnohem klidnější. No to je jedno, stejně to bude jen dočasné řešení. Hned jak otevřeme laboratoř a všechno se uklidní, stres pomine. Pak budeme zase spát pohromadě.

Chápeš to, vid'?"

"Ale jo," přikývla a snažila se zakrýt zklamání.

Vykládání stěhovacího vozu šlo podstatně rychleji než nakládání, a tak byl dům za chvíli plný krabic a náhodně rozestavěného nábytku. Když byl

152

nákladňák prázdný, stěhováci sebrali své věci a krabice, které už byly vybalené, a naskládali je zpátky do auta. Kim jim podepsala nějaké potvrzení a pak se dívala, jak odjíždějí.

Stěhovací auto jí ještě nezmizelo z dohledu, když spatřila, jak se mezi stromy vynořil mercedes a rychle se blíží k domku. Kim auto poznala, patřilo Stantonovi. Zavolala na Edwarda, že mají návštěvu. Pak šla ke dveřím a otevřela.

"Kde je Edward?" vybafl na ni Stanton, a ani ji nepozdravil.

"Nahoře," ukázala přes rameno.

Stanton se protáhl kolem ní a zařval na Edwarda, aby sešel dolů. Pak si stoupl do vstupní haly s rukama v bok a podupával pravou nohou. Byl zcela viditelně rozrušený.

Kim šla dovnitř za ním. Vzhledem k tomu, že věděla, v jakém je Edward psychickém stavu, měla starost, aby ho Stanton nějak nepopudil. Stanton se vždycky choval, jako by vůbec neměl ponětí o tom, co druzí lidé cítí.

"Pojď sem, Edwarde!" zařval Stanton znovu. "Musíme si promluvit!"

V ohybu schodiště se objevil Edward. Pomalu sestupoval dolů.

"O co jde?" zeptal se klidně.

"Ale o nic moc," odsekl Stanton sarkasticky. "Jen o to, že nemáš vůbec představu o tom, jak rozhazuješ. Ta tvoje laboratoř nás stojí nekřesťanský prachy. Co tam provádíš, dláždíš si snad hajzlíky diamantama?"

"O čem to vlastně mluvíš?" zeptal se opatrně Edward.

"O celé té laborce," utrl se Stanton. "Začínám si myslet, že kdysi musel pracovat pro Pentagon, protože všechno, co objednáš, je ta nejdražší věc, co je vůbec k mání."

"Aby člověk mohl dělat špičkové experimenty, musí na to mít špičkové vybavení," prohlásil Edward pevně. "Vysvětlil jsem ti to přece jasně, když jsme mluvili o založení firmy Omni. Doufám, že si nepředstavuješ, že se takové laboratoře dají koupit v bazaru."

Kim poslouchala, jak se oba muži handrkují. Čím déle se ale hádali, tím měla menší starost. Edward měl sice zlost, ale kontroloval se.

"Tak dobře," prohlásil Stanton. "Nechme náklady na laboratoř na chvíli stranou. Chci znát časový předpoklad, kdy může Federální zkušebna schválit Ultra. Potřebuju to vědět, abych dokázal odhadnout, kdy začnou peníze konečně přicházet, místo aby pořád jen ubývaly."

Edward zoufale rozhodil rukama.

"Ještě jsme ani neotevřeli dveře od laboratoře, a ty už mluvíš o termínu."

Vždyť jsme přece o té záležitosti s Federální zkušebnou mluvili už tenkrát v restauraci, než jsme založili naši společnost. Copaks na to zapomněl?"

"Poslechni, ty chytrouši," utrl se na něj zase Stanton. "Starost o udržení té společnosti nad vodou leží na mých bedrech. Bohužel to nebude právě lehký úkol, když vidím, jakou rychlostí utrácíš náš kapitál."

Obrátil se ke Kim, která se opírala o zeď. "Prosím tě, vysvětlí tomuhle zbedněnému idiotovi, že základním pravidlem začínajících firem je finanční zodpovědnost."

"Hele, vynech ji z toho!" zavrčel Edward.

153

Stanton zřejmě vycítil, že zašel příliš daleko, protože ihned začal mluvit smířlivějším tónem.

"Nebudeme se rozčilovat," řekl a udělal prosebné gesto rukama. "Musíš ale uznat, že moje žádost je rozumná. Potřebuju přece mít aspoň nějakou představu, co a jak budeš v té své pozlacené laboratoři provádět, abych mohl nějak naplánovat tvé finanční požadavky a taky je splnit."

Edward hlasitě vydechl a viditelně se trochu uklidnil.

"Jestliže se mě ptáš na to, co tam budu dělat, tak je to něco úplně jiného, než když sem vrazíš a chceš po mně přesné datum, kdy ten lék schválí Federální zkušebna," poznamenal.

"Mrzí mě, že nejsem trochu větší diplomat," omluvil se Stanton. "Prozrad' mi tedy, jaké máš plány."

"Hned jak to bude možné, vrhneme se na to, abychom o Ultra zjistili všechno, co se dá," začal Edward. "Nejdřív musíme doplnit naše znalosti o jeho základních chemických vlastnostech, jako je třeba rozpustnost v různých rozpouštědlech a to, jak reaguje s jinými látkami. Pak zahájíme cílený biologický výzkum, abychom se dozvěděli, jak naše látka funguje v metabolismu a vylučování a jakou má toxicitu. Toxické studie se budou provádět jak in vitro, tak in vivo, na jednotlivých buňkách, skupinách buněk, i na celých organismech. Budeme muset začít s viry, pak přejít na

bakterie a nakonec na vyšší živočichy. Nejdřív budeme muset rozhodnout, jak postupovat. Na molekulární úrovni je třeba určit vazebná místa a typy reaktivity. Musíme tu látku vyzkoušet za různých teplotních podmínek a taky v různém pH. Tohle všechno je třeba udělat a zjistit, ještě než podáme žádost o prozkoumání nového léku ve Federální zkušebně, což je zase nutné pro to, abychom vůbec mohli zahájit klinickou fázi."

"Panebože!" zasténal Stanton. "Jde mi z toho hlava kolem. Vypadá to na několik desítek let práce."

"Desítek let ne," opravil ho Edward. "Ale několik let to bude. To už jsem ti přece říkal. A zároveň jsem ti slíbil, že vývoj tohoto léku potrvá podstatně kratší dobu než dvanáct let, což je asi tak průměr."

"Co třeba šest let?" zkoušel to dál Stanton.

"To nemůžu zodpovědně říct, dokud nezahájíme práci a nezískáme ně aké údaje," trval na svém Edward. "Ale pokud tě to uklidní potrvá to víc než tři roky a míň než dvanáct."

"Je nějaká šance, že by to mohly být jen ty tři roky?" zeptal se Stanton s nadějí v hlase.

"To by byl zázrak," pokrčil Edward rameny. "Možné to však je. Ale měl bys vzít v úvahu ještě jednu věc. Tohle rychlé utrácení peněz bylo kvůli laboratoři, a když už je teď téměř hotová, rozhazování přestane."

"Kéž bych se na to mohl spolehnout," prohlásil Stanton. "Jenomže nemůžu. Brzy už začneme platit ty obrovské platy, které jsi slíbil tomu svému týmu."

"Hele, špičkovým lidem jsem přece musel nabídnout vysoké platy," namítl Edward. "Taky jsem jim radši dal velký plat než akcie. Nechtěl jsem rozdávat moc kmenovým akciím."

154

Kmenové akcie nám nebudou k ničemu, jestli zbankrotujeme."

"Ale vždyť máme přede všemi náskok," usmál se Edward. "Většina biotechnologických a farmaceutických společností byla založena, aniž by měly na obzoru nějaký lék. My už ho máme."

"Toho jsem si vědom," přikývl Stanton. "Mám ale obavy. Ještě nikdy se mi nestalo, že bych investoval všechny své peníze do jedné společnosti, a pak se díval, jak obrovskou rychlostí mizí."

"Investoval jsi moudře," uklidňoval ho Edward. "Oba budeme multimilionáři. Ultra to dokáže, jsem o tom přesvědčený. Pojď, ukážu ti laborku. To ti dodá jistotu."

Kim si ulehčeně vydechla, když viděla, jak oba muži odcházejí směrem k laboratoři. Stanton dokonce držel Edwarda přátelsky kolem ramen.

Když odešli, rozhlédla se po místnosti. Ke svému překvapení zjistila, že její myšlenky zdaleka nejsou v takovém nepořádku jako její okolí. Náhlé ticho v ní naopak vyvolalo intenzivní pocit, že Elizabeth je někde tady a že se s ní pokouší navázat spojení. Ať se ale snažila sebevíc, její slova neslyšela. Jasně si však v tom okamžiku uvědomovala, že má ve svém nitru alespoň malý kousíček Elizabeth. A místo, které teď bylo jejím domovem, patřilo v určitém smyslu i Elizabeth.

Kim tyhle myšlenky nebyly tak úplně příjemné. V Elizabethině poselství vycítila jakousi tíseň a naléhavost.

Obrátila se zády k úkolům, které byly v dané chvíli zřejmě naléhavější, spěšně vybalila nově restaurovaný Elizabethin portrét a pověsila jej nad krb. Stěna byla teď čerstvě vymalovaná, takže starý obrys obrazu zmizel.

Musela odhadovat, jak vysoko byl asi umístěný. Cítila však nutkání pověsit jej na přesně stejné místo, kde visel před třemi sty lety.

Odstoupila a pak se podívala nad krb. Úplně ji šokovalo, že Elizabethina tvář vypadá jako živá. Předtím, při lepším osvětlení, se jí zdálo, že obraz je trochu primitivní. Když však teď visel v podvečerním soumraku, působil na ni zcela jinak. Pohled Elizabethiných zelených očí zářících skrze stíny byl znepokojivě pronikavý.

Kim stála nepohnutě uprostřed místnosti jako zhypnotizovaná a upřeně zírala na obraz, který jí v určitém smyslu připadal, jako by se dívala do zrcadla. Hleděla své dávné příbuzné do očí a měla ještě silnější pocit, že se jí Elizabeth pokouší něco sdělit. Napínala uši, slyšela však jen ticho.

Mystické tajemno, jež z obrazu vyzařovalo, ji nutilo zajít znovu do zámku. Navzdory množství krabic, které potřebovaly vybalit, a mnoha hodinám, jež v poslední době na zámku strávila bezvýsledným hledáním, pocítila náhle neodolatelné nutkání jít tam znovu. Elizabethin portrét jí dodal novou motivaci. Zatoužila dozvědět se o své záhadné příbuzné co možná nejvíc.

Jako by jí vedla nějaká nadpřirozená síla, vystoupala po schodech do podkrovní. Vevnitř pak vůbec neváhala, dokonce se ani nezdržovala otevíráním oken. Šla přímo k čemusi, co vypadalo jako starý lodní kufr. Otevřela víko a uvnitř objevila obvyklou směsici dokumentů, obálek a několika knih.

155

První kniha byla seznam lodních zásob. Byla datována 1862. Přímo pod ní ležel dost velký, primitivně svázaný zápisník, k němuž byla šňůrkou připevněna obálka. Kim těžce polkla. Viděla, že dopis je adresován Ronaldu Stewartovi.

Sáhla do kufru a vyndala z něj notes. Rozvázala provázek, otevřela obálku a vytáhla z ní dopis. Vzpomněla si, jak opatrně zacházely knihovnice na Harvardu s dopisem Increase Mathera, a pokusila se je napodobit.

Starý list papíru se bránil, nechtěl se nechat rozložit. Byla na něm jen krátká zpráva. Kim se podívala na datum a její napjaté očekávání pohaslo. Dopis byl napsaný v osmáctém století.

16. dubna 1726

Boston

Nejdražší otče, v odpověď na dotaz Tvůj sděluji Ti, že se domnívám, že jest to ve společném zájmu jak rodiny, tak i obchodu vzdáti se přemístění hrobu matčina na rodinný hřbitov, neb povolení potřebné velký neklid v Salemu způsobiti by mohlo a opět probudilo by celou záležitost, již s takovou velkou pečlivostí a usilovností potlačiti jsi dokázal.

Tvůj milující syn, Jonathan.

Kim dopis opatrně složila a vrátila do obálky. Třicet čtyři let po čarodějnických procesech si Ronald a jeho syn stále ještě dělali starosti s tím, jaký bude tato minulá záležitost mít vliv na rodinu, navzdory veřejné omluvě a dnu smutku, který nařídila koloniální vláda.

Potom Kim obrátila svou pozornost k zápisníku, jehož vazba už se rozpadala. Kim rozevřela plátěné desky, a srdce se jí na okamžik zastavilo. Na první straně bylo napsáno: Kniha Elizabeth Flanaganové, Prosinec 1678.

Kim zápisníkem pomalu listovala a ke své obrovské radosti zjistila, že to je Elizabetin deník. Skutečnost, že zápisy, jež spatřila, byly jen krátké a nebyly psány den po dni, její nadšení nezmenšila.

Sevřela knížku v obou dlaních, protože měla strach, že se rozpadne, a honem běžela ke střešnímu oknu, kde bylo lepší světlo. Začala listovat odzadu a všimla si, že na konci je několik prázdných stránek. Došla k poslednímu zápisu a zjistila, že deník končí dřív, než by si byla přála.

Posledním datem byl pátek 26. února 1692.

Této zimy snad nikdy konce býti nemá. Dnes ještě další sníh napadl. Na řece Wooleston tak silný led jest, že člověka až na druhý břeh unese. Jsem velmi rozrušena. Nemoc jakási ducha mého oslabila krutými záchvaty a křečemi, jak popisovala je Sarah a Jonathan, podobajícími se těm, jež pozorovala jsem u ubohé Rebekey, Mary a Joanny, kteréž stejné jsou jako záchvat, jimž trpěla Ann Putnamová při návštěvě své.

156

Jak jen urazila jsem Všemocného Boha, že věrnou služebnici svou mukami takovými navštěvuje? Nemám na záchvaty ty vzpomínku žádnou, leč dříve než vidím barvy, jež útočí na mne, a slyším divné zvuky, jež z tohoto světa nejsou, pocit mám, jako bych omdlíti měla. Náhle pak ke smyslům opět přicházím a shledávám, že tloukla jsem sebou po zemi a cosi nesrozumitelného mumlala, tak alespoň děti mé Sarah a Jonathan pravily, jež, díky Bohu, dosud nepostiženy jsou. Jak přála bych si, aby Ronald zde byl a ne někde na moři se plavil. Trápení naše započalo se koupí pozemku Northfieldského a zlou hádkou s rodinou Thomase Putnama. Doktor Griggs jest zmaten záhadou tou a pročišťoval mne velmi, leč bez úspěchu.

Taková krutá zima a tolik trápení velkého pro všechny. Strachuji se o Joba, kterýž tak nevinný jest, protože bojím se, že Pán chce si můj život vzíti, a má práce zde ještě dokonána není. Snažím se Boží dílo na zemi jeho konat a pomáhat společenství našemu tím, že žitný chléb pečů, abych uchovala zásoby naše, tak těžce zkoušené krutým počasím a úrodou zlou,ť navíc máme zde i uprchlíky před indiánskými nájezdy ze severu. Přesvědčovala jsem bratry, by ke krbu svému jako členy rodiny tyto ubožáky přijali, tak jako já učinila jsem to s Rebekou Sheafovou a Mary Rootsovou. Naučila jsem též starší děti způsobu, jak panenky vyráběti, by tak trápení osiřelých dítek, jež nám Pán náš svěřil, ulehčiti pomohly. Modlím se za brzký návrat Ronaldův, aby nám s tímto trápením strašlivým pomohl, ještě než míza do stromů přijde.

Kim zavřela oči a zhluboka se nadechla. Byla ohromená. Měla pocit, jako by k ní Elizabeth skutečně promlouvala. Za všemi obtížemi byla jasně znát síla Elizabetiny osobnosti: její dobrý charakter, starostlivost a schopnost vcítit se do problémů druhých, její štědrost, asertivita a odvaha.

Všechno to byly vlastnosti, které si Kim přála mít.

Otevřela oči a znovu si přečetla části zápisu. Ještě jednou prošla pasáž o výrobě panenek a uvažovala o tom, zda důkaz, který přivedl Elizabeth na šibenici, nemohl být spíš nějaká panenka než kniha.

V obavě, že třeba něco přehlédla, přečetla celý zápis ještě jednou a uvědomila si tragickou ironii, že vlastně Elizabetina štědrost mohla způsobit, že nevědomky rozšířila onu jedovatou plíseň. Možná že ten neznámý důkaz nějak naznačoval Elizabetinu zodpovědnost za celou tragédii.

Kim se dívala několik minut z okna a přemítala o této nové myšlence.

Ať se však snažila jakkoli, nemohla přijít na žádný důkaz, který by Elizabeth mohl usvědčit. V sedmáctém století přece neexistovala žádná možnost, jak zjistit souvislost mezi plísní a záchvaty.

Listovala deníkem zpátky. Opatrně otáčela jednotlivé stránky a dívala se na zápisy. Většinou byly krátké, jen pár vět o událostech dne, nikdy však nechyběl stručný popis počasí.

Zaklapla zápisník a znovu jej otevřela, tentokrát zepředu. První záznam měl datum 5. prosince 1678 a byl psán mnohem větším, váhavějším písmem než poslední zápis o čtrnáct let později. Elizabeth tehdy v deníku

157

popisovala mrazivý, zasněžený den a zmiňovala se o tom, že je jí třináct let.

Kim knížku zavřela. Chtěla si ten zážitek vychutnat. Se zápisníkem přitisknutým k hrudi, jako by to byl nějaký poklad, se

vrátila do domku.

Postavila si doprostřed místnosti stůl a židli a posadila se tak, aby měla Elizabetin portrét před očima. Namátkou listovala stránkami. Zápis s datem 7. ledna 1682 byl delší než ty předešlé.

Elizabeth popisovala, že počasí je na tuto roční dobu teplé a že je pod mrakem. Pak se věcně zmínila o faktu, že právě dnes byla provdána za Ronalda Stewarta. Po této krátké větě následoval dlouhý popis nádherného kočáru, ve kterém přijela ze Salemu. Dále se světovala se svou radostí a údivem nad novým domem, do něhož se přistěhovala. Kim se usmála.

Pročítala podrobný popis pokojů a jejich vybavení a uvědomila si přitom, že Elizabeth popisuje své reakce v okamžiku, kdy se nastěhovala do domu, v němž Kim právě začíná bydlet. Byla to hezká náhoda, že zápisník našla právě dnes.

Díky této shodě okolností se tři stovky let, které je dělily, zdály najednou mnohem kratší.

Kim bleskově spočítala, že Elizabeth bylo pouhých sedmáct let, když se vdávala. Nedovedla si představit, že by se sama vdávala v takovém věku, zvláště když si připomněla psychické problémy, které měla v době, kdy šla na vysokou. Listovala v deníku dál a zjistila, že o pouhých pár měsících později Elizabeth otěhotněla. Kim si povzddechla. Co by si ona sama v tom věku počala s dítětem? Byla to děsivá představa, ale Elizabeth situaci zřejmě zvládla přímo obdivuhodně. Kim to také připomnělo, že v Elizabetině době neexistovala žádná antikoncepce a že Elizabeth tedy měla nad svým osudem jen velice malou kontrolu.

Kim obracela stránky deníku zase dopředu a nalistovala zápisy před Elizabetinou svatbou s Ronaldem. Zastavila se u relativně dlouhého zápisu z 10. října 1681. Elizabeth v něm zaznamenala, že toho horkého slunečného dne se její otec vrátil ze Salemu s nabídkou k sňatku. Elizabeth o tom psala:

Zpočátku trápilo to duši mou, protože o tom pánovi ničeho nevím, leč otec dobře o něm mluví. Říká, že ten pán všiml si mne v září, kdy navštívil pozemek náš kvůli dřevu na stěžně a ráhna pro své lodě. Otec můj říká, že rozhodnutí na mně spočívá, měla bych prý vědět, že pán ten nanejvýš laskavě nabídl, že přestěhuje jednoho každého z nás do Salemu, kde otec můj pracovat bude ve společnosti jeho a drahá moje sestra Rebecca do školy chodit by měla.

O pár stránek dále Elizabeth napsala:

Řekla jsem otci svému, že přijmu nabídku k sňatku. Jak mohla bych to neudělati? Prozřetelnost kyne nám po dlouhých těch letech, kdy Žili jsme zde v Andoveru na chudé půdě a v neustálé hrozbě útoku rudých divochů.

Sousedé naši po obou stranách trpěli neštěstím takovým a mnoho z nich

158

zabito bylo neb krutě do zajetí padli. Snažila jsem se Williamu Patersonovi to vysvětliti, leč on to pochopiti nemůže a bojím se, že ke mně nyní nelibost cítí.

Kim na chvilku přerušila čtení a zdvihla oči k Elizabetině portrétu.

Dojímala ji skutečnost, že čte myšlenky sedmnáctileté nesobecké dívky, která je ochotna vzdát se první lásky a riskovat svou budoucnost pro to, aby zlepšila osud své rodiny. Povzddechla si a přemýšlela, kdy sama naposled udělala něco naprosto nesobeckého.

Vrátila se k deníku a hledala záznam ze dne, kdy se Elizabeth poprvé setkala s Ronaldem. Našla jej pod datem 22. října 1681 a byl to den, kdy svítlo slunce a padalo listí.

Dnes setkala jsem se s panem Stewartem, jenž o ruku mne žádá. Jest starší, než čekala jsem, a již malou dcerku má od manželky, jež na neštovice byla zemřela. Zdá se dobrým mužem silného ducha i těla býti. Když však doslechl se, že Polkovi, sousedé naši, napadeni byli předminulé noci, počal na otce mého v tom smyslu naléhati, bychom s naší záležitostí sobě pospíšili.

Kim měla na okamžik provinilý pocit, když si přečetla o příčině úmrtí první Ronaldovy ženy a vzpomněla si, jak Ronalda podezírala z nějakých nekalých úmyslů. Listovala deníkem dopředu a našla pasáž, kde Elizabeth psala o strachu z neštovic a z indiánských nájezdů. Zmiňovala se o tom, jak v Bostonu řadí neštovice a ničivé nájezdy rudých divochů se odehrávají pouhých 80 kilometrů na sever od Salemu.

Kim zavrtěla užasle hlavou. Když četla o takových těžkostech, vybavila si Edwardovy poznámky o tom, jak byl život v sedmnáctém století těžký a plný napětí.

Pak ji vylekal zvuk prudce otevíraných dveří. Vzhledla a uviděla Edwarda se Stantonem, jak se vracejí z návštěvy téměř už dokončené laboratoře. Edward nesl nějaké plány.

"Tady to vypadá stejně hrozně, jako když jsem odcházel," pronesl nabručeně a díval se, kam by si mohl plány položit.

"Cos tu dělala, Kim?"

"Měla jsem ohromné štěstí!" vyhrkla nadšeně. Odstrčila židli a ukázala mu zápisník. "Našla jsem Elizabetin deník!"

"Tady v domku?" zeptal se překvapeně.

"Ne, v zámku."

"Myslím, že bychom se nejdřív měli snažit dát dům do pořádku, než se zase vydáš na tu svou honbu za papíry," prohlásil. "Budeš pak mít celý měsíc na to, aby ses tím mohla bavit."

"Uvidíš, že tohle se bude zdát ohromný i tobě," řekla Kim a vůbec si Edwardových poznámek nevšímala. Opatrně

zápisník otevřela na stránce s posledním zápisem, podala mu ho a ukázala, kde má číst. Edward položil plány na karetní stůl, u kterého předtím seděla. Jak pročetl záznam v deníku, vytrácel se mu z tváře postupně otrávený výraz a nahrazovalo jej zaujetí.

159

"Máš pravdu," prohlásil dychtivě a podal zápisník Stantonovi.

Kim je oba napomenula, aby s deníkem zacházeli opatrněji.

"Tohle bude skvělý úvod k článku, který mám v úmyslu napsat pro časopisy Science nebo Nature o vědeckých příčinách záchvatů, které hrály takovou roli v salernských čarodějnických procesech," zajásal. "Je to perfektní. Dokonce jasně mluví i o tom, že používá žito. A ty popisy halucinací jsou naprosto přesné. Když dáme dohromady tenhle zápis z deníku s výsledky hmotnostní spektrometrie vzorku tkáně jejího mozku, ten případ se nádherně uzavře. Bude to ohromně elegantní."

"Nenapíšeš o té nové plísni žádný článek, dokud se situace s tím patentem trochu nevyjasní," prohlásil Stanton.

"Nebudeme to riskovat."

"Samozřejmě že ne," durdil se Edward. "Kdo si myslíš, že jsem? Mimino, pokud jde o ekonomické otázky?"

"Tos řekl ty, ne já," ušklíbl se Stanton.

Kim si od Stantonova vzala deník a ukázala v něm Edwardovi pasáž, v níž Elizabeth hovořila o výrobě panenek. Zeptala se ho, jestli si myslí, že je to významné.

"Myslíš jako ve vztahu k tomu chybějícímu důkazu?" zeptal se.

Přikývla.

"Těžko říct," pokrčil rameny. "Možná je to trochu podezřelé. . . "Víš co, mám strašný hlad. Co ty, Stanton? Nedal by sis něco?"

"Já můžu, pokud jde o jídlo, vždycky," zašklebil se Stanton.

"Co ty na to, Kim?" obrátil se k ní znovu. "Nepřipravila bys nám něco?"

Musíme toho se Stantonem ještě spoustu projít."

"Nejsem na to ještě zařízená," prohlásila vyhybavě. Do kuchyně totiž ještě ani nenahlédla.

"Tak něco objednej, ať to přivezou," navrhl Edward. "My nejsme vybíraví."

"Mluv za sebe," prohlásil Stanton.

"Snad bych mohla udělat špagety," řekla, když si rychle rozvážila, co bude potřebovat. Jediná jakž takž zorganizovaná místnost byla jídelna.

Před renovací to bývala kuchyně. Jídelní stůl a židle stály na svých původních místech.

"Špagety, to nezní špatně," souhlasil Edward. Dal Stantonovi podržet plány a sám je zatím v rozích zatěžoval knihami.

Kim vklouzla s úlevným povzdechem mezi čistá, nažehlená prostěradla, aby se poprvé vyspala ve zrenovovaném domku. Od okamžiku, kdy začala vařit špagety, se až do chvíle, kdy si před půl hodinou stoupla pod sprchu, nezastavila. V domku sice zbývalo ještě dost práce, ale už teď to celkem ušlo. Také Edward jí hodně pomáhal, když Stanton konečně odešel.

Vzala si z nočního stolku Elizabetin deník. Měla v úmyslu si v něm číst, ale když se opřela o polštář, uvědomila si náhle všechny zvuky, jež se ozývaly do nočního ticha. Nejzřetelnější byla symfonie nočního hmyzu a žab obývajících okolní les, bažiny a louky. Slyšela také praskání, jak

160

starý dům vyzařoval do noci teplo, které během dne nashromáždil. Kromě toho se ozývalo ještě jemné hvízdání větru vanoucího od řeky Danvers, jenž profukoval okny.

Když se jí zklidnily myšlenky, uvědomila si, že mírná nervozita, kterou pocítovala, když do domu odpoledne prvně vkročila, ji ještě pořád neopustila. Při práci na ni sice pozapomněla, teď se však ten nepříjemný pocit objevil znovu. Tušila, že zdrojů onoho zvláštního neklidu bude několik, jeden však byl zcela jasný - Edwardova nečekaná žádost, aby spali v oddělených ložnicích. Chápala ho teď sice lépe než v okamžiku, kdy svoji prosbu poprvé vyslovil, byla však stále znepokojená a zklamaná.

Odložila Elizabetin deník stranou a opět vstala z postele. Sheba na ni vrhla vzteklý pohled, protože ji vytrhla ze spánku. Kim vklouzla do vyšíváných čínských pantoflíčků a vydala se ke dveřím Edwardovy ložnice.

Byly trochu pootevřené a uvnitř se ještě svítilo. Opatrně dveře otevřela, a uvítalo ji temné Bufferovo vrčení. Zaskřípala zuby, začínala už mít toho nevděčného vořecha dost.

"Máš nějaký problém?" zeptal se Edward. Seděl v posteli opřený o polštář a všude kolem sebe měl rozprostřené plány laboratoře.

"Jen to, že se mi po tobě stýská," odpověděla. "Jseš si jistý, že to s těmi oddělenými ložnicemi je dobrý nápad? Je mi smutno, a navíc to tedy není vůbec romantické."

Kývl na ni, aby přišla blíž, a odhrnul plány z postele, aby si mohla sednout.

"Promiň," řekl. "Je to všechno moje vina. Můžu za to já, ne ty. Přesto si ale myslím, že je to na nějaký čas to nejlepší, co můžeme udělat. Mám pocit, že jsem jako struna, která se chystá prasknout. Vidělas přece, jak jsem ztratil nervy, když jsem mluvil se Stantonem."

Kim přikývla a stále pozorovala své ruce složené v klíně. Edward k ní natáhl ruku a zdvihl jí bradu.

"Je ti něco?" zeptal se.

Zavrtěla hlavou a vši silou přemáhala své pocity. Říkala si, že je zřejmě unavená a přetažená.

"Byl to dlouhý den," poznamenal.

"Mám taky takový divně nepřijemný pocit," vypravila ze sebe.

"Z čeho?"

"To si nejsem tak úplně jistá," přiznala. "Nejspíš to má něco společného s tím, co se stalo s Elizabeth a že teď vlastně bydlím v jejím domě. Nemůžu zapomenout na to, že některé z mých genů jsou vlastně dědictvím po Elizabeth. Prostě nějak pořád cítím její přítomnost."

"Jsi přetažená," připomněl jí. "Když je člověk unavený, dokáže mu jeho představitivost provádět pěkně šílené kousky. Kromě toho je to tvůj nový domov a je jasné, že tě to trochu rozrušuje. Pro každého z nás je koneckonců zvyk železná košile."

"To asi bude částečně ono," souhlasila, "ale není to všechno."

"Hele, nehraj to tu na mě," zasmál se. "Myslím tím, že přece nevěříš na duchy, nebo snad jo?"

161

"Dřív jsem na ně nikdy nevěřila, teď si ale nejsem tak jistá."

"Děláš si legraci?"

Musela se zasmát, když viděla, jak náhle zvažněl.

"Jasněže si dělám legraci. Nevěřím na duchy, ale změnila jsem názor, pokud jde o nadpřirozené síly. Když si vzpomenu, jak jsem našla ten Elizabetin deník, úplně mě mrazí. Pověsila jsem totiž právě její portrét, když jsem najednou začala mít zvláštní pocit, že musím jít zpátky do zámku. A jakmile jsem tam přišla, nemusela jsem ani moc hledat. Ten deník byl v první truhle, kterou jsem otevřela."

"Lidi ten pocit, že existují nadpřirozené síly, dostávají, jen přijdou sem do Salemu," zasmál se pro změnu zase Edward.

"Musí to mít nějakou souvislost s tím starým čarodějnickým nesmyslem. Jestli chceš věřit na to, že tě do zámku přivedla nějaká mystická síla, proč ne. Jenom po mně nechtěj, abych s tebou souhlasil."

"Jak jinak teda vysvětlíš, co se stalo?" vyhrkla rozčileně. "Dodneška jsem strávila nějakých třicet nebo spíš ještě víc hodin hledáním, a nenašla jsem ani papírek ze sedmnáctého století, natož pak Elizabetin deník. Co mě teda přimělo otevřít právě ten určitý kufr?"

"Tak dobře," pronesl smířlivě. "Já se ti to nesnažím rozmluvit. Uklidni se. Jsem přece na tvé straně."

"Promiň, nechtěla jsem se takhle rozčít. Přišla jsem ti jen říct, že se mi po tobě stýská."

Po dlouhém polibku na dobrou noc zanechala Edwarda s jeho plány a vyšla z místnosti. Zavřela za sebou dveře a zůstala stát zalita měsíčním světlem, jež proudilo do koupelny oknem. Ze svého místa viděla temné obrysy zámku vystupující proti noční obloze. Zachvěla se, protože ten pohled připomněl scénu z filmu o Drakulovi, který ji vždycky, když jí bylo tak kolem patnácti, děsil.

Sestoupila po temném schodišti, jež se otáčelo o sto osmdesát stupňů, a propletla se mořem prázdných krabic v hale. Vešla do pokoje a zdvihla pohled k Elizabetinu portrétu. I ve tmě viděla, jak její oči září, jako by je rozsvěcovalo jakési vnitřní světlo.

"Co se mi to snažíš říct?" zeptala se šeptem obrazu. V okamžiku, kdy se podívala na portrét, vrátil se jí bleskem pocit, že se jí Elizabeth pokouší něco sdělit. Teď však už jasně chápala, že ať je to cokoli, v deníku to nenajde. Deník byl jen návnada, která ji měla povzbudit v dalším pátrání.

Koutkem oka zahlédla nějaký pohyb, přidušeně vykřikla a srdce jí polekaně poskočilo v hrudi. Zdvihla paže v obranném reflexu, ale pak je opět spustila. Byla to jen Sheba, která vyskočila na karetní stůl.

Na chvíli se o něj musela opřít. Zastyděla se za svůj strach. Bylo z toho vidět, jak je ve skutečnosti napjatá.

162

(11)

Začátek Září 1994

Koncem prvního zářijového týdne laboratoř konečně otevřeli. Kim byla ráda. Měla sice od začátku měsíce volno a mohla tedy podepisovat stvrzenky na stovky dodávek denně, ráda se však této povinnosti zbavila.

Osoba, která ji vystřídal, byla Eleanor Youngmanová.

Eleanor začala v laboratoři pracovat jako její první oficiální zaměstnanec. Již před několika týdny sdělila na Harvardu, že nebude v postgraduálu pokračovat, trvalo jí však skoro dva týdny, než uzavřela všechny projekty a přestěhovala se do Salemu.

Vzájemný vztah mezi Kim a Eleanor se zlepšil, žádná převratná změna to však nebyla. Rozmlouvaly spolu sice zdvořile, ale v jejich řeči bylo cítit určité napětí. Kim si uvědomovala, že Eleanorino nepřátelství má kořeny v žárlivosti. Hned při prvním setkání Kim intuitivně vycítila, že v Eleanorině účtě k Edwardovi se skrývá i nevyjádřená touha po bližším vztahu.

Udivovalo ji, že je k tomu Edward slepý. Celá ta situace ji dělala trochu starosti vzhledem ke vztahům svého otce s takzvanými sekretářkami.

Dalšími obyvateli laboratoře byla zvířata. Zásilka s nimi dorazila v půli týdne uprostřed noci. Edward s Eleanor dohlíželi na vykládání zvířat z neoznačených nákladůků a jejich rozmístění do příslušných klecí. Kim raději jen přihlížela z domku.

Moc z toho, co se dělo, sice neviděla, ale to jí právě vyhovovalo. Pokusy na zvířatech ji trápily, i když chápala jejich nutnost.

Edward se držel rady stavitele a architekta a zavedl zásadu, že čím méně toho budou lidé z města vědět o tom, co se v laboratoři děje, tím lépe. Nechtěl mít žádné potíže s hygienikem ani s různými spolky na ochranu zvířat. Tato zásada se dala docela dobře dodržovat vzhledem k opuštěnosti pozemku, odděleného od okolí navíc hustým lesem obehnaným vysokým plotem.

Začátkem druhého zářijového týdne začali přijíždět další vědci. Eleanor a Edward jim pomohli najít ubytování v různých malých penzionech roztroušených po Salemu a okolí. Součástí uzavřených smluv bylo, že vědci přijedou do Salemu sami a nechají rodiny dočasně doma, aby tak mohli několik měsíců pracovat nerušeně celé dny. Všechny je lákala představa, že až dostanou své akcie, stanou se z nich milionáři.

Jako první dorazil Curt Neuman. Bylo dopoledne, Kim se právě chystala, že půjde do zámku, když vtom uslyšela tlumené burácení motocyklu.

Došla k oknu a uviděla, jak před vchodem smykem zastavila honda. Slezl z ní muž přibližně jejího věku a sundal si helmu. Vzadu na nosiči měl přivázaný kufr.

"Co si přejete?" zavolala Kim z okna. Předpokládala, že jde o nějakou zásilku pro laboratoř a že řidič minul odbočku.

"Promiňte," řekl muž omluvným hlasem. Měl slabý německý přízvuk.

"Možná byste mi mohla pomoci najít laboratoře Omni."

"Vy musíte být doktor Neuman," usmála se. "Moment prosím, hned

163

jsem u vás." Edward se o tom přízvuku zmiňoval, když jí říkal, že dnes Curta čeká. Kim prostě nečekala, že takový proslulý vědec přijede na motorce.

V očekávání, že Curta pozve dál, rychle zavřela nějaké vzorníky látek a posbírala z gauče noviny nashromážděné za několik dní. Bleskově se podívala do zrcadla v hale a otevřela dveře.

Curt držel helmu pod paží jako nějaký středověký rytíř. Nedíval se však na ni, ale upřeně hleděl směrem k laboratoři. Edward zřejmě motocykl zaslechl a teď se řítí po prашné cestě směrem k domku. Zastavil auto, vyskočil z něj a objal Curta, jako by to byl jeho dávno ztracený bratr.

Oba krátce pohovořili o Curtově hondě s červenou metalízou, než si Edward uvědomil, že Kim stojí ve dveřích. Ihned oba představil.

Kim podala Curtovi ruku. Byl vysoký, o pět centimetrů vyšší než Edward, měl světlé vlasy a blankytně modré oči.

"Curt pochází z Mnichova," vysvětloval Edward. "Studoval na Stanfordu a na Kalifornské univerzitě. Mnoho lidí včetně mě si myslí, že je to nejtalentovanější biolog se specializací na reakce na léky v této zemi."

"To už stačí, Edwarde," vypravil ze sebe Curt a v obličeji byl celý rudý.

"Měl jsem štěstí, že se mi ho podařilo ukrást Merckům," pokračoval Edward. "Tak strašně o něj stáli, že mu slibovali vybudovat vlastní laboratoř."

Kim jen soucítěně přihlížela, jak se chudák Curt kroutí, když musí poslouchat Edwardovo vychvalování, a připomnělo jí to její vlastní reakci na Stantonovu chválu tenkrát u večere, když se poprvé setkala s Edwardem.

Curt jí připadal navzdory své impozantní postavě, obličeji, s nímž by se uplatnil na módní přehlídce, a proslavené inteligenci překvapivě zakřiknutý. Dokonce se jí ani nepodíval do očí.

"Tak už dost toho žvatlání," řekl konečně Edward. "Pojeď na tom svém vražedném stroji za mnou, Curte. Chci ti ukázat laborku."

Kim se za nimi dívala, jak jedou přes louku, a pak vešla zpátky do domu, aby dokončila rozdělanou práci, než se vydá do zámku.

Později toho dne, když Kim s Edwardem dojídali lehký oběd, přijel další člen vědeckého týmu. Edward zaslechl, jak před domem zastavilo auto. Vstal od stolu a vyšel ven. Za chvilku se vrátil s vysokým, štíhlým, ale svalnatým mužem v závěsu. Byl snědý a hezký a připomínal Kim spíš závodníka ve sjezdovém lyžování než vědce.

Edward je představil. Příchozí se jmenoval Francois Leroux. Překvapil Kim tím, že udělal pohyb, jako by jí chtěl políbit ruku. Ucítila však na kůži jen lehký závan jeho dechu.

Tak jako předtím, když ji seznamoval s Curtem, podal jí Edward stručný, ale velice pochvalný přehled Francoisovy kariéry. Na rozdíl od Curta však Francoisovi nedělalo žádné potíže poslouchat jeho chválu.

Zatímco Edward mluvil, pozoroval Kim upřeně pronikavým pohledem svých tmavých očí, až jí to bylo nepříjemné.

"Jde o to, že Francois je prostě génius," povídal právě Edward. "Je biofyzik, pochází z francouzského Lyonu a studoval na univerzitě v Chi-

164

cagu. Od svých kolegů se odlišuje tím, že se mu podařilo specializovat se jak na nukleární magnetickou rezonanci, tak na rentgenovou krystalografii, což jsou dvě techniky, které se obvykle vzájemně vylučují."

Kim si povšimla, že v tomto okamžiku Edwardova chvalozpěvu se na Francoisově tváři objevil úsměv. Dokonce se směrem k ní maličko uklonil, jako by chtěl potvrdit, že je skutečně takový, jak Edward říká, a dokonce ještě lepší. Kim odvrátila pohled. Měla dojem, že Francois je na její vkus příliš rafinovaný a drzý.

"Francois nám při výzkumu Ultra ušetří spoustu času," pokračoval Edward. "Máme opravdu štěstí, že jsme ho přemluvili. Francie ztratila a my jsme získali."

O pár minut později už Edward vedl Francoise ven z domu, aby ho odvezl do laboratoře. Kim se dívala oknem, jak nasedají do Edwardova auta. Nemohla přemoci údiv nad tím, že takové naprosto rozdílné osobnosti mohou nakonec dělat podobnou práci.

Poslední dva členové vědeckého týmu dorazili v sobotu desátého září.

Přijeli vlakem z Bostonu. Edward a Kim jeli na nádraží jako uvítací výbor a stáli už na nástupišti, když vlak přijížděl.

Edward je uviděl první a zamával na ně, aby upoutal jejich pozornost.

Když přicházeli směrem k nim, zeptala se Kim žertem Edwarda, jestli jedním z předpokladů k získání místa v týmu Omni byla fyzická přitažlivost.

"O čem to sakra mluvíš?" nechápal.

Všichni ti vědci vypadají tak dobře," vysvětlila mu.

"Toho jsem si teda vůbec nevšim," zavrtěl Edward udiveně hlavou.

Když se obě skupinky sešly, Edward všechny představil. Kim se seznámila s Glorii Hererrovou a Davidem Hirschem a potřásla si s oběma rukou.

Gloria podobně jako Eleanor vůbec nezapadala do Kiminy představy o vědecké pracovníci. Tím však veškerá podobnost mezi oběma členkami výzkumného týmu končila. Byly to naprosté protiklady, pokud šlo o vzhled i o způsoby. Na rozdíl od světlavé Eleanor měla Gloria olivovou pleť, vlasy tak tmavé jako Kim a oči téměř tak pronikavé jako Francois. Oproti chladné, rezervované Eleanor byla Gloria přátelská a přímá.

David Hirsch připomínal Kim Francoise. Byl také vysoký a štíhlý a vypadal sportovně. I on měl tmavé vlasy, ale nebyl tak snědý jako Francois. Také jeho vystupování se zdálo příjemnější. Nechoval se tak směle, měl zjevně smysl pro humor a příjemný úsměv.

Cestou autem z nádraží Edward Kim popsal Glorii a Davidovy vědecké úspěchy podobně jako předtím mluvil o Curtovi a Francoisovi.

David a Gloria ji však ujišťovali, že přehání. Pak se konverzace stočila na Edwarda. Nakonec si byla Kim jistá jediné tím, že Gloria je farmakoložka a David imunolog.

Cestou do laboratoře ji vysadili u domku. Když auto opět odjíždělo, zaslechla z něj smích. Měla radost kvůli Edwardovi. Byla si jistá, že Gloria a David zpříjemní atmosféru laboratoře.

Následujícího dne, 11. září, uspořádal Edward se svými pěti spolupracovníky krátkou oslavu, na kterou pozvali i Kim. Otevřeli láhev šampaň-

165

ského, přitukli si a připili na Ultra. O pár minut později už zase pracovali přímo zuřivým tempem.

V příštích několika dnech Kim laboratoř často navštěvovala, aby výzkumníkům poskytla morální podporu a podívala se, jestli nemají nějaké problémy, které by jim mohla pomoci vyřešit. Měla pocit, že je něco mezi hostitelkou a bytnou. Uprostřed týdne však své návštěvy značně omezila a koncem týdne už tam nechodila skoro vůbec. Pokaždé když za nimi zašla, jí totiž dali najevo, že ruší.

Edward jí příliš nepomohl. Nakonec jí přímo řekl, že by byl raději, kdyby do laboratoře vůbec nechodila, protože její návštěvy je všechny vytrhují ze soustředění. Kim si jeho odmítnutí nebrala osobně, protože si byla vědoma, že pracují pod velkým tlakem, aby dosáhli výsledků co nejdříve.

Kromě toho byla spokojená s tím, co sama dělá. Zvykla si už na bydlení v novém domě a bylo jí tam příjemně. Stále sice ještě pociťovala Elizabetinu přítomnost, ale nebylo to už tak znepokojivé a intenzivní jako tu první noc. Věnovala se svému zájmu o dekoraci interiérů a obstarala si desítky knih o úpravě zdí a podlah, typech závěsů a koloniálním nábytku. Přinesla domů hromady vzorků, které rozesela po domě v místech, kde chtěla dotyčný materiál použít. Užívala si také v obchodech se starožitnostmi, kde trávila dlouhé hodiny hledáním dobového koloniálního nábytku.

Hodně času trávila také v podkroví a ve vinném sklepě na zámku.

Nález Elizabetina deníku ji ohromně povzbudil. Smazal také zklamání vyvolané tolika dlouhými hodinami neplodného hledání.

Na samém začátku září narazila při své první cestě do zámku po nález Elizabetina deníku na další důležitý dopis. Ležel ve stejném kufru jako Elizabetin zápisník. Byl adresován Ronaldovi a odesílatelem byl Jonathan Corwin, soudce, který původně bydlel v Čarodějnickém domě.

20. července 1692

Salem

Drahý Ronalde, Pokládám jsem za prozíravé upozornit Tě, že odstranění těla Elizabetina ze Šibeničního vrchu zpozorováno bylo Rogerem Simmonsem, kterýž podobně shlédl, jak syn Rebecky Nursové tělo matky své za stejným účelem jako Ty odstraňoval. Prosím Tě, příteli můj, bys zbytečně nehovořil o tomto činu svém v nepokojných a bouřlivých těchto časech, neb bys trápení další přivoditi mohl sobě i rodině své, neb vyzvednutí mrtvého z hrobu mnohými považováno jest za dílo čarodějnické. Vzhledem k náladě lidí nebylo by také záhodno k hrobu pozornost z důvodu téhož přivolávati, totiž že mohli byste nespravedlivě obvinění býti. Hovořil jsem s výše zmíněným Rogerem Simmonsem i odpřisáhl mi, že o činu Tvém s člověkem žádným mluvení nebude, krom soudce, kterýž by jej předvolal. Bůh budiž s Tebou.

Služebník a přítel Tvůj, Jonathan Corwin.

166

Po nálezu Corwinova dopisu měla Kim asi čtrnáctidenní období, kdy nenalezla vůbec nic, co by mělo nějaký vztah k Ronaldovi nebo Elizabeth.

To však nezdušilo nadšení, s nímž trávila čas na zámku. Opožděně si uvědomila, že skoro všechny dokumenty v podkroví a ve vinném sklepě mají historickou hodnotu, a rozhodla se, že papíry místo toho, aby mezi nimi hledala materiály ze sedmnáctého století, roztrídí.

Jak ve sklepě, tak i v podkroví vyhradila místa pro ukládání dokumentů z určitého období. Každé období zahrnovalo půl století. Na každém určeném místě pak ještě listiny třídila na obchodní, vládní a osobní. Byl to obrovský úkol, ale měla z něj pocit zadostiučinění, i když právě nenacházela žádné dokumenty, které by se vztahovaly k jejím předkům ze sedmnáctého století.

Tak celkem příjemně uběhla první polovina září, během níž Kim dělila svůj čas mezi zařizování domku a prohledávání a třídění zámeckého archivu. V polovině měsíce už se laboratoři zcela vyhýbala a vědecké pracovníky skoro nepotkávala. Dokonce se i méně často vídala s Edwardem, protože chodil domů večer čím dál tím později a ráno odcházel dříve.

167

(12) Pomdělí

19. září 1994

Byl nádherný podzimní den a teplé sluneční paprsky vyhnaly teploměr až na nějakých 27

stupňů. Kim udělalo velkou radost, když uviděla, že některé stromy v nízko položených bažinatých částech lesa už začínají ukazovat svou podzimní nádheru a louky kolem zámku vypadají jako huňatá deka ze zlatobýlu.

Dnes Edwarda vůbec neviděla. Vstal v sedm, ještě dřív než ona, a odešel do laboratoře bez snídaně. Poznala to podle toho, že ve dřezu nebylo žádné špinavé nádobí. Nepřekvapilo ji to, protože jí už před několika dny oznámil, že začali v laboratoři jíst všichni společně, aby ušetřili čas.

Říkal, že postupují ohromně rychle.

Kim strávila celé dopoledne v domku a věnovala se jeho zařizování. Po týdnu nejistoty se konečně dokázala rozhodnout, jakou látku zvolí na přehozy přes postele, závěsy a záclony v obou ložnicích. Byla to těžká volba, ale když se teď konečně rozhodla, velmi se jí ulevilo. S vzorkem látky v ruce zavolala svou kamarádku v návrhářském centru v Bostonu a požádala ji, aby materiál objednala.

Po příjemném obědě, který se skládal ze salátu a ledového čaje, se vypravila do zámku. Uvnitř pak jako obvykle rozvažovala, zda má strávit odpoledne v podkroví nebo ve vinném sklepě. Vyhrálo podkroví, protože bylo tak krásné, slunečné počasí. Řekla si, že na sklep bude dost času, až bude zataženo a deštivo.

Prošla celou podkrovní prostorou až nad křídlo pro služebnictvo a dala se do práce na několika černých registračkách. Za pomoci prázdných papírových krabic, které zbyly od stěhování Edwardových knih do Salemu, třídila dokumenty stejným způsobem jako v předešlých týdnech. Listiny měly většinou obchodní charakter a pocházely z počátku devatenáctého století.

Z Kim se postupem doby stala odbornice na čtení rukou psaných textů a dokázala je zařadit jen po zběžném pohledu na titulní stránku dokumentu, pokud tam tedy nějaká byla. Jinak jí stačil pohled na první odstavec textu. Bylo už pozdní odpoledne, když došla k poslední registračce. Prohlížela předposlední zásuvku, v níž byly nějaké loďařské papíry, když vtom narazila na dopis adresovaný Ronaldu Stewartovi.

Protože už tak dlouho něco podobného nenašla, byla na okamžik úplně ohromená. Dívala se na dopis nevěřicně, jako by měla strach, že ji klamou oči. Nakonec sáhla do zásuvky a obálku vytáhla. Držela ji jen konečky prstů, tak jak viděla zacházet Mary Custlandovou s Matherovým dopisem. Pohlédla na podpis a její naděje vzrostly. Bylo to další psaní od Samuela Sewalla.

8. ledna 1697

Boston

Drahý můj Příteli, Jak jest Ti jistě povědomo, ctěný Guvernér, Rada a Shromáždění této Provincie Jeho Veličenstva Massachusetts Bay poručilo a určilo čtvrtkem

168

čtrnáctého ledna jako postní den za účelem pokání za jeden každý hřích Satanem a jeho spřeženci proti nevinným lidem v Salemu spáchaný. Podobně i já, vědom si svého spojení s Vyším soudem, přeji si svou vinu a hanbu zveřejnit, což učiním v kostele Old South. Tobě však jako příteli svému nevím, co bych říci měl, abych břímě Tvé ulehčil. O tom, že Elizabeth byla ve spojení se silami Zla, pochyb nemám, byla-li však posedlá či smlouvu uzavřela, nevím, a ani vzhledem k minulým chybám v soudech mých usuzovati nechci. Pokud týče se dotazu Tvého na záznamy Vyšího soudu všeobecně a na Elizabetin soud zvláště, potvrditi mohu, že jsou ve vlastnictví Reverenda Cottona Mathera, kterýž mi přísahal, že nikdy do nepravých rukou nepadnou, by nepošpinily pověst sudích, kteříž dle nejlepších svých schopností sloužili, třebaže v případech některých v omylu byli. Věřím, ač jsem se nebyl ptal, aniž to věděti nehodlám, že Reverend Mather výše zmíněné záznamy spáliti hodlá. Pokud jde o mínění mé ve věci té, že Sudí Jonathan Corwin

nabídl Ti vydání všech záznamů o případu Elizabetině včetně původní žaloby, zatykače, příkazu k uvěznění a předběžného svědectví, míním, že bys sobě vzít je měl a podobným způsobem se jich zbavit, by pak budoucí generace rodiny Tvé netrpěly veřejným odhalením tragedie této v Salemu Elizabetinými činy způsobené neb podnícené. Přítel Tvůj ve jménu Kristově, Samuel Sewall.

"Pro boha živýho!" vyštěkl za ní Edwardův hlas. "Někdy nejsi vůbec k nalezení, sakra."

Kim vzhledla od Sewallova dopisu a uviděla, že Edward stojí přímo nad ní. Seděla totiž částečně schovaná za jednou z registraček.

"Děje se něco?" zeptala se nervózně.

"Jo, děje," zavrčel. "Hledám tě už půl hodiny. Napadlo mě, že jsi tady na zámku, a dokonce jsem vylezl sem nahoru do podkroví a hulákal. Když jsi neodpověděla, šel jsem dolů a prohledal vinný sklep. Když jsi tam nebyla, tak jsem přišel zase sem. To je hrůza. Jestli tu chceš trávit tolik času, tak si sem aspoň dej zavést telefon."

Kim se vyhrabala na nohy.

"Promiň," řekla. "Vůbec jsem tě neslyšela."

"To jsem taky pochopil," pronesl už mírnějším tónem. "Poslyš, máme problém. Stanton už je zase na válečné stezce kvůli penězům a jede sem do Salemu. Nikomu z nás se s ním nechce ztrácet čas, a rozhodně se s ním nechcem setkávat v laborce, kde by mu každý musel vysvětlovat, co vlastně dělá. A aby to nebylo tak jednoduché, začínají všichni z toho napětí a přepracování trpět ponorkovou nemocí. Pořád se handrkují kvůli blbostem, jako třeba kdo má víc místa nebo kdo to má blíž k té zatracené lednici s pitím. Dostalo se to už tak daleko, že se cítím jako vychovatel nějakých rozmazlených skautíků. No abych to ale zkrátil, chtěl bych se s ním sejít v domě, všem totiž prospěje, když se setkají někde jinde než v "nepřátelském prostředí" laborky. Taky bych byl rád, kdybychom se tam mohli navečeřet, aby se ušetřil čas. Takže mohla bys udělat něco k jídlu?"

169

Nejprve si myslela, že si z ní dělá legraci, ale pak jí došlo, že to myslí vážně, a podívala se na hodinky.

"Takhle pozdě odpoledne už nestihnu udělat jídlo pro osm lidí," rozhodla rukama.

"Proč ne?" podivil se. "Nemusí to proboha být zrovna banket. Můžeš třeba koupit hotovou pizzu nebo tak něco. Stejně takové věci jíme pořád."

Jde jenom o to aby jim to zapláclo žaludek. Prosím tě, Kim. Potřebuju, abys mi pomohla. Nebo z toho úplně zcvoknu."

"Tak dobře," kývla, přestože věděla, že dělá hloupost. Vycítila totiž, jak je Edward napjatý. "Zvládnou snad něco lepšího než hotovou pizzu, ale žádná hostina to teda nebude." Sebrala si své věci včetně Sewallova dopisu a vyšla za Edwardem z podkroví.

Cestou ze schodů mu dopis podala a začala mu vysvětlovat, co to je.

Podal jí obálku zpátky.

"Teď zrovna nemám na Samuela Sewalla vůbec čas."

"Ten dopis je ale důležitý," trvala na svém. "Vysvětluje, jak se Ronaldovi podařilo vymazat Elizabetino jméno z historických záznamů. Neudělal to totiž sám, pomáhali mu Jonathan Corwin a reverend Mather."

"Přečtu si ten dopis později," prohlásil rozhodně.

"Je tam část, která by ti mohla připadat zajímavá," nedala se Kim. Došli do poloviny velkého schodiště. Edward se zastavil u okna s barevnými skly. Ve žlutém světle se zdál obzvlášť bledý. Kim napadlo, že vypadá téměř nemocně.

"No dobře," zavrčel netrpělivě. "Tak mi ukaž, co by mi mohlo připadat zajímavé."

Kim mu dopis podala a ukázala na úplně poslední větu, kde se Sewall zmiňoval o tom, že Elizabeth podnítila salemskou tragédii nějakými svými činy.

Edward pasáž přečetl a pohlédl na Elizabeth.

"No a co?" podivil se. "To už přece víme."

"My to víme," přikývla, "ale věděli to oni? Myslím jako, jestli věděli o té plísni?"

Edward znovu sklopil oči k dopisu a přečetl si celou větu ještě jednou.

"Nemohli to vědět," prohlásil nakonec. "Z vědeckého hlediska je to nemožné. Neměli na to ani přístroje, ani znalosti."

"Tak jak tu větu teda vysvětlíš?" zeptala se Kim. "V předchozí pasáži dopisu Sewall přiznal, že se u několika odsouzených čarodějnic spletl, ale u Elizabeth prý určitě ne. Všichni věděli něco, co my nevíme."

"Zase se to všechno vrací zpátky k tomu záhadnému důkazu," řekl a vrátil jí dopis. "Je to zajímavé, ale ne pro moje účely, a já na tyhle věci teď opravdu nemám čas."

Sestupovali dál po schodech.

"Mrzí mě, že jsem tak zabraný do práce," omlouval se. "Ještě ke všemu, jako bych neměl dost jiných problémů, se teď ze Stantonova stává doslova osina v zadku. Je skoro horší než Harvard. Za chvíli se z nich asi zcvoknu."

"Stojí ti všechny tyhle trable za to?"

170

Nevěřicně se na ni zahleděl.

"Samozřejmě že jo," odsekl popuzeně. "Věda si žádá oběti. To přece ví každý."

"Mně to nepřijde ani tak jako věda, spíš jako ekonomika," namítla.

Edward nereagoval.

Venku pak šel přímo ke svému vozu.

"Budeme v domku přesně v sedm třicet," zavolal přes rameno a posadil se za volant. Nastartoval a zpod kol mu vystříkla sprška prachu a písku, jak vyrazil směrem k laboratoři.

Kim nastoupila do svého auta, bubnovala prsty na volant a přemýšlela, co udělá k večeři. Teď, když Edward odjel a měla dost času na přemýšlení, na sebe dostala zlost, že s tím nerozumným nápadem souhlasila.

Její chování se jí vůbec nelíbilo. Ustupovala. Jako by se vracela do svého dětství. Jednala přesně jako dřív, když šlo o nějaký problém s otcem. Jedna věc však byla uvědomovat si svoje chování a druhá něco s tím udělat. Tak jako dříve otcí, snažila se teď zavděčit Edwardovi, protože potřebovala a chtěla, aby si jí vážil. Kromě toho, přesvědčovala sama sebe, je Edward pod velkým tlakem a potřebuje ji.

Nastartovala auto a rozjela se do města na nákup. Cestou přemýšlela o své situaci. Rozhodně nechtěla Edwarda ztratit, nicméně v několika posledních týdnech se zdálo, že čím víc se mu snaží zavděčit a čím je chápavější, tím větší nároky na ni Edward klade.

Vzhledem k nedostatku času se Kim rozhodla pro jednoduchou večeři = grilované steaky, salát a rozpékané rohlíky. K pití koupila víno a pivo.

Jako moučník zvolila čerstvé ovoce a zmrzlinu. Ve tři čtvrtě na šest už měla maso připravené, salát hotový a rohlíky nachystané do trouby. Rozdělala už dokonce i oheň v zahradním grilu.

Pak běžela do koupelny a rychle se osprchovala a převlékla. Vrátila se do kuchyně a připravila talíře a ubrousky. Právě prostírala stůl v jídelně, když před domem zastavil Stantonův mercedes.

"Zdravím tě, sestínečko, ozval se za okamžik Stanton už ve dveřích.

Vešel a políbil ji na tvář.

Kim ho přivítala a zeptala se, nechce-li sklenici vína. Byl pro a následoval ji do kuchyně.

"Tohle je jediné víno, které máš?" zeptal se s pohrdáním v hlase, když otevírala uzávěr plastického demižonu.

"Obávám se, že jo," kývla.

"Myslím, že si radši dám pivo."

Kim pokračovala s přípravou večeře a Stanton se zatím posadil na stoličku a pozoroval ji. Nenabídl se sice, že jí pomůže, ale Kim to nevadilo. Zvládala všechno sama.

"Vidím, že s Bufferem dobře vycházíte," poznamenal. Jak přecházela po kuchyni, motal se jí totiž Edwardův pes stále kolem nohou. "To teda koukám. Je to totiž dost velký převít."

171

"Já že vycházím s Bufferem?" zeptala se ironicky. "To je ale fór. Nedělá to kvůli mně, ale kvůli všemu tomu masu.

Většinou bývá s Edwardem v laboratoři."

Zkontrolovala teplotu trouby a dala dovnitř rohlíky.

"Jak se ti líbí bydlení tady v domku?"

"Líbí se mi tu," odpověděla. Pak si povzdechla. "No, většinou. Situace v laboratoři bohužel všechno ostatní tak nějak zastíňuje. Edward je z toho všeho napětí dost nervózní."

"To mi ani nemusíš říkat."

"Harvard mu to všechno pěkně ztěžuje," řekla. Schválně se nezmínila o tom, že Stanton také.

"Hned na začátku celého projektu jsem ho varoval, že mu budou dělat problémy. Ze zkušeností vím, že Harvard si jen tak nelehne a nedělá mrtvého brouka, když cítí, že by z něčeho mohly kápnout nějaké peníze.

Univerzity jsou na takovouhle situaci velmi citlivé, a Harvard zvláště."

"Byla bych strašně nerada, kdyby to mělo nějak ohrozit jeho postavení na škole," podotkla. "Než se pustil do toho podniku s Ultra, bylo učení jeho největší láskou."

Začala na salát dávat zálivku.

Stanton pozoroval, jak pracuje, a neříkal nic, dokud nezachytil její pohled.

"A co vy dva, vycházíte spolu dobře?" zeptal se. "Nechci být vlezlý, ale od té doby, co s ním pracuju na tomhle projektu, jsem zjistil, že s Edwardem není vždycky lehké vyjít."

"Poslední dobou je to mezi náma trochu napjaté," přiznala. "Stěhování sem nebylo tak jednoduché, jak jsem čekala, ale původně jsem samozřejmě nepočítala s Omni a s Ultra. A jak už jsem říkala, Edward je pod velkým tlakem."

"Není jediný," pronesl Stanton.

Otevřely se dveře a Edward a jeho výzkumný tým napochodovali dovnitř. Kim je šla všechny uvítat, aby navodila příjemnou atmosféru. Nebylo to však snadné. Všichni měli protivnou náladu, dokonce i Gloria a David.

Jak to tak vypadalo, nikomu se vlastně na večeři nechtělo. Edward jim musel poručit, aby se jí zúčastnili.

Ze všech nejhůř reagovala Eleanor. Jakmile se doslechla, co bude k jídlu, otráveně prohlásila, že červené maso nejí.

"Co teda normálně jíš?" zeptal se jí Edward.

"Ryby nebo kuře," řekla.

Edward pohlédl na Kim a pozdvihl obočí, jako by se ptal: "Co budeme dělat?"

"Můžu pro nějakou rybu zajet," navrhla. Vzala si klíčky od auta a vyšla ven. Eleanor se rozhodně chovala velice nezdvořile, ale Kim byla vlastně ráda, že může na pár minut vypadnout. Nálada v domku byla deprimující.

Nedaleko byl trh, kde prodávali čerstvé ryby, a tak koupila několik plátků lososa pro případ, že by si ještě někdo jiný kromě Eleanor dal raději rybu. Cestou zpátky s obavami přemýšlela, co ji asi čeká doma.

Vešla do domku a byla příjemně překvapena. Atmosféra uvnitř se zlepšila. V žádném případě to nebyla veselá společnost, ale v místnosti už nebylo takové napětí. V její nepřítomnosti zatím otevřeli víno a pivo a popíjeli s větší chutí, než čekala. Teď byla ráda, že koupila tolik pití.

Všichni seděli v pokoji kolem dlouhého stolu a Elizabetin portrét na ně shlížel ze stěny. Kim kývla na pozdrav těm, kteří se podívali jejím směrem, a pokračovala rovnou do kuchyně. Tam plátky lososa umyla a položila je na talíř k masu. Se sklenicí vína v ruce vešla zpátky do salónu. Mezitímco byla v kuchyni, začal jim všem Stanton dávat kapky. Stál přítom u krbu, přímo pod portrétem.

"Takže tady máte předpověď, jak rychle nám dojdou peníze, když budeme rozhazovat jako teď," prohlašoval právě.

"Situace rozhodně není dobrá. Takže teď potřebuju, abyste mi každý řekl, kdy dospějete k nějakým závěrům, abychom udělali plán, jak získat další kapitál. Jsou v podstatě tři možnosti: rozjet veřejné upisování akcii, což pochybuju, že by fungovalo, tedy aspoň my bychom z toho nic neměli, dokud nebudeme mít něco, co by se dalo prodat."

"Jenomže my máme něco, co by se dalo prodat," přerušil ho Edward.

"Máme nejslibnější lék od vzniku antibiotik, díky tady madam." Edward pozdvihl láhev piva směrem k Elizabetině portrétu. "Chci připít na ženu, z níž ještě možná jednou bude nejproslulejší salemská čarodějnice."

Všichni kromě Kim pozdvihli sklenice a pivní lahve. Dokonce i Stanton se přidal, když se natáhl pro láhev na kraj krbové římsy, kam si ji předtím odložil. Po chvilce ticha se všichni žíznivě napili.

Kim měla nepříjemný pocit a napůl čekala, že se Elizabetin výraz na obraze změní. Edwardovy poznámky jí připadaly neuctivé a netaktní.

Uvažovala o tom, jak by se asi Elizabeth cítila, kdyby viděla tyhle talentované lidi, kteří v jejím domě plánují, jak by mohli mít z objevu souvisejícího s jejím neštěstím a předčasnou smrtí co největší osobní zisk.

"Nepopírám, že máme potenciální produkt," řekl Stanton, když zase položil pivo. "To všichni víme. Nemáme ale produkt, který bychom mohli dát okamžitě na trh. Tak mi tedy musíte věřit, že v současném ekonomickém klimatu není právě doba na veřejné upisování akcii. Jediné, co by šlo udělat, je nabídnout akcie vybrané soukromé klientele, což má výhodu v tom, že bychom neztratili tolik kontroly. Poslední alternativa je přibrat další společníky, kteří by poskytli kapitál. Tenhle postup by samozřejmě vyžadoval největší obětování akcií. Vlastně bychom museli snížit i to, co teď máme."

Vědci začal rozhořčeně mumlat.

"Nechci už rozdávat další akcie," prohlásil Edward. "Až se Ultra dostane na trh, budou mít obrovskou cenu. Proč bychom si ty peníze nemohli prostě půjčit?"

"Nemáme na takovou půjčku žádnou záruku," vysvětlil Stanton.

"Kdybychom si chtěli půjčit takové množství peněz, jaké potřebujeme, bez záruky, znamenalo by to placení šílených úroků, protože ty peníze

by nepocházely z obvyklých zdrojů. A jelikož by nešlo o peníze z obvyklých zdrojů, lidi, s nimiž bychom museli jednat, by nás nenechali schovávat se za firmou, kdyby se něco zvrtilo. Chápeš, co tím chci říct, Edwarde?"

"Jo, tak zhruba," přikývl Edward. "Stejně tu možnost ale prozkoumej."

Musíme vyzkoušet všechno možné, jen abychom se vyhnuli nutnosti pustit na trh další akcie. Byla by to škoda, když je Ultra taková tutovka."

"Jseš si tím stejně jistý jako v době, kdy jsme zakládali firmu?" zeptal se Stanton.

"Ještě víc," odvětil Edward. "Každý den jsem o tom stále přesvědčenější. Všechno to jde ohromně dobře a jestli to tak bude pokračovat, možná si budeme moci podat PNL - Žádost o prozkoumání nového léku - za nějakých šest až osm měsíců, což je docela rozdíl ve srovnání s obvyklými třemi a půl roku."

"Čím rychleji vám to půjde tím lepší bude naše finanční situace," poznamenal Stanton. "Bylo by dokonce ještě lepší, kdyby se vám podařilo tempo ještě trochu zrychlit."

Eleanor se krátce, pohrdavě zasmála.

"Všichni pracujeme maximální rychlostí," prohlásil Francois.

"To je pravda," přidal se Curt. "Většina z nás v noci spí méně než šest hodin."

"Ještě jsem nezkusil jednu věc," ozval se opět Edward. "Chtěl bych se spojit se svými známými z Federální zkušebny a začít si připravovat půdu pro to aby aspoň uvažovali o tom, že Ultra zařadí do preferované skupiny léků, které posuzují přednostně. Nakonec ten lék vyzkoušíme na těžkých případech deprese, AIDS, a možná i na pacientech s nevléčitelnou rakovinou."

"Cokoliv, co nám ušetří čas, bude ohromný přínos," prohlásil Stanton.

"Ten fakt nedokážu ani dost zdůraznit."

"Myslím, že to chápeme," poznamenal Edward.

"Máte už lepší představu o tom, jak Ultra funguje?" chtěl vědět Stanton.

Edward poprosil Glorii, aby Stantonovi vysvětlila, na co právě přišli.

"Právě dneska dopoledne jsme zjistili nízké hladiny přirozených enzymů v mozku krys, jejichž metabolismus byl ovlivněn pomocí Ultra," oznámila Gloria.

"A to by mě mělo vzrušovat?" zeptal se Stanton sarkasticky.

"To by teda mělo," přikývl Edward, "pokud si něco pamatuješ z těch čtyř let, cos proflákal na lékařské fakultě."

"Jasně to naznačuje skutečnost, že Ultra by mohl být přirozenou molekulou mozku nebo by jí alespoň mohl být velice blízký svou strukturou," vysvětlovala Gloria. "Tuto teorii dále potvrzuje stabilita vazby Ultra na membrány neuronů. Začínáme si myslet, že tahle situace by mohla být dost podobná jako vztah mezi morfinovými narkotikami a vlastními mozkovými endorfiny."

"Jinými slovy," přidal se k vysvětlování Edward, "Ultra je přirozený autokoid mozku, neboli vnitřní hormon."

174

"Ty hladiny však nejsou v celém mozku stejné," dodala Gloria. "Počáteční snímky pořízené na pozitronovém tomografu naznačují, že Ultra se soustřeďuje v mozkovém kmenu, ve středním mozku a v limbickém systému."

"Á, limbický systém," rozzářil se Stanton. "To si pamatuju. Je to část mozku, která souvisí se zvířetem v nás a s jeho základními instinkty, jako například se vztekem, hladem a sexem. Tak vidíš Edwarde, že moje studium nebylo tak úplně nadarmo."

"Glorie, řekni mu, jak si myslíme, že to funguje," požádal Edward a vůbec si Stantonovy poznámky nevšímal.

"Myslíme si, že kontroluje hladiny mozkových neurotransmiterů," pokračovala Gloria. "Je to něco podobného, jako když pufr udržuje hodnotu pH acidobazického systému."

"Jinak řečeno," přerušil ji Edward, "Ultra, nebo ta přirozená molekula, pokud se od ní Ultra liší, funguje tak, že stabilizuje city. To alespoň byla její počáteční funkce - přivést zpět k normálu extrémní city, které vyvolala znepokojivá událost, jako třeba když člověk ve své jeskyni uviděl tygra šavlozubého. Ať už je ten extrémní pocit strach, zlost nebo cokoli jiného, Ultra tlumí neurotransmitery, čímž zvířeti nebo primitivní lidské bytosti umožní, aby se rychle vrátila k normálu a byla zas připravena postavit se dalšímu nebezpečí."

"Co myslíš tou původní funkcí?" zeptal se Stanton.

"Naše poslední výzkumy naznačují, že se tato funkce vyvíjela spolu s tím, jak se vyvíjel lidský mozek," vysvětloval Edward. "Ted' jsme přesvědčeni o tom, že už to není pouhá stabilizace emocí, ale umožňuje i volní kontrolu nad nimi." Stantonovy oči se opět rozsvítily.

"Počkej moment!" zvolal a vši silou se snažil pochopit, co právě slyšel.

"Chceš tím říct, že když pacient s depresí dostane Ultra, nebude už mít touhu být v depresi?"

"To je naše nejčerstvější hypotéza," přikývl Edward. "Tahle přirozená molekula existuje v mozku v nepatrném množství, ale hraje velkou roli při ovlivňování emocí a nálad."

"Panebože!" vyhrkl Stanton. "Ultra by mohl být lék století."

"Proto taky pracujeme skoro nonstop," podotkl Edward.

"A co děláte teď?" ptal se Stanton.

"Všechno najednou," zasmál se Edward. "Zkoumáme tu molekulu ze všech možných úhlů. Ted' když víme, že se váže na receptor, chceme znát vazebný protein. Chceme znát strukturu nebo struktury této vazebné bílkoviny, protože máme podezření, že Ultra se podle okolností váže pokaždé s jinými postranními řetězci."

"Kdy myslíš, že budeme moct zahájit výrobu v Evropě a v Japonsku?" vyzvídal Stanton nedočkavě.

"O tom budeme mít představu, až začnou klinické zkoušky," mínil ho Edward. "Ty ale nezačnou, dokud nedostaneme povolení od Federální zkušebny."

175

"Musíme celý ten postup nějak urychlit," prohlásil Stanton. "Tohle je šílený! Máme tu lék za miliardy dolarů, a mohli bychom přitom zkrachovat!"

"Počkej moment!" vykřikl náhle Edward tak naléhavě, že se na něj všichni zadívali. "Právě jsem dostal nápad. Vymyslel jsem způsob, jak ušetřit čas. Začnu si ten lék brát sám!"

Chvilí bylo v místnosti naprosté ticho, takže bylo slyšet jen tikání hodin na krbové římse a ostrý křik racků u řeky.

"Je to rozumný postup?" zapochyboval Stanton.

"Zatraceně rozumný," opáčil Edward, čím dál tím nadšenější svým nápadem. "Sakra, proč jsem na to jen nepřišel dřív!"

Když si vzpomenu, jaké výsledky měly testy na toxicitu, vezmu si Ultra bez sebemenšího váhání."

"Je pravda, že jsme neobjevili vůbec žádnou toxicitu," prohlásila Gloria.

"Vypadá to, že tkáňovým kulturám ohromně prospívá," přidal se David.

"Zvláště kulturám nervových buněk."

"Myslím, že brát si nějaký experimentální lék není moc dobrý nápad," promluvila poprvé Kim. Stála ve dveřích do haly. Edward se na ni zamračil, aby neskákala do řeči.

"Myslím, že je to naprosto senzační nápad," řekl.

"Ušetří čas?" zajímal se Stanton.

"Sakra, vždyť přece budeme znát všechny odpovědi ještě dřív, než zahájíme klinické testy!" vyhrkl Edward. "Uvědom si, jak nám to usnadní plánování klinických postupů."

"Já si to taky vezmu," oznámila Gloria.

"Já taky," přidala se Eleanor.

I ostatní vědci jeden po druhém souhlasili s tím, že je to ohromný nápad, a nabízeli, že se také zúčastní.

"Můžeme každý dostávat jinou dávku," navrhla Gloria. "Šest lidí už bude mít aspoň jakous takous statistickou významnost, až se budeme pokoušet vyhodnotit výsledky."

"Můžeme brát ty různé dávky naslepo," napadlo Francoise. "Tak nebudeme vědět, kdo bere nejvyšší dávku a kdo

nejnižší."

"Není to proti zákonu, brát si neschválené léky?" zeptala se Kim.

"Proti jakému zákonu?" zasmál se Edward.

Všichni se zasmáli s ním.

"Myslela jsem si, že existují nějaká nařízení nebo zákony, které se takových věcí týkají," trvala Kim na svém.

"Národní zdravotní úřad taková nařízení má," přikývl Edward. "Ty ale platí pro instituce, které dostávají od NZÚ dotace. My od vlády rozhodně žádné peníze nedostáváme."

"Musí ale existovat nějaké použitelné pravidlo o tom, že lidé nemůžou užívat léky dřív, než byly uzavřeny studie na zvířatech," nedala se Kim.

"Pouhá intuice člověku přece říká, že je to riskantní a nebezpečné. Co ta tragédie s thalidomidem? To vám nikomu nedělá starosti?"

176

"Tohle je něco naprosto jiného než ta nešťastná záležitost s thalidomidem," vysvětloval Edward. "Ta látka nebyla v žádném případě přírodní sloučenina, a navíc byla mnohem toxičtější. Kim, my tě ale přece nežádáme, abys brala Ultra. Můžeš vlastně být kontrola."

Všichni se opět zasmáli. Kim zčervenala a odešla do kuchyně. Ohromilo ji, jak se atmosféra setkání změnila. Po tom napjatém začátku byli teď všichni podivně rozjaření. Měla z toho nepříjemný dojem, že je to částečně davová hysterie, způsobená kombinací přepracování a náhlé vyhlídky na úspěch.

Vytahovala rohlíky z trouby a přitom z pokoje slyšela další smích a hlasité, vzrušené řeči o vybudování vědeckého centra za peníze, které se jim v budoucnosti posypou.

Právě dávala rohlíky do košíčku, když vycítila, že do kuchyně někdo vstoupil.

"Myslel jsem, že bych ti mohl nabídnout pomoc," ozval se Francoisův hlas.

Kim se otočila a podívala se na něj, pak se však rychle odvrátila a rozhlédla se po kuchyni. Předstírala, že přemýšlí, co by mu dala za práci. Francois ji znepokojoval svou smělostí, a navíc se ještě neuklidnila po nepříjemné příhodě vedle v pokoji.

"Myslím, že všechno lehce zvládnou sama," řekla. "Stejně ale děkuju za snahu."

"Můžu si dolít skleničku?" zeptal se, ale už držel hrdlo demižonu v dlani.

"Jistě," kývla.

"Strašně rád bych se tu podíval po okolí, až se ta práce zklidní," poznamenal Francois, zatímco si naléval víno. "Možná bys mi mohla ukázat nějaké panětihodnosti. Slyšel jsem, že Marblehead je okouzlující."

Vrhl na Françoise bleskový pohled. Přesně jak čekala, na ni upíral svoje temné oči. Když zachytil její pohled, usmál se koutkem úst, takže měla pocit, že s ní flirtuje. Napadlo ji v tu chvíli, co mu asi Edward říkal o jejich vztahu.

"To už tady snad budeš mít rodinu," odpověděla.

"Možná že jo," pokrčil rameny.

Kim vyšla z koupelny a schválně nechala dveře úplně otevřené, aby viděla, kdy Edward přijde. Chtěla zůstat vzhůru, aby si s ním mohla ještě promluvit, až přijde z laboratoře domů. Bohužel však nevěděla, kdy to bude.

Posadila se, pohodlně se opřela o polštář, vzala z nočního stolku Elizabethin deník a otevřela ho na místě, kde minule skončila. Ukázalo se, že v deníku není to, co tam původně očekávala: kromě posledního zápisu to bylo zklamání.

Elizabeth většinou popisovala počasí a co se každý den stalo, namísto toho, aby vyjadřovala své myšlenky, což by Kim připadalo mnohem zajímavější.

Navzdory veškeré snaze zůstat vzhůru usnula někdy kolem půlnoci, ani

177

nezhaslá lampičku u postele. Potom si uvědomila zvuk splachovaného záchodu. Otevřela oči a uviděla v koupelně Edwarda.

Protřela si spánkem zalepené oči a pokoušela se poznat, kolik je hodin.

Bylo po jedné v noci. S velkým úsilím se vyhrabala z postele a vzala si na sebe župan a pantofle. S pocitem, že už se přece jen trochu probírala, se šourala do koupelny. Edward si pečlivě čistil zuby.

Kim se posadila na sklopené záchodové prkýnko a objala si kolena.

Edward na ni tázavě pohlédl, ale neřekl nic, dokud nebyl hotov s čištěním zubů.

"Co tu probíhá děláš takhle pozdě?" zeptal se pak. Jeho hlas však nezněl popuzeně, jen ustaraně.

"Ráda bych s tebou mluvila. Chci se tě zeptat, jestli si vážně chceš brát Ultra."

"Jasněže chci," řekl. "Začneme s tím všichni ráno. Budeme to brát naslepo, takže nikdo nebude vědět, kolik toho ve srovnání s ostatními dostává. Byl to Francoisův nápad."

"Vážně myslíš, že je to rozumný postup?"

"Je to ten nejspíš nejlepší nápad, jaký jsem za celé dlouhé roky měl," prohlásil. "Nepochybně to urychlí celý proces zkoušení nového léku, a navíc mě Stanton přestane otravovat."

"Není to ale riskantní?"

"Samozřejmě že je. Vždycky je v tom nějaké riziko," přikývl. "Ale jsem si jistý, že je únosné. Ultra není toxický, to víme jistě."

"Jsem z toho strašně nervózní," zachvěla se.

"Kim, dovol abych tě ujistil o jedné důležité věci. Já rozhodně nejsem žádný mučedník! Vlastně jsem v podstatě srab. Nedělal bych to, kdybych neměl pocit, že je to naprosto bezpečné. A nedovolil bych to ani ostatním. Kromě toho v historii vědeckého výzkumu používali mnozí vědci sami sebe jako pokusné osoby." Kim zdvihla tázavě obočí. Edward ji příliš nepřesvědčil.

"Budeš mi zkrátka muset věřit," uzavřel. Umyl si pečlivě obličej a teď si ho utíral.

"Mám ještě jednu otázku," pronesla pomalu. "Cos o mně říkal lidem v laboratoři?"

Přestal si utírat obličej a vyvalil na ni oči.

"O čem to mluvíš? Proč bych měl lidem v laboratoři o tobě něco povídat?"

"Myslím jako o našem vztahu."

"Už si to přesně nepamatuju," pokrčil rameny. "Nejspíš jsem řek, že jsi moje přítelkyně."

"A to znamená milénka nebo to myslíš jako kamarádka?"

"Co se děje, prosím tě?" ptal se rozzlobeně. "Žádná osobní tajemství jsem nevyzrazoval, jestli ti jde o tohle. Nikdy jsem s nikým žádné intimní detaily o nás dvou neprobíral. Co teda znamená tenhle výslech třetího stupně v jednu hodinu v noci?"

"Promiň, jestli máš pocit, že tě vyslýchám," odvětila. "To jsem neměla

178

v úmyslu. Byla jsem jen zvědavá, cos o nás povídal, když nejsme manželé a oni zřejmě mluvili o svých rodinách." Původně chtěla začít vysvětlovat, jak to bylo s Francoisem, ale pak si to rozmyslela. V tomto okamžiku byl Edward na takový rozhovor příliš nervózní, unavený, a navíc myslel jen na Ultra. Kromě toho nechtěla mezi ním a Francoisem vyvolávat žádné problémy, protože si nebyla jistá, jaké měl večer Francois úmysly.

Vstala.

"Doufám, že jsem tě nerozčílila," řekla. "Vím, jak musíš být unavený. Dobrou noc." Vyšla z koupelny a zamířila k posteli.

"Počkej!" zavolal na ni Edward a vyšel z koupelny. "Promiň. Nejspíš zase přehnaně reaguju," omlouval se. "Odpusť mi to. Místo toho, abych na tebe byl protivný, bych ti spíš měl poděkovat. Bylo od tebe opravdu moc hezké, žeš udělala tu večeri. Byla skvělá a měla u všech ohromný úspěch."

"Přesně to jsme potřebovali, abychom se odreagovali."

"To jsem ráda, žeš mi to řekl," usmála se Kim. "Snažím se ti pomáhat. Myslím, že vím, pod jakým jsi tlakem."

"No, mělo by to teď být trochu lepší, když se Stanton aspoň na chvíli uklidnil. Teď se můžu soustředit na Ultra a na Harvard."

179

(13) Konec září 1994

Skutečnost, že ji Edward poděkoval, když tak narychlo připravila večeři pro tolik lidí, dala Kim naději, že se vztahy mezi nimi zlepší. To se však nestalo. V týdnu, který po pondělní večeři následoval, vypadala situace naopak ještě hůř. Kim se vlastně s Edwardem vůbec neviděla. Chodil domů pozdě v noci, když už dávno spala, a vstával a odcházel do laboratoře, ještě než se vzbudila. Vůbec se s ní nepokusil setkat, přestože mu všude možné nechávala lístečky se vzkazy.

Dokonce i Buffer jí připadal protivnější než obvykle. Ve středu, když si chystala večeři, se nečekaně objevil. Vypadal, že má hlad, a tak mu naplnila misku zrádlem. Když však natahovala ruku, aby před něj misku položila, vycenil zuby a vztekla po ní začal chňapat. Kim mu tedy zrádlo vyhodila do odpadků.

Neměla teď žádný kontakt s nikým z laboratoře, a tak měla ještě větší pocit odcizení než na počátku měsíce. Začala si připadat opuštěná.

K vlastnímu překvapení zjistila, že se těší, až se příští týden zase vrátí do práce. Tento pocit tedy vůbec nečekala. Naopak, když koncem srpna z nemocnice odcházela, myslela si, že se jí bude vracet dost těžko.

Ve čtvrtek už pocítovala mírnou depresi a úzkost, což ji vyděsilo. Ve druhém ročníku na vysoké škole depresi zažila a ta zkušenost v ní zanechala trvalou jizvu. V obavě, aby se její příznaky nezhoršily, zavolala Alici McMurrayové, psychoterapeutce z Massachusettské všeobecné nemocnice, ke které před mnoha lety chodila. Alice laskavě souhlasila, že jí v pátek věnuje polovinu hodiny, kterou měla vyhrazenou na oběd.

V pátek ráno se Kim probudila a cítila se trochu lépe než v minulých dnech. Říkala si, že to nejspíš bude tím vzrušením z plánované cesty do města. Nevěděla, zda by neměla problémy s parkováním u nemocnice, a tak se rozhodla, že raději pojede vlakem.

Do Bostonu dorazila krátce po jedenácté. Protože jí zbývala ještě spousta času, šla ze Severního nádraží do nemocnice pěšky. Byl příjemný den a svítlo slunce, přes něj občas přelétly mraky. Na rozdíl od Salemu se na listech stromů v Bostonu ještě nezačaly objevovat podzimní barvy.

Kim se cítila ve známém nemocničním prostředí příjemně, zvláště když narazila na několik kolegyň, které si ji dobíraly, jak je opálená. Došla k Alicině ordinaci, vešla do kanceláře a zjistila, že psací stůl, kde vždycky seděla sekretářka, je opuštěný.

Téměř okamžitě se otevřely dveře vlastní ordinace a objevila se Alice.

"Ahoj," usmála se. "Jen pojď dál." Kývla hlavou k prázdnému stolu.

"Všichni jsou teď na obědě, jestli ti to připadá divné."

Alicina ordinace byla zařízená jednoduše, ale pohodlně. Uprostřed místnosti stál na orientálním koberci konferenční stůl se čtyřmi křesly kolem. U zdi Kim uviděla malý psací stůl a u okna palmu v květináči. Na zdi visely impresionistické obrazy a zarámovaný diplom.

Alice byla plnoštíhlá žena, z níž jako magnetické pole vyzařovalo po-

180

chopení a soucit. Kim si vzpomněla, že se jí Alice kdysi přiznala, že celý život bojuje s nadváhou. Tato věčná bitva jí však dala obzvláštní pochopení pro problémy druhých lidí.

"Tak co pro tebe můžu udělat?" zeptala se, když se usadily.

Kim jí začala popisovat svou současnou životní situaci. Snažila se být upřímná a otevřeně přiznala, že je zklamaná, protože se věci nevyvíjejí tak, jak si představovala. Jak mluvila, došlo jí najednou, že bere všechnu vinu na sebe. Alice si toho všimla také.

"Tohle vypadá, že se historie opakuje," poznamenala neutrálním tónem. Potom se zeptala na Edwardovu osobnost a jeho chování ve společnosti.

Kim Edwarda popsala a hned si uvědomila, že ho vlastně brání.

"Myslíš, že je nějaká podobnost mezi vztahem, který jsi měla ke svému otci, a vztahem k Edwardovi?" zeptala se Alice. Kim se na okamžik zamyslela a uznala, že její chování onoho večera, kdy pro všechny připravovala večeři, naznačuje určitou analogii.

"Na první poslech mi připadá, že na povrchu jsou ty vztahy docela podobné," řekla Alice. "Pamatuju si, že jsi mi popisovala podobnou frustraci, když jsi se kdysi chtěla zavděčit svému otci. Vypadá to, že oba ti muži mají nadměrný zájem o svou práci, která je nadřazena jejich osobnímu životu."

"U Edwarda je to jen dočasné," oponovala Kim.

"Jsi si tím jistá?"

Kim se na okamžik zamyslela, než odpověděla: "Mám dojem, že si člověk nikdy nemůže být jistý tím, co si myslí ten druhý."

"Přesně tak," přikývla Alice. "Kdo ví, Edward se třeba může měnit."

Nicméně to vypadá, že potřebuje tvou oporu ve společenských záležitostech a ty mu ji poskytuješ. Na tom není nic špatného, kromě toho, že mám pocit, že on tvoje potřeby v současné době neuspokojuje."

"To je dost mírně řečeno," přiznala Kim.

"Měla bys myslet na to, co je dobré pro tebe, a podle toho se chovat."

Vím dobře, že se to lehko řekne, ale těžko udělá. Tvoje sebevědomí se bojí, že ztratí svou lásku. V každém případě bys však o tom měla vážně přemýšlet."

"Chceš snad říct, že bych s Edwardem neměla bydlet?" zeptala se Kim poněkud zaraženě.

"To rozhodně ne," zavrtěla Alice hlavou. "Něco takového ti já nemůžu říkat. To si můžeš říct jen ty sama. Jak už jsme o tom ale hovořily v minulosti, myslím, že bys měla přemýšlet o otázce vzájemné závislosti."

"Máš dojem, že tady jde o tenhle problém?"

"Ráda bych ti viděla do hlavy, abych věděla, jak přemýšlíš," usmála se Alice. "Víš sama, že lidi, s nimiž v dětství špatně zacházeli, mají tendenci podmínky, za kterých k tomu docházelo, ve svém pozdějším životě opět doma vytvářet."

"Ale vždyť přece víš, že se mnou nikdo špatně nezacházel," protestovala Kim.

181

"Vím, že s tebou v přesném slova smyslu nezacházeli špatně," uznala Alice. "Ke svému otci jsi však neměla dobrý vztah. Špatné zacházení může mít nejrůznější formy vzhledem k obrovskému rozdílu, který je mezi mocí rodiče a mocí dítěte."

"Chápu, jak to myslíš."

Alice se naklonila dopředu a opřela si ruce o kolena. Přátelsky se usmála.

"Zdá se mi, že jsou ještě nějaké věci, o nichž bychom si měly promluvit."

Naše půlhodina bohužel uplynula. Ráda bych ti věnovala víc času, ale takhle na poslední chvíli to prostě nebylo možné. Doufám, že jsem tě aspoň přiměla přemýšlet o tvých vlastních potřebách."

Kim vstala. Pohlédla na hodinky a podívala se, jak čas rychle uběhl.

Srdečně terapeutce poděkovala.

"Co ta tvoje úzkost?" zeptala se Alice. "Mohla bych ti dát nějaký Xanax, jestli myslíš, že bys ho mohla potřebovat." Kim zavrtěla hlavou.

"Díky, ale jsem v pořádku," prohlásila. "Kromě toho mám ještě pár těch prášků, které jsi mi dala před lety."

"Zavolej mi, kdyby ses chtěla normálně objednat," nabídla Alice.

Kim jí ujistila, že bude-li něco chtít, ozve se příště dřív, a pak odešla.

Cestou na nádraží probírala rozhovor, který právě měla s terapeutkou.

Připadalo jí, že sotva začaly, a už byl konec. Alice jí však dala spoustu námětů k přemýšlení, a právě proto za ní šla.

Cestou zpátky do Salemu se rozhodla, že si musí s Edwardem promluvit. Věděla, že to nebude lehký úkol, protože podobné konfrontace pro ni byly vždycky neobyčejně obtížné. Kromě toho je Edward v poslední době pod velkým

tlakem, takže asi nebude mít tu pravou náladu na emocionální otázky, jako třeba jestli spolu mají bydlet. Věděla však, že si s ním musí promluvit, dřív než se celá situace ještě zkomplikuje.

Poté co dorazila na rodinný pozemek, pohlédla na budovu, v níž byla laboratoř, a přála si mít dostatek odvahy k tomu, aby vešla dovnitř a řekla Edwardovi, že s ním potřebuje okamžitě mluvit. Věděla však, že tohle nezvládne. Jasně si uvědomovala, že s ním nedokáže promluvit, ani kdyby se náhodou objevil v domku, pokud sám neudělá něco, z čeho by získala dojem, že i on je připravený k vážnému rozhovoru. Poněkud rezignovaně se smířila s tím, že bude muset na Edwarda počkat.

Neviděla se s ním však ani ve čtvrtek večer, ani v pátek, a dokonce ani v sobotu. Našla pouze známky toho, že přišel někdy po půlnoci a odešel ještě před východem slunce. Vědomí, že si s ním musí promluvit, nad ní viselo jako temný mrak a její úzkost postupně vzrůstala.

Celé nedělní dopoledne strávila v podkroví zámku a třídila tam dokumenty. Tato práce jí poskytovala trochu útěchy a pomáhala alespoň na pár hodin odpoutat myšlenky od neutěšené životní situace. Ve tři čtvrtě na jednu jí žaludek oznámil, že od ranní kávy a misky corn flakes už uplynula hodně dlouhá doba.

Vyšla z nevětraného zámku, zastavila se na padacím mostě a pásla se

182

oči na podzimní krajině kolem sebe. Některé stromy už byly nádherně zbarvené, ale ještě neměly tak intenzivní barvy, jaké budou mít za několik týdnů. Vysoko na nebi líně kroužilo ve vzdušných proudech několik racků. Kim obhlížela pozemek a její oči se zastavily na místě, kde ze skupiny stromů vycházela silnice. Ve stínu stromů zahlédla předek automobilu.

Byla zvědavá, proč tam parkuje, a vydala se tedy přes louku k němu.

Přiblížila se k vozu opatrně z boku. Překvapilo ji, že v autě sedí Kinnard Monihan.

Když ji zahlédl, udělal něco, co ji velice překvapilo: začervenal se.

"Promiň," řekl rozpačitě. "Nechtěl bych, aby sis myslela, že tu číhám jako nějaký šmírák. Vlastně jsem sbíral odvalu jet až k domu."

"A proč jsi to neudělal?"

"Nejspíš proto, že jsem se při těch několika posledních setkáních choval tak blbě," přiznal.

"Připadá mi to už strašně dávno."

"V určitém smyslu to taky je dávno. Doufám ale, že tě neruším."

"Nerušíš. Ani v nejmenším."

"Moje kolečko ve zdejší nemocnici už příští týden končí. Ty dva měsíce uběhly nějak strašně rychle. Od zítřka za týden už se zase stěhuju zpátky do Massachusettské všeobecné."

"Já na tom budu stejně," usmála se Kim a vysvětlila Kinnardovi, že měla celé září volno.

"Vlastně jsem sem už párkrát přijel," přiznal se, "ale nepřípadalo mi vhodné jít na návštěvu, a tvůj telefon není v seznamu."

"Pokaždé když jsem jela kolem nemocnice, říkala jsem si, jak se ti tam asi líbí."

"Jak dopadla ta renovace?"

"Můžeš se přesvědčit sám," usmála se. "Pokud se teda chceš podívat."

"To bych moc rád," prohlásil se stejným úsměvem. "Tak dělej, nastup si. Já tě svezu."

Dojeli k domku a zaparkovali. Kim provedla Kinnarda domem. Velmi ho to zaujalo a nešetřil chválou.

"Moc se mi líbí, jak se ti podařilo ten dům zmodernizovat, a přitom jsi zachovala jeho koloniální charakter."

Byli právě nahoře a Kim ukazovala, jak se jim podařilo umístit koupelnu mezi dva pokoje, aniž by se přitom narušila historická podoba domku.

Pohlédla přitom z okna a dostala málem šok, když viděla, že přes louku se k domu blíží Edward s Bufferem.

Okamžitě propadla panice. Neměla vůbec představu, jak bude Edward reagovat na Kinnardovu přítomnost, když měl v poslední době tak mizernou náladu, a zvláště když ho od pondělní noci neviděla.

"Myslím, že bychom měli jít radši dolů," prohlásila nervózně.

"Děje se něco?" podivil se Kinnard.

Neodpověděla. Vyčítala si, že vůbec nepomyslela na možnost, že by se Edward mohl objevit. Ptala se sama sebe, jak je možné, že se dostala do takové trapné situace.

183

Edward jde," oznámila konečně Kinnardovi a pokynula mu, aby vešel do pokoje.

"A to je problém?" zeptal se celý zmatený.

Pokusila se o úsměv.

"Samozřejmě že ne," vypravila ze sebe. Její hlas však vůbec nezněl přesvědčivě a žaludek měla jako na vodě.

Otevřely se vstupní dveře a Edward vešel dovnitř. Buffer se hnul do kuchyně, aby se podíval, jestli na zem náhodou nespadlo nějaké jídlo.

"Á, tady jsi," řekl Edward, když uviděl Kim.

"Máme návštěvu," oznámila mu. Ruce držela pevně stisknuté před tělem.

"Jo?" podivil se Edward a vešel do salónu.

Kim je představila. Kinnard udělal krok vpřed a natáhl ruku, ale Edward se ani nehnul. Přemýšlel.

"No jasně," prohlásil konečně a luskl prsty. Natáhl ruku a nadšeně potřásl Kinnardovi pravicí. "Pamatuju si na vás. Pracoval jste v mé laboratoři. Jste ten chlápek, co šel do Massachusettské všeobecné na chirurgii."

"Máte výbornou paměť."

"Sakra, vždyť já si pamatuju i téma vaší výzkumné práce!" Edward stručně shrnul Kinnardův výzkumný projekt.

"Úplně se stydím, když slyším, že si to pamatujete líp než já," podivil se Kinnard.

"Co si takhle dát pivo?" nabídl Edward. "Máme nějaké u ledu."

Kinnard nervózně stočil pohled od Edwarda ke Kim.

"Možná že bych už spíš měl jít."

"Nesmysl," odporoval mu Edward. "Jen tu ještě zůstaňte, jestli můžete."

Jsem si jistý, že Kim bude jen ráda, když tu bude mít společnost. Já musím zase zpátky do práce. Jenom jsem sem zaskočil, abych se jí na něco zeptal."

Kim byla stejně ohromená jako Kinnard. Edward vůbec nejednal tak, jak se obávala. Místo toho, aby se choval podrážděně, a možná i udělal scénu, byl v roztomilé náladě.

"Nevím, jak bych ti to nejlíp řekl," otočil se k ní Edward, "ale byl bych moc rád, kdyby výzkumný tým mohl přespávat v zámku. Byla by to pro ně ohromná výhoda, protože mnohé z těch experimentů vyžadují odběr dat po celých čtyřicet hodin. Kromě toho je zámek prázdný a je tam tolik zařízených pokojů, že je opravdu směšné, aby každý z nich bydlel v nějakém penzionu. A Omni ti za to zaplatí."

"No, já nevím." vykoktala.

"Hele, Kim," začal ji přesvědčovat. "Vždyť by to bylo jen dočasně. Za chvíli přijedou jejich rodiny a pak si tu budou muset sehnat nějaké stálé bydlení."

"Jenomže v zámku je tolik starých rodinných památek," namítla Kim.

"To nebude žádný problém," prohlásil Edward. "Vždyť je znáš. Nikdo se ničeho ani nedotkne. Poslyš, já ti osobně zaručuju, že s tím nebudou vůbec žádné potíže. Kdyby byly, okamžitě se postěhuji pryč."

"Musím si to rozmyslet."

184

"Co si na tom potřebuješ rozmyslet?" trval na svém Edward. "Vždyť oni jsou jako moje rodina. Kromě toho všichni spí asi tak od jedné do pěti, tak jako já. Nebudeš ani vědět, že tam jsou. Můžou spát v křídle pro hosty a v křídle pro služebnictvo."

Edward mrkl na Kinnarda a dodal: "Bude lepší oddělit mužské od ženských, protože nechci mít na svědomí nějaké manželské problémy."

"Spokojili by se s křídlem pro služebnictvo a pro hosty?" zeptala se Kim. Těžko se jí odolávalo Edwardovu přátelskému, asertivnímu jednání.

"Budou úplně bez sebe," ujistil ji. "Ani nevíš, jak ti budou vděční. Díky, zlatíčko! Jsi opravdu anděl." Objal ji a políbil na čelo.

"Kinnarde," řekl poté, "ukážete se občas, když už teď víte, kde budeme."

Kim potřebuje společnost, a já budu mít v nejbližší budoucnosti bohužel ještě strašně moc práce."

Edward ostře hvízdal, až sebou Kim škubla. Buffer vyklusal z kuchyně.

"Tak ahoj, lidičky," zamával jim. O chvíli později už praskly vchodové dveře.

Kim s Kinnardem na sebe chvíli němě zírali.

"Souhlasila jsem, nebo co vlastně?" zeptala se pak Kim.

"Stalo se to tak nějak rychle," připustil Kinnard.

Kim přistoupila k oknu a dívala se, jak Edward s Bufferem jdou přes louku. Edward hodil psovi klacek.

"Je mnohem přátelštější, než když jsem s ním pracoval v laboratoři," poznamenal Kinnard. "Máš na něj ohromný vliv. Dřív býval vždycky takový vážný a kožený, vlastně vyloženě divný."

"Dělá teď pod velkým tlakem," podotkla. Stále se dívala z okna. Vypadalo to, že Edward s Bufferem se výborně baví.

"Člověk by to vůbec neřek, když vidí, jak se teď chová," podivil se Kinnard.

Otočila se k němu. Potřásla hlavou a nervózně si promnula čelo.

"Jak jen jsem se do tohohle zapletla?" zeptala se. "Myšlenka, že ti vědci budou bydlet v zámku, se mi moc nezamlouvá."

"Kolik jich je?"

"Pět."

"Je ten zámek prázdný?"

"Nikdo tam nebydlí, jestli myslíš tohle. Prázdný ale rozhodně není."

"Chceš se tam podívat?"

"No jasně."

O pět minut později už oba stáli uprostřed ohromného, dvě patra vysokého sálu. Kinnard se tvářil, jako by nemohl uvěřit svým očím.

"Chápu, že ti to dělalo starosti," řekl. "Je to tady jako v muzeu. Ten nábytek je neuvěřitelný, a ještě nikdy jsem neviděl, že by někdo spotřeboval tolik látky na závěsy."

"Udělal je někdy ve dvacátých letech," vysvětlovala. "Prý na to spotřebovali asi kilometr látky."

"Panebože, to snad není ani možné!" vydechl Kinnard údivem.

"Zdědili jsme to s bratrem po dědečkovi. Nemáme zatím tušení, co s tím

185

vším budeme dělat. Nevím, co tomu bratr nebo otec řeknou, až zjistí, že tu má bydlet pět cizích lidí."
 "Pojď, podíváme se, kde by vlastně měli bydlet," navrhl Kinnard.
 Prohlédli si obě křídla domu. V každém z nich byly čtyři ložnice a z každého křídla vedlo schodiště přímo ven.
 "Když to má samostatné vchody, nebudou muset chodit přes hlavní část domu," zdůraznil Kinnard.
 "To je dobrá myšlenka," souhlasila Kim. Stáli v jedné z ložnic v křídle pro služebnictvo. "Třeba to nebude tak zlé. Ti tři muži můžou bydlet tady a ty dvě ženy v hostinském křídle."
 Kinnard strčil hlavu do koupelny.
 "A jéje," ozval se vzápětí. "Kim, pojď sem!"
 Postavila se vedle něj.
 "Co se děje?" zeptala se.
 Ukázal na záchod: "Není tu voda." Naklonil se nad umyvadlo a otočil kohoutkem. Neteklo nic. "To chce odborníka," prohlásil.
 Zkontrolovali další koupelny v pokojích pro hosty. V žádné z nich voda netekla. Přešli do křídla pro hosty, ale zjistili, že problém s vodou se omezil na křídlo pro služebnictvo.
 "Budu muset zavolat instalatéry," povzddechla si Kim.
 "Mohlo by to být něco jednoduchého, jako že je třeba někde zavřená voda," utěšoval ji.
 Prošli zpět do hlavní části domu.
 "Institut Peabody-Essex by tady z toho byl úplně pryč," rozhlížel se Kinnard.
 "Hlavně by se rádi dostali k obsahu podkroví a vinného sklepa," podotkla Kim. "Jsou totiž plné starých listin a dopisů, a některé z těch papírů jsou staré až tři sta let."
 "To teda musím vidět," prohlásil nadšeně Kinnard. "Nevadí ti to?"
 "Vůbec ne," usmála se. Otočili se a začali vystupovat po schodech do podkroví.
 Kim otevřela dveře a pokynula mu, aby vstoupil.
 "Vítej v archivu Stewartovy rodiny," prohlásila.
 Kinnard procházel prostředkem podkrovních prostor a díval se na množství materiálů. Potřásal přitom ohromeně hlavou.
 "Když jsem byl malý, sbíral jsem známky," řekl. "Mockrát jsem snil o tom, že objevím takovéhohle místo. Kdoví co by se tu všechno dalo najít?"
 Ve sklepe je toho ještě jednou tolik," usmála se Kim. Měla z jeho klukovského nadšení radost.
 "Tady bych dokázal strávit třeba měsíc," prohlásil.
 "Já jsem tu prakticky měsíc strávila," řekla Kim. "Hledala jsem odkazy na svou pradávnou příbuznou Elizabeth Stewartovou, která byla zapletená do honů na čarodějnice v roce 1692."
 "Vážně?" žasl Kinnard. "Tyhle věci mě fascinují. Před specializací jsem ve všeobecném základu dělal jako hlavní obor americkou historii, určitě se pamatuješ."

186

"To už jsem zapomněla."
 "Když jsem byl teď na kolečku v Salemu, zašel jsem na spoustu míst, která mají souvislost s tou čarodějnickou historií," vykládal. "Přijela mě navštívit máma, tak jsme ta historická místa obhlíželi spolu."
 "Proč jsi nevzal tu blondýnu z rentgenu?" vyzvíдалa Kim.
 "Nešlo to," zašklebil se. "Začalo se jí stýskat po domově, a tak odjela zpátky do Columbusu ve státě Ohio. Jak jsi na tom ty? Zdá se, že tvůj vztah s doktorem Armstrongem žije a vzkvétá."
 "No, má to lepší a horší momenty," prohlásila Kim matně.
 "Jak se ta tvoje příbuzná zapletla do té čarodějnické historie?"
 "Obvinili ji z čarodějnictví. A nakonec byla popravena."
 "Jak to, žeš mi to nikdy dřív neřekla?" podivil se.
 "Donutili mě mlčet," řekla se smíchem. "Ne, vážně, matka mě vždycky vedla k tomu, abych o tom nemluvila. To se ale změnilo. Teď jsem skoro posedlá tím, abych se dostala té staré historie na kloub."
 "Mělas už nějaké štěstí?"
 "No, trochu," přiznala. "Je tu ale spousta materiálů a trvá mi to déle, než jsem čekala."
 Kinnard položil dlaň na držadlo jedné zásuvky a pohlédl na Kim.
 "Smím?" zeptal se.
 "Jen si posluž," usmála se.
 Jako většina zásuvek v podkroví, i tahle byla plná nejrůznějších papírů, obálek a zápisníků. Kinnard se jimi prohraboval, ale žádné známky nenašel. Nakonec vytáhl jednu obálku a vysunul z ní dopis.
 "Není divu, že tu nejsou žádné známky," poznamenal. "Ty byly vynalezeny až ke konci devatenáctého století. Tenhle dopis je z roku 1698!"
 Kim mu vzala obálku z ruky. Byla adresována Ronaldovi.
 "Ty máš ale štěstí, ty rošťáku! Já se tady dřů jako blázen, abych takový dopis našla, a ty si sem klidně přijdeš a vytáhneš ho ze šuplíku, jako kdyby na tom nic nebylo."

"Jsem rád, že jsem ti mohl posloužit," usmál se Kinnard. Podal jí dopis.
Kim jej přečetla nahlas.

12. října 1698
Cambridge

Nejdražší Otče, hluboce jsem Tobě vděčen za deset šilinků, jež jsem již byl zoufale a nutně potřeboval v těchto dnech přetěžkých, kdy si na studentský život zvykatí musím. Co nejponíženěji chtěl bych Tobě naprostý svůj úspěch vyličit, a to ve věci, o kteréž jsme před matrikulací mou byli dlouho hovořili. Po zdoluhavých a namáhavých dotazech nalezl jsem důkaz použitý proti drahé mé zesnulé matce v komnatách jednoho z vážených učitelů našich, jemuž zalíbila se strašlivá povaha důkazu tohoto. Nápadné vystavení jeho znepokojilo mne velice, leč minulé úterý při přestávce odpolední, kdy všichni občerstviti se odešli, podařilo se mi výše zmíněné komnaty navštívit a jméno, tak

187

jak domluveno bylo, na fiktivní Rachel Binghamovou pozmeniti. Z tohoto důvodu jsem též toto jméno do katalogu v knihovně v Harvard Hall zanesl.

Doufám, Drahy Otče, že nyní útechy Tobě se dostalo, když jméno Stewart jest od hanby té strašlivé očištěno. Pokud jde o studia má, s radostí mohu sdělit Tobě, že práce má jest zde dobře přijímána. Kolegové moji veselí a příjemných povah býti se zdají. Vyjma dřiny úmorné, na kterouž byl jsi mě ovšem předem upozornil, jsem zdrav a spokojen a zůstávám Tvůj milující syn, Jonathan.

"Zatracená práce!" rozčílila se Kim, když dopis přečetla.

"Co se děje?" podivil se Kinnard.

"Jde o ten důkaz," ukázala to místo v dopise. "Mluví se tu o důkazu který usvědčil Elizabeth. V dokumentu, který jsem našla v soudní budově, ho popisovali jako nezvratný důkaz, což znamená, že byla na základě toho důkazu nevyvratitelně odsouzena. Našla jsem o tom důkazu několik zmínek, ale nikdo ho nikdy nepopsal. Hlavním bodem mého pátrání vlastně je, zjistit, co ten důkaz byl."

"Máš nějakou představu, co to mohlo být?"

"Myslím, že šlo o něco, co mělo nějakou spojitost s okulními vědami.

Kdybych si teď musela tipnout, řekla bych, že to byla nějaká knížka nebo panenka."

"Podle toho dopisu se spíš jednalo o panenku," uvažoval Kinnard.

"Nedovedu si představit, jakou knížku by mohli považovat za strašlivou.

Ty děsivé gotické romány se začaly psát až v devatenáctém století."

"Možná že to byla čarodějnická kniha, která popisovala nějaký čarodějný nápoj, do kterého se přidávaly různé části těla," dohadovala se Kim.

"To mě nenapadlo," uznal.

"Elizabeth se ve svém deníku zmiňovala o výrobě panenek," pokračovala Kim. "A panenky pomohly usvědčit Bridget Bishopovou. Předpokládám, že panenka by mohla být strašlivá, protože byla zmrzačená, anebo že měla nějaké výrazné pohlavní znaky. Myslím si, že v době puritánské morálky se věci související se sexem mohly považovat za strašlivé."

"Je to trochu nepochopení, když se říká, že lidé v puritánských dobách považovali sex za ten nejhorší hřích," oponoval jí. "Pamatuju si z přednášek o historii, že většinou považovali předmanželský sex a žádostivost za menší hřích než třeba lhaní nebo prosazování vlastních zájmů, protože ty porušovaly svatou smlouvu."

"Z toho je vidět, jak se od Elizabetiných časů všechno otočilo," zasmála se cynicky. "To, co puritáni považovali za strašlivé hříchy, jsou v dnešní společnosti všeobecně přijímané a často i obdivované činnosti. Stačí se jen podívat na nějaké zasedání vlády."

"Takže ty doufáš, že tu záhadu vyřešíš tím, že projdeš všechny tyhle papíry?" zeptal se a udělal rukou velký oblouk, který obsáhl celé podkroví, "Tyhle papíry a ty ve vinném sklepe," přikývla. "Odesla jsem jeden

188

dopis od Increase Mathera na Harvard, protože v něm tvrdil, že se ten důkaz stal součástí harvardské sbírky. Neměla jsem ale štěstí. Knihovnice nemohly žádnou zmínku o Elizabeth Stewartové ze sedmáctého století najít."

"Podle Jonathanova dopisu jsi ale měla hledat nějakou Rachel Binghamovou."

"To si teď taky uvědomuju. Ono by to ale stejně bylo jedno. V zimě roku 1764 vypukl požár a zničil Harvard Hall a celou knihovnu. Shořely tam tenkrát nejen všechny knihy, ale i to, čemu se říkalo depozitář kuriozit, a navíc ještě všechny katalogy. Obávám se, že Harvard mi už vůbec nepomůže."

"To mě ale mrzí," řekl Kinnard.

"Díky," odpověděla Kim.

"Aspoň máš pořád ještě šanci tady s těma papírama," utěšoval ji.

"Je to moje jediná naděje," přikývla. Ukázala mu, jak materiály třídí podle chronologie a podle témat. Dokonce ho dovedla na místo, kde dopoledne pracovala.

"To je teda úkol," poznamenal Kinnard. Pak se podíval na hodinky.

"Obávám se, že už budu muset jet. Musím ještě odpoledne obejít svoje pacienty."

Doprovodila ho k autu. Nabídl se, že ji odveze zpátky k domku, ale Kim odmítla. Chtěla ještě pár hodin hledat v podkroví. Řekla mu, že chce důkladně prohledat zásuvku, kde před chvílí tak lehce našel Jonathanův dopis. "Možná že bych se na to neměl ptát," otočil se k ní, když už otevíral dveře auta. "Co tu ale dělá Edward a ten jeho vědecký tým?"

"Máš pravdu," kývla. "Neměl by ses ptát. Nemůžu ti prozradit žádné detaily, protože jsem odpřísáhla, že to budu držet v tajnosti. Všeobecně se však ví, že jde o vývoj léku. Edward vybudoval laboratoř ze starých stájí."

"Není žádný hlupák," poznamenal Kinnard. "Je to skvělé místo pro výzkumnou laboratoř."

Začal nastupovat do auta, když vtom ho Kim zarazila.

"Chtěla bych se tě na něco zeptat," pronesla váhavě. "Je protizákonné, aby na sobě vědci zkoušeli experimentální lék, který teprve čeká klinické testování?"

"Je proti pravidlům Státní zkušebny, aby dobrovolníci dostávali takové léky," odpověděl. "Jestli to ale dělají vědečtí pracovníci, nespadá to myslím do pravomoci Státní zkušebny. Nepředpokládám však, že by to schvalovali, a mohlo by to pak při posuzování léku dělat obtíže."

"To je směla," prohlásila. "Doufala jsem, že to třeba bude proti zákonu."

"Myslím, že nemusím být právě atomový vědec, abych uhodl, proč se ptáš," poznamenal.

"Nic jsem ti neříkala, jo? A byla bych ti vděčná, kdyby ses o tom taky nikde nezmiňoval."

"Komu bych o tom povídal?" položil si řečnickou otázku. Okamžik zaváhal a pak se zeptal: "Berou ten lék všichni?"

189

"Já ti to vážně nechci říct," vytáčela se.

"Jestli ano, měli bychom tu významný etický problém," poznamenal.

"A sice ten, jestli snad někteří členové týmu neberou onen lék z donucení."

"Myslím, že tady vůbec nejde o donucení," zavrtěla hlavou. "Možná že je to nějaká davová hysterie, ale nikdo tu nikoho k ničemu nenutí."

"No, ať už je to jakkoli, zkoušet na sobě neotestovaný lék není právě chytrý nápad," prohlásil. "Riziko vedlejších účinků je příliš vysoké. To je taky důvod, proč ta pravidla zavedli."

"Ráda jsem tě viděla," řekla, aby změnila téma. "Je dobře, že jsme pořád přátelé."

Kinnard se usmál: "Já bych to neřek líp."

Kim mu mávala, když odjížděl. Pak zamávala ještě jednou, když jeho auto vjíždělo mezi stromy. Litovala, že už jede pryč. Jeho nečekaná návštěva pro ni znamenala vítanou úlevu od běžných starostí.

Vrátila se zpátky do zámku a vystoupala po schodech do podkroví.

Stále se ještě těšila z příjemného pocitu, který v ní vyvolala Kinnardova návštěva. Pak začala uvažovat o příhodě s Edwardem. Jasně si pamatovala, jak v minulosti žárlivě reagoval na pouhé vyslovení Kinnardova jména. Tím překvapivější byla jeho dnešní reakce. Uvažovala také o tom, jestli jí snad neztropí opožděnou scénu, až se s ním uvidí o samotě.

K večeru se Kim rozhodla, že přestane hledat. Postavila se a protáhla si rozbolavělé svaly. Byla dost rozčarovaná, neboť v zásuvce, v níž Kinnard objevil Jonathanův dopis, nenašla žádné další materiály. O to byl Kinnardův úspěch úžasnější.

Nechala za sebou zámek a vydala se přes louku k domku. Slunce se sklánělo k západu. Byl už podzim a Kim uvažovala o tom, že se blíží zima.

Kráčela k domovu a přemítala přitom, co udělat k večeri.

Došla už téměř k domku, když zaslechla zvuk vzrušených hlasů. Otočila se a spatřila Edwarda a jeho vědecký tým, kteří se vynořili ze své izolace v laboratoři.

Ten pohled ji okamžitě zaujal. Zastavila se a pozorovala blížící se skupinku. Už zdálky viděla, že se chovají jako hraví, rozjivení školáci, kterým právě začala přestávka. Slyšela smích a křik. Muži, až na Edwarda, si házeli ragbyovým míčkem. První myšlenka, která ji napadla, byla, že učinili nějaký převratný objev.

Čím víc se blížili, tím o tom byla přesvědčenější. Ještě nikdy neviděla, že by měli takhle dobrou náladu. Když se však dostali na doslech, Edward ji vyvedl z omylu.

"Podívej, cos provedla s mým týmem!" zavolal na ni. "Řek jsem jim, že nabídl, aby bydleli v zámku, a oni zešíleli."

Když přišli blíž, všichni třikrát zavolali: "Hip, hip, hurá!" a pak se začali válet smíchy.

Kim zjistila, že se také usmívá. Jejich rozjařenost byla nakažlivá. Byli jako studenti, kterým zrovna skončily přednášky.

190

"Tvoje pohostinnost je opravdu vzala," vysvětloval Edward. "Uvědomuj si, že je to od tebe ohromná laskavost. Curt už dokonce několik nocí přespává v laboratoři na zemi."

"Máš moc hezké oblečení," zazubil se na ni Curt.

Kim se podívala na svou koženou vestu a džíny. Nebylo to vůbec nic zvláštního.

"Děkuju," usmála se na oplátku.

"Rádi bychom tě uklidnili, pokud jde o zařízení zámku," řekl Francois.

"Je nám jasné, že jsou to rodinné památky, a budeme se k nim tedy podle toho chovat."

Eleanor udělala několik kroků dopředu a nečekaně Kim objala.

"Moc mě dojala, že tak nesobecky přispěla ke zdaru naší práce," prohlásila. Stiskla Kim ruku a pohlédla jí do očí.

"Děkuju mockrát."

Kim přikývla. Nevěděla, co má říci. Bylo jí trapně, když si uvědomila, že původně s tím nápadem nesouhlasila.

"Mimochodem," protlačil se k ní Curt blíž "už jsem se tě chtěl dlouho zeptat, jestli tě neobtěžuje rámus mojí motorky.

Jestli ano, zaparkuju ji někde dál."

"O žádném rámusu nevím," usmála se opět.

"Kim," ozval se Edward, který se k ní přitočil z druhé strany, "kdyby ti to nevadilo, byli by všichni moc rádi, kdybys je mohla vzít do zámku a ukázala jim, ve kterých pokojích mají spát."

"Ale jistě, můžu jim to ukázat třeba hned," souhlasila.

"Bezva," usmál se Edward.

Kim vedla smějící se skupinu zpět k zámku. David s Glorii šli vedle ní.

Vyptávali se na spoustu věcí ohledně zámku, jako třeba kdy byl postaven a jestli v něm někdy bydlela.

Když vstoupili dovnitř, ozývalo se jen samé 'Ach' a 'Óó', zvláště v obrovské hale a v hodovní síni s erbovními znaky.

Kim vědcům nejprve ukázala křídlo pro hosty a navrhla, aby tam bydlely ženy. Eleanor s Glorii byly nadšené a vybraly si dvě sousedící ložnice ve druhém patře.

"Můžeme se navzájem budit, když zaspíme," smála se Eleanor.

Kim všem ukázala, že každé křídlo má zvláštní vchod a schodiště.

"To je perfektní," prohlásil Francois. "Nebudeme muset vůbec chodit do hlavní části domu."

Přešli do křídla pro služebnictvo, kde Kim vysvětlila, že je nějaký problém s vodou, a ujistila všechny, že hned ráno zavolá instalatéra. Pak jim ukázala koupelnu v hlavní části budovy, kterou budou moci mezitím používat. Muži si vybrali pokoje. Proběhlo to bez problémů, přestože některé byly evidentně lepší než jiné. Na Kim udělalo velký dojem, jak k sobě byli všichni přátelští a ohleduplní.

"Můžu vám sem taky nechat dát telefon," nabídla.

"Neobtěžuj se," řekl David. "Jsi moc hodná, že nám to nabízíš, ale opravdu to není nutné. Budem tu jen přespávat, a tolik zase nespíme.

Můžeme používat telefon v laborce."

191

Když si prohlédli křídlo pro služebnictvo, vyšli ven zadním vchodem a pak zámek obešli zase k hlavnímu vchodu.

Dohadovali se o užívání klíčů a pak se rozhodli, že prozatím budou nechávat dveře obou křídel odemčené. Kim slíbila, že hned jak bude mít příležitost, nechá klíče přidělat.

Pak nastalo další nadšené potřásání rukou, objímání a děkování a nakonec se všichni rozešli do svých penzionů pro věci. Kim s Edwardem se vydali do domku.

Edward byl ve skvělé náladě a znovu a znovu Kim děkoval za její velkomyslnost.

"Skutečně jsi pomohla změnit celou atmosféru v laboratoři," prohlásil.

"Jak sama vidíš, jsou nadšením bez sebe. No a vzhledem k tomu, jak důležitý je psychický stav a jak všechno ovlivňuje, odrazí se ta dobrá nálada určitě v jejich práci. Takže jsi ohromně pozitivně ovlivnila celý projekt."

"To jsem ráda, že jsem vám pomohla," řekla a cítila se ještě o něco provinileji, že byla zpočátku proti.

Došli k domku a Kim překvapilo, že s ní jde Edward dovnitř. Myslela si, že se rovnou vrátí zpátky do laboratoře.

"To bylo fajn, že se ten Monihanovic chlápek stavil," poznamenal.

Kim otevřela překvapením pusku. Musela se snažit, aby ji zase zavřela.

"Víš co? Docela bych si dal pivo. A co ty?"

Zavrtěla hlavou. Na okamžik nebyla schopna promluvit. Vešla za Edwardem do kuchyně a snažila se přitom sebrat veškerou odvalu, aby si s ním promluvila o jejich vzájemném vztahu. Měl totiž tak dobrou náladu, jakou už dlouho nepamatovala.

Edward došel k ledničce a Kim se posadila na stoličku. Právě když se chystala, že o tom problému začne mluvit, otevřel pivo a opět ji šokoval.

"Chci se ti omluvit, že jsem byl poslední měsíc nebo tak nějak takový nabručený," prohlásil. Napil se piva, říhl a omluvil se. "V posledních několika dnech jsem o tom trochu uvažoval a vím, že jsem byl protivný, bezohledný a vůbec jsem neoceňoval, co pro mě děláš. Nechci se touhle omluvou zprostit vší zodpovědnosti, ale byl jsem neustále pod velkým tlakem ze strany Harvardu, Stantonu i celého vědeckého týmu. Nikdy jsem však neměl dopustit, aby se tyhle problémy dostaly mezi nás. Ještě jednou bych tě chtěl poprosit, abys mi prominula."

Kim Edwardovo přiznání zarazilo. Byl to naprosto nečekaný vývoj událostí.

"Vidím, že jsi z toho všeho přešla," pokračoval. "Nemusíš teď hned nic říkat, jestli nechceš. Umím si docela dobře představit, že na mě máš zlost."

"Já si ale s tebou chci promluvit," prohlásila. "Už to mám v úmyslu delší dobu, zvláště od pátku. To jsem si totiž byla v Bostonu pohovořit s psychologkou, ke které jsem před lety chodila."

"Jsem moc rád, že to udělala," pochválil ji.

"Hodně jsem od té doby přemýšlela o našem vztahu," pokračovala.

Pozorovala přitom svoje ruce složené v klíně. "Uvažovala jsem o tom, že právě teď asi není pro žádného z nás nejlepší, že bydlíme spolu."

Odložil pivo a vzal ji za ruce.

192

"Chápu, jak se musíš cítit," řekl. "A tvoje pocity jsou naprosto oprávněné, když vezmu v úvahu, jak jsem se k tobě v poslední době choval. Já ale svoje chyby vidím a myslím, že ti to všechno dokážu vynahradiť."

Kim se chystala něco říci, ale Edward ji zarazil.

"Prosím tě o jediné - abys ještě několik týdnů ponechala věci tak, jak jsou, že tedy budeme každý spát ve svém pokoji. Jestliže budeš mít i po této zkušební době pocit, že bychom spolu neměli bydlet, odstěhuju se do zámku k ostatním." Uvažovala o jeho slovech. Udělalo na ni dojem, jak uznal své chyby a jak o všem přemýšlí. Jeho návrh jí připadal rozumný.

"Tak dobře," přikývla konečně.

"To je senzace!" nadchl se Edward. Vztáhl k ní ruce a dlouze ji objal.

Kim se držela trochu zpátky. Taková náhlá změna pro ni nebyla jednoduchá.

"Pojď, oslavíme to!" navrhl. "Zajdeme na večeři - jen my dva."

"Já vím, že na to nemáš čas," řekla. "Ale stejně je od tebe hezké, žeš to nabídl."

"Nesmysl!" protestoval. "Samozřejmě že si ten čas udělám! Pojď, zajdeme si do toho podniku, kde jsme byli tenkrát, když jsme sem jeli poprvé nebo podruhé. Pamatuješ si na tu tresku?"

Kim přikývla. Edward dopil pivo.

Cestou do města projížděli kolem zámku. Kim na něj pohlédla, vzpomněla si na vědce a poznamenala, jak byli dnes rozjaření.

"Byli štěstím bez sebe," přitakal Edward. "V laboratoři to jde všechno bezvadně, a teď navíc nebudou muset dojíždět."

"Začali jste už brát Ultra?" zajímala se.

"Jasněže začali," odtušil. "Hned v úterý."

Kim uvažovala o tom, jestli by Edwardovi neměla říci, co si o té otázce myslí Kinnard, ale rozmyslela si to, protože věděla, že by ho rozčílilo, kdyby zjistil, že o jejich projektu s někým mluvila.

"Už jsme taky zjistili něco zajímavého," svěřoval jí. "Hladina Ultra v nervové tkáni nemůže být kritická, protože všichni z nás mají stejně pozitivní výsledky, přestože dostáváme značně rozdílné dávky."

"A mohla by ta euforie, kterou ty i ostatní prožíváte, mít něco společného s tím lékem?"

"Jsem si jistý, že má," přikývl souhlasně. "Jestli ne přímo, tak nepřímou určitě. Čtyřicet hodin po první dávce jsme se všichni cítili uvolnění, soustředění, jistí si sami sebou, a dokonce i...," pokoušel se najít správný výraz, "...spokojení," řekl nakonec. "Všechno je to ohromný rozdíl oproti úzkosti, únavě a svárlosti, jež jsme zažívali před tím, než jsme začali brát Ultra."

"A co vedlejší účinky?"

"Jediný vedlejší účinek, který jsme dosud všichni zaznamenali, bylo počáteční sucho v ústech. Dva z našeho týmu hlásili mírnou zácpu. Já jediný jsem měl trochu potíže s viděním nablízko, ale trvalo to jen čtyřicet hodin. Jenže tehle problém jsem měl už předtím, než jsem začal brát Ultra, zvláště když jsem byl unavený."

193

"Možná že už byste měli ten lék přestat brát, když už jste toho o něm tolik zjistili," navrhla.

"To si nemyslím," zavrtil odmítavě hlavou. "Rozhodně ne teď, když máme tak bezvadné pozitivní výsledky. Vlastně jsem ti trochu Ultra přines pro případ, kdybys ho chtěla zkusit."

Edward sáhl do kapsy saka a vytáhl tubu s prášky. Natáhl ruku ke Kim, ale ta ucukla.

"Děkuju, nechci!" vyhrkla odmítavě.

"Proboha, tak si aspoň tu lahvičku vem."

Kim si váhavě nechala položit tubu s léky do dlaně.

"Jen o tom zapřemýšlej," řekl. "Pamatuješ si ten rozhovor, který jsme měli kdysi dávno, o tom, jak se cítíme společensky trochu mimo? No ale když si vezmeš Ultra, tak tenhle pocit mít nebudeš. Beru ten lék necelý týden, a už se objevuje mé pravé já, tedy ta osoba, kterou jsem si vždycky přál být. Myslím, že bys to měla taky zkusit. Co tím ztratíš?"

"Představa, že beru lék, abych změnila nějakou svou vlastnost, je mi nepříjemná," prohlásila. "Osobnost se má vytvářet zkušenostmi, ne léky."

"Tohle zní jako rozhovor, který už jsme jednou měli," zasmál se. "Jako chemik se na to nejspíš dívám jinak. Dělej, jak chceš, ale já ti zaručuju, že budeš mnohem asertivnější, když si to vezmeš. A to není všechno. Myslíme si taky, že Ultra zlepšuje dlouhodobou paměť a zmírňuje únavu a úzkost."

To jsem viděl zřetelně dneska dopoledne. Volali z Harvardu, aby mi oznámili, že na mě podali žalobu. Rozzuřilo mě to, ale ta zlost trvala jen několik minut. Ultra ten můj vztek zmírnil, takže jsem byl schopný se místo bezmocného mlácení do zdi nad tou situací racionálně zamyslet a dospět ke správnému rozhodnutí."

"To jsem ráda, že máš pocit, že ti tak pomáhá. Já si to ale přece jen nechci vzít." Snažila se vrátit mu lahvičku zpátky, ale odstrčil jí ruku.

"Nech si to," řekl. "Jediné, co po tobě chci, je, abys o tom vážně přemýšlela. Stačí jedna kapsle denně, a budeš se divit, kdo vlastně jsi."

Viděla, že Edward je neústupný, a tak vhodila tubu do kabelky.

Když pak o něco později stála před zrcadlem na dámské toaletě, všimla si lahvičky v kabelce. Vytáhla ji a otevřela víčko. Držela jednu z modrých kapslí mezi palcem a ukazováčkem a prohlížela si ji. Zdálo se jí neuvěřitelné, že by tahle malá věčička dokázala všechno to, co Edward tvrdil.

Pohlédla na sebe do zrcadla a přiznala si, že by skutečně ráda byla asertivnější a méně bojácná. Také uznala, že by bylo

velmi lákavé, kdyby se dovedla tak jednoduše vyrovnat se svou mírnou, ale vytrvalou úzkostí. Znovu sklopila oči ke kapsli ve své ruce. Pak potřásla hlavou. Na okamžik zaváhala, ale nakonec vhodila kapsli zpět do skleničky a znovu sama sebe ujistila, že léky rozhodně nejsou řešením jejích problémů. Vracela se ke stolu a připomněla si přitom, že jí rychlá a snadná řešení vždycky připadala podezřelá. Během let přišla na to, že nejlepší způsob, jak řešit svoje problémy, je staromódní zpytování vlastního nitra, trocha bolesti a úsilí.

194

Pozdě večer, když už si Kim pohodlně četla v posteli, uslyšela bouchnutí vstupních dveří. Leknutím úplně vyletěla. Pohlédla na hodiny a zjistila, že ještě není jedenáct. "Edwarde?" zavolala nervózně. "To jsem jen já," ozval se zdola jeho hlas. Vyběhl po dvou schodech nahoru a strčil hlavu k ní do ložnice. "Doufám, že jsem tě nevydělil," řekl omluvně. "Je strašně brzo," podivila se. "Není ti něco?" "Lepší by to už nemohlo být," zasmál se. "Jsem dokonce plný energie, což je dost zvláštní, protože jsem na nohou od pěti ráno." Vešel do koupelny a začal si čistit zuby. Přitom se ještě zvládl živě bavit o žertovných příhodách, které se staly večer v laboratoři. Členové výzkumného týmu si zřejmě navzájem prováděli nevinné kanadské žertíky. Náhle si Kim uvědomila, jak moc se její nálada liší od nálady všech ostatních. Navzdory tomu, že Edward zřejmě uznal svou chybu a pokoušel se změnit, byla ona stále napjatá, pociťovala matnou úzkost, a trochu i depresi. Edward přišel z koupelny a posadil se k ní na postel. Buffer, který ho následoval, se k Shebině nelibosti pokusil také vyskočit nahoru. "Tak to teda ne, ty rošťáku," napomenul ho Edward a posadil si ho na klín. "Ty už jdeš spát?" zeptala se Kim nevěřicně. "Jo, jdu," přikývl. "Musím být vzhůru v půl čtvrté, ne v pět jako obvykle. Mám v laboratoři rozdělaný pokus, a tady v Salemu nemám žádné stážisty, aby za mě dělali špinavou práci." "To se moc nevyspíš," poznamenala. "To stačí," mávl rukou. Pak náhle změnil téma: "Kolik peněz jsi zdědila k tomuhle pozemku?" Kim překvapeně zamrkala. Dneska ji Edward překvapil snad pokaždé, když otevřel ústa. Taková nevhodná otázka jí k němu vůbec neseděla. "Nemusíš mi to říkat, jestli ti to je nepříjemné," prohlásil, když viděl, že Kim váhá. "Ptám se tě čistě jen z toho důvodu, že jsem ochoten přenechat ti nějaké kmenové akcie Omni. Nechtěl jsem už nikomu žádné akcie prodávat, ale v tvém případě je to něco jiného. Tahle investice se ti mnohonásobně vrátí, jestliže máš zájem." "Já už mám své investice úplně vyřešené," vypravila ze sebe. Edward postavil Buffera na zem a zdvihl ruce. "Abys to nepochopila špatně," vysvětloval. "Já si tu nehraju na nějakého obchodníka s akciemi. Jen jsem se pro tebe snažil něco udělat na oplátku za to, co jsi udělala pro Omni, když jsi dovolila, abychom tu vybudovali laboratoř." "To jsi hodný, žeš mi to nabídnout," usmála se. "I když se rozhodneš do Omni neinvestovat, stejně ti dám nějaké akcie jako dárek." Pohládl jí nohu přes přikrývku a vstal. "Teď už si musím jít lehnout. Moc se těším na ty čtyři hodiny pořádného spánku. Můžu ti říct,

195

že od té doby, co beru Ultra, spím tak tvrdě, že mi čtyři hodiny bohatě stačí. Nikdy jsem netušil, že spánek může být tak příjemný." Pružným krokem odešel do koupelny a začal si znovu čistit zuby. "Nepřeháníš to trochu?" zavolala na něj Kim. Edward vykoukl ze dveří koupelny. "O čem to mluvíš?" zeptal se s pusou plnou pěny. "Už sis přeče zuby jednou čistil," upozornila ho. Podíval se na kartáček, jako kdyby za to mohl on. Pak potřásl hlavou a zasmál se. "Začíná ze mně být roztržitý profesor," prohlásil a šel si do koupelny vypláchnout pusou. Kim pohlédla na Buffera, který se nehýbal od jejího nočního stolku. Zoufale žadonil o sušenky, které si tam večer položila. "Ten tvůj pes vypadá, že je strašně hladový," zavolala na Edwarda, který už byl ve své ložnici. "Dostal dneska vůbec nažrat?" Edward se objevil ve dveřích. "Já si vážně nemůžu vzpomenout," pokrčil rameny a zase zmizel. Rezignovaně vstala, oblékla si župan a sešla do kuchyně. Buffer jí šel stále v patách, jako kdyby tušil, co se chystá. Našla psí žrádlo a nasypala mu ho do misky. Byl bez sebe vzrušením, takže štěkal a vrčel zároveň. Jasný důkaz, že žádné žrádlo nedostal, a možná už několik dní. Aby ji nepokousal, zavěla ho do koupelny a teprve pak mu postavila misku na podlahu. Když dveře od koupelny zase otevřela, proletěl kolem ní jako bílý blesk a začal hltat tak hladově, že to skoro vypadalo, že se zadává. Vyšla po schodech nahoru a viděla, že u Edwarda v pokoji se ještě stále svítí. Chtěla mu povědět, jaký měl Buffer hlad,

a tak vstoupila dovnitř.

Tam však zjistila, že Edward už tvrdě spí. Zřejmě si lehl a usnul, ještě než stačil zhasnout světlo.

Kim došla k posteli a podívala se, jak ztěžka Edward dýchá. Vůbec ji nepřekvapilo, že tak tvrdě spí, uvědomovala si totiž, jaký má denní rozvrh.

Musí být opravdu vyčerpaný. Zhasla světlo a šla zpátky do svého pokoje.

196

(14) Pondělí

26. září 1994

Když Kim konečně otevřela oči, překvapilo ji, že už je skoro devět hodin. Spala daleko déle, než byla v posledním měsíci zvyklá. Vstala z postele a nahlédla do Edwardova pokoje, musel však být už dávno pryč. Jeho prázdný pokoj vypadal uklizeně. Edward měl chvályhodný zvyk si vždycky ráno ustlat postel.

Než se vydala do koupelny, zavolala instalatéra Alberta Bruera, který dělal úpravy jak v domku, tak i v laboratoři. Nebyl doma, proto mu na záznamníku nechala své telefonní číslo.

Albert ji volal za půl hodiny, a než se nasnídala, stál už přede dveřmi.

Jeli spolu do zámků jeho nákladňákem.

"Myslím, že už vím, v čem je ten problém," řekl Albert. "Vlastně jsem o tom už věděl, ještě když byl váš dědeček naživu. Je to těma přívodnima trubkama. Jsou z litiny a některý z nich zrezivěly."

Albert ji vzal do všech koupelen v křídle pro služebnictvo a v každé odsunul panel zakrývající zrezavělé trubky.

"Dá se to spravit?" zeptala se.

"Samozřejmě. Dá to ale práci. Mně a mému učedníkovi to může trvat tak asi týden."

"Tak to udělejte," požádala ho. "Bydlí tu totiž pár lidí."

"Tak v tom případě můžu pustit vodu do koupelny ve třetím poschodí."

Trubky tam vypadají docela dobře. Možná že tam nikdo nebydlel."

Když instalatér odešel, šla Kim do laboratoře, aby mužům z Edwardova týmu řekla o té koupelně ve třetím patře. Nebyla tam už dost dlouho, a vůbec se na tu návštěvu netěšila. Nikdy jí nepřipadalo, že je tam právě vítaná.

"Kim!" zvolal David vzrušeně. Byl první, kdo ji viděl vcházet dveřmi z přední místnosti do vlastní laboratoře. "To je ale příjemné překvapení!"

Zavolal na ostatní, že přišla. Všichni včetně Edwarda položili všechno, co měli právě v ruce, aby ji mohli přivítat.

Kim cítila, jak se červená. Nebylo jí příjemné být takhle středem pozornosti.

"Máme čerstvé kafe a koblihy," nabízela Eleanor. "Můžu ti přinést?"

Kim jí s díky odmítla, protože, jak vysvětlila, právě snídala. Omluvila se celé skupině, že je ruší, a rychle vysvětlila důvod své návštěvy.

Všichni tři muži měli radost a ujistili ji, že chodit do koupelny ve třetím patře pro ně nebude žádná obtíž. Snažili se ji dokonce přemluvit, aby se neobtěžovala se zařizováním nějakých oprav.

"Myslím, že by to nemělo zůstat tak, jak to je," nesouhlasila. "Raději to nechám opravit."

Chystala se hned k odchodu, ale ostatní to nedovolili. Trvali na tom, že jí každý z nich musí ukázat, co právě dělá.

David ji jako první vzal ke svému laboratornímu stolu a přiměl ji, aby se podívala do stereomikroskopu na preparát břišních nervových uzlin, který odebral z měkkýše zvaného Aplasia fasciata. Pak jí ukázal počítačovou

197

sjetinu, kde mělo být vidět, jak Ultra ovlivňuje spontánní vzruchy určitých buněk uzlin. Než si mohla vůbec ujasnit, na co se to dívá, vzal jí papíry z ruky a vedl ji k inkubátoru na tkáňové kultury. Tam jí vysvětloval, jak vyhodnocuje tkáňové kultury, pokud jde o známky toxicity.

Potom se jí ujali Gloria s Curtem. Vzali Kim dolů, kde byla umístěna zvířata. Ukázali jí žalostná stvoření - stresované krysy a opice, které byly vypěstovány tak, že trpěly těžkou úzkostí. Pak jí ukázali podobná zvířata, která léčili pomocí Ultra a imipraminu.

Kim se snažila projevovat zájem, ale pokusy na zvířatech ji odjakživa naplňovaly tísnivým pocitem.

Od Glorie s Curtem ji naštěstí odvedl Francois. Vzal ji do chráněné prostory, kde stál osamocený přístroj na nukleární magnetickou rezonanci.

Pokoušel se jí vysvětlit, jak se snaží určit strukturu vazebné bílkoviny pro Ultra. Kim z jeho vysvětlení bohužel příliš nepochopila. Pouze přikyvovala a usmívala se, kdykoli se odmlčel.

Eleanor ji odvedla zase zpátky nahoru ke svému počítačovému terminálu. Dlouze jí vysvětlovala metodu modelování na počítači a popisovala, jak se snaží vytvořit léky, které by byly vlastně obměnou základní struktury Ultra a měly by snad podobnou bioaktivitu jako Ultra.

Jak Kim přecházela po laboratoři, všimla si, že členové výzkumného týmu jsou nejen nezvykle přátelští, ale chovají se trpělivě a slušně i jeden k druhému. Přestože se jí všichni dychtivě snažili zavděčit, čekali, až na ně dojde řada.

"Bylo to ohromně zajímavé," řekla, když Eleanor dokončila svou přednášku. Vykročila směrem ke dveřím. "Děkuju vám všem, že jste mi věnovali tolik svého vzácného času a provedli mě tady."

"Počkej!" zvolal Francois. Doběhl ke svému psacímu stolu, vzal hromádku nějakých fotografií a zase utíkal zpátky. Celý udýchaný jí je ukázal a zeptal se, co si o nich myslí. Byly to pestře zbarvené snímky z pozitronového tomografu.

"Myslím, že jsou. . " Kim hledala slovo, které by neznělo hloupě, a nakonec dodala: ". . ."dramatické."

"To teda jo," souhlasil Francois a naklonil hlavu, aby se na fotografie podíval z trochu jiného úhlu. "Vypadají jako moderní umění."

"Co z nich vlastně poznáš?" zeptala se. Raději by už šla, ale když se všichni dívali, měla pocit, že by se měla na něco zeptat.

"Ty barvy znamenají různé koncentrace radioaktivního Ultra," vysvětlil jí Francois. "Nejsilnější koncentrace je červená. Tyhle snímky zcela jasně ukazují, že Ultra se v maximální míře lokalizuje v mozkovém kmenu, středním mozku a v limbickém systému."

"Vzpomínám si, že o limbickém systému se tenkrát na večírku zmiňoval Stanton," poznamenala Kim.

"To ano," přikývl Francois. "Jak tenkrát naznačil, je to součást primitivnějších, neboli plazích částí mozku, které souvisejí s jeho autonomní funkcí, tedy včetně nálad, pocitů, a dokonce i čichu."

"A sexu," dodal David.

198

"Co myslíš tím, když říkáš ‚plazy části mozku?‘" zeptala se Kim. To slovo jí neznělo právě příjemně. Nikdy neměla hady ráda.

"Označují se tak ty části mozku, které jsou podobné mozku plazů," vysvětlil jí. "Je to samozřejmě zjednodušení, ale něco na tom je. Přestože se lidský mozek vyvinul z nějakého vzdáleného předka, který je společný nám i současným plazům, není utvořený tak, že by se vzal mozek plaza a nahoru se na něj přidělaly dvě hemisféry."

Všichni se zasmáli. Kim se přistihla, že se směje s nimi. Rozjařené náladě v laboratoři se dalo těžko odolat.

"Pokud jde o základní instinkty," dodal Edward, "máme je my lidé stejné jako plazi. Rozdíl je v tom, že my je máme zasuté pod různě silným nánosem civilizace. Přeloženo do technického jazyka to znamená, že mozkové hemisféry mají pevné spoje, pomocí nichž kontrolují plazí chování."

Kim pohlédla na hodinky.

"Opravdu už budu muset jít," pronesla omluvně. "Musím chytit vlak do Bostonu."

Tak se konečně dostala ze spárů ochotných vědců. Všichni ji přemlouvali, aby zase přišla, a Edward ji vyprovodil ven.

"Vážně jedeš do Bostonu?" zeptal se.

"Ano. Včera večer jsem se rozhodla, že zajedu na Harvard a ještě jednou to zkusím. Objevila jsem další dopis, který se zmiňuje o Elizabetině důkazu. Dal mi další stopu."

"Hodně štěstí," popřál jí s úsměvem. "Měj se tam hezky." Polibil jí a vrátil se do laboratoře. Ani se na ten nejnovější dopis nezeptal.

Kim šla zpátky k domu a cítila se po neobyčejně přátelském zájmu všech v laboratoři zvláštním způsobem otupělá. Možná že je něco v nepořádku s ní. Dřív jí vadilo, že jsou tak otažiti, ale teď zjistila, že se jí vůbec nelíbí, když jsou takhle příjemní. Je to snad tím, že se jí nikdo a nic nezavděčí?

Čím víc uvažovala o tom, jak na situaci v laboratoři reagovala, tím víc si uvědomovala, že její reakce do značné míry souvisí s jejich náhlou uniformitou. Když se s nimi setkala poprvé, zarazilo ji, jak je každý z nich zvláštní, jak moc se od sebe navzájem liší. Teď se jejich osobnosti smíchaly do přátelské, ale bezbarvé jednotvárnosti.

Kim se převlékala na cestu do Bostonu a dumala přitom o všem možném, co se kolem ní děje. Měla nepříjemný, neklidný pocit - byla to přesně ta úzkost, která jí přiměla zajít za Alicí - a ten pocit stále sílil.

Vešla do pokoje, aby si odsud vzala svetr, zastavila se před Elizabetiným portrétem a pohlédla na jemnou tvář své dávné příbuzné, z níž vyzařovala zvláštní síla. V jejím obličejí nebyl ani náznak úzkosti. Kim se ptala sama sebe, jestli měla Elizabeth někdy stejný pocit jako ona, že nemá věci pod kontrolou.

Nasedla do auta a jela na nádraží. Celou cestu nemohla pustit Elizabeth z hlavy. Náhle ji napadlo, že navzdory obrovskému časovému rozdílu jsou mezi jejím a Elizabetiným světem překvapivě podobnosti. Elizabeth musela žít pod neustálou hrozbou indiánského útoku a Kim si zase byla

199

vědoma všudypřítomného nebezpečí zločinnosti. V sedmnáctém století měli záhadnou hrozbu neštovic a dnes to je problém AIDS. V Elizabetině době ustával vliv puritánů na společnost a objevoval se nespoutaný materialismus, zatímco dnes, po skončení studené války, se objevuje nacionalismus a náboženský fanatismus. V sedmnáctém století se role ženy měnila, dnes tomu je právě tak.

"Čím víc se věci mění, tím jsou stejnější," pronesla nahlas.

Ptala se sama sebe, jestli tyhle myšlenky nějak nesouvisejí s tím, že se s ní Elizabeth snaží přes několik století navázat kontakt. Zachvěla se, když pomyslela na to, jestli na ni nečeká podobný osud, jaký měla Elizabeth.

Snaží se jí snad Elizabeth říci právě tohle? Může to být nějaké varování?

Byla z toho čím dál rozrušenější a snažila se podobné myšlenky zapudit.

Dařilo se jí to až do doby, kdy nasedla do vlaku. Pak se nepříjemné představy bleskem vrátily.

"Proboha!" zvolala nahlas, až se na ni žena sedící proti ní zadívala s podezřením.

Kim se otočila k oknu. Měla na sebe zlost, že takhle popouští uzdu fantazii. Koneckonců rozdíly mezi jejím a Elizabetiným životem jsou mnohem větší než podobnosti, zvláště pokud jde o možnosti volby. Elizabeth neměla nad svým životem v podstatě žádnou kontrolu. Ve velmi mladém věku ji prakticky přinutili oženit se s mužem, kterého jí vybrali, a neměla žádnou možnost antikoncepce. Na rozdíl od Elizabeth si ona může vzít, koho bude chtít, a má kontrolu

nad svým tělem, pokud se reprodukce týče.

Tyto myšlenky ji trochu uklidnily až do doby, kdy se vlak přiblížil k Severnímu nádraží v Bostonu. V tu chvíli začala uvažovat o tom, je-li skutečně tak svobodná, jak si namlouvá. Vzpomněla si na několik závažných rozhodnutí ve svém životě, jako například to, že se stane zdravotní sestrou a nebude se věnovat umění nebo designu. Pak si připomněla, že žije s mužem ve vztahu, který se nepříjemně podobá tomu, jenž měla se svým otcem. Navíc si uvědomila, že má na krku výzkumnou laboratoř s pěti vědci bydlícími v domě, který jí patří - a nic z toho vlastně nebyl její nápad.

Vlak sebou cukl a zastavil. Kim nevnímala své okolí a automaticky šla na metro. Věděla, kde je problém. Téměř slyšela Alicin hlas, jak ji říká, že problém spočívá v její osobnosti. Nemá dostatečnou sebedůvěru, je příliš poddajná, pořád myslí na potřeby druhých lidí a přehlíží své vlastní.

Všechno to dohromady omezuje její svobodu.

Taková ironie, pomyslela si Kim. Elizabetina osobnost, asertivní a rozhodná, by se do dnešní doby ideálně hodila, zatímco v sedmnáctém století nepochybně přispěla k její předčasné smrti. Na druhou stranu její vlastní osobnost, spíše poslušná a poddajná než asertivní a rozhodná, by se dobře hodila do Elizabetiných časů, ale v dnešní době moc praktická nebyla.

S novým zápallem dopátrat se pravdy o Elizabetině osudu nastoupila Kim do metra a jela na Harvard Square. Za patnáct minut už seděla v kanceláři Mary Custlandové ve Widenerově knihovně a čekala, až Mary dočte Jonathanův dopis.

"Ten váš dům musí být hotová pokladnice podobných památek," zdvih-

200

la Mary oči od papíru. "Tenhle dopis je nesmírně cenný." Okamžitě zavolala Katherine Sturburovou a dala jí dopis přečíst.

"To je nádhera," vzdychla Katherine, když dočetla.

Obě ženy Kim vyložily, že dopis pochází z období harvardské historie, o němž je málo dokladů. Požádaly ji, zda by si mohly pořídit kopii, a Kim souhlasila.

"Takže teď musíme najít odkaz na Rachel Binghamovou," řekla Mary a posadila se k terminálu.

"V to právě doufám," poznamenala Kim.

Mary napsala jméno a Katherine se jí přitom dívala přes rameno. Kim si uvědomila, že jim křečovitě drží palce, aniž si byla vědoma, že to udělala.

Na monitoru se objevily dvě Rachel Binghamové, ale obě byly z devatenáctého století a nemohly mít s Elizabeth žádnou souvislost. Mary zkoušela hledat dál, ale nic neobjevila.

"Strašně mě to mrzí," prohlásila nakonec. "Jistě si ale uvědomujete, že i kdybychom nějaký odkaz našly, požár v roce 1764 by pro nás stejně znamenal dost neřešitelné obtíže."

"Já to chápu," povzddechla si Kim. "Vlastně jsem ani nečekala, že něco objevím, ale jak už jsem vám řekla, když jsem tu byla poprvé, mám pocit, že musím sledovat každou novou stopu."

"Určitě se po tomhle novém jméně podívám do všech svých pramenů," slíbila Katherine.

Kim oběma ženám poděkovala a odešla. Jela metrem zpátky na Severní nádraží a tam počkala na vlak do Salemu. Stála na nástupišti a slibovala si, že v následujících několika dnech zdvojnásobí své úsilí a pokusí se roztřídit tu nemožnou změť papírů v zámku. Až začne zase chodit do práce, nebude mít moc příležitostí věnovat se tomu, jedině snad když bude mít volný den.

Dojela zpátky na rodinný pozemek a měla v úmyslu pokračovat rovnou domů. Když však vyjela z lesíka, uviděla Edwarda a Eleanor, jak stojí uprostřed louky asi padesát metrů od domu a rozmlouvají se dvěma policisty. Eleanor držela Edwarda kolem ramen.

Kim zaparkovala vedle policejního auta a vystoupila. Skupinka na louce buď její příjezd nezaslechla, anebo byli všichni tak zabraní do hovoru, že si jí nevšimli.

Protože byla zvědavá, co se děje, vydala se k nim. Když přišla blíž, spatřila, že na trávě leží cosi, co upoutává všeobecnou pozornost.

Zděšeně zalapala po dechu, když uviděla, co to je. Byl to Buffer.

Chudák pes byl mrtvý. Zvlášť strašlivé na tom bylo, že maso z jeho zad zmizelo, takže bylo vidět zkrvavené kosti.

Kim se s lítostí zadívala na Edwarda. Pozdravil ji však celkem vyrovnaně, takže to vypadalo, že se už zotavil z počátečního šoku. Na jeho tvářích však viděla stopy zaschlých slz. Věděla, že měl Buffera rád, přestože to byl dost protivný pes.

"Možná že by stálo za to, aby se na ty kosti podíval soudní znalec," říkal právě. "Je tu třeba šance, že by mohl poznat stopy po zubech a říct nám, jaké zvíře to mohlo udělat."

201

"Nevím, jestli by se úřad koronera chtěl zabývat mrtvým psem," namítl jeden z policistů. Jmenoval se Billy Selvey.

"Říkali jste ale, že v poslední době se v noci stalo několik podobných případů," nedal se Edward. "To vás myslím zavazuje, abyste zjistili, jaké zvíře to dělá. Já osobně bych si myslel, že je to buď jiný pes nebo mýval."

Na Kim udělalo velký dojem, jak rozumně se Edward chová, přestože právě přišel o psa. Dokonce je schopen hovořit i o takových technických detailech, jako jsou stopy zubů na obnažených kostech.

"Kdy jste toho psa naposled viděli?" zeptal se Billy.

"Včera večer," odpověděl Edward. "Většinou spal se mnou, ale možná že jsem ho pustil ven. Nemůžu si vzpomenout.

Pes občas zůstával venku celou noc. Myslel jsem, že to nevádí, protože pozemek je tak veliký a on stejně nikdy nikoho neobtěžoval."

"Já jsem ho včera v noci kolem půl dvanácté krmila," ozvala se Kim.

"Nechala jsem v kuchyni u misky se žrádlem."

"Pustilas ho ven?" zeptal se Edward.

"Ne, jak jsem řekla, nechala jsem ho v kuchyni," opakovala.

"Dneska ráno jsem ho při vstávání neviděl," podotkl Edward. "Nepřišlo mi na tom nic zvláštního. Prostě jsem předpokládal, že se objeví v laboratoři."

"Máte takový ty malé dvířka pro psy nebo kočky?" zeptal se Billy.

Kim s Edwardem zavrtěli hlavami, že ne.

"Slyšeli jste včera v noci něco neobvyklého?" pokračoval policista dál.

"Já jsem spal jako dřevo," odpověděl Edward. "Spím velice tvrdě, zvláště poslední dobou."

"Já jsem taky nic neslyšela," odušila Kim.

"Na stanici se mluvilo o tom, že tyhle nehody má na svědomí nějaký vzteklý zvíře," řekl druhý policista. Na jmenovce měl napsáno Harry Connors. "Máte ještě jiná domácí zvířata?"

"Já mám kočku," odpověděla Kim.

"Tak vám radíme, abyste ji v několika příštích dnech nepouštěla moc daleko," řekl Billy.

Policisté složili notesy a propisovačky, rozloučili se a šli ke svému autu.

"A co ta mrtvola?" volal za nimi Edward. "Nechcete ji vzít soudnímu znalci?"

Oba policisté se na sebe podívali a každý z nich zřejmě doufal, že odpoví ten druhý. Nakonec Billy prohlásil, že bude nejlepší, když Buffera nevezmou.

Edward jim dobromyslně zamával.

"Člověk jim dá skvělý tip a oni udělají co?" poznamenal. "Prostě odejdou."

"To víš, musejí zase do práce," promluvila poprvé Eleanor. Pak pohlédla na Kim. "Nezapomeň, že sis slíbila, že zase brzo přijdeš do laboroky."

"Jo, přijdu," přikývla Kim. Bylo jí divné, že na tom Eleanor záleží.

Vypadalo to však, že mluví upřímně.

Eleanor vykročila směrem k laboratoři.

202

Edward stál a díval se dolů na Buffera. Kim odvrátila oči. Byl to tak příšerný pohled, že se jí zvedal žaludek.

"Moc mě to s Bufferem mrzí," řekla a položila mu ruku na rameno.

"Měl fajn život," prohlásil Edward zvesela. "Myslím že ty zadní nohy odříznu a pošlu je svému známému patologovi z lékařské fakulty. Možná že by nám řek, jaké zvíře vlastně máme hledat."

Kim ztěžka polkla, když ten návrh uslyšela. Nečekala, že Edward bude chudáka psa ještě dál mrzačit.

"Mám vzadu v autě nějaký starý hadr. Přinesu ho a zabalím do něj tu mrtvolu," rozhodl se.

Kim nevěděla, co má dělat, a tak čekala u toho, co zbylo ze psa, zatímco Edward šel pro hadr. Krutý osud chudáka Buffera jí otrásl, i když Edwardem zřejmě ne. Vrátil se, zabalil psi ostatky do starého ručníku a Kim ho doprovodila zpátky k laboratoři.

Když už tam skoro byli, přišla jí na mysl znepokojivá věc. Zarazila Edwarda a řekla: "Právě mě něco napadlo. Co když má ta Bufferova smrt a zmrazení něco společného s čarodějnictvím?"

Edward na ni okamžik zíral, pak zvrátil hlavu dozadu a začal řvát smíchy. Trvalo několik minut, než se uklidnil. Kim se smála s ním, protože si připadala trapně, že se o něčem takovém vůbec zmínila. "Počkej okamžik," řekla pak. "Pamatuju si, že jsem někde četla, že černá magie a zvířecí oběti spolu jdou ruku v ruce."

"Když mně ta tvoje melodramatická fantazie přijde tak strašně legrační," vypravil ze sebe mezi záchvaty smíchu. Potom se konečně ovládl a omluvil se, že se jí tak smál. Zároveň poděkoval, že mu poskytla okamžik komické úlevy.

"Pověz mi," pronesl konečně vážným hlasem, "opravdu si myslíš, že se ďábel po třech stech letech rozhodl vrátit do Salemu a že jeho kouzla jsou namířená proti mně a Omni?"

"Jen jsem se zmínila o souvislosti mezi zvířecí obětí a čarodějnictvím," zamračila se. "Tak moc jsem o tom zase nepřemýšlela. Ani jsem tím nemyslela, že tomu věřím, nebo že tomu věří někdo jiný."

Edward položil Buffera a objal ji.

"Myslím, že jsi strávila příliš mnoho času zahrabaná v zámku s těmi starými papíry. Jakmile budeme mít tu záležitost s Omni skutečně pod kontrolou, měli bychom si vyjet někde na dovolenou. Někde, kde je horko a kde se dá ležet na sluníčku. Co tomu říkáš?"

"To by bylo prima," přikývla, i když si přitom v duchu říkala, jak vzdálenou budoucnost tak asi může mít na mysli.

Nestála o to dívat se, jak Edward pitvá Buffera, a tak zůstala venku, zatímco to dělal. Za pár minut byl zpátky s rýčem a psím tělem zamotaným do ručníku. Vykopal mělký hrob poblíž vchodu do laboratoře. Když Buffera pohřbil, požádal Kim, aby chvilku počkala, protože na něco zapomněl, a zmizel zase v laboratoři.

Za chvilku se objevil s lahví od nějaké chemikálie v ruce. Rozmáchlým gestem ji umístil coby náhrobek Bufferova hrobu.

203

"Co to je?" podivila se.

"Je to láhev od čpavku, který vyrábí firma Buffer," odpověděl. "Náhrobek pro Buffera od firmy Buffer." Načež se začal smát skoro stejně srdečně, jako když se předtím zmínila o čarodějnictví.

"To je ohromný, jak tu nešťastnou náhodu zvládáš," řekla mu.

"Jsem si jistý, že to nějak souvisí s Ultra," prohlásil a stále se ještě pochechtával svému nápadu s náhrobkem. "Když jsem se dověděl, co se stalo, byl jsem zdrcený. Buffer pro mě byl vlastně členem rodiny. Víš, je mi pořád ještě líto, že je pryč, ale necítím už tu zoufalou prázdnotu, která smutek často doprovází. Jsem schopný racionálně uznat, že smrt je přirozená součást života. Koneckonců Buffer měl dobrý život, i když neměl právě tu nejpříjemnější povahu."

"Byl to věrný pesek," dodala Kim. Nehodlala Edwardovi říkat, jaký měla k Bufferovi opravdu vztah.

"Tohle je další příklad, který ukazuje, proč bys měla zkusit Ultra," podotkl. "Ujist'uju tě, že tě uklidní. Kdo ví, třeba ti tak vyčistí hlavu, že ti to pomůže v pátrání po pravdě o Elizabeth."

"Myslím, že v tom mi pomůže jenom práce," odtušila.

Edward ji rychle políbil, mnohohlavně ji poděkoval za morální podporu a opět zmizel v laboratoři. Kim se otočila a zamířila k zámku. Ušla jen kousek a začala si dělat starosti o Shebu. Náhle si totiž vzpomněla, že včera večer, když nakrmila Buffera, pustila kočku ven a ráno ji vůbec neviděla.

Změnila tedy směr a vydala se k domku. Postupně zrychlovala. Bufferova smrt ještě zvýšila její neklid. Nedovedla si ani představit, jak by byla zdrcená, kdyby Sheba měla skončit stejně nešťastně jako on.

Vešla do domu a hlasitě na ni volala. Vyběhla po schodech a vešla do ložnice. Ke své úlevě ji našla uprostřed postele stočenou do klubíčka.

Doběhla k ní a začala ji objímat. Sheba na ni vrhla pohrdavý pohled, jako obvykle, když ji rušila.

Kim kočku pár minut hladila, pak šla ke skřínce, a chvějícími prsty z ní vyňala lahvičku s Ultra, kterou si tam předešlého večera uložila. Opět vytáhla modrou kapsli a prohlížela si ji. Toužila po úlevě. Rozhodovala se nemá-li ten lék zkusit alespoň na čtyřadvacet hodin, jen aby viděla, co to s ní udělá. To, jak se Edward vyrovnal s Bufferovou smrtí, pro ni bylo výmluvným důkazem. Zašla dokonce až tak daleko, že si přinesla sklenici vody.

Nakonec si však kapsli nevzala. Místo toho začala znovu uvažovat o Edwardově reakci na Bufferovu smrt. Zdála se jí až příliš umírněná.

Z četby věděla, a její vlastní intuice jí to potvrzovala, že určité množství žalu je pro lidské emoce nutné. Začala přemýšlet o tom, zda za takové zablokování normálního procesu, jako je smutek ze smrti, nebude člověk muset v budoucnosti nějak zaplatit.

Pod vlivem této myšlenky vrátila kapsli zpět a sebrala odvahu k další návštěvě laboratoře. Měla strach, že jí členové Edwardova týmu budou zase něco donekonečna ukazovat a vysvětlovat, a tak se do budovy doslova vkradla.

204

V horním patře byli naštěstí jen Edward s Davidem a každý z nich něco dělal na opačném konci místnosti. Kim tak mohla Edwarda překvapit, aniž by o tom ostatní věděli. Když si jí povšiml a chystal se něco říci, položila si prst na rty a umlčela ho. Vzala ho za ruku a vedla ho ven z laboratoře.

Když se za nimi zavřely venkovní dveře, Edward se ušklíbl a zeptal se:

"Co to do tebe probíhá vjelo?"

"Jen jsem s tebou chtěla mluvit," vysvětlila mu. "Napadlo mě věc, která by možná patřila do klinického protokolu o Ultra."

Pak mu vysvětlila, co ji napadlo o žalu a smutku a rozšířila tu myšlenku i na úzkost a melancholii. Řekla, že přiměřené množství těchto bolestných pocitů hraje pozitivní roli v motivaci psychického růstu člověka, že je důležité pro jeho tvořivé schopnosti. Skončila slovy: "Dělá mi starosti to, že když si bereš nějaký lék jako třeba Ultra, který ti zmírní nepříjemné duševní stavy, můžeš za to někdy v budoucnosti zaplatit velkou cenu.

Navíc by ty léky mohly taky mít vážné negativní vedlejší účinky, které nikdo nečeká."

Usmál se a pomalu pokýval hlavou. Udělalo to na něj dojem.

"Je od tebe hezké, že si děláš takové starosti," řekl. "Je to opravdu zajímavá myšlenka, ale já ji nesdílím. Víš, je totiž založena na falešném předpokladu, že mysl je nějak mysticky oddělena od hmotného těla. Tato hypotéza byla vyvrácena nedávnými zkušenostmi, jež dokazují, že mysl a tělo jsou jednotné i pokud jde o nálady a pocity. Bylo dokázáno, že emoce jsou biologicky vymezené. Jasně to vyplývá ze skutečnosti, že je lze ovlivnit léky jako je třeba Prozac, které mění hladiny neurotransmiterů. Je to naprostá revoluce v představách o funkci mozku."

"Takový způsob myšlení člověka naprosto odlišuje," stěžovala si Kim.

"Víš co, já to řeknu jinak," pokračoval Edward. "Co třeba bolest?"

Myslíš si snad, že by se neměly brát žádné prášky na bolest?"

"Bolest je něco jiného," namítla, ale už tušila, jakou filozofickou past na ni líčí.

"Myslím, že není," namítl. "Bolest je taky biologická záležitost. Vzhledem k tomu, že jak fyzická, tak i psychická bolest jsou biologické záležitosti, měly by být i stejně léčeny, zvlášť když už existují léky zacílené jen na postižené části mozku."

Kim nevěděla, co má říci. Chtěla se ho zeptat, kde by teď svět byl, kdyby Mozart nebo Beethoven brali léky proti úzkosti a depresi. Neřekla však nic. Věděla, že by to nemělo smysl. Vědec v Edwardovi byl naprosto slepý.

Edward pak Kim bouřlivě objal a znovu opakoval, jak je rád, že má takový zájem o jeho práci.

Pohládl ji po hlavě a řekl: "Ještě si o tom promluvíme, jestli budeš chtít."

Ted' už ale radši půjdu do práce."

Kim se omluvila, že ho obtěžovala, a vyrazila zpátky k domku.

205

(15) Čtvrtek
29. září 1994

V následujících dnech pocítila Kim několikrát pokušení vyzkoušet Ultra. Pokaždé však naštěstí v poslední chvíli couvla.

Místo toho se snažila použít úzkost, kterou zažívala, jako motivaci. Každý den trávila víc než deset hodin v zámku a nechávala práce až v okamžiku, když už bylo takové šero, že už na písmo téměř neviděla. Její zvýšené úsilí bohužel nepřinášelo žádné výsledky. Začínala si přát, aby našla jakýkoli materiál ze sedmáctého století, i kdyby třeba neměl s Elizabethiným případem žádnou souvislost, jen aby ji to povzbudilo.

Přítomnost instalatérů pro ni znamenala spíš příjemné rozptýlení než vyrušení. Kdykoli si udělala přestávku, měla si alespoň s kým promluvit.

Dokonce je občas pozorovala při práci. Zvlášť ji zaujalo, jak používají při pájení měděných trubek letovací lampu. Jediné, podle čeho poznala, že výzkumný tým spí v zámku, byly špinavé stopy, které se táhly od vchodů do obou křidel. Trochu špíny se sice dalo čekat, ale takovýhle nepořádek jí už připadal jako dost překvapivá bezohlednost. Edwardova asertivní, šťastná a zamilovaná nálada stále trvala. V úterý udělal gesto, které Kim připomnělo doby, kdy spolu začínali chodit: nechal jí domů poslat velkou kytici růží s lístečkem, na který napsal S láskou a vděčností. Jediná změna v jeho chování se udála ve čtvrtek ráno, právě když se Kim chystala jít do zámku. Zjevně naštvaný Edward se vrátil do domku a praštil svým adresářem na stůl vedle telefonu. Kim byla okamžitě ve střehu.

"Děje se něco?" zeptala se.

"To se teda sakra děje," utrl se na ni. "Musím se táhnout až sem, abych si mohl zatelefonovat. Když volám z laboratoře, tak každý z těch ňoumů poslouchá, co říkám. Jeden by se z toho zcvoknul."

"Proč tedy netelefonuješ z přední místnosti?"

"Tam mě taky poslouchají."

"Přes zed'?"

"Musím volat šéfa Harvardského licenčního úřadu," stěžoval si a na její poznámku vůbec nereagoval. "Ten magor proti mně rozpoutal úplné křížácké tažení." Otevřel adresář a hledal v něm telefonní číslo.

"Nemohlo by to být jen tím, že prostě dělá svou práci?" poznamenala, protože jí bylo jasné, že jde o vleklý spor.

"Ty si myslíš, že dělá svou práci tím, že mě nechá vyrazit?!" zařval Edward. "To je neuvěřitelný! Nikdy bych netušil, že ten prťavej debilní byrokrat bude mít tu drzost na mě šít takovouhle boudu!"

Kim cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Edwardův výbuch jí připomněl příhodu, kdy ve svém bytě mrštil sklenicí do krbu. Měla strach ještě cokoli dodat.

"No jo," pronesl však náhle naprosto klidným hlasem, a dokonce se

206

usmál. "Takový je holt život. Jednou jsi dole, jednou nahoře." Posadil se a vytočil číslo.

Kim se maličko uvolnila, ale nespouštěla z něj oči. Naslouchala jeho klidné konverzaci s mužem, díky němuž se před okamžikem tak rozzuřil.

Když pak položil telefon, poznamenal, že ten člověk byl nakonec docela rozumný.

"Když už jsem tady, tak zaběhnu nahoru a připravím ty věci do čistírny, jaks mě včera prosila," prohlásil a vykročil ke schodišti.

"Ale vždyť už jsi mi je připravil," zarazila ho. "Musels to udělat dneska ráno, protože jsem je našla, když jsem vstávala."

Zastavil se, zmateně zamrkal a zeptal se: "Vážně? No to tedy zírám!" a pak dodal: "Stejně už bych měl radši jít do laboratoře."

"Edwarde?" zavolala na něj Kim, ještě než vyšel ze dveří. "Není ti něco? V poslední době pořád na něco zapomínáš."

Zasmál se: "To je pravda. Jsem v poslední době trochu zapomětlivý."

Nikdy jsem se ale necítil líp. Mám jen strašně moc práce. Ale na konci tunelu už se ukazuje světlo a za čas budem všichni ohromně bohatí. Včetně tebe. Mluvil jsem se Stantonem o tom, že ti dáme nějaké akcie, a on souhlasil. Takže něco z toho velkého balíku případně i tobě."

"To je od vás hezké," poznamenala.

Potom přistoupila k oknu a dívala se, jak se vrací zpět do laboratoře.

Pozorovala ho celou cestu a dumala přitom o jeho chování. Byl k ní teď vcelku mnohem přátelštější, ale také naprosto nepředvídatelný.

Náhly impuls ji přiměl nasednout do auta a rozjet se do města. Potřebovala si promluvit s někým, jehož profesionálních názorů si vážila. Kinnard byl naštěstí ještě stále nablízku. V salemské nemocnici došla k informačním pultu a nechala si ho vyvolat k telefonu.

O půl hodiny později se sešli v nemocničním bufetu. Kinnard byl převlečený na operaci. Kim seděla nad šálkem čaje.

"Doufám, že tě moc neobtěžuju," řekla, když se posadil naproti ní.

"Jsem rád, že tě zase vidím," usmál se.

"Potřebuju se tě na něco zeptat. Myslíš, že by zapomětlivost mohla být vedlejším účinkem psychotropního léku?"

"Rozhodně," přikývl. "Musím ale podotknout, že krátkodobou paměť může ovlivnit spousta věcí. Je to velice nespecifický symptom. Mám předpokládat, že se tenhle problém týká Edwarda?"

"Můžu se spolehnout na tvou diskrétnost?"

"To už jsem ti přece říkal," připomněl jí. "Berou Edward a jeho tým pořád ten lék?"

Kim přikývla.

"To jsou teda blázni," prohlásil. "Jen si koledují o problémy. Všimla sis ještě nějakých jiných příznaků?"

Kim se krátce zasmála.

"Tomu bys ani nevěřil. "Všichni mají strašně dramatickou reakci. Než začali brát Ultra, tak se všichni pořád hádali a byli hrozně protivní. Teď mají ohromnou náladu. Šťastnější a spokojenější už by snad ani nemohli

207

být. Chovají se, jako by se skvěle bavili, přestože pořád pracují přímo zběsilým tempem."

"To není zase tak špatný efekt," poznamenal Kinnard.

"V určitých ohledech není," připustila. "Když je s nimi ale člověk chvíli pohromadě má pocit, že je to něco divného, jako by si všichni byli velice podobní, jako by byli navzdory vši té rozjařenosti a pracovitosti hrozně otravní."

To zní jako lidi z románu Konec civilizace," uchechtl se.

"Nesměj se. Myslela jsem si to samé. Ale to je spíš filozofický problém a v tomhle okamžiku mě netrápí. Starosti mi dělá Edwardova zapomětivost, která se projevuje v každodenních hloupostech. A vypadá to, že je čím dál horší. Nevím, jestli se projevuje i u ostatních nebo ne."

"Co budeš dělat?" zeptal se Kinnard.

"Nevím," pokrčila Kim rameny. "Doufala jsem že moje obavy buď s určitostí potvrdíš, nebo mi je vymluvíš. Zřejmě nemůžeš udělat ani jedno z toho."

"To opravdu s jistotou nemůžu," přiznal. "Ale řeknu ti něco, o čem pak můžeš přemýšlet. Vjemy bývají neobyčejně silně ovlivňovány očekáváním

Proto se v lékařských výzkumech zavádějí dvojité slepé studie. Existuje možnost, že tvoje očekávání, že uvidíš negativní účinek Edwardova nového léku, ovlivňuje to, co skutečně vidíš. Víím, že Edward je neobyčejně chytrý a moc se mi nezdá, že by na sebe vzal nějaké nerozumné riziko."

"Něco na tom bude," souhlasila s ním. "Je pravda, že v tomhle okamžiku opravdu nevím, jak to skutečně je. Mohlo by se mi to všechno jen tak vylihnout v hlavě, ale nemyslím, že to tak je."

Kinnard pohlédl na nástěnné hodiny a omluvil se, protože měl případ.

"Mrzí mě, že to musím takhle utnout," řekl, "ale ještě tu několik dní budu, kdybys se mnou chtěla mluvit. Jinak se uvidíme až v v Bostonu."

Při loučení jí pevně stiskl ruku. Kim mu poděkovala, že ji vyslechl.

Doma pak zamířila rovnou do zámku. Prohodila pár slov s instalatéry, kteří tvrdili, že práce postupují dobře a že už jim do dokončení chybí jen asi tak tři dny. Navrhli, že by se měly zkontrolovat i trubky v křídle pro hosty. Řekla jim, ať udělají, co je zapotřebí.

Než sestoupila do vinného sklepa, prohlédla si vchody do obou křidel.

Při kontrole vchodu do křídla pro služebnictvo se zhrozila. Na schodech nebyla jen špína, ale i větvičky a listí. V rohu u dveří se dokonce válel prázdný obal od nějakého čínského jídla.

Polohlasně zaklela, šla do úklidové komory, vzala odtud mop a kbelík a schodiště umyla. Špína byla nanesená až do prvního patra.

Když všechno uklidila, zašla k hlavnímu vchodu, vzala odsud venkovní rohožku a odnesla ji ke vchodu do křídla pro služebnictvo. Pomyslela si, jestli by tam neměla nechat ještě vzkaz, ale pak si řekla, že rohožka to snad řekne dostatečně jasně.

Konečně sestoupila do hlubin vinného sklepa a dala se do práce. Ačkoliv nenašla žádné listiny, jež by se třeba jen blížily sedmáctému století.

208

nutnost soustředit se pomohla odpoutat její mysl od starostí. Pomalu se opět začala uklidňovat.

V jednu hodinu si udělala přestávku. Vrátila se do domku a zatímco si chystala oběd, pustila Shebu ven. Než se pak vydala zpátky do zámku, přesvědčila se, že je kočka opět doma. V zámku si pár minut povídala s instalatéry a pozorovala přitom, jak šikovně Albert pracuje s letlampou.

Nakonec šla třídit papíry do podkroví.

Začínala už být zase zklamaná, když vtom našla celé desky materiálů z období, o němž se zajímala. Plna vzrušení si papíry odnesla k jednomu z podkrovních oken.

Nebyla příliš překvapena, když zjistila, že se listiny týkají obchodu.

Několik z nich bylo psáno Ronaldovým písmem, které teď už lehce poznala. Pak se zprudka nadechla. Mezi celními dokumenty a nákladovými listy našla osobní korespondenci. Byl to dopis Ronaldovi od Thomase Goodmana.

17. srpna 1692

Salem

Pane, jest mnoho nepravostí, jež bohobojné město naše zamořují. Trápí mne to převelice, neb mimovolně jsem do toho zapleten byl. Bolí mne u srdce, když vzpomenu si, že špatně jsi byl smýšlel o mně i o povinnosti mé jakožto člena kongregace naší, a hovořiti o věcech společného zájmu odmítl jsi. Jest pravdou, že v dobré víře a ve jménu Božím proti zesnulé manželce Tvé byl jsem několikrát u soudu svědčil. Na žádost Tvou příležitostně navštěvoval jsem domov Tvůj, bych pomoc v případě potřeby nabídl svou. Osudného toho dne nalezl jsem dveře otevřeny a uvnitř třesutý chlad byl, leč stůl plný byl pokrmův a nápojův, jako by jídlo přerušeno bylo, některé předměty převrženy neb rozbity byly a na zemi nalezl jsem kapky krve. Obával jsem se nájezdu Indiánův a strachoval se o bezpečí rodiny Tvé. Avšak děti Tvé i dívky uprchlické nahoře nalezl jsem, kdež ve strachu převelikém se choulily, neb, jak pravily mi, manželka Tvá záchvat při jídle dostala, při smyslech nebyla a ve stáji u dobytka se skryla. S obavami odebral jsem se tam a ve tmě její jméno zavolal. Vrhla se ke mně jako divá žena a vyděsila mne převelice. Krev byla na rukou jejích a na oděvu a též dílo její spatřil jsem. S těžkou duší uklidnil jsem ji, riskuje přitom zdraví své. Podobně učinil jsem s dobytčím Tvým, jenž postrašen, leč v pořádku všečen byl.

O těchto věcech mluvil jsem pravdu ve jménu Božím.

Zůstávám přítel Tvůj a soused, Thomas Goodman.

"Chudáci," zamumlala. Tenhle dopis jí zatím nejlépe přiblížil hrůzu salemských procesů s čarodějnicemi. Dovedla si živě představit pocity všech zúčastněných. Chápala, jak byl Thomas zmatený a nešťastný, protože si musel vybrat mezi přátelstvím a tím, co považoval za pravdu.

209

Z hloubi srdce litovala chudinku Elizabeth, kterou plíseň vlastně připravila o zdravý rozum, a došlo to tak daleko, že až terorizovala vlastní děti.

Kim dovedla snadno pochopit, že myšlení sedmnáctého století takovéto děsivé a nevysvětlitelné chování připsalo čarodějnictví.

Vcit'ovala se do pocitů lidí té doby, a vtom ji napadla nová, znepokojivá myšlenka. V dopise byla zmínka o krvi, což znamenalo násilí. Nechtěla si ani představit, co mohla Elizabeth provádět s dobytčím ve stáji, musela však připustit, že by to mohlo být významné.

Pohlédla zpátky na dopis. Znovu si pročetla větu, v níž Thomas psal, že dobytek byl v pořádku navzdory přítomnosti krve. To bylo divné, pokud tedy Elizabeth něco neudělala sama sobě. Kim se zachvěla, když pomyslela na to, že se snad zmrzčila. Tuto možnost ještě podporovala Thomasova zmínka o kapkách krve na podlaze v domě. Thomas však psal v jedné větě o kapkách krve a o rozbitých předmětech, což znamenalo, že krev mohla pocházet z nějaké neúmyslné rány.

Povzdechla si. Měla v hlavě naprostý zmatek, ale jedna věc jí byla jasná.

Účinek plísně nějak souvisel s násilím. Domnívala se, že by se to Edward i ostatní měli hned dozvědět.

S dopisem pevně sevřeným v ruce vyběhla ze zámku a spěchala do laboratoře, kam dorazila sotva popadajíc dech.

Uvnitř ji čekalo překvapení - přišla doprostřed nějaké oslavy.

Všichni ji ohromně vesele vítali a dotáhli ji k jednomu laboratornímu stolu, kde stála otevřená láhev šampaňského.

Snažila se kádinku se šampaňským odmítnout, ale ostatní o tom nechtěli ani slyšet. Měla opět pocit, že se chovají jako rozjívění studenti.

Hned jak to šlo, se protlačila k Edwardovi a zeptala se ho, co se děje.

"Eleanor, Glorii a Francoisovi se právě podařil skutečně husarský kousek v oboru analytické chemie. Dokázali totiž určit strukturu jednoho z vazebných proteinů Ultra. Je to obrovský krok kupředu. Umožní nám to Ultra modifikovat, pokud to tedy bude zapotřebí, nebo vytvořit další podobné léky, které se budou vázat na stejné místo."

"To mám radost," usmála se. "Chtěla bych ti ale ukázat něco, co bys myslím měl vidět." Podala mu dopis.

Edward dopis rychle přelétl očima. Pak na ni přátelsky zamrkal.

"Gratuluju," prohlásil, "tenhle dopis je zatím ze všech nejlepší." Pak se obrátil ke skupině a zavolal: "Poslouchejte, lidi.

Kim našla ten nejskvělejší důkaz, že Elizabeth byla otrávená plísní. Do časopisu Science to bude ještě mnohem lepší než ten zápis z deníku."

Všichni se kolem něj shlukli. Edward jim ukázal dopis a řekl, aby si ho všichni přečetli.

"Je to naprosto perfektní," poznamenala Eleanor a podala dopis Davidovi. "Dokonce se tam mluví o tom, že jedla. Je to ohromně výmluvný popis toho, jak rychle alkaloid působí. Nejspíš si jen kousla chleba."

"To je dobře, že jste eliminovali ten halucinogenní postranní řetězec," podotkl David. "Nerad bych se vzbudil a zjistil, že jsem někde venku mezi krávy."

210

Všichni se rozesmáli, až na Kim. Podívala se na Edwarda, počkala, až se přestane smát, a zeptala se, jestli ho v dopise nezneklidňuje zmínka o násilí.

Vzal si dopis nazpátek a pročetl si ho pozorněji.

"Víš, že máš pravdu?" přikývl, když došel až na konec. "Myslím, že bychom ten dopis do článku dávat neměli. Mohlo by to způsobit potíže, a to rozhodně nechceme. Před pár lety někdo v jakési televizní debatě plácnul, že Prozac nějak souvisí s násilím. Byl z toho docela problém, dokud to nevyvrátily statistiky. Nechci, aby se Ultra stalo něco podobného."

"Jestli ten původní alkaloid vyvolával násilí, pak to musel mít na svědomí ten samý postranní řetězec, který vyvolával halucinace," podotkla Gloria. "Mohl by ses o tom v článku zmínit."

"Proč to riskovat?" namítl Edward. "Nechci dávat nějakému šílenému novináři sebemenší záminku, aby mohl začít vyvolávat ducha násilí."

"Možná že by ses o té obavě z násilí mohl zmínit v klinickém protokolu," navrhl Kim. "Kdyby se pak třeba vyskytl nějaký problém, budeš už o tom mít záznam."

"Hele, to je zatraceně dobrý nápad," prohlásila Gloria.

Všichni o návrhu několik minut diskutovali a byli do jednoho pro. Kim povzbudilo, že jí naslouchají, a tak navrhl, že by se měli zmínit také o výpadech krátkodobé paměti. Aby ukázala, o čem mluví, vyprávěla nedávnou příhodu s Edwardovým čištěním zubů.

Edward se dobromyslně smál s ostatními.

"No a co má být, když si vyčistím zuby dvakrát?" prohlásil a vyvolal tak další bouři smíchu.

"Myslím, že zmínit se o ztrátě krátkodobé paměti je stejně dobrý nápad jako napsat tam o násilí," dodal Curt. "David je taky zapomětlivý. Všiml jsem si toho, protože v zámku bydlíme hned vedle sebe."

"Ty máš nejvíc co povídat," zachechtal se David. Pak všem vyprávěl, že právě včerejšího večera Curt dvakrát volal své přítelkyni, protože zapomněl, že už jí jednou telefonoval.

"Vsadím se, že jí to nevadilo," usmála se Gloria.

Curt dal z legrace Davidovi ránu do ramene.

"Všiml sis toho jedině proto, žeš přesně to samé proved večer předtím své ženě."

Kim se dívala, jak spolu Curt s Davidem boxují, a upozorovala přitom, že Curtovy ruce jsou posety šrámy a škrábanci. Jako zdravotní sestra měla starost a hned nabídl, že se mu na to podívá.

"Díky, ale ty škrábance nejsou tak zlé, jak vypadají," řekl Curt. "Vůbec mě neobtěžují."

"Spadl jsi z motorky?"

Curt se zasmál.

"Doufám, že ne. Ani vlastně nevím, jak jsem si to udělal."

"Je to asi riziko povolání," poznamenal David a ukázal své ruce, které vypadaly podobně, i když ne tak zle. "To jen ukazuje, jak máme tady z té práce sedřené ručičky."

211

"To je tím, že pracujeme devatenáct hodin denně," přidal se Francois.

"Je to div, že jsme pod takovým tlakem, a ještě pořád jakž takž fungujeme."

"Zdá se mi, že ta ztráta krátkodobé paměti musí být vedlejší účinek Ultra," podotkla Kim. "Vypadá to, že tím trpíte všichni."

"Já ne," prohlásila Gloria.

"Já taky ne," přidala se Eleanor. "Moje myšlení a paměť jsou od doby, co jsem začala brát Ultra, prokazatelně lepší."

"Se mnou je to taky tak," řekla Gloria. "Myslím, že Francois má pravdu. Prostě jen moc pracujeme."

"Počkej moment, Glorie," zarazila ji Eleanor. "Ty ale jsi zapomětlivá."

Co třeba předevčírem ráno, jaks zapomněla koupací plášť v koupelně a o dvě minuty později jsi ztropila scénu, že nevisí za dveřmi u tebe v ložnici?"

"Neztropila jsem žádnou scénu," protestovala Gloria dobromyslně. "A kromě toho tohle je něco docela jiného. Koupací plášť jsem hledala pořád, ještě dávno předtím, než jsem začala brát Ultra."

"No to je nakonec jedno," přerušil ji Edward. "Kim má stejně pravdu."

Ultra by mohl způsobovat výpadky krátkodobé paměti, a tak by se to mělo zaznamenat v klinických protokolech. Není to ale nic, co by nám mělo dělat nějaké velké starosti. I když se to příležitostně vyskytne, půjde samozřejmě ve světle toho, jak Ultra všeobecně povzbuzuje duševní funkce, o únosné riziko."

"Souhlasím," kývla Gloria. "Je to podobné, jako když Einstein zapomínal na běžné denní záležitosti, a přitom formuloval teorii relativity. Mozek vyhodnocuje, co ponechat v procesoru a co ne. Koneckonců, kolikrát si člověk vyčistí zuby, není zas tak důležité."

Bouchly venkovní dveře a všichni zpozorněli, protože do laboratoře mnoho návštěv nechodilo. Oči všech se otočily ke dveřím. Za okamžik se v nich objevil Stanton.

Osazenstvo laboratoře zakřičelo třikrát hurá. Zmatený Stanton se zarazil.

"Co se to tu proboha děje?" podivil se. "Dneska nikdo nepracuje?"

Eleanor k němu přispěchala s kádinkou šampaňského.

"Připíteček," řekl Edward a pozdvihl improvizovanou sklenku. "Rádi bychom připili na naše šílené povahy, protože nás přiměly začít brát Ultra."

Výsledky se dostávají doslova den co den."

Všichni se pochechtávali a napili se. I Stanton se připojil.

"Skutečně to je ohromný přínos," pokračoval Edward. "Odebíráme si navzájem krev a schováváme moč na testy."

"Teda děláme to všichni kromě Francoise," popichovala Francouze Gloria. "Ten víc jak v polovině případů zapomíná."

"Skutečně jsme s ním měli v tomto ohledu drobný problém," připustil Edward. "Vyřešili jsme to ale tím, že jsme přilepili záchodová prkýna izolepou a dali jsme na ně nápis ZADRŽ."

Všichni se znovu rozesmáli. Gloria s Davidem museli postavit kádinky se šampaňským na stůl, protože měli strach, že je rozlijí.

212

"Vy teda jste veselá parta," poznamenal Stanton.

"Máme k tomu taky důvod," vysvětlil Edward. Sdílel pak Stantonovi dobrou zprávu, že objevili strukturu vazebné bílkoviny. Dodal, že částečně je to i zásluha Ultra, protože všem zbystřil duševní pochody.

"To je teda opravdu skvělá zpráva!" vykřikl Stanton. Vstal a potřásl Glorii, Eleanor i Francoisovi rukou. Pak Edwardovi řekl, že si s ním potřebuje promluvit.

Kim využila Stantonova příchodu, rozloučila se a odešla. Měla z toho, že do laboratoře zašla, dobrý pocit. Doufala, že udělala dobrou věc, když navrhla, aby do klinického protokolu Ultra zařadili i poznámku o násilí a ztrátě krátkodobé paměti.

Zamířila zpět k zámku. Chtěla dát dopis Thomase Putnama hned do krabice s biblí, kde měla uschovány všechny listiny související s Elizabeth.

Když přicházela blíž, všimla si, že se mezi stromy vynořilo auto salemské policie. Také řidiči ji zřejmě spatřil, protože policejní auto zahulo a mířilo rovnou k ní.

Zastavila se a čekala. Auto zabrzdilo a vystoupili z něj dva policisté, kteří před nedávnem přijeli kvůli Bufferovi.

Billy se dotkl štítku čepice a pozdravil se s ní.

"Doufám, že nerušíme," řekl pak.

"Děje se něco?" zeptala se Kim.

"Chtěli jsme se jen zeptat, jestli jste od smrti toho psa neměli ještě nějaký potíže," vysvětloval. "Ve vašem bezprostředním okolí se nějak rozmohl vandalismus, jako by předvečer Všech svatých přišel se svými taškařicemi o měsíc dřív."

"Jaký vandalismus?" ptala se Kim.

"Takové obvyklé hlouposti," odpověděl Billy. "Převrácené popelnice, odpadky rozházené kolem. Taky se ztratily další domácí zvířata a mrtvoly některých z nich se objevily za silnicí na hřbitově."

"Pořád nám ještě dělá starosti možná přítomnost vzteklyho zvířete tady někde v okolí," připojil se Harry. "Radši si tu kočku držte doma, zvláště když máte tak veliký a místy zalesněný pozemek."

"Myslíme si, že se s tím svezly i nějaký místní děcka," řekl Billy.

"Napodobujou to zvíře. Na jedno zvíře je toho prostě moc. Myslím jako, kolik popelnic asi tak mýval zvládne za noc?" Uchechtl se.

"To je od vás moc hezké, že jste mě přijeli varovat," poděkovala jim.

"Od smrti toho psa jsme ale žádné problémy neměli. A kočku budu určitě držet doma."

"Kdybyste měli nějaký problémy, tak nám zavolejte," řekl Harry.

"Chtěli bychom to vyřešit, než se nám to vymkne z ruky."

Kim se dívala, jak se policejní auto otáčí a odjíždí. Už chtěla vejít do zámku, když vtom zaslechla, jak na ni Stanton volá. Otočila se a viděla ho vycházet z laboratoře.

"Co tu k čertu dělala policie?" chtěl vědět, jakmile se dostal na doslech.

Pověděla mu o nebezpečí, že by se v okolí mohlo potulovat zvíře se vzteklinou.

213

"To je pořád něco," zabručel. "Poslyš, chtěl bych si s tebou promluvit o Edwardovi. Máš minutku?"

"Tak jo," souhlasila a uvažovala, o co by tak asi mohlo jít. "Kde by sis chtěl promluvit?"

"Tady to stačí," prohlásil. Trochu jako by zaváhal. "Kde bych měl začít?" Chvilí zíral do dálky a pak pohlédl Kim do očí. "Jsem v poslední době z Edwarda trochu v šoku, a z ostatních taky. Pokaždé když se zastavím v laboratoři, připadám si, jako bych přiletěl z jiné planety. Před pár týdny to tam vypadalo jako v márnici. Teď jsou zase tak nějak děsivě rozjaření. Je to tam jako na prázdninovém táboře, až na to, že pracují jako zběsilí. Člověk jim těžko rozumí, protože jsou zatraceně chytří a vtipní."

Vlastně si připadám jako blbec, když tam jsem." Stanton se suše zasmál a pak pokračoval. "Edward je teď tak společenský a ctižádostivý, že už je skoro jako já!"

Kim si přikryla ústa rukou, ale stejně se musela Stantonově znevažující poznámce smát.

"To není žádná legrace," napomínal ji, ale sám se smál také. "Z Edwarda snad bude za chvíli kapitalista. To podnikání ho naprosto uchvátilo, ale bohužel nemáme stejné názory. Teď se dohadujeme o to, jak sehnat další kapitál. Náš dobrý doktor je teď tak hamižný, že odmítá obětovat nějaké kmenové akcie. Přes noc se změnil ze zapřísláhlého asketického učenice na nenasytého kapitalistu."

"A proč mi to všechno říkáš? Nemám přece s Omni nic společného, a ani nechci mít."

"Jen jsem doufal, že bys mohla s Edwardem promluvit. Nemůžu s dobrým svědomím schválit půjčování peněz z pochybných zdrojů prostřednictvím cizích bank, a moc mě mrzí, že jsem se o té možnosti vůbec zmiňoval. Je v tom prostě přílišné riziko, a to nemluvím jen o financích."

Mluvím o riskování života a zdraví. To za to prostě nestojí. Chci říci, že finanční aspekty téhle záležitosti bych měl mít na starosti já, tak jako vědeckou stránku věci má na starosti on."

"Připadá ti Edward zapomětlivý?" zeptala se.

"To teda sakra ne," zavrtěl hlavou. "Je bystrý jako liška. Je jen naprosto nezkušený, pokud jde o to, jak to chodí ve světě financí."

"Když je se mnou, je zapomnětlivý," pokračovala. "Jde vždycky jen o běžné každodenní věci. A i většina ostatních v laboratoři přiznává, že jsou taky roztržití."
"Žádné roztržitosti jsem si u něho nevšiml. Připadal mi ale trochu paranoidní. Před pár minutami jsme museli jít ven, aby náš rozhovor nikdo nezaslechl."
"Kdo aby ho nezaslechl?"
Pokrčil rameny.
"Nejspíš ostatní v laboratoři, myslím. Edward mi to neřek a já jsem se neptal."
"Dneska ráno přišel až do domku, aby si zavolal, protože nechtěl, aby ten rozhovor někdo vyslechl," řekla Kim.
"Nechtěl volat z telefonu"

214

v přijímací místnosti před laboratoří, protože se bál, že někdo bude poslouchat přes zeď."
"Tohle vypadá ještě hůř," povzdechl Stanton. "Na jeho obranu ale musím říct, že jsem ho do toho všeho vlastně uvrtal já a že v tomhle stadiu je utajení nesmírně důležitý."
"Stantone, mně to dělá starosti," vypravila ze sebe.
"To mi snad ani neříkej! Přišel jsem za tebou, abys rozptýlila moje obavy, ne abys mi ještě přidávala další."
"Bojím se, že ta zapomnětlivost a paranoia jsou vedlejší účinky Ultra," pokračovala.
"Já to nebudu poslouchat!" zvolal a přikryl si uši dlaněmi.
"V tomhle stadiu by ten lék vůbec neměli brát!" prohlásila rozhodně.
"A ty to víš. Myslím, že bys jim v tom měl zabránit!"
"Já?" zděsil se Stanton. "Před minutkou jsem ti přece vysvětlil, že se do vědecké stránky celé té záležitosti nepletu. Zvlášť když mi řekl, že jestli teď budou ten lék zkoušet na sobě, urychlí to celý výzkum. A kromě toho si myslím, že ta mírná paranoia a zapomnětlivost jsou pravděpodobně důsledkem toho, jak moc pracují. Edward ví, co dělá. Panebože, vždyť je přece nejlepší ve svém oboru!"
"Tak víš co, já s tebou uzavřu dohodu," navrhla mu. "Jestli se ho budeš snažit přesvědčit, aby ten lék přestal brát, tak já se ho pokusím přimět, aby nechal finanční stránku celého výzkumu tobě."
Stanton se zatvářil, jako by ho někdo bodl do zad.
"To je ale děs," zašklebil se. "Musím vyjednávat s vlastní sestřenicí."
"Mně to přijde rozumný," poznamenala Kim. "Pomůžeme si navzájem."
"Já ale nemůžu nic slíbit," varoval ji.
"Já taky ne."
"Kdy s ním promluvíš?" zajímalo ho.
"Dneska večer. A ty?"
"Myslím, že bych se tam mohl vrátit a udělat to hned teď," rozhodl.
"Takže jsme domluvení?"
"Tak snad jo," přikývl neochotně. Nastavil ruku a Kim si s ním plácla.
Sledovala ho pak, jak se vrací k laboratoři. Na rozdíl od své obvyklé energické chůze teď sotva vlekl nohy a ruce mu bezvládně visely podél těla, jako by se táhl s nějakým těžkým břemenem. Nemohla si pomoci, musela ho litovat, protože věděla, jak je z toho rozrušený. Problém byl v tom, že vložil všechny své peníze do Omni a porušil tak jedno ze svých vlastních základních pravidel o podnikání.
Vyšla po schodech do podkrovní a podívala se podkrovním oknem směrem k laboratoři. Viděla, jak Stanton právě mizí v budově. Nevěřila příliš, že se mu podaří Edwarda přesvědčit, aby přestal brát Ultra, ale alespoň měla pocit, že se pro to pokusila něco udělat.

215

Tu noc schválně vydržela vzhůru, dokud Edward nepřišel domů. Bylo něco po jedné hodině. Četla si, když uslyšela bouchnutí vstupních dveří, a po chvíli už Edwardovy kroky stoupaly po schodech.
"Páni," prohlásil, když strčil hlavu do dveří jejího pokoje. "To ale musí být sakra knížka, když tě udrží v bdělém stavu až do jedné hodiny v noci."
"Já nejsem unavená," usmála se. "Pojď dál."
"Zato já jsem úplně mrtvý." Vešel do pokoje, bezmyšlenkovitě hladil Shebu a zíval přitom na celé kolo. "Nemůžu se dočkat, až budu v posteli.
Vždycky to na mě padne takhle po půlnoci. A je neuvěřitelné, jak rychle usnu, když na mě přijde únava. Musím si dávat pozor, abych si nesednul.
No a jakmile si lehnu, je konec."
"To jsem si teda všimla. V neděli v noci jsi ani nezhasnul lampičku."
"Asi bych se na tebe měl zlobit," prohlásil a usmíval se přitom. "Ale nezlobím se. Vím, že ti jde jen o moje dobro."
"Řekl bys mi, o čem to vlastně mluvíš?"
"Jako bys to nevěděla," zakřenil se. "Mluvíme o Stantonově náhlém zájmu o moje zdraví. V momentě, kdy otevřel pusku, jsem jasně věděl, že za tím vězíš ty. Není mu vůbec podobné starat se takhle o jiné."
"Řekl ti o naší dohodě?"
"O jaké dohodě?"

"Souhlasil s tím, že se tě pokusí přimět přestat brát Ultra, když já tě přesvědčím, abys přenechal finanční problémy Ultra jemu."

"I ty Brute," pronesl žertem. "To je teda moc pěkné. Dva lidi, kteří jsou mi nejbližší, se paktují za mými zády."

"Jak už jsi sám řekl, šlo nám jen a jen o tvoje dobro."

"Myslím, že jsem schopný sám se rozhodnout, co je pro mě nejlepší."

"Jenomže ty ses změnil," namítla. "Stanton tvrdí, že už začínáš být úplně jako on."

Edward se srdečně rozesmál.

"To je ale bezva! Vždycky jsem chtěl být tak společenský jako on. To je smůla, že už můj táta zemřel. Možná že by ze mě konečně měl radost."

"To není žádná legrace," napomenula ho.

"Já si nedělám legraci," protestoval. "Jsem jen rád, že jsem asertivní a ne stydlivý a zakřiknutý."

"Je to ale nebezpečné brát si nevyzkoušený lék," namítla. "A kromě toho, kam se poděla etika, když získáváš osobní vlastnosti pomocí nějakého léku a ne ze zkušenosti? Myslím, že je to falešné, že je to něco jako podvod."

Edward se posadil na pelest postele.

"Kdybych usnul, tak zavolej odtahovou službu, aby mě dopravila do postele," zachechtal se. Opět dlouze zívla a pokusil se zakrýt otevřená ústa pěstí. "Poslyš, miláčku," řekl pak. "Ultra není nevyzkoušený, není prostě jen plně vyzkoušený. Ale je netoxický a to je na tom důležité. Budu ho brát dál, dokud se nevyskytnou nějaké vážné vedlejší účinky, o čemž vážně pochybuju. A pokud jde o tu druhou věc, o které ses zmínila, je mi jasné, že špatné charakterové vlastnosti, jako například v mém případě plachost, se mohou zkušeností zmírnit. Prozac částečně a nyní Ultra v mnohem větší

216

míře odhalily mé pravé já, našly toho, jehož osobnost se ztratila pod nešťastnou sérií životních zkušeností, které ze mě udělaly společensky neobratného člověka. Moji současnou osobnost nevytvořil ten nový lék a není falešná, jen se teď prostě dostala na povrch."

Zasmál se a pohladil ji po noze. "Ujišťuju tě, že jsem se nikdy v životě necítil líp. Důvěřuj mi. Jedinou mojí starostí teď je, jak dlouho budu ještě muset brát Ultra, než se moje ,současné já' ustálí natolik, že až ho brát přestanu, nevrátím se zpátky ke svému plachému, sociálně neobratnému 'starému já'."

"Když to říkáš, zní to rozumně," poznamenala.

"Ale vždyť ono to je rozumné," ujišťoval ji. "Takový chci zůstat. Sakra, vždyť takový bych nejspíš byl, kdybych neměl tak protivného otce."

"Ale co ta zapomnětlivost a paranoia?"

"Jaká paranoia?"

Připomněla mu, jak ráno přišel do domku, aby si zatelefonoval, a jak Stantona nutil, aby s ním vyšel ven před laboratoř, když si chtěl promluvit.

"To ale vůbec nebylo paranoidní," prohlásil rozhořčeně. "Ti cvoci v laboratoři jsou nejděsnější sběratelé drbů, jaké jsem kdy zažil. Snažím se jen chránit si svoje soukromí."

"Mně i Stantonovi to připadalo paranoidní," trvala na svém Kim.

"Ujišťuju tě, že se pleteš," přesvědčoval ji. Usmál se. Zlost, kterou na okamžik pocítil, když ho obvinila, že je paranoidní, už přešla. "Zapomnětlivost uznám, ale tohle ne."

"A co kdybyste ten lék přestali brát a začali s tím zase až v klinické fázi?" navrhla.

"Tebe člověk těžko přesvědčí," postěžoval si. "A já na to už bohužel nemám energii. Už vůbec neudržím oči otevřené. Jestli chceš, tak v tom rozhovoru můžeme pokračovat zítra. Ted' už si musím jít lehnout."

Sklonil se, políbil ji na tvář a pak nejistým krokem vyšel z místnosti.

Kim ho několik minut slyšela štrachat se po ložnici, a za malou chvíli zaslechla těžké oddechování spícího člověka.

Ta rychlost ji ohromila. Vstala z postele, oblékla si župan a prošla do Edwardova pokoje. Po celé místnosti se válelo oblečení, jak je zřejmě cestou odhazoval. Ted' ležel rozvalený na posteli jen ve spodním prádle.

Právě tak jako v neděli ani nezhasl světlo.

Došla k lampě a zhasla ji. Když stála vedle Edwarda, překvapilo ji, jak hlasitě chrápe. Divila se, jak je možné, že ji to nikdy nebudilo, když spali pohromadě.

Vrátila se do své postele. Zhasla světlo a snažila se usnout. Bylo to však nemožné. Myšlenky se jí nechtěly zklidnit, a navíc slyšela Edwarda tak hlasitě, jako by byl v jejím pokoji.

Po půlhodině vstala a šla do koupelny. Našla starou tubu s prášky na uklidnění, které už měla léta schované, a vzala si jednu podlouhlou růžovou pilulku s nápisem Xanax. Nelíbila se jí představa, že si ten lék bere, ale neměla zřejmě na vybranou. Vůbec by se nevyspala, kdyby si prášek nevzala.

217

Když šla z koupelny, zavřela dveře do Edwardova i do svého pokoje.

Vlezla si do postele, a stále ještě Edwarda slyšela. Jeho chrápání však už bylo naštěstí tlumenější. Za patnáct minut cítila, jak ji obestírá nádherný klid. O chvíli později už tvrdě spala.

218

(16) Pátek
30. září 1994

Kolem třetí hodiny ráno nejezdila po ztemnělých ulicích Salemu skoro žádná auta a Dave Halpern měl pocit, že mu patří celý svět. Už od půlnoci se bezcílně projížděl ve svém červeném chevroletu Camaro z roku

89. Dvakrát už byl v Marbleheadu, jednou dokonce zajel do Danversu a projel Beverly.

Davovi bylo sedmnáct a chodil na salemskou střední školu. Auto získal díky odpolední brigádě u místního McDonalda a velké půjčce. V současnosti to byla jeho největší životní láska. Přímou se vyžíval v pocitu svobody a neomezené síly, kterou mu auto dávalo. Zároveň mu dělala dobře pozornost, kterou mu díky chevroletu věnovali jeho kamarádi, hlavně Christina McElroyová. Christina byla ve druhém ročníku a měla ohromnou postavu.

Dave se podíval na osvětlené hodiny uprostřed přístrojové desky. Byl už pomalu čas. Zatočil do ulice Dearborn, kde Christina bydlela, zhasl světla a vypnul motor. Zpomalil a tiše zapnul pod větví velkého javoru.

Nemusel čekat dlouho. Mezi keři, které lemovaly jejich dřevěný dům, se objevila Christina, doběhla k autu a naskočila. V polotmě se jí blýskala běláma očí a svítily zuby. Chvěla se vzrušením.

Přisunula se po koženkovém sedadle, až se její stehno v obepnutých džínách pevně přitisklo k Davovu.

Snažil se vypadat svěťácky, jako by pro něj schůzka ve tři v noci byla naprosto běžná záležitost. Neřekl proto ani slovo, jen natáhl ruku a nastartoval motor. Ruka se mu však chvěla a klíčky od auta zacinkaly.

V obavě, že prozradil svou nervozitu, se po Christině nenápadně podíval. Všiml si úsměvu a dostal strach, zda si o něm nemyslí, že není dost velký frajer.

Když dojel na roh, rozsvítil světla. Před sebou uviděli rozfoukané listy a temné stíny.

"Mélas nějaký problémy?" zeptal se a přitom soustředěně pozoroval cestu.

"Byla to hračka," usmála se. "Nechápu, proč jsem z toho měla takový strach. Naši jsou normálka v bezvědomí. Klidně jsem mohla vyjít dveřma a nemusela jsem ležet ven oknem."

Projížděli ulicí lemovanou temnými domy.

"Kam jedeme?" zeptala se nonšalantně.

"Uvidíš," zatvářil se tajemně. "Hned tam budem."

Projížděli kolem rozlehlého temného hřbitova. Christina přitisknutá k Davovi pohlédla nedůvěřivě na les náhrobních kamenů.

Dave zpomalil a Christina se vyděšeně posadila.

"Tam teda nepojedu!" prohlásila vzpurně.

Dave se ve tmě usmál, až mu bílé zuby zasvítily.

"Proč ne?" zeptal se a přitom stočil volant doleva. Auto přednalo přes stupeň, který byl ve vjezdu na hřbitov. Vypnul světla a zpomalil, takže jel sotva krokem. Pod hustým listím nebylo cestu skoro vidět.

219

"Panebože!" vyhrkla zděšeně. Neustále otáčela hlavou kolem dokola a zkoumala bezprostřední okolí. Náhrobky se v noční tmě děsivě tyčily.

Občas se kolem nich zableskl naleštěný mramor.

Instinktivně se k němu přitiskla blíž a položila mu ruku na vnitřní stranu stehna. Spokojeně se zašklebil.

Zastavili u tichého, klidného rybníčku lemovaného smutečnými vrby.

Dave vypnul motor a zajistil dveře.

"Člověk nemůže být nikdy dost opatrný," poznamenal.

"Možná by bylo dobrý trochu pootevřít okna," navrhl. "Jinak tu bude jako v peci."

Udělal, co říkala, a dodal, že doufá, že kolem nejsou komáři.

Chvilku se na sebe rozpačitě, váhavě dívali. Pak se Dave pomalu naklonil ke Christině a zlehka ji políbil. Dotyk v nich okamžitě probudil vášně a oni si divoce padli do náruče. Neobratně pátrali po tajemstvích toho druhého, zatímco okna se pomalu zapocovala.

Navzdory náporu pubertálních hormonů si po chvíli uvědomili, že se auto nějak podivně zahýbalo. Oba současně vzhledli a podívali se ven zamlženým předním sklem. To, co viděli, je okamžitě vyděsilo. Ze tmy se na ně vrhal světlý přízrak. Ať už to bylo cokoli, nadpřirozené stvoření prudce narazilo na přední sklo a skutálelo se po kapotě na pravou stranu.

"Co sakra-" zařval Dave a zuřivě se pokoušel natáhnout si kalhoty stažené do půli stehem.

Christina ječela a prala se se špinavou rukou, která se protáhla pootevřeným okénkem a vyrvala jí chumáč vlasů.

"Do prdele!" zařval Dave, nechal kalhoty být a bránil se ruce, která se protáhla oknem na jeho straně. Do kůže na krku se mu zaryly nehty a urvaly mu kus trička. Po zádech mu stékaly pramínky krve.

Dave v panice nastartoval Camaro. Prudce zařadil zpátečku a vyrazil pozpátku hrbolatým terénem, jak jen to šlo.

Christina znovu vykřikla, jak se hlavou praštila o střechu. Auto narazilo do náhrobního kamene, který se zlomil a se zadunění dopadl na zem.

Dave docouval na cestu a dupl na plyn. Zápasil s volantem, zatímco se silné auto řítilo vpřed. Christina se odrazila od dveří vozu a dopadla mu do klína. Odstrčil ji právě včas, aby se vyhnul dalšímu mramorovému náhrobku.

Zapnul světla a smykem projel ostrou zatáčkou na cestě klikaticí se hřbitovem. Christina se vzpamatovala natolik, že se dala do pláče.

"Kdo to sakra byl?" vykřikl.
"Byli dva," vypravila ze sebe Christina skrz slzy.
Konečně vyjeli na ulici a Dave otočil směrem k městu tak prudce, že zanechal na asfaltu stopy svých pneumatik.
Christina přestala plakat. Už jen poňukávala a občas vzlykla. Obrátila k sobě zpětné zrcátko a zkoumala si v něm účes.
"Mám úplně zničený vlasy!" vykřikla.
Dave srovnal zrcátko a pohlédl dozadu, aby se ujistil, že je nikdo nesleduje. Utřel si rukou krk a nevěřícně se zadíval na krev na své dlani.

220

"Co to sakra měli na sobě?" zavrčel rozzlobeně.
"Co na tom záleží?!"
"Měli na sobě nějaký bílý hadry nebo tak něco. Byli jako dva duchové."
"Vůbec jsme tam neměli jezdit!" zaječela. "Věděla jsem to hned od začátku."
"Ale dej mi pokoj," okřikl ji. "Vědělas houby."
"Věděla," trvala na svém. "Ty ses mě na to jenom neptal."
"Kraviny," ušklíbl se.
"Stejně to museli být nějaký magoři," prohlásila.
"To máš asi pravdu. Možná že utekli z danverský nemocnice. Ale jestli jsou z nemocnice, tak jak se dostali až na hřbitov?"
Náhle si přitiskla ruku k ústům a zamumlala: "Budu zvracet."
Dave dupl na brzdy a zajel ke kraji silnice. Christina pootevřela dveře a zvracela na ulici. Dave se tiše modlil, aby se skutečně trefila ven.
S námahou se opět posadila, opřela si hlavu o sedadlo a zavřela oči.
"Já chci domů," řekla nešťastně.
"Hned tam budem," slíbil Dave a vyjel na ulici. Cítil kyselý pach zvratků a obával se, že má zničené to nádherné auto.
"O tomhle nemůžeme nikomu povídat," pronesla Christina po chvíli.
"Kdyby se to dověděli naši, tak mě půl roku nepustí ani na krok."
"Tak jo," přikývl.
"Slibuješ?"
"No jasně."
Vypnul světla, protože jízďděli do ulice, kde bydlela. Zastavil kus od jejich domu. Doufal, že nečeká, že se s ní bude líbat, a dost se mu ulevilo, když rovnou vystoupila.
"Nezapomeň, cos slíbil," řekla mu.
"Nedělej si starosti."
Díval se za ní, jak běží přes trávník a mizí na stejném místě živého plotu, odkud se předtím vynořila.
Pod nedalekou lampou vystoupil a prohlédl autn. Zadní blatník byl promáčklý v místě, kde narazil do náhrobku, ale nebylo to zas tak zlé.
Obešel vůz, otevřel dveře na straně spolujezdce a opatrně zavěťřil. Ulevilo se mu, když neucítil žádné zvratky. Zabouchl dveře a pokračoval v obhlídce přední části auta. Hned si všiml, že na straně spolujezdce chybí stěrač.
Zaskřípal zuby a polohlasně zaklel. To je ale noc, pomyslel si, a přitom z toho vůbec nic nemá. Nastoupil zpět do auta a uvažoval, jestli se mu podaří vzbudit svého nejlepšího kamaráda George. Nemohl se totiž dočkat, až mu řekne, co se stalo. Bylo to tak zvláštní, že mu to připadalo jako scéna z nějakého starého hororu. Nakonec byl docela vděčný za ten ulomený stěrač. Kdyby ho nebylo, George by té historce pravděpodobně vůbec nevěřil.

Vzhledem k tomu, že si vzala prášek na spaní někdy kolem půl druhé v noci, spala Kim mnohem déle než obvykle. Když se probudila, cítila se

221

trošku omámená. Ten pocit jí nebyl právě příjemný, ale říkala si, že to není zas tak vysoká cena za to, že se pořádně vyspala.
Nejdříve se pustila do své bílé uniformy. Chtěla si ji připravit na pondělí, kdy opět nastupovala do práce. Udivilo ji, jak moc se těší. A zdaleka ne jen proto, že byla stále nervóznější z toho, co se děje v laboratoři.
V posledních dvou týdnech už ji čím dál tím víc unavoval osamělý život, který v Salemu vedla. Od chvíle, kdy dokončila zařizování domu, se to ještě zhoršilo.
Její problém číslo jedna byl Edward, a to i přes všechnu dobrou náladu, kterou mu dodával Ultra. Rozhodně nečekala, že bydlení s ním bude vypadat takhle. Jak o tom však začala uvažovat, nebyla si najednou jistá, co vlastně očekávala, když ho tehdy z náhlého impulsu pozvala, ať se s ní do domku nastěhuje. Určitě však předpokládala, že se s ním uvidí častěji a že spolu budou mít daleko víc společného. Každopádně nečekala starosti s tím, že si Edward bude brát nějaký nevyzkoušený lék. Celkem vzato to byla dost hloupá situace.
Když měla uniformu v pořádku, šla do zámku. Ze všeho nejdřív zašla za Albertem. Doufala, že instalatéři budou už dnes hotoví, ale Albert jí vysvětlil, že vzhledem k dalším pracím v křídle pro hosty to není možné.
Řekl, že budou potřebovat ještě nanejvýš dva dny. Zeptal se, zda si mohou v zámku nechat přes víkend nářadí.

Odpověděla mu, ať si tam nechají, co chtějí.

Sešla po schodech křídla pro hosty a zkontrolovala vchod. Ke svému zklamání spatřila, že už je zase zaneřáděný.

Pohlédla ven a zjistila, že rohožka je netknutá, téměř jako kdyby se jí schválně vyhýbali.

Zašla znovu pro mop a nadávala si přitom, že se o tom problému nezmínila včera v laboratoři.

Přešla přes zadní dvůr a podívala se na vchod do křídla pro hosty.

Nebylo tam tolik špíny jako v křídle pro služebnictvo, ale nepořádek tam byl. V určitém ohledu to bylo horší, protože tady ležel na schodech koberec. Aby jej mohla vyčistit, musela z křídla pro služebnictvo dotáhnout starý vysavač.

Když úklid dokončila, zapřísáhla se, že tentokrát o tom se členy výzkumného týmu promluví.

Uklidila čistící potřeby a uvažovala, zda by neměla zajít do laboratoře, ale pak si to rozmyslela. Na začátku měsíce se jí tam nechtělo chodit, protože měla pocit, že není vítaná. Teď tam neměla chuť jít, protože se k ní všichni chovali až příliš přátelsky. Byla to docela ironie.

Nakonec vyšla po schodech do podkroví a pustila se do práce. Včerejší nález dopisu Thomase Goodmana v ní vzbudil nové nadšení. Hodiny rychle ubíhaly a než se nadála, byl čas k obědu.

Cestou zpátky do domku pohlédla na laboratoř, ale opět se rozhodla, že tam nepůjde. Říkala si, že se tam vypraví později. Věděla, že to zbytečně odkládá, nemohla si však pomoci. Uvažovala dokonce o tom, že fukne vše Edwardovi a požádá ho, aby s kolegy promluvil sám.

Po obědě se vrátila do podkroví a celé odpoledne tam třídila papíry.

Jediné, co našla z období, které ji zajímalo, bylo vysvědčení Jonathana

222

Stewartu ze střední školy. Podle barvitého hodnocení jednoho z učitelů byl Jonathan "sběhlejší v plování či bruslení na řece, dle období ročního, než v logice, rétorice, neb etice."

Večer si právě pochutnávala na čerstvé rybě, připravené venku na zahradním grilu, a míchaném salátu, když uviděla, jak k laboratoři míří dodávka, která rozváží pizzu. Bylo jí divné, že jedí tak nezdravě. Dodávková služba totiž do laboratoře přivážela dvakrát denně hotová jídla jako smažená kuřata, hamburgery a pizzu. Kim Edwardovi začátkem měsíce navrhla, že pro něj bude večer vařit, ale on to odmítl s tím, že by měl jíst s ostatními.

Na jednu stranu jejich nadšení oceňovala, na druhou stranu však měla dojem, že jsou příliš fanatičtí, a možná i trochu šílení.

Kolem jedenácté vzala Shebu ven. Stála na verandě a dívala se, jak se kočka prochází po trávě. Jedním okem ji stále sledovala a druhým viděla, že okna laboratoře stále ještě září do tmy. Ptala se sama sebe, jak dlouho ještě mohou takovou šílenou pracovní dobu vydržet.

Když měla dojem, že se Sheba dost vyvenčila, vzala ji dovnitř. Kočka nebyla příliš nadšená, ale po tom, co jí policie řekla, neměla Kim chuť nechat ji někde toulat.

Nahoře se pak přichystala do postele. Asi hodinu si četla, ale stejně jako předešlého večera se jí myšlenky nemohly uklidnit. Ležení naopak zvyšovalo její úzkost. Vylezla z postele, šla do koupelny a vzala si tabletu Xanaxu. Udělala to s těžkým srdcem, ale říkala si, že si potřebuje odpočinout.

223

(17) Sobota

1. října 1994

Kim se probírala z mírné otupělosti způsobené Xanaxem. Opět ji překvapilo, jak dlouho spala. Bylo už skoro devět hodin.

Vysprchovala se, oblékla a pak vzala Shebu ven. Cítila se provinile, že nenechává kočku pořádně proběhnout, a tak na ni trpělivě dohlížela. Sheba obcházel kolem domu a Kim šla za ní. Za domem se náhle zarazila a zlostně zaklela. Zjistila, že k ní zavítali vandalové nebo snad nějaká zvířata, před nimiž ji policie varovala. Obě popelnice byly převržené a vysypané. Odpadky byly rozsypané všude po dvoře.

Kim na Shebu na okamžik zapomněla, narovнала plastikové popelnice a zjistila přitom, že mají obě utržená víka, zřejmě jak je někdo násilím otevíral.

"To je ale k vzteku!" vykřikla a odnášela popelnice k domu, kde normálně stály. Prohlédla si je přitom pozorněji a uvědomila si, že bude muset koupit nové, protože tahle víka už nebudou držet zavřená.

Chytila Shebu, ještě než stačila zmizet do lesa, a odnesla ji zpátky domů.

Vzpomněla si že ji policisté říkali, aby se ozvala, kdyby se vyskytly nějaké problémy, a tak zavolala na policejní stanici. K jejímu překvapení trvali na tom, že tam hned někoho pošlou.

Navlékla si zahradnické rukavice, vyšla zase ven a asi půl hodiny jí trvalo, než vysbírala všechny odpadky. Dočasně je dala do obou rozbitých popelnic. Právě končila, když přijelo auto salemské policie.

Vystoupil z něj jeden policista, asi tak starý jako Kim. Jmenoval se Tom Malick. Bral svou práci vážně a hned ji požádal, aby ho dovedla na místo zločinu.

Kim připadalo, že z celé té záležitosti dělá větší aféru, než to skutečně je, ale odvedla ho za dům a popelnice mu ukázala. Musela mu vysvětlit, že právě všechno posbírala.

"Bylo by bývalo lepší, kdybyste všechno nechala, tak jak jste to našla," poznamenal policista.

"Promiňte," omluvila se. Neměla nejmenší tušení, proč by to mělo být lepší.

"Tahle situace zapadá do stejného scénáře jako ty ostatní případy ve městě," prohlásil Tom. Sedl si na bobek k

popelnicím a pečlivě je prozkoumal. Pak si prohlédl víka.
Kim ho pozorovala s mírnou netrpělivostí.
Policista vstal.
"Tohle udělalo nějaké zvíře nebo zvířata," pronesl. "To nebyly děcka.
Myslím, že na vikách jsou stopy zubů. Chcete se podívat?"
"Hm, chci, kívla.
Tom vzal jedno víko a ukázal jí řadu rýh.
"Myslím, že byste si měla opatřit bezpečnější popelnice," navrhl ji.
"Měla jsem v úmyslu koupit jiné," vysvětlila. "Podívám se, jaké budou mít."

224

"Možná že pro ně budete muset jet do Burlingtonu," řekl. "Ve městě je teď po nich shánka."
"Zdá se, že z toho začíná být docela problém," poznamenala.
"No aby ne," souhlasil. "Město je vzhůru nohama. Vy jste se dneska ráno nedívala na místní zprávy?"
"Ne, nedívala."
"Do dnešní noci byly jediné mrtvoly, co jsme v téhle záležitosti měli, psi a kočky. Dneska ráno jsme našli první lidskou oběť."
"To je ale strašný," zalapala Kim po dechu. "Kdo to byl?"
"Tulák, jmenoval se John Mullins. V tomhle městě ho lidi dost znali.
Našli ho nedaleko odsud, blízko Kernwoodského mostu. Nejděsnější na tom ale je, že byl částečně ohlodaný."
Kim vyschlo v ústech a v mysli jí mimoděk vyvstal obrázek Buffera ležícího v trávě.
"John měl peklně vysokou hladinu alkoholu v krvi," pokračoval Tom, "takže moh být už mrtvý, než se k němu to zvíře dostalo. Víc se ale dovíme, až dostaneme zprávu soudního lékaře. Poslali jsme to tělo do Bostonu a doufáme, že podle stop zubů na kostech získáme nějakou stopu, jaký zvíře máme hledat."
"Teda to je příšerný!" zachvěla se Kim. "Neuvědomila jsem si, jak je to vážné."
"Původně jsme uvažovali o mývalovi," řekl Tom, "Ale teď, když je obětí člověk, a když případů vandalismu přibývá, uvažujeme o nějakém větším zvířeti, například o medvědovi. Stavby medvědů v New Hampshire vzrostly, tak to není zase tak vyloučený. Ať je to ale cokoli, napomáhá to obchodu s čarodějnickými suvenýry. Lidi samozřejmě říkají, že je to dílo ďáblovo a takové podobné nesmysly, a snaží se dokázat, že se opakuje rok 1692. Problém je v tom, že jim turisté věří, a tak obchody jen kvetou. My taky máme co dělat."
Důrazně ji varoval, aby byla opatrná, protože v lesích na pozemku by se rozhodně mohl skrývat medvěd, a odjel.
Kim se nechtěla jet až do Burlingtonu, a tak vešla do domu a zavolala železářství v Salemu. Navzdory tomu, co jí Tom říkal, ji ujistili, že mají velký výběr popelnic, protože den předtím dostali zboží.
Byla ráda, že může něco vyřizovat ve městě, a tak se najedla a hned vyrazila. Jela přímo do železářství. Prodávač jí oznámil, že je dobře, že přijela tak brzo. Od té doby, co s ní mluvil, už totiž velkou část zásob popelnic prodali.
"To zvíře se teda činí," poznamenala Kim.
"No to teda jo," přikývl prodávač. "Už s ním začínají mít problém i v Beverly. Všichni mluví o tom, co to asi je zač. Dokonce se na to i vsázeli, kdybyste snad měla zájem. Pro nás je to ale ohromný kšeft.
Nejenže jsme už prodali asi tunu popelnic, ale i pušky a náboje se prodávají jako ještě nikdy."
Zatímco čekala u kasy na placení, slyšela, jak se ostatní zákazníci baví o stejné věci. Vzrušení ve vzduchu bylo téměř hmatatelné.

225

Vyšla z obchodu a začala mít nepříjemný pocit. Měla obavy, že jestli teď kvůli tomu zvířeti propukne hysterie, když už je do případu zapletena i smrt člověka, mohlo by dojít ke zranění nevinných lidí. Zachvěla se, když si představila, jak někteří lidé toužící si zastřílet stojí doma za záclonou a s prstem na spoušti čekají, až uslyší, jak se jim někdo nebo něco hrabe v odpadcích. Vzhledem k tomu, že do celé věci byly zřejmě zapletené i děti, mohlo by snadno dojít k tragédii.
Doma pak Kim přemístila odpadky z poškozených popelnic do nových, které měly víka zajištěná rafinovaným mechanismem. Staré nádoby odnesla dozadu do kůlny, aby je na podzim použila na spadané listí. Jak pracovala, vzpomínala přitom toužebně na život ve městě, který jí připadal mnohem lehčí. Musela si tam dělat starosti, aby ji někdo nepřepadl, ale neměla zase problémy s medvědy.
Když byla se vším hotová, vydala se přes louku k laboratoři. Nebyla právě nadšená, že tam musí jít, měla však dojem, že nemá na vybranou, když poblíž objevili mrtvé tělo a někdo jí rozházel odpadky.
Než vešla dovnitř, zkontrolovala popelnice, do nichž se ukládaly odpadky z laboratoře. Byly to velké ocelové kontejnery s těžkými víky. Stěží je dokázala sama nadzvednout. Nahlédla dovnitř. Zjistila, že s odpadky z laboratoře se nic nedělo.
U vchodu do laboratoře zaváhala a snažila se vymyslet nějakou výmluvu pro případ, že by ji zase odchytili přehnaně přátelští vědci. Jediná věc, která ji napadla, bylo, že spěchá na oběd. Pevně se také rozhodla, že se tentokrát zmíní o nepořádku ve vchodech do obou křidel zámku.
Prošla přijímací místností a vstoupila do vlastní laboratoře. Překvapeně se zastavila. Při její poslední návštěvě byla v laboratoři oslava, tentokrát to vypadalo, že narychlo svolali poradu kvůli něčemu důležitému. Veselá, sváteční atmosféra, kterou tu už pomalu očekávala, byla tatam. Místo ní vládla téměř pohřební vážnost.

"Strašně mě mrzí, jestli vás vyrušuju," omlouvala se.

"Ale to je v pořádku," řekl Edward. "Chtělas něco?"

Kim jim řekla o problému s odpadky a o návštěvě policie. Pak se zeptala, jestli v noci někdo neviděl nebo neslyšel něco zvláštního.

Všichni se po sobě vyčkávavě dívali a čekali, kdo promluví první. Nakonec ale každý z nich zavrtěl hlavou.

"Já spím tak tvrdě, že bych neslyšel snad ani zemětřesení," prohlásil Curt.

"Když spíš, tak to skoro zní, jako by bylo zemětřesení," žertoval David.

"Máš ale pravdu, já spím taky tak tvrdě."

Kim se podívala na tváře kolem sebe. Pochmurná nálada, kterou vycítila, když do laboratoře vstoupila, se zřejmě zlepšovala. Řekla jim, že policie si myslí, že pachatelem by mohlo být vzteklé zvíře, možná medvěd ale že situace zřejmě z legrace využily i nějaké děti. Popsala jim také vzrušení hraničící s hysterií, jež zachvátilo město.

"Snad jen v Salemu se může něco takového takhle přehánět," zachechtal se Edward. "Tohle město se z toho roku 1692 nikdy úplně nevzpamatuje."

226

"Ty starosti jsou částečně oprávněné," podotkla Kim. "Ten problém totiž nabral v poslední době novou dimenzi.

Nedaleko odsud našli dneska ráno mrtvého muže, a měl ohlodané tělo."

Gloria zbledla.

"To je děsný!" vykřikla.

"Zjistili, jak ten muž zemřel?" zeptal se Edward.

"Ještě ne," řekla Kim. "Poslali to tělo do Bostonu na soudní. Jde o to že není jasné, jestli ten muž byl nebo nebyl mrtvý předtím, než na něj to zvíře zaútočilo."

"Pak by se ale nejednalo o zvíře zabijáka," poznamenal Edward.

"To je pravda," souhlasila. "Stejně jsem si ale myslela, že bych vás všechny měla varovat. Vím, že tu chodíte pozdě v noci. Možná byste měli ten kousek do zámku jezdit autem, dokud se ta záležitost nevyřeší. A mějte se na pozoru před vzteklým zvířetem nebo pubertákama."

"Díky za varování," řekl Edward.

"Je tu ale ještě jedna věc," pokračovala Kim. Přinutila se změnit téma hovoru. "Na zámku je taky drobný problém. Ve vchodech do obou křídel je spousta špíny. Chtěla jsem vás poprosit, abyste si všichni utírali boty."

"To nás strašně mrzí," omlouval se Francois. "Přicházíme i odcházíme totiž za tmy. Budeme si muset dávat větší pozor."

"To budete hodní," usmála se. "No, to je všechno, co jsem vám chtěla."

Promiňte, že jsem vás vyrušila."

"To nic," odušil Edward. Doprovodil ji ke dveřím. "Ty buď taky opatrná," radil jí. "A dávej pozor na Shebu."

Edward se vrátil do laboratoře k ostatním a pohlédl kolegům do očí.

Všichni vypadali ustaraně.

"Lidské tělo to celé staví do úplně jiné perspektivy," prohlásila Gloria.

"Souhlasím," přidala se k ní Eleanor.

Okamžik bylo ticho, všichni o změněné situaci uvažovali. Nakonec promluvil David: "Myslím, že se budeme muset nějak vyrovnat s faktem, že jsme možná za některé z těch místních problémů zodpovědní."

"Pořád si myslím, že je ta myšlenka absurdní," namítl Edward. "Vymyká se to zdravému rozumu."

"Jak teda vysvětlíš to moje tričko?" zeptal se Curt. Vytáhl triko ze zásuvky, kam je spěšně nacpal, když Kim nečekaně vešla. Bylo potrhané a plné skvrn. "Udělal jsem rozbor jedné z těch skvrn. Je to krev."

"Byla to ale tvoje krev," namítl Edward.

"To je pravda. Ale přesto," pokračoval Curt, "jak se to stalo? Chci říct, že si na to vůbec nepamatuju."

"Taky ty rány a modřiny, co míváme na těle, když se ráno vzbudíme, se dají těžko vysvětlit," přidal se Francois. "U mě na podlaze byly rozházené větve a listy."

"Jsme nejspíš náměsíční nebo něco podobného," řekl David. "Vím, že se nám nechce si to přiznat."

227

"No já tedy náměsíčný nejsem," prohlásil Edward a zamračil se na ostatní. "Po všech těch blbostech, co tu pořád provádíte, si nejsem až tak úplně jistý, že to zas není nějaký kanadský žertík."

"Tohle není žádný žert," zavrtěl Curt hlavou a složil zničené tričko.

"U žádného z pokusných zvířat jsme přece nepozorovali vůbec nic, co by takovouhle reakci naznačovalo," pronesl Edward útočným tónem. "Z vědeckého hlediska to nedává smysl. Byla by tu přece nějaká obdoba u zvířat. Proto se ty studie na zvířatech dělají."

"Souhlasím," přikývla Eleanor. "Já jsem ve svém pokoji nic nenašla, ani nemám žádné škrábance nebo modřiny."

"No já rozhodně netrpím halucinacemi," prohlásil David. "Tohle jsou opravdové rány." Natáhl ruce, aby je všichni viděli. "Jak Curt říká, tady nejde o žádný žert."

"Já žádné škrábance nemám, ale probudila jsem se se špinavými rukama. A nemám už žádný nehet, který by stál za zmínku. Všechny jsou ulámané," přidala se Gloria.

"Něco je v nepořádku, přestože se to u zvířat neprojevalo," trval na svém David. "Vím, že se nikomu nechce mluvit o

tom, co všichni jasně vidíme, ale já to řeknu! Musí to způsobovat Ultra."

Edward viditelně stiskl čelisti a začal pěstí.

"Trvalo mi několik dní, než jsem to přiznal i jen sám sobě," pokračoval David. "Je ale naprosto jasné, že jsem byl v noci venku, aniž bych si v nejmenším vzpomínal, že jsem šel ven. Taky nevím, co jsem venku prováděl, vím jen, že se vždycky ráno probudím hrozně špinavý. A ujišťuju vás, že jsem nikdy v životě nic podobného nedělal."

"Chceš snad naznačit, že ty problémy v okolí nemá na svědomí žádné zvíře?" zeptala se bázlívě Gloria.

"Mluvte přece vážně!" protestoval Edward. "Nenechte se takhle unášet fantazií."

"Neříkám nic jiného, než že jsem byl venku a že nevím, co jsem tam dělal," prohlásil David.

Skupinou proběhl závan strachu, jak si všichni začali uvědomovat realitu.

Bylo však okamžitě jasné, že se tvoří dvě skupinky. Edward a Eleanor se strachovali o budoucnost projektu, zatímco ostatní se obávali o své zdraví.

"Musíme si to promyslet racionálně," navrhl Edward.

"To nepochybně," souhlasil David.

"Ten lék je tak skvělý," ozval se opět Edward. "Všichni máme pouze dobré reakce. Máme důvod věřit, že je to přírodní látka, nebo něco blízkého přírodní látce, která už existuje v našem mozku. Opice žádnou tendenci k somnambulismu nevykazují. A mně osobně je ohromně příjemné, jak se cítím, když Ultra беру."

Všichni okamžitě souhlasili.

"Vlastně myslím, že je to díky Ultra, že i dokonce za těchto okolností jsme schopni racionálně přemýšlet," pokračoval.

"To máš asi pravdu," prohlásila Gloria. "Před minutkou jsem ještě byla bez sebe starostí a znechucením. Teď už se cítím klidnější."

228

"To je přesně to, o čem mluvím," přikývl Edward. "Tohle je fantastický lék."

"Jenomže tu pořád máme ten problém," poznamenal David. "Jestliže se u nás skutečně projevuje náměsíčnost, o které jsme mluvili, a je-li způsobena tím lékem, pak to musí být vedlejší účinek, který jsme rozhodně nemohli čekat. Musí to mít v lidském mozku nějaké jedinečné účinky."

"Počkejte, já zajdu pro tomografické snímky," vyskočil náhle Francois.

Přistoupil ke svému přeplněnému pracovnímu stolu a za okamžik se vrátil se sérií záběrů mozku opice, která dostávala radioaktivně značené Ultra.

"Chtěl jsem vám všem ukázat něco, čeho jsem si všiml teprve dneska ráno," řekl. "Neměl jsem ještě čas o tom pořádně přemýšlet, a ani bych si toho býval nevšiml, ale počítač mi to ukázal v digitální podobě. Když se na to pořádně podíváte, vidíte, že koncentrace Ultra v zadním mozku, středním mozku a v limbickém systému od první dávky vzrůstají pomalu, ale pak, když se dostanou na určitou úroveň, koncentrace prudce vzroste, což znamená, že se nedosáhne žádného vyrovnaného stavu."

Všichni se sklonili nad snímky.

"Možná že ten okamžik, kdy koncentrace prudce vzroste, je moment, kdy je enzymatický systém, který Ultra metabolizuje, zahlcen," napadlo náhle Glorii.

"Myslím, že máš pravdu," kývl Francois.

"To znamená, že je načase podívat se na klíč, ze kterého poznáme, kolik Ultra kdo z nás bere," navrhl Gloria.

Všichni se podívali na Edwarda.

"To se mi zdá rozumné," přikývl. Došel ke svému pracovnímu stolu a vzal z něj malou zamčenou krabičku. Uvnitř byla kartička, na níž byly napsány kódy udávající jednotlivé dávky.

Rychle zjistili, že Curt dostává nejvyšší dávku a po něm následuje David s druhou nejvyšší. Na druhém konci stupnice byla Eleanor s nejnižší dávkou a za ní hned Edward. -

Po dlouhé diskusi dospěli k teorii vysvětlující, co se vlastně děje. Usoudili, že když koncentrace Ultra dosáhne určitého bodu, progresivně zablokuje přirozené kolísání hladin serotoninu během spánku, vyrovnává je a pozmění tak jednotlivé spánkové fáze.

Gloria pak řekla, že když se koncentrace zvýší ještě víc, až dosáhne bodu, kde se křivka prudce obrací vzhůru, Ultra zablokuje radiace z nižšího neboli plaziho mozku do vyšších center v mozkových hemisférách.

Spánek, tak jako ostatní autonomní funkce, je regulován nižším mozkiem, kde se hromadí Ultra.

Všichni chvíli mlčeli a uvažovali o této hypotéze. Přestože už se po počátečním šoku trochu vzpamatovali, tato teorie je opět zneklidnila.

"Řekněme, že to takhle skutečně funguje," ozval se nakonec David.

"Co by se tedy stalo, kdybychom se probudili, zatímco by ty radiace byly zablokované?"

"Bylo by to, jako bychom prošli obráceným vývojem," řekl Curt. "Byli by z nás masožraví plazi!"

229

Po tomto šokujícím prohlášení všichni zmlkli, protože si uvědomili ty strašlivé souvislosti.

"Počkejte moment, prosím vás!" zvolal Edward a pokoušel se dodat jistotu jak ostatním, tak i sám sobě. "Děláme předčasné závěry, které zatím nemáme podloženy fakty. Tohle jsou zatím pouhé domněnky. Musíme si uvědomit, že opice žádné problémy neměly, a opice přece mozkové hemisféry mají, i když menší než lidé, tedy alespoň většina lidí."

Všichni až na Glorii se Edwardovu vtipu usmáli.

"I kdyby s Ultra byl nějaký problém," připomněl jim Edward, "musíme brát v úvahu to, jak pozitivně ovlivňuje naše pocity, psychické schopnosti, bystrost našich smyslů, a dokonce i dlouhodobou paměť. Možná jsme si toho léku brali příliš mnoho a měli bychom dávky snížit. Možná bychom je měli snížit na Eleanořinu úroveň, protože na ni má Ultra jen pozitivní psychologické účinky."

"Já nesnížím dávku," prohlásila rezolutně Gloria. "Já to přestávám brát, a to v tomhle okamžiku. Děsí mě myšlenka, že v mém těle číhá nějaké primitivní stvoření, aniž bych o tom vůbec věděla, a v noci se vydává na lov."

"To je řečeno velmi barvitě," poznamenal Edward. "Můžeš ten lék samozřejmě přestat brát. To je jasné. Nikdo nebude nikoho nutit, aby dělal něco, co sám nechce. To všichni víte. Každý z nás se rozhodne sám, jestli ten lék chce brát dál nebo ne. Já navrhuju tohle: pro zvýšení bezpečnosti myslím, že bychom měli vzít polovinu Eleanořiny dávky a tu použít jako horní limit a další dávky pak postupně snižovat vždycky o setinu miligramu."

"To mi připadá dost rozumné a bezpečné," souhlasil David.

"Mně taky," přidal se Curt.

"I mně," řekl Francois.

"Fajn," kývl Edward. "Jsem si naprosto jistý, že ten problém je v tom, o čem jsme mluvili, a že má vztah k dávkování. Musí tedy existovat nějaký bod, za nímž se možnost nebo nebezpečí, že se ten problém znovu objeví, stává únosným rizikem."

"Já to riziko na sebe nevezmu," prohlásila znovu Gloria.

"To nevadí," usmál se Edward.

"Nebudeš se na mě zlobit?"

"Ani v nejmenším."

"Budu vám dělat jakousi kontrolní skupinu. A v noci budu hlídat ostatní."

"To je výborný návrh," přikývl Edward.

"Mám nápad," prohlásil Francois. "Možná že bychom si všichni měli vzít radioaktivně značené Ultra, abych mohl sledovat jeho ukládání a zaznamenat hodnoty jeho koncentrace v našich mozcích. Konečná dávka Ultra možná bude taková, která pouze udržuje jeho specifickou hladinu, aniž by ji neustále zvyšovala."

"S tou myšlenkou bych souhlasila," řekla Gloria.

"Ještě něco," dodal Edward. "Určitě to nikomu z vás profesionálů

230

nebudu připomínat, ale tahle porada se musí udržet v naprosté tajnosti.

Nikdo se nesmí nic dozvědět, dokonce ani vaše rodiny ne."

"To se rozumí samo sebou," kývl David. "Nikdo z nás přece nechce v žádném případě nějak ohrozit budoucnost Ultra. Ten sice může mít sem tam nějaké potíže růstu, ale přese všechno je to lék století."

Kim měla v úmyslu strávit zbytek dopoledne na zámku, ale když přišla do domku, zjistila, že už je čas k obědu. Při jídle zazvonil telefon. Velice ji překvapilo, když se ve sluchátku ozval hlas Katherine Sturburgové, archivářky z Harvardu, která se zvlášť zajímala o Increase Mathera.

"Možná že pro vás mám dobrou zprávu," řekla. "Právě jsem našla zmínku o jakési knize, v níž se píše o Rachel Binghamové."

"To je nádherné!" zvolala Kim. "Už jsem se vzdala vši naděje na nějakou pomoc z Harvardu."

"Snažily jsme se," podotkla Katherine.

"Jak jste to našla?" zajímala se Kim.

"To je na tom to nejlepší," zasmála se Katherine. "Znovu jsem si totiž pročetla dopis od Increase Mathera, který jste nám nechala okopírovat.

Protože je tam zmínka o právnické fakultě, podívala jsem se do databanky knihovny právnické fakulty, a to jméno se objevilo. Musíme ještě zjistit, proč se nenašlo v naší hlavní databance. Zdá se ale, že vám můžu říct dobrou zprávu, že ta kniha zřejmě přežila ten požár v roce 1764."

"Myslela jsem, že tenkrát shořelo všechno," podivila se Kim.

"Skoro všechno," opravila ji Katherine. "Naštěstí pro nás přežilo asi dvě stě knih z knihovny čítající pět tisíc svazků, protože byly v té době právě půjčené. Takže knížku, kterou hledáte, zřejmě právě někdo četl.

V každém případě ta zmínka, kterou jsem našla, naznačuje, že zmíněná kniha byla převedena z hlavní knihovny v Harvard Hail na právnickou fakultu v roce 1818, rok poté, co byla právnická fakulta založena."

"A našla jste tu knihu?" zeptala se Kim vzrušeně.

"Neměla jsem na to čas," odpověděla Katherine. "Kromě toho myslím, že by bylo lepší, kdybyste si ji vyzvedla odtamtud. Doporučovala bych, abyste se spojila s Helen Arnoldovou. Je to archivářka na právnické fakultě. Já jí hned v pondělí ráno zavolám, aby věděla, že jí budete telefonovat nebo za ní zajdete."

"Půjdu tam v pondělí rovnou z práce," prohlásila Kim dychtivě. "Končím ve tři."

"To se Helen bude určitě hodit," řekla Katherine. "Dám jí to vědět."

Kim Katherine poděkovala a pak zavěsila.

Byla nadšením bez sebe. Úplně se už vzdala naděje, že by Elizabetina kniha ten harvardský požár přežila. Pak se však zarazila a uvažovala, proč si Katherine byla tak jistá, že je to kniha. Bylo to v tom odkazu jasně řečeno?

Vrátila se k telefonu a pokoušela se Katherine zavolat. Bohužel ji už nemohla sehnat. Sekretářka v knihovně jí řekla, že Katherine šla na nějaký pracovní oběd a že bude v knihovně až v pondělí.

231

Kim zavěsila. Byla sice zklamaná, ale dlouho jí to nevydrželo. Představa, že v pondělí odpoledne konečně zjistí, co to bylo za důkaz proti Elizabeth, jí poskytovala velké uspokojení. Bylo jí vlastně jedno, je-li to knížka nebo něco jiného. Přestože se dověděla onu dobrou zprávu, šla do zámku třídit dokumenty. Vrhla se na změť papírů s novým nadšením. Někdy uprostřed odpoledne na chvilku ustala v práci, aby odhadla, jak dlouho jí ještě bude trvat, než všechny materiál roztřídí. Spočítala zbývající truhly a kufr, odhadla, že ve sklepe je přibližně stejné množství, a vyšlo jí, že pokud bude pracovat osm hodin denně, bude to trvat celý týden.

Tato tvrdá skutečnost její nadšení trochu zchladila. Teď, když už zase nastupuje do práce, nebude tak lehké najít potřebný čas. Už toho chtěla pro dnešek nechat, když vtom překvapila sama sebe, protože se jí podařil podobný husarský kousek jako před časem Kinnardovi. Náhodně otevřela zásuvku a vytáhla dopis adresovaný Ronaldovi! Posadila se na kufr k oknu a vytáhla psaní z obálky. Byl to další list od Samuela Sewaila. Podívala se na datum - dopis byl napsán jen několik dní před Elizabetinou popravou.

15. července 1692
Boston

Příteli, Navrátil jsem se z milé večere s Reverendem Cottonem Matherem a vskutku jsme o žalostném údělu manželky Tvé hovořili a velmi smutni na duchu jsme kvůli Tobě a dítkám Tvým. Velmi laskavě svolil Reverend, že přijme nešťastně postiženou manželku Tvou do domácnosti své, by ji vyléčil, jak zdařilo se mu tak úspěšně u postižené Goodwinovy dívky, jen kdyby Elizabeth veřejně přiznala se a želela smlouvy, již byla s Princem Lži uzavřela. Reverend Mather pevně jest přesvědčen, že Elizabeth dodati může důkazů a jako svědkyně očitá z omylu usvědčit saducejství těchto našich časů těžkých. Neučiní-li to však, Reverend Mather nebude moci vykonání rozsudku soudního zastaviti. Věz, že není již času nazbyt. Reverend Mather ochoten jest toto učiniti a věří, že Elizabeth může poučiti nás o záležitostech neviditelného světa, jenž zemi naši tak ohrožuje. Bůh žehnej snažení tvému, zůstávám Přítel Tvůj, Samuel Sewail.

Kim se pár okamžiků nepřítomně dívala z okna. Ráno byla ještě modrá, bezmračná obloha, ale teď se od západu hnaly tmavé mraky. Z místa, kde právě seděla, viděla mezi zlatými břizami svůj dům. Pohled na domek ve spojení s dopisem ji přenesl o tři sta let nazpátek. Živě pocítila paniku, kterou vyvolala hrozba nadcházející Elizabetiny popravky. Přestože dopis, který právě četla, byl pro Ronalda a ne od něj, měla dojem, že to je reakce na nějaký list, který on v zoufalství napsal, aby zachránil život své ženy.

232

Oči se jí naplnily slzami. Dovedla si jen těžko představit agonii, kterou musel Ronald prožít. Měla pocit viny, když si vzpomněla, z čeho Ronalda podezírala v době, kdy začala pátrat po pravdě o Elizabeth. Konečně vstala, vrátila dopis do obálky, odnesla ho do sklepa a uložila do krabice s biblí, kde schovávala materiály o Elizabeth. Pak vyšla ze zámku a vydala se k domku.

V půli cesty zpomalila. Pohlédla směrem k laboratoři a zastavila se.

Podívala se na hodinky. Ještě nebyly čtyři. Zničehonic ji napadlo, že by to bylo hezké gesto, kdyby se osazenstvu laboratoře pokusila trochu zpestřit jídelníček. Byli tak deprimovaní, když se tam ráno zastavila. Zřejmě už také mají plné zuby pizzy. Říkala si, že by mohla klidně zopakovat večeri s grilovanými steaky a rybami, kterou dělala před necelými čtrnácti dny.

Tato myšlenka ji přiměla změnit směr a vykročit k laboratoři. Procházela přední místností s mírnými obavami, protože nikdy nevěděla, co má očekávat. Vešla do vlastní laboratoře a zavřela za sebou dveře. Nikdo ji nepřiběhl přivítat. Zamířila k Edwardovu stolu. Prošla přitom kolem Davida, který ji pozdravil sice přátelsky, ale bez obvyklého nadšení, jež projevoval před několika dny. Pozdravila se s Glorii, která stejně jako David zase okamžitě sklopila oči k práci. Šla dál, pocítovala však stále větší nervozitu. David s Glorii se sice chovali snad nejnorněji, jak je kdy zažila, byla to však další změna v jejich chování.

Edward byl tak zabraný do práce, že mu Kim musela dvakrát zaťukat na rameno, než upoutala jeho pozornost. Všimla si, že dělá další kapsle s Ultra.

"Máte nějaký problém?" zeptala se. Edward se usmál a vypadal, že ji docela rád vidí.

"Chtěla jsem tobě i ostatním něco nabídnout," řekla. "Co takhle zopakovat večeri, kterou jsem vám před pár týdny udělala? Ráda zajedu do města a přivezu jídlo."

"To je od tebe ohromně milé," odušil. "Ale dneska večer ne. Nemáme na to čas. Objednáme si radši pizzu."

"Slibuju, že vám to nezabere moc času," přesvědčovala ho.

"Řekl jsem, že ne!" zasyčel Edward se zaťatými zuby, až Kim o krok ucouvla. Okamžitě se však vzpamatoval a opět se usmál. "Pizza nám bude stačit."

"Když myslíš," pronesla zmateně a zároveň vyděšeně. Připadalo jí, jako by nad sebou chvílemi ztrácel kontrolu. "Jsi v pořádku?" zeptala se ho váhavě.

"Jo!" vyštěkl, ale pak se zase hned vzpamatoval. "Máme jen všichni trochu moc práce. Měli jsme takový menší problém, ale už je to pod kontrolou."

Kim couvla ještě o pár kroků.

"No kdybyste si to ještě během příští hodiny nebo tak rozmysleli, můžu do města ještě pořád zajet," podotkla. "Budu v domku, takže když tak zavolej."

233

"Máme opravdu strašně moc práce," namítl. "Najez se sama, ale stejně díky za tu nabídku. Řeknu všem, jak jsi na ně myslela."

Když Kim odcházela, nikdo z členů výzkumného týmu si jí nevšiml, dokonce nikdo ani nevzhlédl od práce. Vyšla ven, povzddechla si a potřásla hlavou. Ohromilo ji, jak je atmosféra v laboratoři proměnlivá, a divila se, jak spolu vůbec mohou v takovémhle prostředí vycházet. Začínala si říkat, že nemá s osobností vědce příliš mnoho společného. Po večeři bylo ještě dost světla, aby se mohla vrátit do zámku, avšak nedokázala se k tomu přimět. Místo toho jen tak vegetovala u televize.

Doufala, že když shlédne několik hloupých seriálů, pomůže jí to zapomenout na zážitek v laboratoři. Čím víc však přemýšlela o posledním setkání s Edwardem a s ostatními, tím byla znepokojenější.

Pokusila se číst, ale nedokázala se soustředit. Prála si, aby už mohla sledovat stopu, která vedla na právnickou fakultu. Jak se večer táhl, cítila se čím dál nervóznější a začala myslet na Kinnarda. Říkala si, s kým asi právě je a co dělá. Ráda by věděla, jestli na ni občas myslí.

Kim se s úlekem probudila, přestože si opět musela vzít Xanax, aby si trochu uklidnila rozjitřenou mysl. V její ložnici byla naprostá tma. Pohled na hodinky jí řekl, že spala jen chvíli. Opřela se o polštář, naslouchala nočním zvukům kolem sebe a snažila se zjistit, co ji mohlo tak náhle probudit.

Pak uslyšela několik tupých úderů, které přicházely zpoza domu. Znělo to, jako by někdo mlátil novými popelnicemi o dřevěnou stěnu domku.

Ztuhla. Napadlo ji, jestli tam snad není černý medvěd nebo snad vzteklý mýval, který se snaží dostat na odpadky. V popelnici totiž byly i kuřecí kosti a kůže.

Rozsvítila lampičku u postele a vstala. Oblékla si župan a obula pantofle. Pohládila Shebu a byla ráda, že ji má vevnitř. Opět uslyšela bouchání, rozběhla se tedy do Edwardova pokoje. Rozsvítila světlo a zjistila, že jeho postel je prázdná. Pomyslela si, že zřejmě musí ještě být v práci. Dělal jí starosti, že půjde domů potmě, a tak šla zpátky do svého pokoje a vytočila číslo do laboratoře. Po deseti zazvoněních sluchátko položila.

Vzala si baterku, kterou měla na nočním stolku, a vydala se dolů po schodech. Měla v úmyslu posvítit si z kuchyňského okna na místo, kde stály popelnice. Doufala, že tak vyděsí zvíře, které se do nich chce dostat.

Došla do ohybu schodiště, odkud viděla do vstupní haly, a zarazila se.

Spatřila něco, nad čím jí tuhle krev v žilách. Vstupní dveře byly dokořán otevřené.

Nejdřív se vůbec nemohla pohnout. Hrůzné pomýšlení, že ono stvoření, ať už je to cokoli, se dostalo do domu a teď se někde uvnitř plíží tmou, ji naprosto ochromilo.

Pozorně naslouchala, ale jediné, co slyšela, byl sbor posledních podzimmích žab. Otevřenými dveřmi sem vnikl studený vlhký vítr, až jí na holých nohou naskočila husí kůže. Venku jemmě pršelo.

234

Dům byl tichý jako hrob a Kim doufala, že se zvíře nedostalo dovnitř.

Sestupovala pomalu, schod po schodu. Po každém kroku se zastavovala a napínala uši, neuslyší-li nějaké zvuky, jimiž by se tajemný vetřelec prozradil. Dům však byl stále tichý.

Natáhla ruku a vzala za kliku. Dívala se napravo a nalevo, ze ztemnělé kuchyně do pokoje, a začala zavírat dveře. Měla strach se pohnout příliš rychle, aby zvíře nevyprovokovala k útoku. Skoro již dveře dovírala, když vtom pohlédla ven. Zalapala po dechu.

Asi pět metrů od domu na kameny dlážděné cestičce seděla Sheba.

Vůbec si nevšimla deště, klidně si olizovala tlapku a přejížděla si jí přes hlavu.

Kim nejdřív vůbec nevěřila svým očím, protože před chvílkou viděla kočku na posteli. Sheba zřejmě vytušila, že jsou dveře otevřené, a zatímco se Kim dívala, jestli je Edward doma, využila příležitosti a dostala se bez potíží ven.

Kim se několikrát zhluboka nadechla, aby se zbavila těžké otupělosti způsobené lékem. Děsila se, že by v okolních stínech mohlo něco číhat, a nechtělo se jí na Shebu volat, protože měla obavy, že by ji stejně neposlechla.

S pocitem, že nemá na vybranou, proklouzla dveřmi. Rychle se rozhlédla po nejbližším okolí a rozběhla se ke kočce. Sebrala ji ze země, otočila se nazpátek a uviděla, jak se dveře zavírají.

V duchu zaječela, vrhla se ke dveřím, ale už bylo pozdě. Zabouchly se s temným prásknutím, a pak bylo slyšet, jak zapadla západka.

Kim marně lomcovala klikou. Jak se obávala, dveře nešly otevřít. Zoufale do nich vrážela ramenem, ani se však nehnuly.

Shrbená, aby se chránila před studeným deštěm, se otočila do černé noci. Zachvěla se strachem a zimou. Říkala si, jak jen se mohla dostat do takovéhle zoufalé situace. Měla na sobě jenom župan a pyžamo a byla zamčená venku před domem s nespokojenou kočkou v jedné ruce a baterkou, která jí nebyla k ničemu, v druhé, zatímco někde v křoví na ni číhá neznámý noční tvor.

Sheba se nechtěla nechat držet, škubala sebou a hlasitě protestovala.

Kim ji tišila. Poodstoupila kousek od domu a zkontrolovala okna. Všechna však byla zavřená. Věděla, že jsou i zamčená. Otočila se a odhadovala vzdálenost k laboratoři. Tam se však již také nesvítilo. Pak pohlédla k zámku. Byl sice dál, ale zato věděla, že dveře obou křidel jsou odemčené. Jak je to s dveřmi do laboratoře však neměla tušení. Náhle zaslechla zvuk, jako by se nějaký velký tvor pohyboval po šterkové cestičce na pravé straně domu. Uvědomila si, že nemůže zůstat, kde je, a rozběhla se opačným směrem, podél levé strany domku, pryč od medvěda nebo jiného zvířete, které se před chvílí dobývalo do popelnic. Zoufale zalomcovala kuchyňskými dveřmi. Byly zamčené, což stejně věděla. Párkrát do nich vrazila ramenem, nemělo to však žádný efekt, až na to, že Sheba začala protestovat hlasitěji. Kim se obrátila pryč od domu a zahlédla kůlnu. Přitiskla si kočku

235

k hrudi, chytila baterku pevně jako kyj a běžela, jak jen jí pantofle dovolovaly. Když doběhla ke kůlně, uvolnila háček, který držel dveře zavřené, a nacpala se dovnitř do temného prostoru. Zavřela za sebou dveře. Napravo od nich bylo maličké špinavé okénko, jímž bylo trochu vidět na dvůr za domkem. Spoře jej ozařovalo světlo z její ložnice. Kim zahlédla, jak se tmou kolem domu blíží temný shrbený stín. Byl to člověk, ne zvíře. Postupoval z míst, kde předtím sama stála, a choval se strašně podivně. Kim viděla, jak se postava zastavila a větřila, přesně tak, jako to dělají zvířata. K jejímu zděšení se záhadný člověk otočil směrem k ní a vypadalo to, že se dívá na kůlnu. Ve tmě mu neviděla do obličeje, rozeznala jen temnou siluetu. Její strach se změnil v hrůzu, když viděla, jak se temná postava šourá pomalým krokem směrem k ní a občas zavětří, jako by sledovala pachovou stopu. Kim zadržovala dech a jen se modlila, aby byla kočka zticha. Když byla postava jen asi tři metry od kůlny. Kim zacouvala dál mezi nářadí a kola. Ted' už slyšela její kroky na šterku. Přišly blíž a pak se zastavily. Nastala mučivá pauza. Kim zadržovala dech. Náhle se dveře prudce otevřely. Kim to nervově nevydržela a zaječela. Sheba hlasitě zamňoukala a vyskočila jí z náručí. Tajemný vetřelec také zařval. Kim uchopila baterku do obou rukou, rozsvítila ji a namířila paprsek světla neznámému přímo do obličeje. Ten si před nečekaným světlem zakryl tvář rukama. Kim s úlevou zavřela ústa. Poznala, že je to Edward. "Díky bohu!" vydechla a sklopila baterku. Vyhrabala se ze svého úkrytu mezi koly, sekačkou a starými popelnicemi a vrhla se mu kolem krku. Světlo baterky kroužilo po stromech v pozadí. Edward zůstal na okamžik strnule stát a tupě na ni zíral. "Nedokážu ti ani říct, jak jsem ráda, že tě vidím!" vyhrkla a zaklonila se, aby se mu mohla podívat do temného obličeje. "Ještě nikdy v životě jsem neměla takový strach!" Edward nereagoval. "Edwarde?" zvolala a pohnula hlavou, aby na něj lépe viděla. "Jsi v pořádku?" Hlučně vydechl. "Jo, je mi dobře," pronesl konečně. Byl rozzlobený. "Ale ne díky tobě. Co tu sakra děláš takhle v noci, oblečená jen v županu, a takhle mě děsíš k smrti?" Kim se mu dlouze omlouvala a skoro se zakoktávala, když si uvědomila, jak ho musela vyděsit. Vysvětlila mu, co se stalo. Když končila, viděla, že už se usmívá. "To není žádná legrace," napomenula ho. Sama se však musela taky usmát, když věděla, že už jí nehrozí žádné nebezpečí.

236

"Nemůžu pochopit, že riskovala život pro tu starou línou kočku," zavrtěl hlavou. "Tak pojď! Ať už jsme z toho deště." Kim se vrátila do kůlny, aby našla Shebu. Schovávala se v zadním rohu za nějakým zahradním nářadím. Kim ji přilákala a vzala ji do náručí. Pak šli s Edwardem do domu. "Jsem strašně zmrzlá," prohlásila uvnitř. "Potřebuju něco horkého k pití, třeba bylinkový čaj. Dáš si taky?" "Já si tu s tebou jen na chvilku sednu." Kim dala vařit vodu a Edward zatím vyprávěl svoji část příběhu. "Měl jsem v úmyslu pracovat celou noc," řekl. "Ale v půl druhé jsem uznal, že to nepůjde. Jsem tak zvyklý chodit spát kolem jedné, že jsem nedokázal udržet otevřené oči. Jediné, co jsem ještě zvládl, bylo dojít z laboratoře domů, aniž bych si lehl někam do trávy. Došel jsem ke dveřím a vtom jsem si uvědomil, že držím v ruce pytel se zbytky od pizzy, který jsem měl vyhodit do kontejneru v laboratoři. Tak jsem obešel dům, abych ten pytel hodil do popelnic. Nejspíš jsem nechal otevřené dveře, což byla hloupost, už kvůli komárům. No a potom jsem nemohl otevřít víka těch pitomých popelnic. Pořád jsem to zkoušel a měl jsem čím dál tím větší vztek. Dokonce jsem do nich párkrát praštil." "Jsou nové," vysvětlila. "No, doufám, že ti k nim dali návod." "Za světla je to jednoduché." "Nakonec jsem to vzdal," pokračoval Edward. "Když jsem se zase vrátil ke dveřím, zjistil jsem, že jsou zavřené. Taky se mi zdálo, že cítím tvou kolínskou. Od té doby, co беру Ultra, se můj čich ohromně zlepšil. Sledoval jsem tu vůni kolem

domu a nakonec do kůlny."

Kim si nalila šálek horkého čaje.

"Určitě nechceš taky?" zeptala se.

"Nemůžu," zavrtěl hlavou. "Už jen to, že tu sedím, je nad mé síly.

Musím jít spát. Mám pocit, že vážím pět tun a moje víčka snad tunu."

Vstal ze stoličky a zapotácel se. Natáhla ruku a poskytla mu tak oporu.

"Jsem v pořádku," řekl. "Když jsem takhle unavený, vždycky mi chvíli trvá, než se vzpamatuju."

Kim poslouchala, jak se vleče po schodech. Uklidila čaj a med, vzala si hrnek s sebou a šla také nahoru. Nahlédla do Edwardova pokoje. Ležel na posteli a napůl svlečený už spal.

Vešla dovnitř, s velkými obtížemi mu sundala napůl svlečenou košili a kalhoty a přikryla ho. Pak zhasla světlo. Závíděla Edwardovi, jak lehce usíná, ne jako ona.

237

Neděle

2. října 1994

Edward a jeho tým se sešli v mlžném jitřním ránu na půl cesty mezi domkem a zámekem a mlčky kráčeli vlhkou trávou k laboratoři.

Všichni měli pochmurnou náladu. Uvnitř si pak nalili ranní kávu.

Edward vypadal ještě zakysleji než všichni ostatní, a to už se mu nálada zlepšila od doby, kdy se před půl hodinou vzbudil. Vstal z postele a vyděsilo ho, když na podlaze svého pokoje našel mrtvolku kuřete, která vypadala, jako by pocházela z nějakých odpadků. Byla obalená zbytky kávy. Potom si všiml, že má špinu za nehty, jako by se hrabal v hlíně. V koupelně se pak podíval do zrcadla a uviděl, že má špinou zapařené obličej i tričko.

Všichni si vzali kávu do přední místnosti, kterou používali pro porady.

Francois promluvil první: "Přestože teď beru ani ne poloviční dávku Ultra, přece jen jsem byl včera v noci venku," prohlásil chmurně. "Když jsem se dneska ráno vzbudil, byl jsem stejně špinavý jako minule. Určitě jsem se někde válel v bahně. Musel jsem si dokonce vyprat prostěradlo! A podívejte se na moje ruce." Natáhl ruce dlaněmi vzhůru a předvedl obrovské množství ran a škrábanců. "Měl jsem tak špinavé pyžamo, že jsem ho musel vyhodit."

"Já jsem byl taky venku," přiznal se Curt.

"Já bohužel taky," přidal se David.

"Jaká je podle vás šance, že se zatouláme někam mimo pozemek?" zeptal se Francois.

"To nemůžeme vědět," řekl David. "Je to ale sakra nepřijemná myšlenka. Co když jsme měli něco společného s tím tulákem?"

"Ani o té možnosti nemluví!" okřikla ho Gloria. "Na to se nedá ani pomyslet."

"Mohl by tu být problém s policií nebo s nějakými místními lidmi," prohlásil Francois. "Jestli jsou ve městě skutečně všichni tak bez sebe, jak říká Kim, mohl by se někdo z nás dostat do maléru, kdyby se vydal za plot."

"To je fakt problém," přikývl David. "Jde o to, že vůbec nevíme, jak bychom reagovali."

"Jestliže nám funguje jen plazí mozek, můžeme si to myslím lehce představit," pronesl Curt. "Jednali bychom, jak by nám velel instinkt."

Bojovali bychom o přežití. Myslím, že nemá smysl si něco nalhávat. Chovali bychom se násilně."

"Tohle musí přestat," řekl Francois rozhodně.

"Já jsem teda určitě venku nebýla," poznamenala Eleanor. "Takže to musí nějak souviset s dávkováním."

"V tom s tebou souhlasím," kývl Edward. "Snížíme ty dávky ještě o polovinu. Maximální množství pak bude jedna čtvrtina původní Eleanoriny dávky."

"Obávám se, že to nemusí stačit," namítla Gloria. Všichni se otočili a pohlédli na ni. "Já jsem si včera žádné Ultra nebrala, a bohužel jsem

238

přesto byla venku. Měla jsem v úmyslu zůstat vzhůru a dát pozor, aby nikdo jiný nechodil ven, ale nedokázala jsem to, ať jsem dělala, co jsem dělala."

"Od té doby, co beru Ultra, tak strašně rychle usínám," poznamenal Curt. "Myslel jsem, že je to způsobené velkou mírou aktivity, kterou Ultra během dne vyvolává. Možná že to ale nějak souvisí se samotným lékem."

Všichni s Curtem souhlasili a dodali, že když se ráno vzbudí, mají pocit, že se zvlášť dobře vyspali.

"Cítil jsem se odpočínutý dokonce i dneska ráno," dodal Francois. "To mi přijde obzvlášť pozoruhodné, když mám důkazy, že jsem pobíhal někde v dešti."

Všichni se na chvíli odmlčeli a přemýšleli o tom, s čím se jim svěřila Gloria. Bylo zvláštní, že přestože přestala lék brát, stále ještě byla náměsíčná.

Edward konečně přerušil ticho: "Všechny naše studie ukazují, že Ultra se metabolizuje celkem rychle, rozhodně mnohem rychleji než Prozac."

Gloriina zkušenost pouze ukazuje, že koncentrace v jejím nižším mozku je ještě stále vyšší, než je prahová koncentrace této nešťastné komplikace.

Možná bychom ty dávky měli snížit ještě víc, možná stokrát."

Francois znovu zdvihl ruce, aby je všichni viděli.

"Tyhle ty škrábance mi něco říkají," prohlásil. "Už to nechci dál riskovat. Evidentně se tu někde toulám v okolí, aniž bych měl ponětí o tom, co dělám. Nechci, aby mě někdo zastřelil nebo přejel kvůli tomu, že se chovám jako zvíře. Já s tím lékem končím."

"Já mám stejný pocit," přidal se David.

"Bude to jen rozumné," přikývl Curt.

"Tak dobře," souhlasil Edward neochotně. "Na tom, co říkáte, něco je."

Není možné, abychom riskovali bezpečnost svou nebo někoho jiného. Na vysoké škole jsme se rádi chovali jako zvířata, ale z toho nutkání už jsme myslím vyrostli."

Všichni se jeho vtipu zasmáli.

"Tak teda přestaneme ten lék na pár dní brát a za nějakou dobu se na to znovu podíváme," pokračoval. "Jakmile Ultra z organismu vyloučíme, můžeme znovu uvažovat o tom, zda nezačneme znovu s mnohem menšími dávkami."

"Já ten preparát brát nebudu, dokud nenajdeme zvířecí organismus, který napodobuje tenhle somnambulistický efekt," prohlásila Gloria.

"Myslím, že by se to mělo detailně prostudovat ještě předtím, než se začne uvažovat o tom, že Ultra začnou brát lidé."

"Tvůj názor samozřejmě respektujeme," řekl Edward. "Jak jsem vždycky naznačoval, zkoušení léků na sobě je naprosto dobrovolné. Měl bych jen připomenout, že mým původním úmyslem bylo brát ten lék pro začátek sám."

"Co zatím uděláme pro svou bezpečnost?" staral se Francois.

"Možná bychom si ve spánku měli natáčet EEG," navrhla Gloria.

"Mohli bychom připojit elektroencefalograf k počítači, který by nás vzbudil, kdyby se normální spánkové fáze změnily."

239

"To je skvělý nápad," nadchl se Edward. "Hned v pondělí to zařízení objednáme."

"A co uděláme s dnešní nocí?" chtěl vědět Francois.

Všichni se zamysleli.

"Doufejme, že žádný problém nenastane," řekl Edward. "Gloria brala koneckonců druhou nejvyšší dávku a má zřejmě s ohledem na svoji váhu největší hladinu Ultra v krvi. Měli bychom si všichni porovnat svou hladinu s její. Jestliže je máme nižší, budeme snad v pořádku. Možná že jediný rizikový člověk je Curt."

"To teda děkuju," zasmál se Curt. "Co kdybyste mě prostě zavřeli do opičí klece?"

"To není špatný nápad," prohlásil David.

Curt žertem předstíral, že Davidovi jednu vrazí.

"Možná bychom se měli ve spaní střídat," navrhl Francois. "Mohli bychom se tak hlídat navzájem."

"To je moc dobrý nápad," souhlasil Edward. "Když si dnes ještě navíc uděláme rozboru krve, budeme je moci korelovat s případným nočním somnambulismem."

"Víte, ono by to nakonec mohlo být k něčemu dobré," ozvala se opět Gloria. "Když přestanem brát Ultra, budeme mít skvělou příležitost sledovat jeho hladinu v krvi a v moči a porovnat je se zbytkovými psychologickými efekty. Všichni by si měli dávat pozor na jakékoli depresivní symptomy pro případ, že se vyskytnou nějaké abstinční příznaky. Studie s opicemi sice naznačily, že žádné nejsou, musí se to ale potvrdit."

"Když už je to takhle, můžeme toho využít," souhlasil Edward. "Mezitím máme spousty práce. A nemusím snad zdůrazňovat, že všechno, o čem jsme tu mluvili, musí zůstat v naprosté tajnosti, dokud nebudeme mít možnost problém izolovat a eliminovat."

Kim pohlédla na hodiny a překvapeně zamrkala. Nevěřila svým očím.

Bylo skoro deset hodin. Takhle dlouho už nespala od doby, kdy chodila do školy.

Posadila se na kraj postele, a náhle si připomněla děsivou noční příhodu v kůlně. Příšerně ji vystrašila. Doma z toho pak nemohla znovu usnout.

Převalovala se v posteli skoro dvě hodiny, ale nakonec to vzdala a vzala si další půlku Xanaxu. Konečně se trochu uklidnila, ale pak si zase vzpomněla na dopis Thomase Goodmana, v němž popisoval Elizabetin útěk do kůlny, která tehdy sloužila jako stáj. Kim byla přesvědčena, že Elizabeth nepochybně jednala pod vlivem jedovaté plísně. Měla pocit, že je to další shoda okolností, když ona sama v panické hrůze utekla do stejné kůlny.

Osprchovala se, oblékla a nasnídala. Doufala, že jí to dodá sil do nového dne. Její snaha měla však jen částečný úspěch. Po dvojité dávce prášků na spaní jí bylo jako po výprasku. Cítila také podivnou úzkost.

Nepříjemný dojem z toho, co se stalo v noci, a všeobecný neklid, který v poslední době pociťovala, nešel prostě zvládnout pomocí léků. Potřebo-

240

vala něco jiného. Věděla, že třídění dokumentů v zámku jí také příliš neprospěje. Potřebovala kontakt s lidmi. Teď jí chybělo město, kde bylo jednoduché se s někým sejit.

Posadila se k telefonu a zkoušela zavolat několika přítelkyním do Bostonu. Neměla však štěstí. Dovolala se jen na záznamníky. Nechala svým kamarádkám telefon, ale nečekala, že ji některá z nich zavolá dřív než večer. Byli to samí aktivní lidé, a tak měli o podzimní neděli co dělat.

Cítila, že potřebuje změnit prostředí, a tak vytočila Kinnardovo číslo.

Téměř doufala, že nebude doma. Nebyla si jistá, co by mu měla říci. Zdvihl však sluchátko hned při druhém zazvonění. Pozdravili se. Kim byla nervózní. Snažila se to skrýt, ale přilíši se jí to nedařilo. "Jsi v pořádku?" zeptal se jí, když se opět odmlčela. "Připadáš mi nějaká divná." Zoufale se pokoušela vymyslet nějakou odpověď, ale nepodařilo se jí to. Byla zmatená a rozpačitá. Náhle byla úplně naměkko. "To, že mi neodpovídáš, už mi něco říká," poznamenal Kinnard. "Můžu ti nějak pomoci? Děje se něco?" Zhluboka se nadechla, aby se ovládla. "Můžeš mi pomoci," vypravila ze sebe konečně. "Potřebuju vypadnout ze Salemu. Volala jsem už nějakým kamarádkám, ale žádná není doma. Měla jsem v úmyslu zůstat v Bostonu přes noc, protože musím ráno do práce." "Tak co kdybys přespala tady?" navrhl jí. "Já si jen z pokoje pro hosty vystěhuju rotoped a asi osmdesát tisíc výtisků lékařských časopisů a ten pokoj je tvůj. Kromě toho mám dneska volný den. Určitě si ho hezky užijeme." "Myslíš, že je to dobrý nápad?" "Budu se chovat slušně, jestli ti jde o tohle," zasmál se. Kim si říkala, jestli jí spíš nedělá starosti, jak se bude chovat ona sama. "No tak, Kim," přemlouval ji. "Myslím, že ti udělá dobře, když aspoň na den vypadneš z toho zapadákova." "Tak dobře," pronesla s náhlou rozhodností. "Skvělý!" zajásal. "Kdy tu budeš?" "Co takhle za hodinku?" "Tak zatím ahoj," rozloučil se. Položila sluchátko. Nebyla si tak úplně jistá, co to vlastně dělá, měla z toho však dobrý pocit. Vstala, vyšla po schodech a nachystala si věci včetně uniformy do práce. V kuchyni pak Shebě připravila dostatek žrádla a vyměnila jí krabici s pískem u zadních dveří. Dala si věci do auta a ze všeho nejdřív zajela do laboratoře. Než vešla dovnitř, na okamžik se zarazila a uvažovala, má-li se zmiňovat o tom, že bude bydlet u Kinnarda. Rozhodla se, že o tom sama nebude mluvit, ale jestliže se jí na to Edward zeptá, řekne mu pravdu. Atmosféra v laboratoři byla ještě napjatější než při její předešlé návštěvě. Všichni byli zabraní do práce a Kim sice pozdravili, ale dál si jí nikdo nevšímal.

241

Nevadilo jí to. Vlastně byla spíš ráda. Ze všeho nejméně teď stála o dlouhou přednášku o nějakém složitém experimentu. Edwarda našla u tiskárny, která chrlila údaje z počítače. Usmál se na ni, ale jen zběžně. V další vteřině už se opět soustředil na informace, které vycházely z tiskárny. "Jedu na den do Bostonu," oznámila vesele. "Dobře," zamumlal. "Zůstanu tam přes noc," pokračovala. "Nechám ti tu telefonní číslo jestli chceš." "To snad ani nebude nutné," odušil. "Kdybys měla nějaký problém, tak mi zavolej. Já budu jako obvykle tady." Rozloučila se s ním a otočila se ke dveřím. Zavolal na ni a Kim se zarazila. "Opravdu mě mrzí, že mám pořád tolik práce," řekl, "ale musíme tu něco naléhavého vyřešit." "Já to chápu," prohlásila. Pohlédla mu do tváře. Po strašně dlouhé době v ní uviděla náznak rozpaků. Spěšně vyšla z laboratoře a nasedla do auta. Cestou uvažovala o Edwardově chování. Připadalo jí, jako by se znovu objevoval ten starý Edward, který ji přitahoval, když se seznámili. Netrvalo dlouho a Kim se pomalu začala uvolňovat. Čím déle jela k jihu, tím lépe se cítila. Pomáhalo jí v tom i počasí. Byl typický den babího létahorky, slunečný, průzračný. Sem tam spatřila stromy se zářivými podzimně zbarvenými listy. Obloha byla tak modrá, že vypadala jako obrovský nebeský oceán. V neděli se místo k parkování hledalo dost těžko, ale Kim se podařilo zaparkovat nedaleko Kinnardova bytu. Byla trochu nervózní, když zvonila, s Kinnardem se však ihned začala cítit příjemně. Pomohl jí odnést věci do pokoje pro hosty. Bylo vidět, že si dal práci, aby to tam uklidil. Udělali si příjemnou procházku městem a Kim na několik blažených hodin zapomněla na Omni, Ultra a Elizabeth. Na oběd zašli do italské restaurace v North Endu a pak si dali espresso v italské kavárně. Po obědě zašli pro změnu do několika obchodů a Kim si koupila nádhernou sukni. Procházeli se bostonskými zahradami a obdivovali podzimní listí a květy. Na chvíli se posadili na lavičku a dívali se, jak po jezeře plují čluny. "Nejspíš bych to neměl říkat," poznamenal Kinnard, "ale připadáš mi trochu unavená." "To mě ani nepřekvapuje," usmála se. "Moc dobře nespím. Bydlení v Salemu není v poslední době zrovna moc velká idylka." "Je to něco, o čem by sis chtěla promluvit?" zeptal se. "Teď ještě ne," odpověděla. "Jsem z toho všeho ještě dost zmatená." "Jsem rád, žeš mě přišla navštívit," řekl jí. Chtěla bych ale, aby ti bylo jasné, že budu spát v pokoji pro hosty," podotkla spěšně.

242

"Hele, uklidni se," prohlásil a zdvihl ruce jakoby na obranu. "Mně je to jasné. Jsme přece kamarádi, copak jsi zapomněla?"

"Promiň," omlouvala se. "Moje chování ti určitě připadá přehnané, ale já se teď cítím daleko klidnější než za posledních několik týdnů." Vzala jeho ruku do své a pevně ji stiskla. "Díky, že jsi můj kamarád."

Vyšli z parku, kráčeli po Newbury Street a prohlíželi si výklady. Pak se věnovali jejímu nejoblíbenějšímu koníčku. Zašli do knihkupectví Waterstone a prohlíželi si knížky. Kim si koupila brožovaného Dicka Francise a Kinnard průvodce po Sicílii. Řekl, že je to místo, kam si vždycky přál jet.

Kvečeru se zastavili v indické restauraci a dali si výbornou večeři. Jen jim chybělo, že v restauraci nepodávali alkohol. Oba se shodli na tom, že jídlo by chutnalo ještě lépe s vychlazeným pivem.

Z indické restaurace šli pomalu zpátky na Beacon Hill. Posadili se na gauč se sklenicí bílého vína v ruce. Kim byla za chvíli ospalá.

Šla si brzy lehnout, protože věděla, že za svítání bude muset vstávat do práce. Žádný Xanax si brát nemusela. Vklouzla mezi Kinnardova čistě vypraná prostěradla a okamžitě usnula hlubokým, osvěžujícím spánkem.

243

(19) Pondělí

3. října 1994

Kim už pomalu zapomněla, jak vypadá normální pracovní den v nemocnici. Sama uznala, že není po měsíční dovolené právě v nejlepší formě. Chyběly jí nejen fyzické, ale i psychické síly. Jak se však směna chýlila ke konci, musela si přiznat, že ji intenzivní, náročná práce skutečně těší, že má pocit uspokojení, když pomáhá lidem, kteří to zoufale potřebují, že je jí dobře v přátelské atmosféře, kde všichni spolupracují.

Kinnard se během dne několikrát objevil s pacienty po operaci. Kim mu vždycky pomáhala. Znovu mu poděkovala za to, že se po dlouhých týdnech zase jednou dobře vyspala. Řekl jí, že může kdykoli zase přijít, dokonce i dnes večer, přestože on sám má noční službu, a bude tedy v nemocnici.

Kim by u něj ráda zůstala. Po dlouhém salemském odloučení se jí v Bostonu velice líbilo a trochu se jí stýskalo po době, kdy tam bydlela.

Měla však pocit, že se musí vrátit. Nedělala si žádné iluze, že na ni bude mít Edward čas, něco jí ale říkalo, že by měla být v Salemu.

Hned jak jí skončila směna, spěchala na roh Charles a Cambridge Street na stanici podzemní dráhy. Vlaky metra v tuto dobu jezdily často, a tak už po dvaceti minutách kráčela po Massachusetts Avenue směrem na severozápad k Právnické fakultě harvardské univerzity.

Uvědomila si, že se potí, a zpomalila tempo. Byl další horký den babího léta, neměl však onu křišťálovou průzračnost včerejška. Nevál naprosto žádný větřík a nad městem visel mlžný, dusný vzduch, takže Kim připadalo, že je spíš léto než podzim. V předpovědi počasí varovali před možností prudkých bouřek.

Zeptala se nějakého studenta na cestu do právnické knihovny. Našla ji bez potíží. Klimatizované prostředí jí přineslo skutečnou úlevu.

Po dalším dotazu našla kancelář Helen Arnoldové. Řekla sekretářce své jméno a dověděla se, že bude muset chvíli počkat. Jen se však posadila, objevila se ve dveřích vysoká, štíhlá, nápadně atraktivní černá žena a pokynula jí, aby vstoupila.

"Jsem Helen Arnoldová a mám pro vás dobré zprávy," oznámila jí nadšeně. Dovedla Kim do své kanceláře a pobídla ji, aby se posadila.

Kim byla zjevem knihovnice trochu zaražená. Helen nevypadala jako někdo, kdo pracuje v knihovně právnické fakulty. Vlasy měla zapletené do nejpravidelnějších řad copánků, jaké kdy Kim viděla, a na sobě měla zářivě barevné hedvábné šaty, které vypadaly jako košile a v pase byly volně stažené zlatým řetězem.

"Dneska ráno - a bylo to strašně brzo, to musím říct - jsem mluvila s paní Sturburgovou, je to mimochodem ohromná žena, a ta mi řekla, že se zajímáte o práci Rachel Binghamové."

Kim přikyvovala a sledovala bleskový proud informací.

"Našla jste něco?" zeptala se, jakmile se Helen na okamžik odmlčela.

"Ano a ne," odpověděla knihovnice. Přátelsky se usmála. "Mám dob-

244

rou zprávu - potvrdila jsem totiž domněnku Katherine Sturburgové, že ta práce přežila požár v roce 1764. Tím jsem si naprosto jistá, můžete mi věřit.

Zřejmě byla víceméně trvale umístěna v pokoji jednoho z profesorů, který bydlel mimo Harvard Hall. Není to ohromná novinka?"

"To jsem moc ráda," přikývla Kim. "To je skutečně skvělé, že ta kniha nebyla zničena. Vy jste ale řekla ,ano a ne, když jsem se vás ptala, jestli jste ji našla. Jak jste to myslela?"

"Chtěla jsem tím prostě říct, že jsem nenašla knihu samotnou, ale objevila jsem odkaz na to, že ono dílo sem do právnické knihovny skutečně přišlo. Také jsem zjistila, že byly nějaké zmatky a nejistoty ohledně toho, kam a jak dílo zařadit, ačkoli mělo cosi společného s církevním právem, jak naznačoval váš dopis od Increase Mathera. Mimochodem, myslím, že bylo ohromné, že jste ten dopis našla, a navíc jsem slyšela, že jste jej nabídla Harvardu. To je od vás

ohromně velkorysé."

"To je to nejmenší, co můžu udělat, když vám pořád působím takové obtíže," podotkla Kim. "Ale co to dílo Rachel Binghamové? Ví někdo, kde by ta kniha mohla být?"

"Někoho jsem objevila," kývla Helen. "Trochu jsem pátrala a zjistila jsem, že v roce 1825 bylo dílo přemístěno z právnické knihovny na bohosloveckou fakultu. Bylo to ihned po tom, co budovu bohoslovecké fakulty dostavěli. Nevím, proč tu knihu přemístili, snad to mělo něco společného s obtížemi, které byly v právnické knihovně s jejím zařazením."

"Panebože!" zvolala Kim. "Ta kniha se ale nacestovala!"

"Dovolila jsem si zavolat své kolegyni v knihovně bohoslovecké fakulty," podotkla Helen. "Doufám, že vám to nevadí."

"Samozřejmě že mi to nevadí," usmála se Kim. Byla ráda, že Helen převzala iniciativu.

"Jmenuje se Gertrude Havermeyerová," oznámila jí Helen. "Je to trošku semetrika, ale má dobré srdce. Slíbila mi, že se na to hned podívá."

Helen vzala papír a napsala na něj Gertrudino jméno a telefonní číslo. Pak našla mapku Harvardu a zakroužkovala na ní bohosloveckou fakultu.

Za pár minut už byla Kim na cestě mezi budovami Harvardské univerzity. Prošla kolem fyzikálních laboratoří, obešla budovu muzea a už byla u bohoslovecké fakulty. Za okamžik stála v kanceláři Gertrude Havermeyerové.

"Takže vy jste ten důvod mého promarněného odpoledne," prohlásila Gertrude, když se jí Kim představila. Gertrude Havermeyerová stála před svým psacím stolem s rukama bojovně opřenými v bok. Jak už Helen Arnoldová upozorňovala, z Gertrudy vyzařovala přísnost a nekompromisnost. Její vzhled však jejím příkrým způsobům zrovna neodpovídal. Byla to drobná bělovlasá žena, která na Kim šilhala skrz trifokální brýle s kovovými obroučkami.

"Moc mě mrzí, jestli jsem vám způsobila nějaké obtíže," pronesla Kim provinile.

"Od té doby, co mi Helen volala, jsem neměla ani vteřinku na svou vlastní práci," stěžovala si Gertrude. "Zabralo mi to doslova hodiny."

245

"Doufám, že vaše úsilí aspoň nebylo marné," řekla Kim vyčkávací.

"Skutečně jsem našla zápis v záznamech z toho období," přikývla Gertrude. "Takže Helen měla pravdu. Dílo Rachel Binghamové bylo posláno z právnické fakulty a skutečně dorazilo sem na bohosloveckou. Dál jsem ale měla smůlu, protože jsem na tu knihu nenašla žádný odkaz v počítači, ani ve starém listkovém katalogu, a dokonce ani v jednom prastarém katalogu, který si pořád ještě schováváme ve sklepě."

Kim pocítila zklamání.

"To mě mrzí, že jsem vás takhle obtěžovala a nic z toho nebylo," prohlásila.

"No, já jsem to totiž ještě nevzdala. Když se do něčeho pustím, obvykle toho jen tak nenechám. Prolistovala jsem tedy všechny ručně psané karty z doby, kdy byla knihovna založena. Byla to hrozná práce, ale další odkaz mi pomohla najít nejspíš náhoda, a snad taky moje vytrvalost. Za nic na světě si nedovedu představit, proč tu kartu nezahrnuli do hlavního katalogu knihovny."

Kim svítila naděje. Sledování stop po důkazu, který usvědčil Elizabeth, bylo jako jízda na horské dráze. Jednou byla psychicky dole, a hned zase nahoře.

"Je ta kniha pořád ještě tady?" zeptala se.

"Proboha to ne!" vyhrkla Gertrude popuzeně. "Kdyby tu byla, tak ji máme na počítači. Máme tu pořádek. Ne, poslední zmínka, kterou jsem našla, naznačuje, že tu knihu poslali v roce 1826 na lékařskou fakultu."

Nebyla tu ani rok. Zřejmě nikdo nevěděl, kam ten materiál zařadit. Je to všechno strašně záhadné, protože nikde není ani zmínka o tom, do jaké kategorie by ta kniha měla patřit."

"Proboha," vydechla Kim zdrceně. "Hledání téhle knížky, nebo co to je, už začíná přesahovat všechny meze. Začíná mi to pomalu připadat jako zlý sen."

"Vzpamatujte se!" poručila jí Gertrude. "Hodně jsem se kvůli vám snažila. Zavolala jsem do Lékařské knihovny a mluvila jsem s Johnem Moldavianem, který má na starosti vzácné knihy a rukopisy. Vyprávěla jsem mu celý ten příběh a on mi slíbil, že se na to hned podívá."

Kim Gertrudě poděkovala, šla zpátky na Harvard Square a nastoupila do podzemky zpět do Bostonu.

Teď už byla odpolední špička, proto se musela do vagónu vecpat.

Všechna místa k sezení byla obsazená, a tak jí nezbylo než celou cestu stát. Vlak hřměl přes Longfellow Bridge a Kim začala vážně přemýšlet o tom, že celé to pátrání po Elizabeth vzdá. Připadalo jí to, jako by se honila za fatou morgánou. Pokaždé když už se jí zdálo, že se blíží, zjistila, že jde po falešné stopě.

Vystoupila z metra, v nemocniční garáži se posadila do svého auta a nastartovala. Pak si představila hustou dopravu, kterou se bude muset prodírat cestou do Salemu. Jenom než projede přes mimoúrovňovou křižovatku na Leverett Circle, bude to trvat přinejmenším půl hodiny.

Rozmyslela si to a otočila auto na druhou stranu směrem k Lékařské

246

knihovně. Řekla si, že bude raději sledovat Gertrudinu stopu, než sedět v autě někde uprostřed dopravní zácpy. Připadalo jí, že John Moldavian se na práci knihovníka ohromně hodí.

Byl to tichý, klidný muž, jehož láska ke knihám byla okamžitě patrná z toho, jak ohleduplně a láskyplně s nimi zacházel. Kim se představila a zmínila se také o Gertrudě. John reagoval okamžitě - začal cosi hledat ve zmatku na svém stole. "Něco tu pro vás mám," prohlásil. "Kam jsem to jen sakra dal?" Pozorovala, jak se prohrabává papíry. Měl hubený obličej, kterému dominovaly těžké brýle s černými obroučkami. Jeho černý knírek vypadal snad až příliš dokonale, jako by byl nakreslený tužkou na obočí.

"Je ta práce Rachel Binghamové ještě tady v knihovně?" odvážila se Kim zeptat.

"Ne, už tu není," odtušil John. Pak se mu obličej rozzářil. "Á, tady je to, co jsem chtěl." Vzal do ruky arch papíru.

Kim si potichu povzddechla. A je po Gertrudině stopě, pomyslela si smutně.

"Prohlédl jsem si záznamy knihovny lékařské fakulty za rok 1826," řekl John. "A našel jsem tenhle odkaz na dilo, které hledáte."

"Počkejte, nechte mě hádat," skočila mu do řeči. "Poslali to někam jinam."

John se na ni zadíval přes okraj papíru, který držel v ruce. "Jak jste to uhodla?" zeptal se.

Kim se krátce zasmála. "Je to tak pokaždé," vysvětlila. "Kam ta kniha odsud šla?"

"Na katedru anatomie. Dneska se to samozřejmě nazývá katedra buněčné biologie."

Kim potřásla nevěřičně hlavou.

"Proč by to tam proboha posílali?" položila řečnickou otázku.

"Nemám nejmenší tušení," odpověděl John. "Zmínka, kterou jsem o tom našel, byla dost zvláštní. Je to ručně psaná kartička, která zřejmě byla připevněna k té knize, rukopisu nebo kresbě. "Udělal jsem vám kopii," dodal a podal jí papír, který držel v ruce.

Vzala si kopii do ruky. Byla těžko k přečtení. Musela se otočit, aby ve světle, jež sem dopadalo oknem, lépe viděla.

Zdálo se, že je tam napsáno:

Kuriosita Rachel Binghamové, začata v roce 1691. Kim pohlédla na slovo "kuriosita" a připomněla si, jak jí Mary Custlandová říkala, že během požáru v roce 1764 byl zničen i takzvaný depozitář kuriozit, což zřejmě znamenalo, že dílo Rachel Binghamové bylo součástí této sbírky. Vzpomněla si na Jonathanův dopis otci a usoudila, že se právě dívá na jeho písmo. V duchu viděla nervózního Jonathana Stewarta, jak spěšně čmárá na lístek v pokoji svého učitele, kam se tajně vplížil, aby změnil jméno Elizabeth Stewartová na Rachel Binghamová. Kdyby mu na to přišli, pravděpodobně by ho vyloučili ze školy.

"Mluvil jsem s vedoucím oddělení," přerušil její myšlenky John. "Odkázal mě na dalšího pána jménem Carl Nebolsine, kurátora, který má na

247

starosti Wanenovo anatomické muzeum. Tak jsem mu zavolaal. Říkal, že jestli chci ten exponát vidět, mám přijít do hlavní budovy."

"Chcete říct, že to tam mají?!" zeptala se nevěřičně.

"Zřejmě ano," kývl John. "Warrenovo anatomické muzeum je v pátém poschodí budovy A, vedle knihovny. Máte zájem tam zajít?"

"No rozhodně!" vyhrkla. Cítila, jak se jí při pomýšlení, že možná konečně našla důkaz, který Elizabeth usvědčil, zrychluje tep.

John se natáhl po telefonu.

"Podíváme se, jestli tam pan Nebolsine ještě pořád je. Před chvílí tam sice byl, ale myslím, že má několik kanceláří.

Zřejmě se stará o několik menších muzeí a sbírek patřících k Harvardu.

John rychle mluvil do telefonu. Uprostřed konverzace zvedl vítězný palec. Zavěsil a řekl: "Máte štěstí. Ještě pořád tam je a počká na vás v muzeu, jestli hned vyrazíte."

"Už letím!" vykřikla. Rychle Johnu Moldavianovi poděkovala a spěchala k budově A, což byla renesanční budova s masivním trojúhelníkovým štítem podepřeným dórskými sloupy. U vchodu ji zastavil vrátný, ale jakmile spatřil její nemocniční služební průkaz, hned jí pokynul, ať jde dál.

V pátém patře vystoupila z výtahu. Muzeum bylo namačkáno u levé stěny a sestávalo z několika skleněných vitrin. Ty obsahovaly obvyklou sbírku primitivních chirurgických nástrojů, z nichž se dělalo mdlo i člověku s hroší kůží, staré fotografie a patologické exempláře. Bylo tam také množství lebek, jedna z nich měla proraženou díru skrz levý oční důlek a prostředek čela.

"To je docela zajímavý exemplář," pronesl jakýsi hlas. Kim vzhledla a uviděla muže mnohem mladšího, než byla její představa muzejního kurátora. "Vy musíte být Kimberley Stewartová. Já jsem Carl Nebolsine." Podal si ruce.

"Vidíte tamhletu tyč?" řekl Carl a ukázal na skoro dvoumetrovou ocelovou tyč. "To je nabíják. Používal se na přechovávání stělného prachu a hlíny do díry vyvrtané kvůli odstřelu. Jednoho dne před sto lety prošel tenhle nabíják hlavou onoho muže." Carl ukázal na lebku. "Zvláštní na tom je, že ten člověk přežil."

"Byl pak v pořádku?" zajímalo ji.

"Tvrdí se, že neměl právě příjemnou povahu, když se z toho traumatu vzpamatoval, ale kdo by taky měl, že?" usmál se kurátor.

Kim si prohlížela exponáty. V rohu uviděla vystavené nějaké knihy.

"Slyšel jsem že se zajímáte o exponát Rachel Binghamové," poznamenal Carl.

"Je tady?" zeptala se dychtivě.

"Ne."

Podívala se na něj, jako by nevěřila svým uším.

"Je dole ve skladišti," dodal. "Nechodí se na něj dívat mnoho lidí, a my tu nemáme dost místa, abychom mohli vystavit všechny exponáty. Chtěla byste se na to podívat?"

"To bych chtěla," přikývla s úlevou.

248

Sjeli výtahem dolů do sklepa a prošli labyrintem chodeb. Kim si říkala, že by nikdy sama nenašla cestu zpátky. Carl odemkl těžké ocelové dveře.

Sáhl dovnitř a rozsvítil světla, což byly vlastně jen holé žárovky.

Místnost byla plná zaprášených starodávných vitrin.

"Omluvte ten binec tady," poznamenal. "Je tu hrozná špína. Málokdy sem někdo přijde."

Kim se za Carlem proplétala mezi skříňkami a vitrinami. Cestou viděla nejrůznější kosti, knihy, lékařské nástroje a sklenice s různými orgány naloženými v lihu. Carl se zastavil. Kim se také zarazila. Carl ustoupil stranou a ukázal do skříňky před sebou.

Kim ucouvla s pocitem hrůzy a znechucení. Byla naprosto nepřipravená na to, co uvidí. Do velké skleněné láhve plné hnědavé tekutiny byl nacpaný asi čtyři nebo pět měsíců starý lidský plod, který vypadal jako přišera.

Carl si neuvědomoval její pocity a otevřel skleněná dvířka skříňky. Sáhl dovnitř a posunul těžkou nádobu dopředu, takže její obsah se rozmíchal a v tekutině začaly kroužit kousky tkáně. Bylo to jako skleněná koule, ve které sněží, když se jí zahýbá.

Kim si zděšeně přitiskla ruku na ústa a zírala na anencefalický plod s plochou lebkou, v níž nebyl žádný mozek. Díky rozštěpenému patru to vypadalo, jako by měl ústa spojená s nosem. Tím jak byl obličej přitisknutý ke stěně skleněné nádoby, zdál se ještě mnohem znetvořenější. Za relativně velkým, jakoby žabím očima byla už hlava plochá, porostlá hřívou vlasů černých jako uhlí. Obrovská čelist byla v neuvěřitelné disproporci s celým obličejem.

Krátké horní končetiny plodu končily lopatkovitými rukama s malými prsty, z nichž některé byly srostlé dohromady.

Vypadaly skoro jako kopyta. Z kostrče vyrůstal dlouhý, jakoby rybí ocas.

"Chtěla byste, abych vám to odnesl někam na světlo nabídl Carl."

"Ne!" vykřikla ostře. Rychle se ovládla a už mnohem klidněji mu řekla, že exponát vidí dobře tam, kde je.

Bylo jí naprosto jasné, jak se asi takhle strašlivě znetvořený plod jevil lidem ze sedmnáctého století. Mohli tohle ubohé stvoření lehce považovat za ztělesněného ďábla. Dřevořezby z té doby, které viděla, vlastně vypadaly téměř stejně.

"Nechtěla byste, abych vám to aspoň otočil, abyste viděla i druhou stranu?" nabídl se opět Carl.

"Díky, ne," řekla Kim a mimoděk od exponátu ucouvla. Teď chápala, proč na právnické ani na bohoslovecké fakultě nevěděli, co mají s tímto exponátem dělat. Připomněla si také lístek, který jí ukázal John Moldavian v Lékařské knihovně. Nebylo na něm napsáno Kuriosita Rachel Binghamové začata v roce 1691. To slovo bylo počata, a nikoli začata.

Pak si vzpomněla na zápis z deníku, kde Elizabeth vyjadřuje starosti kvůli osudu ubohého Joba. Job nebyl odkaz na bibli. Elizabeth věděla, že je těhotná, a už předem své dítě pojmenovala Job. To byl ale tragicky vhodný výběr jména, pomyslela si Kim.

Poděkovala Carlovi a šla zpátky k autu. Cestou ji napadlo, že to vlastně

249

byla dvojnásobná tragédie, že Elizabeth byla těhotná právě v době, kdy se nevědomky otravovala plísní, která rostla v jejích zásobách žita. V sedmnáctém století byli zřejmě všichni přesvědčeni, že Elizabeth je v nějakém spojení s ďáblem, když potratila takovouto zrůdu. To jistě musel být důkaz smlouvy s ďáblem, zvláště když ony "záchvaty", které pronásledovaly celý Salem, měly původ v Elizabetině domě a pak se šířily do ostatních rodin, jejichž děti jedly její chléb. Elizabetina asertivita, její nešťastně načasovaná hádka s Putnamovou rodinou, změna jejího společenského postavení - to všechno složitou situaci určitě jen zhoršilo.

Kim došla k autu, nasedla do něj a nastartovala motor. Teď už jí bylo naprosto jasné, proč Elizabeth obžalovali z čarodějnictví a co ji pomohlo odsoudit.

Řídila jako v transu. Začínala chápat, proč se Elizabeth nemohla doznat, aby zachránila svůj život, jak ji Ronald nepochybně nutil. Věděla totiž, že žádnou čarodějnici není, ale její jistota ve vlastní nevinu byla jistě otřesena, zvláště když všichni byli proti ní: přátelé, soudci, a zvláště kněží. Tím, že byl její manžel pryč, neměla Elizabeth nikde vůbec žádnou podporu. Byla naprosto sama a musela si zřejmě myslet, že se dopustila nějakého strašlivého přestupku proti Bohu. Jak jinak by se dalo vysvětlit, že z ní vyšlo takovéhle ďábelské stvoření? Možná že si dokonce myslela, že je její osud spravedlivý.

Vproudu aut na Storow Drive Kim uvízla a pohybovala se kupředu jen po centimetrech. Počasí se zatím neumoudřilo. Bylo dokonce ještě větší horko. Kim bylo čím dál nepříjemnější, že je zavřená v autě.

Nakonec se jí na Leverett Circle podařilo z dopravní zácpy vyjet. Zamířila ven z města osvobozena od jeho pout a rozjela se po dálnici k Salem. S touto skutečnou svobodou se jí otevřela vize svobody v přeneseném slova smyslu. Začínala uvažovat o tom, že šok z pohledu na Elizabetin znetvořený plod ji přivedl k tomu, co se jí Elizabeth pokouší sdělit - že si má víc věřit. Neměla by ztrácet víru v sebe samu kvůli tomu, co si myslí ostatní lidé, tak jako se to stalo chudince Elizabeth. Neměla by dovolit autoritativním osobám, aby jí řídily život. V tomhle Elizabeth neměla možnost volby, ale ona ji má.

Myšlenky jí letěly hlavou. Vzpomněla si na všechny ty dlouhé, únavné hodiny, které strávila s Alicí McMurrayovou

diskusemi o vlastním nízkém sebevědomí. Vzpomněla si na teorie, které jí Alice předložila, aby vysvětlila zdroj nedostatečného sebevědomí: kombinace otcova citového odcizení, jejích marných pokusů se mu zavděčit a matčiny pasivity k otcově nevěře. Najednou se jí všechny ty řeči zdály zbytečné. Připadlo jí, že se týkají někoho jiného. Ty řeči ji neudeřily mezi oči tak, jako šok z Elizabetina strašlivého údělu. Kim teď připadalo všechno jasné. Ať už její malá sebedůvěra pramenila ze vztahů v rodině, nebo ze zakřivené povahy, nebo z kombinace obojího, bylo to nakonec jedno. Skutečností bylo, že Kim nedovolila, aby jí její vlastní zájmy a schopnosti určovaly cestu životem. Typickým příkladem toho byl třeba výběr povolání, právě tak jako její současná životní situace.

250

Kim musela náhle zabrzdit. K jejímu překvapení a zlosti byla obvykle rychlá dálnice neprůjezdná. Opět musela popojíždět. Otevřeným okénkem proudilo dovnitř letní vedro. Na západě viděla, jak se na obzoru hromadí obrovské bouřkové mraky.

Kim se plazila vpřed a náhle učinila rozhodnutí. Musí změnit svůj život.

Nejdřív dovolila svému otci, aby ji ovládal navzdory tomu, že jejich vztah vůbec nebyl dobrý. A teď vlastně nechává Edwarda, aby dělal přesně totéž. Edward s ní žije, využívá ji, ale nic jí za to nedává. Laboratoř Omni by vůbec neměla být na jejím pozemku a členové výzkumného týmu by neměli bydlet v domě Stewartovy rodiny.

Auta se opět začínala rozjíždět a Kim mohla konečně zrychlit. Rozhodla se, že nedovolí, aby současný stav pokračoval dál. Řekla si, že s Edwardem promluví, hned jak přijede do Salemu.

Věděla o své nechuti ke konfrontacím a o tendenci nepříjemné věci odkládat. Přesvědčovala se tedy, že je bezpodmínečně nutné, aby si s Edwardem promluvila co nejdřív, neboť se teď ukázalo, že Ultra je teratogenický, totiž že poškozuje vyvíjející se plod. Věděla, že taková informace je při zkoumání nového léku nesmírně důležitá nejen kvůli těhotným ženám, ale i proto, že mnoho teratogenických látek může zároveň způsobovat rakovinu.

Když došla k bráně, bylo už skoro sedm hodin. Na západě se ještě pořád hromadily bouřkové mraky a byla větší tma než obvykle touhle dobou. Jak dojížděla k laboratoři, viděla, že už se tam svítí.

Zaparkovala auto, nevystoupila z něj však okamžitě. Navzdory dřívějšímu pevnému rozhodnutí nevěděla, zda se odhodlá jít dovnitř nebo ne.

Napadlo ji množství výmluv, proč musí svou návštěvu v laboratoři odložit. Ale nevzdala to. Otevřela dveře auta a vystoupila.

Tohleto uděláš, i kdyby tě to mělo zabít," řekla nahlas. Uhladila si pomuchlanou uniformu, odhrnula vlasy z očí a vešla dovnitř.

Hned jak se za ní zavřely dveře laboratoře, uvědomila si, že atmosféra v místnosti je opět zcela jiná. Byla si jistá, že David, Gloria, a možná i Eleanor ji viděli přijít, ale ani si jí nevšimli. Otočili se k ní zády a schválně ji ignorovali. Nikdo v laboratoři se nesmál, nikdo dokonce ani nepromluvil. Nálada byla zcela evidentně napjatá.

Nepříjemná atmosféra ještě zhoršila její nervozitu. Hledala Edwarda, až ho konečně spatřila v temném koutě u počítače. Světlezelená zář monitoru mu vrhala na obličej strašidelné světlo.

Došla k němu a chvilku stála tiše vedle něj. Váhala, má-li ho vyrušit.

Dívala se na jeho ruce, jak poletují po klávesnici, a všimla si, jak se mu chvějí prsty. Slyšela také, že dýchá mnohem rychleji než ona sama.

Uplynulo několik minut. Edward ji stále ignoroval.

"Prosím tě, Edwarde," pronesla konečně a hlas se jí přitom zachvěl.

"Musím s tebou mluvit."

"Později," opáčil bez toho, aby se na ni podíval.

"Je to moc důležité, potřebuju s tebou mluvit," vypravila ze sebe Kim váhavě.

251

Edward ji překvapil. Vyskočil, jeho kolečková pracovní židle se rozjela a prudce narazila do prosklené skříňky. Přiblížil obličej k její tváři, takže viděla rudé žilky v bělmu jeho vyvalených očí.

"Řekl jsem později!" procedil skrz zuby. Mračil se na ni, jako by ji vyzýval, jen ať se mu zkusí vzepřít.

Kim ustoupila a vrazila přitom do laboratorního stolu. Natáhla ruku, aby se přidržela, ale omylem srazila na zem nějakou kádinku. Kádinka se roztříštila na kusy a její už tak dost pocuchané nervy utrpěly další ránu.

Ani se nepohnula. S obavami pozorovala Edwarda. Znovu se chová, jako by nad sebou ztrácel kontrolu, pomyslela si. Je to stejné, jako když tenkrát ve svém bytě rozbil tu vinnou skleničku. Napadlo ji, že v laboratoři se zřejmě stalo něco velkého, co způsobilo nějakou strašnou neshodu.

Všichni jsou z toho teď nervózní, hlavně Edward.

Nejprve k němu pocítila soucit, protože věděla, jak tvrdě pracuje. Pak se však zarazila. Spoustu věcí si v poslední době promyslela, a tak jí bylo jasné, že takové myšlenky jsou vlastně návratem do starých kolejí. A ona byla rozhodnutá pevně se držet toho, co se jí Elizabeth snažila sdělit.

Jednou v životě se prostě musí postavit sama za sebe a myslet na své vlastní potřeby.

Zároveň však musela uvažovat realisticky. Věděla, že když bude Edwarda zbytečně provokovat, nic tím nezíská. Z jeho chování bylo naprosto jasné, že teď nemá náladu na nějaké diskuse o jejich vztahu.

"Promiň, že jsem tě vyrušila," prohlásila, když měla pocit, že se Edward alespoň trochu kontroluje. "Je jasné, že se ti to

ted' nehodí. Budu v domku.

Potřebuju s tebou mluvit, tak tam přijď, až budeš mít čas."

Odvrátila se od jeho zamračeného obličeje a měla se k odchodu. Po několika krocích se zastavila a otočila se.

"Dneska jsem zjistila něco, o čem bys měl vědět," dodala. "Mám důvod věřit, že Ultra možná je teratogenní."

"Budeme ten lék zkoušet na březích myších a krysách," prohlásil zatvrzele. "V tomto okamžiku ale máme naléhavější problém."

Všimla si, že Edward má na levé straně hlavy odřeninu. Pak uviděla, že je na ruce stejně poškrábaný, jak to viděla u Curta.

Instinktivně k němu popošla.

"Ukaž, ty ses poranil," řekla. Sáhla po jeho ruce, aby se na zranění podívala.

"To nic není!" vyhrkl Edward a hrubě ji odstrčil ruku. Pak se k ní otočil zády, přitáhl si židli, posadil se k počítači a dal se znovu do práce.

Kim vyšla z laboratoře celá otřesená. Edwardova nálada ani chování se vůbec nedaly předvídat. Všimla si, že venku se dost setmělo. Vítr se ani nehnul. Listy na stromech schlíple visely. Nad hlavou jí přeletělo několik ptáčků, kteří hledali úkryt před hrozící bouří.

Pospíchala k autu. Pohlédla vzhůru na temné mraky, které se blížily stále víc. Pak si všimla krátkých klikaticích se blesků, ale neslyšela zatím hrom. Při jízdě k domku už musela použít světla.

Jakmile přišla domů, šla do pokoje a pohlédla na Elizabetin portrét.

252

Prohlížela si její tvář s novým soucitem, obdivem a vděčností. Chvilí se dívala do jejích zelených očí a začínala se pomalu uklidňovat. Elizabeth jí dodávala sílu a ona věděla, že navzdory nepříjemné příhodě v laboratoři už nebude taková jako dosud. Počká na Edwarda a rozhodně si s ním promluví.

Odtrhla oči od portrétu a procházela domem, kde bydlela stejně tak jako Elizabeth. Bez ohledu na svou momentální osamělost si uvědomovala, jaký je to útulný, romantický dům, a nemohla se ubránit myšlence, že by všechno bylo úplně jiné, kdyby tu s ní místo Edwarda bydlel Kinnard.

Stála v jídelně, která bývala v Elizabetině době kuchyní, a bylo jí líto, jak málo se stůl používal. Nebylo pochyb o tom, že se září nevydařilo.

V duchu si nadávala, že se nechala od Edwarda zatáhnout do té záležitosti s vývojem Ultra.

V náhlém výbuchu zlosti zašla ještě o krok dál a poprvé si přiznala, že se jí hnusí Edwardova náhlá chamtivost, stejně jako jeho změněná osobnost ovládaná tím novým lékem. Neměla vůbec pochopení pro léky ovlivněnou sebedůvěru, pro léky vyvolanou asertivitu a dobrou náladu. Bylo to všechno falešné. Celá koncepce kosmetické psychofarmakologie jí byla proti srsti.

Když si konečně přiznala, co cítí k Edwardovi, vrátila se v myšlenkách ke Kinnardovi. S novým pochopením teď viděla, že má na jejich nedávném nedorozumění také značný podíl viny. Se stejnou rozhodností, s jakou se podívala na Edwardovu chamtivost, si teď vyčítala, že ze strachu z Kinnardova odmítnutí nesprávně chápala jeho chlapecké zájmy. Povzddechla si. Byla fyzicky i psychicky vyčerpaná. Zároveň však cítila v duši klid. Poprvé po dlouhých měsících nepociťovala tu všudypřítomnou úzkost, která ji tak trápila. Věděla sice, že má v životě zmatek, rozhodla se to však změnit a cítila, že ví, co má změnit.

Šla do koupelny a s blaženým pocitem si lehla do vany s horkou vodou, což bylo něco, co už strašně dlouho neudělala.

Když se vykoukala, oblékla si volné tepláky, ve kterých chodila běhat, a udělala si večeři.

Po jídle přistoupila k oknu v salónu a pohlédla směrem k laboratoři.

Ráda by věděla, co si Edward myslí a kdy se s ním uvidí.

Odvrátila oči od laboratoře a podívala se na černé siluety stromů. Byly naprosto nehybné, jakoby zalité do skla.

Vzduch se stále ještě ani nepohnul. Bouřka, která původně vypadala, že propukne každým okamžikem, stále ještě číhala na západním horizontu. Ale pak uviděla blesk. Tentokrát projel až k zemi a po chvíli následovalo vzdálené dunění hromu.

Obrátila se do místnosti, pohlédla na Elizabetin portrét nad krbem a vzpomněla si na ten příšerný, znetvořený plod v láhvi s lihem. Opět se zachvěla. Není divu, že lidé v sedmáctém století věřili na čarodějnictví a magii. V té době prostě nemohlo být pro hrozné události, které se tehdy staly, jiné vysvětlení.

Přistoupila blíž k portrétu a pozorně si prohlížela Elizabetiny rysy. Její asertivita byla zcela zřejmá z linie čelisti, tvaru rtů a přímého pohledu jejích očí. Kim uvažovala o tom, byl-li tento povahový rys vrozený nebo vypěstovaný, zda za něj mohla příroda nebo výchova.

253

Dumala o své nově nabyté asertivitě, za kterou vlastně vděčila Elizabeth. Jen doufala, že si ji udrží. Měla pocit, že v tomto ohledu udělala moc dobře, když se odpoledne přinutila jít do laboratoře. Byla si jistá, že v minulosti by tohle nedokázala.

S postupujícím večerem začala uvažovat o možnosti změny povolání a ptala se sama sebe, jestli má odvahu to riskovat. Vzhledem k nově nabytému dědictví věděla, že se nemůže vymlouvat na finanční problémy. Změna povolání byla skutečně lákavá, i když trochu děsivá možnost. Zvlášť ji přitahovala představa, že by mohla dělat něco umělecky zaměřeného.

Jedním z nečekaných důsledků třídění tři sta let starých obchodních dokumentů v zámku bylo, že si Kim uvědomila, jak málo její rodina přispěla k životu okolní společnosti. Dvě hlavní dědictví Stewartů vlastně byla hromada papírů a nevkusný zámek, v němž se listiny nahromadily.

V celé rodině se nevyskytl jediný malíř, hudebník nebo spisovatel. Navzdory všem těm penězům nezaložili jedinou uměleckou sbírku, knihovnu, nepodporovali třeba nějaký orchestr. Vlastně vůbec neprospěli kultuře, pokud tedy podnikání není kultura sama o sobě.

V devět hodin už byla naprosto vyčerpaná. O půl hodiny dříve si ještě pohrávala s myšlenkou, že zajde do laboratoře, teď však už ten nápad opustila. Kdyby s ní byl chtěl Edward mluvit, byl by za ní přišel. A tak mu napsala vzkaz na lístek a přilepila ho na zrcadlo v koupelně. Stálo tam:

"Budu vzhůru v pět, můžeme si promluvit."

Rychle vyvenčila kočku a pak si hned vlezla do postele. Ani se nesnažila číst a o prášku na spaní také neuvažovala. Za pár minut už tvrdě spala.

254

(20)

Úterý

4. října 1994

Strašlivě hlasitý úder hromu probudil Kim z hlubin spánku. Dům se ještě stále zachvíval příšerným zvukem, když si uvědomila, že sedí vzpřímeně v posteli. Sheba reagovala okamžitě. Seskočila z postele a vrhla se pod ni.

Za pár minut po úderu hromu přišel déšť a prudké závany větru. Bouřka, která se tak dlouho chystala, propukla s neobyčejnou prudkostí. Do střechy nad její hlavou bušily tak velké kapky, že to znělo jako krupobití. Kim zaslechla, jak do otevřeného okna na západní straně narážejí kapky deště.

Vyskočila z postele, doběhla k oknu a začala je zavírat. Cítila, jak jí přitom vítr vhání kapky do obličeje. Když už otáčela klíčkou, do hromosvodu na jedné z věží zámku udeřil blesk a ozářil široké okolí modravým světlem.

V krátkém okamžiku, kdy byla louka mezi domkem a zámkem plná světla, spatřila cosi, co ji zarazilo. Byla to strašidelná, spoře oděná postava, která běžela přes travu. Nemohla si být jistá, protože celou scénu zahlédla jen na okamžik, ale zdálo se jí, že by to mohla být Eleanor.

Kim sebou škubla, když těsně po blesku následoval mohutný úder hromu. Strašlivý rámus jí ještě chvíli dozníval v uších. Napínala zrak a snažila se prohlédnout tmu. Skrz prudký déšť však nic neviděla. Čekala na další blesk, nic však nespátřila.

Rozběhla se k Edwardově ložnici. Byla si jistá, že nešlo žádnou halucinaci, že tam skutečně někoho viděla. Nebylo podstatné, jestli to byla Eleanor nebo ne. Za takové bouřky by neměl být nikdo venku, zvláště když se ještě kolem potuluje nebezpečné divoké zvíře ohrožující okolí.

Musí to prostě říci Edwardovi. Zarazilo ji, když zjistila, že má zavřené dveře. Vždycky přece mívál otevřeno. Zaťukala. Když se nic nestalo, zaklepala hlasitěji. Stále nic. Podívala se na zámek starých dveří. Z klíčové dírky trčel klíč, což znamenalo, že dveře nemohou být zavřené. Otevřela je tedy.

Už zkraje slyšela, jak Edward chroptivě dýchá. Několikrát ho zavolala, zkoušela to stále hlasitěji, ale Edward se ani nepohnul.

Další blesk naplnil místnost namodralým světlem. Nakrátko zahlédla Edwarda, jak leží rozvalený na zádech, ruce a nohy rozhozené. Měl na sobě jen spodní prádlo. Jednu nohavici dokonce neměl úplně staženou, kalhoty obrácené naruby mu visely přes pelest.

Škubla sebou, jak čekala hrom, a jeho síla ji skutečně nezklamala.

Připadalo jí, že se bouřka soustředí kolem domu.

Rozsvítila světlo v předsínce. Osvětlovalo trochu i ložnici. Pak opět spěchala k posteli. Zkusila Edwarda znovu zavolat.

Když to nefungovalo, jemně s ním zatřásla. Nejenže ho to nevzbudilo, dokonce to ani neutišilo jeho hlasitý dech.

Prudce s ním zatřásla, a když to nemělo žádný účinek, začala si dělat starosti. Edward vypadal skoro jako by byl v kómatu.

Rozsvítila lampičku u postele. Edward vypadal jako ztělesnění klidu

255

a míru. Měl uvolněný obličej a otevřená ústa. Kim ho vzala za ramena, vytrvale jím třásla a hlasitě volala jeho jméno.

Tepře potom se jeho dech uklidnil. Pomalu otevřel oči.

"Edwarde, jsi vzhůru?" zeptala se. Znovu jím zatřásla, až se mu hlava kývala jako hadrové panence.

Vypadal zmateně a dezorientovaně, až po chvíli se zdálo, že ji konečně vidí. Stále ho ještě držela za ramena.

Najednou spatřila, jak se mu náhle prudce rozšířily zornice, jako kočce, která se chystá ke skoku. Pak se jeho oči zúžily na pouhé štěrby a horní ret se mu vyhnul nahoru, takže vypadal jako rozzuřené zvíře. Jeho původně mírná tvář se zkřivila do výrazu naprosté zuřivosti.

Kim, šokovaná takovouto strašlivou, nečekanou změnou, pustila Edwardova ramena a ucouvla. Ohromilo ji, jak se mohl takhle rozzuřit jen proto, že ho vzbudila. Edward vydal příškerený zvuk, který zněl skoro jako zlostné zavrčení, a posadil se. Zíral na ni bez jediného mrknutí.

Kim vyrazila ke dveřím a cítila, že Edward vyletěl za ní. Slyšela, jak upadl na podlahu, protože se zřejmě zamotal do

polosvlečených kalhot.

Zabouchla za sebou dveře jeho ložnice a zamkla je na klíč.

Bezhlavě se řítila dolů po schodech, až doběhla k telefonu v kuchyni.

Věděla, že se s Edwardem děje něco strašného. Neměl pouze zlost, protože ho vzbudila. Musel se zbláznit!

Vytočila 911, číslo tísňového volání, ale než dostala spojení, uslyšela, jak se dveře Edwardovy ložnice štípou a praskají.

O moment později už bouchly o stěnu. Za okamžik slyšela Edwarda, jak vrčí nahore nad schody a pak už dusá dolů.

Kim byla zděšením celá bez sebe. Pustila telefonní sluchátko z ruky a vrhla se k zadním dveřím. Když natahovala ruku, aby je otevřela, ohlédla se přes rameno. Zahlédla, jak Edward prudce narazil do jídelního stolu a ve spěchu ho odmrštil stranou. Zdálo se, že je naprosto šílený.

Kim vši silou otevřela dveře a vyrazila do deště. Lilo jako z konve. Její jedinou myšlenkou bylo sehnat pomoc a nejbližší pomoc byla v zámku.

Oběhla dům a vyrazila po louce. Běžela temnou, nasáklou nocí, jak jen to šlo nejrychleji.

Z nebe vylétl příšerný blesk, osvětlil promočenou krajinu a na okamžik ukázal siluetu zámku. Okamžitě následoval hrom a děsivě se odrážel od zámeckých zdí. Kim nezpomalila. Byla ráda, že v některých oknech křídla pro služebnictvo se svítí.

Když doběhla na štěrkem vysypané prostranství před zámkem, musela zpomalit. Pro samou paniku jí sice nevadilo, že běží v nerovném terénu bosa, ale běh po kamenech byl příliš bolestivý. Šla, jak nejrychleji mohla.

Zamířila k postranní zdi, ale když se přiblížila k padacímu mostu, všimla si, že vstupní dveře jsou jako na zavolanou otevřené.

Vběhla dovnitř. Těžce dýchala. Běžela vstupní halou do velkého sálu, kam z oken mířících na jih dopadalo trochu světla. Bylo to světlo okolních měst odrážející se od nízko letících mraků.

Měla v plánu proběhnout jídelnou do kuchyně a odtud pak do křídla

256

pro služebnictvo, které bylo za ní. Udělala však jen pár kroků, když vtom téměř vrazila do Eleanor. Eleanor na sobě měla nalepenou bílou krajkovou noční košili jako druhou kůži.

Kim se zarazila a na okamžik se nemohla pohnout. Teď už věděla, že měla pravdu - ta postava, která běžela po louce, byla skutečně Eleanor.

Kim ji začala varovat před Edwardem, ale slova jí zamrzla v krku, když v matném světle spatřila její obličej. Měla přesně stejný nepředstavitelně brutální výraz jako Edward, když se konečně probudil. A aby to bylo ještě horší, byla její ústa pomazána krví, jako by se krmila syrovým masem.

To, že vrazila do Eleanor, stálo Kim cenné metry náskoku před Edwardem. Ten se vpotácel do místnosti a lapal po dechu. Divoce si Kim v polotmě prohlížel. Mokrý vlasy měl připlácnuté k lebce. Byl oblečený jen v tričku a v trenýrkách a obojí měl pokryté bahnem.

Kim se k němu otočila. Opět zalapala po dechu, když viděla, jak vypadá. Jeho rysy byly stejné, jeho tvář však vyzařovala naprosto zvířeckou zuřivost.

Edward se pohnul směrem k ní, ale pak si všiml své spolupracovnice z laboratoře. Na okamžik si přestal Kim všimnat a vrhl se směrem k Eleanor.

Když od ní byl asi na délku paže, zastavil se a zaklonil trochu hlavu, jako by čichal do vzduchu. Eleanor udělala totéž, a tak tam kolem sebe pomalu kroužili.

Kim se zachvěla. Připadalo jí, jako by se octla v nějakém zlém snu a dívá se na dvě divoká zvířata, která se střetla v džungli a teď se navzájem odhadují, není-li náhodou jeden z nich masožravá šelma a druhý oběť.

Kim pomaloučku couvala. Edward s Eleanor si jí zatím nevšíмали.

Jakmile viděla na cestu do jídelny, vyběhla. Její náhlý pohyb však ty dva vyrušil. Jako by byli poháněni nějakým pradávným instinktem masožravců, vrhli se za ní.

Kim probíhala jídelnou a přitom za sebou porážela těžké židle od jídelního stolu v naději, že své pronásledovatele zpomalí. Fungovalo to ještě lépe, než si představovala. Vypadalo to, že Edward s Eleanor jsou padajícími židlemi zaskočení a nemohou se nové situaci přizpůsobit. Vráželi do nich a padali na zem s příšerným, nelidským řevem. Nezdrželo je to však nadlouho. Když probíhala dveřmi do křídla pro služebnictvo, bleskově se ohlédla a viděla, že už jsou zase na nohou a bez ohledu na své modřiny odhazují židle stranou.

Začala ječet o pomoc, ale nepřestávala přitom utíkat. Doběhla ke schodům a s neustávajícím křikem letěla nahoru. Bez zaváhání vběhla do prvního pokoje, kde, jak věděla, bydlel Francois. Byl v posteli a tvrdě spal. Světlo měl rozsvícené. Kim k němu doběhla a zavolala na něj. Zuřivě s ním zatřásla, ale on se nevzbudil. Kim na něj zaječela a znovu s ním začala třást, ale pak se zarazila a celá ztuhla. I ve své panice si vzpomněla, že Edwarda také nemohla vzbudit.

Ustoupila o krok. Francois pomalu otevřel oči. Přesně tak, jako tomu bylo s Edwardem, i Francoisova tvář se úděsně proměnila. Oči se mu

257

zúžily a horní ret se zdvihl v příšerném úšklebku. Výhružně se mu zablýskly zuby a z úst se vydralo nelidské zavrčení. V minutě se z něj stalo šílené, rozzuřené zvíře.

Kim se otočila k útěku, jenomže Edward s Eleanor už byli ve dveřích a znemožňovali jí ústup. Kim se bez vteřinky zaváhání vrhla ke dveřím vedlejšího pokoje a odtud vyběhla na chodbu. Po schodišti pak běžela do dalšího patra a vběhla do dalšího pokoje, o kterém věděla, že je obydlí.

Na prahu se zarazila s rukou na klíce. Curt s Davidem leželi na podlaze, téměř svlečení a obalení bahnem. Z vlasů jim kapala voda, takže bylo jasné, že byli nedávno venku. Blízko nich ležela částečně roztrhaná mrtvola kočky. Oba byli právě tak jako Eleanor umazaní krví.

Kim zabouchla dveře. Slyšela, jak ostatní stoupají po schodech. Otočila se a otevřela dveře vedoucí do hlavní části domu.

Ještě štěstí, že se tu vyznám, pomyslela si.

Běžela chodbou velkého apartmá. Byla zde okna na jih, a tak bylo všechno zalito podobným matným světlem jako velká síň. Kim se vyhýbala stolkům, židlím a sedátkům. V bezhlavém útěku však uklouzla po malém koberečku a doslova vrazila do dveří, jež vedly do křídla pro hosty. Chvilí bojovala s klikou, ale pak se jí je přece jen podařilo otevřít. Chodba za nimi byla tmavá, Kim však věděla, že tam není žádný nábytek, a tak slepě vyrazila vpřed.

V příštím okamžiku však narazila do jakéhosi stolu, který tam vůbec neměl být. Bouchla se do břicha a ztratila rovnováhu. S příšerným rachotem upadla. Chvilku se nehýbala a pokoušela se odhadnout, jak vážně se zranila. Břicho ji hrozně bolelo a pravé koleno vůbec necítila. Zjistila, že jí něco stéká po paži, a domyslela si, že to asi bude krev. Sahala ve tmě kolem sebe. Pak si uvědomila, do čeho to vrazila. Byly to nástroje a pracovní stůl instalatérů.

Přestěhovali si nářadí do křídla pro hosty, aby tu zkontrolovali a opravili odpady.

Pozorně naslouchala. Slyšela, jak se v křídle pro hosty otevírají a zase s prasknutím zavírají dveře. Zdálo se jí, že ti tvorové - vůbec se jí je v jejich současném stavu nechtělo nazývat lidmi - ji namátkou hledají. Nešli po jediné možné ústupové cestě, což naznačovalo, že nejsou schopni jednat inteligentně. Kim si říkala, že zřejmě dokáží používat mozek jen omezeně a fungují hlavně na bázi instinktů a reflexů.

Po chvilce vstala. Necitlivé koleno ji začínalo ostře bolet. Sáhla si na ně a cítila, že otéká.

Její oči se přizpůsobily tmě, a tak už rozeznala pracovní stůl a nějaké nářadí. Uviděla trubku a vzala ji do ruky jako zbraň, hned ji však zahodila, protože si uvědomila, že je z PVC. Místo toho uchopila kladivo. To ale pak vyměnila za acetylénovou pájecí lampu a zapalovač. Jestli se ti tvorové, kteří ji honí, řídí zvířecím instinktem, pak se budou bát ohně.

S letlampou v ruce dokulhala ke schodům. Naklonila se přes zábradlí a pohlédla dolů. V patře pod ní se svítilo. Znovu pozorně naslouchala.

Zdálo se, že všechny zvuky, které se v domě ozývají, přicházejí z opačného konce zámku.

258

Začala scházet dolů po schodech, nedostala se však daleko. Po pár krocích si povšimla Glorie, která byla o dvě patra níž. Přecházela sem tam pod schody jako kočka před myší dírou. Gloria si jí bohužel všimla, zajčela a vyrazila nahoru po schodech.

Kim se otočila a utíkala, jak jen mohla, zpátky chodbou. Tentokrát se instalatérskému nářadí vyhnula. Vběhla do hlavní části domu a kulhala ke schodišti. Za sebou uslyšela rachot a příšerné zavytí. Usoudila, že to Gloria narazila na instalatérské potřeby.

Sestupovala po schodišti a držela se přitom u zdi, aby ji nebylo zdola vidět. Když došla do poloviny, pomaloučku popošla, aby mohla přehlédnout co největší plochu velké síně. Ulevilo se jí, když nikoho neviděla.

Zhluboka se nadechla a sešla až dolů. Pak pokulhávala směrem ke vstupní hale. Asi tři metry před cílem se však zarazila. Ke svému obrovskému zklamání viděla, jak na opačném konci haly přechází před hlavním vchodem Eleanor. Na rozdíl od Glorie ji však naštěstí nespátřila.

Kim rychle vkročila do stínu, aby nebyla Eleanor v dohledu. Hned jak to udělala, uvědomila si, že někdo schází po hlavním schodišti a brzy už bude v mezipatře.

Neměla příliš mnoho času na úvahy, a tak zoufale dokulhala nazpátek a vklouzla na záchod zastrčený pod velkým schodištěm. Co nejtíšeji za sebou zavřela dveře a pak je zamkla. Přesně v tom okamžiku uslyšela kroky přímo nad hlavou.

Snažila se uklidnit svůj hlasitý dech a poslouchala, jak kroky sestupují dolů po schodech a pak utichají tlumené vysokým orientálním kobercem na podlaze velkého sálu.

Kim měla strašný strach. Teď když měla chvilku času a uvědomila si vážnost situace, byla vyděšená k smrti. Starosti jí dělalo i poraněné koleno.

A k dovršení všeho zlého byla ještě celá mokrá a roztřásala ji zima.

Přemýšlela o událostech několika posledních dní a napadlo ji, zda se primitivní stav, ve kterém právě Edward a jeho kolegové jsou, každou noc opakuje. Jestliže ano, a mají-li o tom tušení, vysvětlovalo by to onu výraznou změnu v laboratorní atmosféře. Náhle si s hrůzou uvědomila, že výzkumný tým je pravděpodobně zodpovědný za nedávné vandalské činy v okolí, které všichni připisovali vzteklým zvířatům a mladým chuligánům.

Kim se otřásla hnusem. Bylo jí naprosto zřejmé, že příčinou toho všeho je Ultra. Vědci začali být po požití látky "posedlí" podobným způsobem, jako někteří z "postižených" lidí v roce 1692.

Tyto myšlenky dodaly Kim jiskřičku naděje. Jsou-li její úvahy správné, pak se všichni musí do rána vrátit do svého normálního stavu, tak jako to bývá ve starých hororech. Ona prostě musí do té doby zůstat v úkrytu.

Sehnula se a položila acetylénovou pájecí lampu a zapalovač na podlahu. Šátrala ve tmě, až nahmatala věšák s ručníkem a jak jen to šlo se osušila. Noční košili měla úplně promočenou. Ručník si pak přehodila kolem ramen, aby se alespoň trochu zahřála. Objala se rukama kolem těla, aby se tolik netřásla. Pak se posadila na záchodové sedátko a trochu tak ulevila oteklému kolenu.

Uplynula chvíle. Kim netušila, jak dlouhá. Dům ztichl. Náhle se však ozvalo řinčení rozbíjeného skla. Kim vyskočila. Doufala, že už ji přestali hledat, ale nebyla to zřejmě pravda. Za okamžik znovu uslyšela praskání otevíraných a zavíraných dveří.

O pár minut později ztuhla, protože zaslechla, jak jeden z obyvatelů zámku sestupuje po schodech nad ní. Šel pomalu a často se zastavoval.

Kim vstala. Občas se divoce zachvěla zimou a strachem, až sedátko drnčelo o záchodovou mísu. Nestála o to, aby se to stalo právě v okamžiku, kdy bude jeden z jejích pronásledovatelů nablízku.

Čím dál víc si uvědomovala další vytrvalý zvuk, který však nejprve nedokázala zařadit. Nakonec si vzpomněla, a roztřásla se ještě víc. Někdo čenichal kolem, přesně tak jako předvčerejší noc Edward u kůlny. Vzpomněla si, že jí Edward říkal, že jedním z účinků Ultra, kterých si povšimli, bylo ohromné zbystření smyslů. Kim vyschlo v ústech. Jestliže Edward tenkrát v noci cítil závany její kolínské kolem domu, tak ji teď třeba také zvětrí.

Snažila se ovládnout chvění celého těla a osoba na schodech nad ní zatím sešla dolů. Na chvíli se zastavila a pak došla před dveře záchodu.

Kim slyšela mnohem intenzivnější čenichání. Pak se někdo pokusil otevřít dveře. Zatajila dech.

Minuty se táhly. Kim připadalo, že před dveře přicházejí i ostatní.

Nakonec měla podle zvuků z druhé strany dveří pocit, že se tam shromáždili všichni.

Trhla sebou, když někdo začal mlátit pěstí do dveří. Dveře vydržely, ale jen taktak. Byly vykládané panely z velmi tenkého dřeva. Věděla, že nějaký větší útok nemůže to dřevo vydržet.

V mžiku propadla nové panice. Sedla si ve tmě na bobek a hledala pájecí lampu. Když na ni okamžitě nenarazila, srdce se jí zběsile rozbušilo. Zoufale hmatala ve velkém oblouku kolem sebe. Ulevilo se jí, když se lampy dotkla prsty. Vedle ní ležel zapalovač.

Vzpřímila se s letlampou a zapalovačem v ruce, vtom se však dveře opět začaly otřásat pod ranami. Podle rychlosti, jakou údery dopadaly, bylo Kim jasné, že jich do dveří mlátí víc.

Chvějícími se prsty vyzkoušela zapalovač. Do tmy zazářila jiskra. Přehodila si lampu do pravé ruky a otočila ovládacím kolečkem, až uslyšela tiché syčení. Podržela lampu i zapalovač co nejdál od těla a škrtila. Letlampa se s ostrým syčením rozhořela.

Jen se Kim podařilo lampu zapálit, dveře se počaly štípat pod ranami, které na ně dopadaly. Jakmile se jednou naštiply, už to šlo rychle.

V modravém světle pájecí lampy Kim s hrůzou pozorovala, jak se v prasklinách ve dveřním panelu objevují zkrvavené ruce a rychle vytrhávají kusy dřeva. Dveře se rozpadly na kusy.

Vědci se chovali jako zuřivá divá zvěř, které se blíží doba krmení.

Všichni najednou se hrnuli dovnitř na záchod. Dveře se ucpaly změtí rukou a nohou.

Kim natáhla ruku a namířila na ně tlumeně syčící lampu. Její světlo

ozařovalo jejich rozzuřené obličeje. Edward s Curtem byli nejbližší. Kim na ně namířila plamen a viděla, jak se zuřivost v jejich tvářích změnila ve strach.

Všichni se bojácně stáhli nazpátek, protože měli zvířecí hrůzu z ohně.

Nespouštěli z modravého plamene vytřeštěné oči.

Povzbuzena jejich reakcí vyšla Kim ze záchodu, stále držíc pájecí lampu před sebou. Vědci před ní ucouvli. Kim kráčela opatrně vpřed a oni stále ustupovali. Všichni pohromadě došli do velkého sálu pod masívní lustr.

Vědci ještě o pár kroků ucouvli a pak se začali rozptylovat. Kim by byla raději, kdyby zůstali pohromadě nebo utekli, nemohla s nimi však nic dělat. Mohla si je jen držet dál od těla. Postupovala pomalu, ale stále směrem ke vstupní hale, když vtom ji obklopili. Musela kroužit letovaci lampou kolem sebe, aby je udržela v dostatečné vzdálenosti.

Zoufalý strach, který tvorové zpočátku před plamenem projevovali, se začal trochu mírnit, protože si na přítomnost ohně přece jen poněkud zvykli, zvláště když nebyl namířen přímo na ně. Když se Kim dostala doprostřed místnosti, někteří z nich začali být odvážnější, zejména Edward.

V okamžiku, kdy mířila plamenem na někoho jiného, vyrazil Edward vpřed a chytil ji za noční košili. Kim se k němu okamžitě otočila a sežehla mu hřbet ruky. Edward příšerně zavyl a pustil ji.

Po chvíli po ní skočil Curt. Kim mu přejela plamenem přes čelo a sežehla mu vlasy. Zaskučel bolestí a přitiskl si dlaně k hlavě.

Kim se otáčela kolem své osy a všimla si přitom, že ke vchodu do haly už to má jen nějakých šest metrů. Jak se však stále otáčela, začínala ztrácet rovnováhu. Počala se jí točit hlava. Ve snaze zabránit tomu měnila po každé otočce směr, ale tak se jí zase nedařilo držet si útočníky v dostatečné vzdálenosti od těla.

Při jedné změně směru se k ní Gloria dostala a chytila ji za paži.

Kim se z jejího sevření vytrhla, ale ztratila tím už tak dost narušenou rovnováhu a upadla. Při pádu narazila rukou, v níž držela pájecí lampu, do hrany stolu a tak silně se udeřila, až jí lampa vypadla z ruky. Odskočila od desky stolu a tak prudce dopadla na podlahu, že sklouzla po naleštěném mramoru a zarazila se až o stěnu právě pod obrovským damaškovým závěsem.

Kim si držela zdravou rukou poraněnou paži a s obtížemi se posadila.

Kolem ní se hrozivě tyčili tvorové chystající se zabít. S hrozivým zaskučením se na ni všichni v okamžiku vrhli jako

šelmy útočící na poraněnou laň.

Kim zařvala a bránila se jejich škrábání a kousání, jak jen mohla. Zuřivý boj náhle přerušil hlasitý syčivý zvuk a horké světlo. Kim se odplazila kousek dál. Opřela se zády o gauč a pohlédla na útočníky. Všichni ohromeně zírali někam za ni a ve tvářích se jim odrážela zlatavá záře.

Kim se otočila a podívala se za sebe. Uviděla plamennou stěnu, která se rychlostí blesku rozrůstala. Pájecí lampa zapálila závěsy a ty teď hořely, jako by byly polité benzínem.

Jak šílení tvorové spatřili stupňující se plamenné peklo, naráz zavyl.

261

Kim na ně pohlédla a uviděla v jejich široce rozevřených očích nelidskou hrůzu. Edward se rozběhl první a za ním následovali ostatní. Neběželi však ven ze dveří. Hnali se v panice nahoru po hlavním schodišti.

"Ne, ne!" křičela za prchajícími postavami Kim. Nemělo to však smysl.

Nejenže jí nerozuměli, ale teď už ji ani neslyšeli. Řev plamenů pohltil její hlas jako černá díra hmotu.

Kim zdvihla zdravou ruku, aby si ji chránila obličej před žářem. S obtížemi se postavila na nohy a kulhala ke dveřím.

Dýchalo se jí stále hůř, neboť plameny polykaly kyslík v místnosti.

Výbuch někde za ní srazil Kim na podlahu. Vykřikla, jak ji prudce zabořila zraněná paže. Pomyslela si, že to asi vybuchla nádrž letovací lampy. V zoufalé snaze dostat se ven z domu se vyhrabala na nohy a potácěla se vpřed.

Vrhla se ven ze dveří a kulhala proti nárazům větru, který přinášel prudký déšť. Dobehala se až na konec štěrkem vysypaného prostranství před zámkem. Zatínala zuby, jak ji při každém kroku bolela poraněná ruka a koleno. Otočila se, zastínila si zdravou rukou tvář, před nesnesitelným žářem a podívala se na zámek. Stará stavba hořela, jako by byla z papíru. Plameny už se objevovaly i v podkrovních oknech.

Celé okolí náhle ozářil blesk. Po tom všem, co právě prožila, ji ta scéna připadala jako ztělesněné peklo. Zoufale potřásla hlavou. Do Salemu se skutečně vrátil ďábel!

262

Epilog

sobota

5. listopadu 1994

"Kam chceš jet nejdřív?" zeptal se jí Kinnard, když projížděli vraty na pozemek rodiny Stewartů.

"No, já nevím," váhala Kim. Seděla na sedadle spolujezdce a podpírala si sádru na levé ruce.

"Budeš se muset už brzo rozhodnout," poznamenal Kinnard. "Jen co vyjedeme z lesa, přijedeme na rozcestí."

Kim věděla, že má pravdu. Mezi holými stromy už viděla louku. Otočila hlavu a podívala se na něj. Bledé podzimní slunce, dopadající v ostrém úhlu mezi stromy, se mu mihotalo po tváři a prosvěťovalo jeho tmavé oči.

Kinnard ji byl v uplynulých týdnech ohromnou oporou a Kim byla vděčná, že sem s ní dnes jel. Od oné osudné noci uplynul už měsíc, avšak ona tu dnes byla poprvé.

"Tak kam?" zeptal se a přibrzdil.

"Pojedeme k zámku," rozhodla. "Nebo teda spíš k tomu, co z něj zbylo."

Kinnard zabočil. Před nimi se tyčily ohořelé ruiny. Jediné, co ještě stálo, byly kamenné zdi a komíny. Zastavil u padacího mostu, který teď vedl do zčernalého, prázdného otvoru, kde dřív bývala vrata. Vypnul motor.

"Je to horší, než jsem čekal," poznamenal a rozhlížel se po okolí skrz přední sklo. Pohlédl na Kim. Jasně viděl, že je nervózní. "Víš přece, že tam nemusíš chodit, jestli se ti nechce."

"Já tam ale chci jít," řekla. "Stejně bych to někdy musela udělat."

Otevřela dveře auta a vystoupila. Společně obcházelí kolem ohořelých trosek. Nepokoušeli se jít dovnitř. Uvnitř zdi nebylo nic než popel, snad kromě několika opálených trámů, které úplně neshořely.

"Těžko se dá uvěřit tomu, že se někdo dostal ven živý, když to tak rychle hořelo," poznamenala.

"Dva z šesti není zas tak velký úspěch," oponoval. "A kromě toho ti dva, co vyvázli, ještě nejsou mimo nebezpečí."

"Je to vlastně tragédie uvnitř tragédie," poznamenala. "Jako chudák Elizabeth a ten její znetvořený plod, který potratila."

Došli na kopeček, odkud viděli do středu spáleniště. Kinnard znechuceně potřásl hlavou.

"To je ale případný konec celé té děsivé záležitosti," pokýval hlavou.

"Úřady tomu všemu vlastně odmítaly věřit, dokud se nezjistilo, že zuby jedné z obětí požáru se shodují s otisky zubů na kostech toho tuláka."

Alespoň můžeš cítit nějaké zadostiučinění. Ze začátku přece nevěřili ani slovo z toho, co jim říkala."

"Myslím, že mi doopravdy nevěřili až do doby, kdy se na oddělení popálenin Edward s Glorií znovu tak děsivě proměnili," podotkla. "Domnívám se, že rozhodlo právě tohle, ne stopy zubů. Lidí, kteří u toho jejich záchvatu byli, dosvědčili, že ho vyvolal spánek a že ani Edward, ani Gloria neměli nejmenší tušení, co se s nimi děje. To byly podle mého názoru dva klíčové body, které rozhodly, že lidé začali věřit tomu, co jsem jim říkala."

263

"Já jsem ti věřil hned od začátku," prohlásil Kinnard a obrátil se k ní.
"To je pravda," přikývla. "Jsem ti vděčná za tohle i za spoustu jiných věcí."
Jenomže já jsem samozřejmě věděl, že berou ten nevyzkoušený lék," pokračoval.
"Říkala jsem to státnímu návladnímu hned od začátku. Moc velký dojem to na něj neudělalo."
Kinnard se ohlédl na spáleniště.
"Ten starý barák ale musel hořet děsně rychle."
Oheň se šířil rychle jako blesk," přikývla.
Znovu potřásl hlavou, tentokrát s pocitem vděčnosti a zároveň hrůzy.
"Je to úplný zázrak, že ses dostala ven," vydechl. "Muselo to být úžasně."
"Ten oheň už vlastně přišel po tom nejhorším," vysvětlovala. "Mnohem příšernější byl ten děs a hrůza předtím. Bylo to snad stokrát horší, než si vůbec dovedeš představit. Vůbec bys nevěřil, jaká je to hrůza, když se lidi, které znáš, octnou v takovém zvířecím stavu. Potvrdilo mi to ale jednu věc, že zbytečné užívání léků, ať už to jsou steroidy pro sportovce nebo psychotropní látky pro vylepšení charakteru, všechno je to vlastně jen faustovská smlouva s ďáblem."
"Tohle už medicína ví celé dlouhé roky," podotkl Kinnard. "Vždycky je tu nebezpečí, dokonce i u antibiotik."
"Doufám, že si na to lidi vzpomenou, až budou v pokušení brát si léky na něco, co považují za vadu charakteru, jako je třeba stydlivost," pokračovala. "Takové léky rozhodně přijdou. Výzkum, který se snaží o jejich výrobu, nic nezastaví. A jestli někdo pochybuje o tom, že se budou pro takové účely používat, stačí, aby se podíval na široké použití antidepresiv pro pochybné účely."
"Problém je v tom, že žijeme ve společnosti, která si myslí, že na všechno je nějaká pilulka," poznamenal.
"To je přesně důvod, proč příhoda, kterou jsem právě prožila, určitě nebude poslední," zatvářila se Kim prorocky.
"Vzhledem k potenciální poptávce po psychotropních lécích je to téměř nevyhnutelné."
"Jestli se něco takového ještě přihodí, bude salemský čarodějnický průmysl určitě doufat, aby to bylo tady," zasmál se.
"Tvůj zážitek jim dost zlepšil obchody."
Sebrala ze země klacek a začala se jím hrabat v popelu zámku. Kovové předměty byly napůl roztavené strašlivým žárem.
"Tenhle dům obsahoval hmotné dědictví dvanácti generací Stewartů," poznamenala. "Všechno je to ztracené."
"To mě mrzí," řekl Kinnard. "Musí to pro tebe být moc smutné."
"Není to zas tak strašné," zavrtěla hlavou. "Většina z toho byly staré krámy, až na pár kousků nábytku. Nebyl tu dokonce ani jeden slušný obraz, tedy kromě portrétu Elizabeth, ale ten přežil. Jediné, čeho je mi opravdu líto, je ztráta všech těch dopisů a papírů, co jsem o ní našla. Jsou všechny pryč, až na kopie těch dvou, které jsou na Harvardu. Ty dvě kopie

264

jsou jediné důkazy, které existují o tom, že Elizabeth byla zapletena do salemských čarodějnických procesů. To asi nebude stačit, aby to většinu historiků přesvědčilo."
Chvilí stáli a dívali se do popela. Nakonec Kinnard navrhl, aby šli dál.
Přikývla. Došli zpátky k autu a jeli k laboratoři.
Odemkla dveře. Prošli vstupním prostorem a Kim otevřela dveře do vlastní laboratoře. Kinnard ohromeně zíral. Uvnitř byl obrovský prázdný prostor.
"Kde jsou všechny ty věci?" zeptal se. "Myslel jsem, že tu je laboratoř."
"Byla," opravila ho. "Řekla jsem Stantonovi, že to všechno musí okamžitě pryč. Pohrozila jsem mu, že jestli to tu ještě najdu, všechno to věnuju na dobročinné účely."
Kinnard předstíral, že dribluje s míčem a hází ho do koše. Zvuk jeho kroků se dutě rozléhal po místnosti.
"Mohla bys z toho udělat třeba tělocvičnu," navrhl.
"Asi bych tu měla radši ateliér," usmála se.
"To myslíš vážně?"
"Nejspíš jo."
Vyšli z laboratoře a jeli k domku. Kinnardovi se ulevilo, když uviděl, že není prázdný tak jako laboratoř.
"Tohle by byla škoda zničit," poznamenal. "Je z toho nádherný dům."
"Je hezký," uznala.
Vešli do salónu. Kinnard se procházel po místnosti a všechno si pozorně prohlížel.
"Myslíš, že bys tu ještě někdy chtěla bydlet?" zeptal se po chvíli opatrně.
"Mám dojem, že jo," odpověděla. "Někdy. A co ty? Myslíš, že bys mohl někdy bydlet v takovém domku?"
"Jasně že jo," přikývl. "Když jsem tady byl na kolečku, nabídl mi místo v Salské nemocnici. Vážně o tom uvažuju. Bylo by ideální bydlet tady."
Jediný problém je, že by mi tu možná bylo trochu smutno."
Vzhlédla a podívala se mu do obličeje. Zdvihl vyzývavě obočí.
"To má být návrh?" zeptala se.
"No, možná," odpověděl vyhýbavě.
Chvilku uvažovala.
"Snad bychom měli počkat, co k sobě budeme cítit po lyžařské sezóně."
Kinnard se zachechtal.
"Ten tvůj nový smysl pro humor se mi líbí," prohlásil. "Umíš si dělat legraci i z věcí, které jsou pro tebe důležité. Opravdu ses změnila."

"Doufám, že jo," řekla. "Už bylo dávno načase." Ukázala na Elizabetin portrét. "Musím poděkovat své dávné příbuzné za to, že mi ukázala, co mám dělat, a dala mi odvalu to udělat. Není lehké změnit zažitě chování a myšlení. Jenom doufám, že si to svoje nové já udržím, a že s ním budeš moct žít."
"Zatím mi přijde bezva," usmál se. "Nemám pořád ten nejistý pocit,

265

jako bych se pohyboval po tenkém ledě. Víš, nemusím si teď v jednom kuse dělat starosti kvůli tomu, jak se cítí."
"Jsem ohromená, ale vděčná, že z té děsné příhody vzešlo taky něco dobrého," prohlásila vesele. "Skutečnou ironii ale je že jsem konečně našla odvalu říct svému otci, co si o něm myslím."
"Proč by to měla být ironie?" namítl. "To přece odpovídá tvé nové schopnosti říct, co máš na srdci."
"Ironie není v tom, že jsem to udělala," vysvětlila mu. "Ironie je v tom, jak to dopadlo. Týden po tom rozhovoru, kdy na mě byl opravdu ošklivý, mi zavolał, a teď to mezi námi vypadá na začátek docela dobrého vztahu."
"Skvělí," řekl Kinnard. "Je to jako s námi dvěma."
"Jo," kývla Kim. "Jako s námi dvěma."
Natáhla pravou ruku, objala ho kolem krku a on ji k sobě pevně přitiskl.

Pátek

19. května 1995

Kim se zastavila a pohlédla na průčelí nově postavené cihlové budovy, do níž se právě chystala vstoupit. Nade dveřmi byla mezi cihly zasazena dlouhá mramorová deska, do níž bylo nízkými reliéfními písmeny vytesáno OMNI

PHARMACEU-

TICALS. Nebyla si jistá, zda je po tom všem, co se stalo, ráda, že společnost ještě funguje. Na druhou stranu chápala, že když v ní má Stanton všechny svoje peníze, nemůže ji prostě nechat padnout.

Otevřela dveře a vstoupila. Ve vrátnici řekla své jméno. Čekala jen pár minut, než se objevila příjemná, konzervativně oblečená žena, aby ji doprovodila ke dveřím jedné z laboratorí společnosti.

Až budete odcházet, myslíte, že najdete bez potíží cestu ven?" zeptala se.

Kim ji ujistila, že se určitě dostane ven, a poděkovala jí.

Ze Stantonova popisu už věděla, co má čekat. Dveře, kterými právě prošla, nevedly přímo do laboratoře. Stála v předpokojí. Zeď, která tuto část místnosti oddělovala od vlastní laboratoře, byla od výšky asi jednoho metru až do stropu skleněná. Před sklem stálo několik židlí. Ve zdi pod sklem byl komunikační panel a dvířka s mosaznou rukojetí, která připomínala dvířka do nočního trezoru v bance.

Za sklem byla moderní laboratoř, která nepříjemně připomínala laboratoř v bývalé stáji v Salemu.

Kim se řídila Stantonovými instrukcemi. Posadila se na židli a zmáčkla červené tlačítko s nápisem call na komunikačním panelu. Vzadu v laboratoři vstaly dvě postavy od laboratorního stolu a vydaly se k ní.

Kim k oběma okamžitě pocítila přívál soucitu. Nikdy by je nepoznala.

Byli to Edward a Gloria. Byli strašlivě znetvořeni popáleninami. Neměli skoro žádné vlasy. Oba je čekaly ještě další plastické operace. Kráčeli těžce a před sebou rukama, které ztratily všechny prsty, tlačili stojany s kapačkami.

266

Když promluvili, znělo to jenom jako chraptivý šepot. Poděkovali Kim, že se za nimi přišla podívat, a vyjádřili zklamání, že ji nemohou provést po laboratoři, která byla speciálně navržena s ohledem na jejich handicap.

Po malé pauze v rozhovoru se Kim zeptala, jak se jim daří zdravotně.

"Docela dobře, když se vezme v úvahu všechno to, s čím se musíme vyrovnávat," řekl Edward. "Naším největším problémem je, že stále ještě dostáváme ‚záchvaty‘, přestože Ultra je už z našich mozků pryč."

"Pořád je způsobuje spánek?" zeptala se Kim.

"Spánek ne," odpověděl Edward. "Přicházejí spontánně jako například epileptické záchvaty, bez nejmenšího varování. Dobré ale je, že trvají jen asi půl hodinky nebo i méně, dokonce i když se nijak neléčí."

"To mi je ale líto," vypravila ze sebe Kim. Snažila se přemoci smutek, jehož byla náhle plná. Stáli před ní lidé, kteří měli téměř zničený život.

"Nám je to líto," řekl Edward.

"Je to naše chyba," dodala Gloria. "Měli jsme mít rozum a nezačínat si brát lék, ještě než byly dokončeny všechny studie toxicity."

"To by nám stejně asi nepomohlo," namítl Edward. "Studie na zvířatech dodneška neukázaly žádné z těch vedlejších účinků, které má Ultra na lidi. Vlastně jsme možná tím, že jsme ten lék zkoušeli na sobě, zachránili spoustu dobrovolníků před tím, co jsme museli protrpět my."

"Byly tu však ještě další vedlejší účinky," poznamenala Kim.

"To je pravda," připustil Edward. "Měl jsem hned přijít na to, jak významný faktor je ztráta krátkodobé paměti. Ultra zcela jasně ukazoval svou schopnost zablokovat funkci nervové sítě."

"Pomohl vám současný výzkum pochopit váš zdravotní stav?" zajímala se Kim.

"Tím, že jsme jeden druhého studovali při záchvatu, podařilo se nám zdokumentovat to, co jsme původně považovali za mechanismus, jakým účinkuje," řekla Gloria. "Ultra se koncentruje až k bodu, kdy zablokuje mozkovou kontrolu

limbického systému a nižších mozkových center."

"Proč ale pořád ještě dostáváte záchvaty, když už je Ultra pryč?" podivila se Kim.

"O to právě jde!" prohlásil Edward. "To se teď snažíme zjistit. Myslíme si, že jde o stejný mechanismus jako je opakování 'špatných tripů', které někteří lidé zažívají po užívání halucinogenních drog. Snažíme se ten problém prozkoumat, abychom pak přišli na způsob, jak celý mechanismus zvrátit."

"Nějaký čas na ty záchvaty fungoval Dilantin," řekla Gloria. "Pak jsme na něj ale začali být imunní a teď už nefunguje. Chvilí ale fungoval, a to nás povzbudilo v tom, že třeba najdeme jiný prostředek, který by nám pomáhal."

"Dost se divím, že je Omni ještě v provozu," poznamenala Kim ve snaze změnit téma.

"My taky," přitakal Edward. "Jsme překvapení, ale jsme rádi. Jinak bychom tuhle laboratoř neměli. Stanton to prostě nevzdal a jeho vytrvalost se vyplatila. Další alkaloidy z té nové plísně jsou dostatečně slibné

267

jako prostředky proti depresi, takže se Stantonovi podařilo získat dostatečný kapitál."

"Jenom doufám, že společnost Omni už opustila Ultra," podotkla Kim.

"Ne, to rozhodně ne!" prohlásil Edward. "To je hlavní směr našeho výzkumu. Snažíme se určit, která část molekuly Ultra má na svědomí tuhleto blokádu, kterou jsme nazvali Hydův efekt."

"Aha," vypravila ze sebe Kim. Chtěla jim popřát hodně štěstí, ale nemohla se k tomu přinutit. Po všech těch potížích, které Ultra způsobil, to prostě nešlo.

Kim už se pomalu začínala loučit. Slibovala, že zase přijde na návštěvu, když vtom si všimla, jak se Edwardovi zakalily oči. Pak se celá jeho tvář proměnila přesně tak jako té osudné noci, kdy ho probudila. Za okamžik už ho ovládala nekontrolovatelná zuřivost.

Bez jakéhokoli varování, bez nejmenší provokace se vrhl proti ní a s tupou ránou narazil do tlustého ochranného skla. Kim v hrůze uskočila. Gloria reagovala okamžitě. Rychle otevřela Edwardovu kapačku.

Edward se chvilku marně sápal po skle. Pak se jeho tvář náhle uvolnila a oči se mu obrátily v sloup. Zpomaleně klesal k zemi, jako balón, z něhož uniká vzduch. Gloria ho šikovně položila na zem.

"Moc mě to mrzí," řekla a něžně pokládala Edwardovu hlavu na podlahu. "Doufám, že tě moc nevyděsil."

"To nic," vypravila ze sebe Kim, ale srdce jí divoce bušilo a celá se chvěla. Opatrně přistoupila ke skleněné stěně a podívala se na Edwarda, který ještě stále ležel na zemi. "Bude v pořádku?"

"Nedělej si starosti," uklidňovala ji Gloria. "Jsme na tohle docela zvyklí. Teď chápeš, proč máme ty kapačky.

Experimentujeme s různými uklidňujícími prostředky. Jsem ráda, jak rychle to účinkovalo."

"Co by se stalo, kdybyste dostali záchvat oba najednou?" zeptala se Kim.

"Přemýšleli jsme o tom. Zatím nás nenapadlo nic, co by takovou situaci vyřešilo. Dosud se nám to naštěstí nestalo. Asi bychom to prostě museli zvládnout, jak nejlíp by to šlo."

"Obdivuju tvoji statečnost," pochválila ji Kim.

"Bohužel asi nemáme moc na vybranou," poznamenala Gloria.

Kim se pak rozloučila a odešla. Jela dolů výtahem a téměř se neudržela na nohou. Bála se, že tahle návštěva opět přivolá opakující se děsivé noční můry, které ji začaly po té strašlivé noci pronásledovat.

Vyšla do teplého jarního sluníčka a hned se cítila lépe. Pomohlo jí, že byla venku, neustále se jí však v duchu vracel obraz Edwarda, zuřivě mlátícího do stěny vězení, do něhož se vlastně zavřel sám.

Došla k autu, otočila se a pohlédla na budovu společnosti Omni. Uvažovala o tom, jaký lék tahle firma v budoucnu vypustí do světa. Zachvěla se. Slibovala si, že napříště bude ještě konzervativnější, pokud jde o léky, o jakékoliv léky! Odemkla dveře a nastoupila do auta. Nenastartovala však hned. Pořád

268

před sebou viděla Edwardovu tvář, jak prochází tou strašlivou proměnou.

Bylo to něco, na co určitě nikdy v životě nezapomene.

Vyjela z parkoviště a udělala něco, co ji samotnou překvapilo. Místo toho, aby se vrátila do Bostonu, jak původně plánovala, záměřila poslušná náhlého impulsu na sever. Po tom děsivém zážitku pocítila neodolatelné nutkání jet do svého salemského domku, kde nebyla od návštěvy s Kinnardem.

Na dálnici nebylo mnoho aut, a tak jí cesta ubíhala rychle. Za půl hodinky už odemykala visací zámek na vratech. Zajela rovnou k domku a vystoupila z auta. Okamžitě pocítila zvláštní úlevu, jako by se vracela domů z namáhavé cesty.

Našla klíče, odemkla a vstoupila dovnitř. Vešla do potměšilého pokoje a vzhledla k Elizabetinu portrétu. Pronikavé zelené oči a rozhodná čelist vypadaly stejně, jak si je pamatovala, bylo tu však něco nového, něco, co dříve neviděla. Zdálo se jí, že se Elizabeth usmívá.

Kim zamrkala a podívala se ještě jednou. Úsměv nezmizel. Připadalo jí, jako by Elizabeth reagovala na to, že z jejího strašného trápení nakonec přece jen vzešlo něco dobrého, že její památka byla očištěna.

Ohromeně přistoupila blíž k portrétu a pohlédla na stíny, které malíř namaloval v koutcích Elizabetiných úst. Sama pro sebe se musela usmát, protože si uvědomila, že v Elizabetině obličej se odráží její vlastní myšlenky.

Otočila se a pohlédla z okna. V tom okamžiku se rozhodla, že se do domku nastěhuje zpátky. Psychické trauma vyvolané tou hroznou nocí se už dost zmírnilo, a Kim se teď chtěla vrátit domů a žít ve stínu Elizabetiny památky.

Vzpomněla si, že je stejně stará jako Elizabeth v době, kdy byla nespravedlivě popravena, a slibovala si, že bude svůj

další život žít za obě dvě. Byl to jediný způsob, jak Elizabeth splatit to, že konečně díky ní porozuměla sama sobě.

NAKLADATELSTVÍ IKAR

Autorem doporučená literatura

1. B o y e r a N i s s e n b a u m, Posedlý Salem (Salem Possessed).

CambridgeMA. Harvard University Press,1974

Pro ty, kteří jsou v pokušení si přečíst něco navíc o salemských čarodějnických procesech, je tohle jedna ze dvou knih, které bych doporučil. Jsem si jistý, že Kim s Edwardem by nadšeně souhlasili. Je to fascinující čtení a ukazuje nám, jak se ožíví historie, když se použijí primární zdroje zabývající se obyčejnými lidmi.

Poskytuje zábavný pohled do života Nové Anglie druhé poloviny sedmnáctého století.

2. H a n s e n, C h a d w i c k, Čarodějnictví v Salemu (Witchcraft in Salem).

New York. George Braziller,196

Tohle je druhá kniha, kterou bych doporučil zájemcům o salemské čarodějnice.

Autor knihy je toho názoru, že ne všichni obvinění v těchto procesech byli nevinní!

Tento přístup mne nejprve překvapil, ale nakonec se ukázalo, že je ohromně provokativní.

3. K r a m e r, P e t e r, Naslouchání Prozaku (Listening to Prozac). New York.

Viking,1993

Přestože se tato kniha staví mnohem pozitivněji k užívání psychotropních léků pro změnu osobnosti než já, diskutuje se v ní o obou stranách problému. Je informativní, čtivá a provokativní.

4. M a t o s s i a n, M a r y, Jedy minulosti: plísňové epidemie a historie (Poisons of the Past: Molds, Epidemics, and History). New Haven, CN. Yale University Press,1989.

Tato kniha člověku dodá respekt k obyčejným plísním. Pro mne byla zvláště důležitá proto, že mi poskytla dějovou osnovu pro Únosné riziko.

5. M o r g a n, E d m u n d, Puritánská rodina (The Puritan Family). New York.

Harper and Row,1944.

Středoškolský dějepis mi neposkytl dostatečné podklady, pokud jde o puritánskou kulturu. Tato kniha mi pomohla mezeru vyplnit.

6. R e s t a k, R i c h a r d, Receptory (Receptors). New York. Bantam 1994.

Tato kniha je určena těm čtenářům, kteří stojí o čtivé, podnětné a moderní vysvětlení současného chápání funkce mozku a směru, kterým se ubírá výzkum.

NAKLADATELSTVÍ IKAR

7. W e r t h, B a r r y, Molekula za miliardu dolarů (The Billion Dollar Molecule). New York. Simon & Schuster,1994

Pochybuje-li někdo o škodlivém vlivu podnikání na dnešní svět vědy, pak si musí přečíst tuto knihu.

NAKLADATELSTVÍ IKAR ROBIN COOK ÚNOSNÉ RIZIKO

Z anglického originálu Acceptable Risk (G. P. Putnam's Sons New York,1995) přeložila Alena Amchová Redigoval Petr Hejný Fotografie na obálce Martin Klím Obálku navrhla Viera Fabianová Technická redaktorka Elena Benková Vydalo nakladatelství Ikar Praha, spol. s r. o., v roce 1995 jako svou 131. publikaci Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica